

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

L 140

Ediția
în limba română

Legislație

Anul 52

5 iunie 2009

Cuprins

I Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare este obligatorie

REGULAMENTE

- ★ **Regulamentul (CE) nr. 443/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 aprilie 2009 de stabilire a standardelor de performanță privind emisiile pentru autoturismele noi, ca parte a abordării integrate a Comunității de a reduce emisiile de CO₂ generate de vehiculele ușoare ⁽¹⁾** 1

DIRECTIVE

- ★ **Directiva 2009/28/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile, de modificare și ulterior de abrogare a Directivelor 2001/77/CE și 2003/30/CE ⁽¹⁾** 16
- ★ **Directiva 2009/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 de modificare a Directivei 2003/87/CE în vederea îmbunătățirii și extinderii sistemului comunitar de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră ⁽¹⁾** 63
- ★ **Directiva 2009/30/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 de modificare a Directivei 98/70/CE în ceea ce privește specificațiile pentru benzine și motorine, de introducerea unui mecanism de monitorizare și reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră și de modificare a Directivei 1999/32/CE a Consiliului în ceea ce privește specificațiile pentru carburanții folosiți de navele de navigație interioară și de abrogare a Directivei 93/12/CEE ⁽¹⁾** 88
- ★ **Directiva 2009/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind stocarea geologică a dioxidului de carbon și de modificare a Directivei 85/337/CEE a Consiliului, precum și a Directivelor 2000/60/CE, 2001/80/CE, 2004/35/CE, 2006/12/CE, 2008/1/CE și a Regulamentului (CE) nr. 1013/2006 ale Parlamentului European și ale Consiliului ⁽¹⁾** 114

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

Preț: 26 EUR

(continuare în pagina următoare)

RO

Actele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

DECIZII ADOPTATE ÎN COMUN DE CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

- ★ Decizia nr. 406/2009/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind efortul statelor membre de a reduce emisiile de gaze cu efect de seră astfel încât să respecte angajamentele Comunității de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră până în 2020 136

I

(Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare este obligatorie)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (CE) NR. 443/2009 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 23 aprilie 2009

de stabilire a standardelor de performanță privind emisiile pentru autoturismele noi, ca parte a abordării integrate a Comunității de a reduce emisiile de CO₂ generate de vehiculele ușoare

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 175 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura stabilită la articolul 251 din tratat ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Obiectivul prezentului regulament îl reprezintă stabilirea unor standarde de performanță pentru emisiile generate de autoturismele noi înmatriculate în Comunitate, ceea ce reprezintă o parte a abordării integrate a Comunității de a reduce emisiile de CO₂ generate de vehiculele ușoare, asigurând totodată funcționarea corespunzătoare a pieței interne.
- (2) Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice, care a fost aprobată în numele Comunității Europene prin Decizia 94/69/CE a Consiliului ⁽³⁾, solicită tuturor părților să formuleze și să pună în aplicare programe naționale și, după caz, regionale, care să conțină măsuri de diminuare a schimbărilor climatice. În această privință, Comisia a propus în ianuarie 2007 ca

Uniunea Europeană să urmărească, în contextul negocierilor internaționale, realizarea obiectivului reducerii, până în 2020, cu 30 % a emisiilor de gaze cu efect de seră de către țările dezvoltate (în comparație cu nivelurile din 1990) și ca Uniunea să își asume un angajament ferm, independent, de a obține o reducere, până în 2020, cu cel puțin 20 % a emisiilor de gaze cu efect de seră (în comparație cu nivelurile din 1990), indiferent de reducerile realizate de celelalte țări dezvoltate. Acest obiectiv a fost aprobat de către Parlamentul European și de către Consiliu.

- (3) Printre implicațiile acestor angajamente se numără faptul că toate statele membre vor trebui să reducă semnificativ emisiile generate de autoturisme. Ar trebui să fie puse în aplicare la nivelul fiecărui stat membru și la nivel comunitar, în toate sectoarele economiei comunitare, nu numai în sectoarele industriale și energetice, politici și măsuri care să ducă la reducerile substanțiale necesare. Transportul rutier se situează pe locul al doilea în cadrul sectoarelor cu cel mai mare nivel de emisii de gaze cu efect de seră din Uniune, nivelul emisiilor sale crescând continuu. În cazul în care impactul exercitat de transporturile rutiere asupra schimbărilor climatice continuă să crească, acesta va contracara în mod serios reducerile realizate de celelalte sectoare în vederea combaterii schimbărilor climatice.

- (4) Obiectivele comunitare pentru autoturismele noi oferă producătorilor mai multă siguranță în ceea ce privește planificarea și mai multă flexibilitate în vederea atingerii obiectivelor de reducere a emisiilor de CO₂ decât le-ar putea oferi obiectivele de reducere a emisiilor stabilite la nivel național. La stabilirea standardelor de performanță privind emisiile este important să fie luate în considerare implicațiile pentru piețe și competitivitatea producătorilor, costurile directe și indirecte suportate de întreprinderi și beneficiile sporite în ceea ce privește stimularea inovării și reducerea consumului de energie.

⁽¹⁾ JO C 77, 31.3.2009, p. 1.

⁽²⁾ Avizul Parlamentului European din 17 decembrie 2008 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 6 aprilie 2009.

⁽³⁾ JO L 33, 7.2.1994, p. 11.

- (5) Prezentul regulament se bazează pe un proces solid instituit de măsurare și monitorizare a emisiilor de CO₂ generate de autovehiculele înmatriculate în Comunitate, în conformitate cu Decizia nr. 1753/2000/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 2000 de stabilire a unui program de supraveghere a mediei emisiilor specifice de CO₂ produse de autoturismele noi ⁽¹⁾. Prezintă importanță ca stabilirea cerințelor privind reducerea emisiilor de CO₂ să ofere în continuare producătorilor previzibilitatea și siguranța planificării pe întreg teritoriul Comunității pentru flotele de autoturisme noi din Comunitate.
- (6) În 1995, Comisia a adoptat o Strategie comunitară de reducere a emisiilor de CO₂ generate de autovehicule. Strategia se baza pe trei componente: angajamente voluntare de reducere a emisiilor din partea industriei auto, îmbunătățirea informațiilor destinate consumatorilor și promovarea autoturismelor cu un grad ridicat de eficiență energetică prin intermediul unor măsuri fiscale.
- (7) În 1998, Asociația Constructorilor Europeni de Automobile (ACEA) a adoptat un angajament de reducere la 140 g CO₂/km, până în 2008, a mediei emisiilor generate de autoturismele noi comercializate și, în 1999, Asociația Constructorilor Japonezi de automobile (JAMA) și Asociația Constructorilor Coreeni de Automobile (KAMA) au adoptat un angajament similar de reducere la 140 g CO₂/km, până în 2009, a mediei emisiilor generate de autoturismele noi comercializate. Aceste angajamente au fost recunoscute prin Recomandarea 1999/125/CE a Comisiei din 5 februarie 1999 privind reducerea emisiilor de CO₂ generate de autoturisme ⁽²⁾ (ACEA); prin Recomandarea 2000/303/CE a Comisiei din 13 aprilie 2000 privind reducerea emisiilor de CO₂ generate de autoturisme (KAMA) ⁽³⁾ și prin Recomandarea 2000/304/CE a Comisiei din 13 aprilie 2000 privind reducerea emisiilor de CO₂ generate de autoturisme (JAMA) ⁽⁴⁾.
- (8) La 7 februarie 2007, Comisia a adoptat două comunicări paralele: o comunicare privind rezultatele revizuirii Strategiei comunitare de reducere a emisiilor de CO₂ generate de autoturisme și vehicule utilitare ușoare și o comunicare care vizează un cadru competitiv de reglementare privind autovehiculele pentru secolul XXI (CARS 21). Comunicările au subliniat faptul că, deși au fost realizate progrese către obiectivul de 140 g CO₂/km până în 2008/2009, în lipsa unor măsuri suplimentare, obiectivul Comunității de a obține o medie a emisiilor de 120 g CO₂/km nu poate fi realizat până în 2012.
- (9) Comunicările au propus o abordare integrată în vederea atingerii obiectivului UE de 120 g CO₂/km până în 2012 și au anunțat că Comisia are intenția să propună un cadru legislativ pentru realizarea obiectivului comunitar, concentrându-se pe reduceri obligatorii ale emisiilor de CO₂ pentru atingerea unui obiectiv de 130 g CO₂/km pentru media emisiilor flotei de autoturisme noi prin îmbunătățirea tehnologiei motoarelor autovehiculelor. În conformitate cu abordarea bazată pe angajamentele voluntare adoptate de producători, aceasta acoperă elementele luate în considerare la măsurarea emisiilor de CO₂ generate de autoturisme, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 715/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2007 privind omologarea de tip a autovehiculelor în ceea ce privește emisiile provenind de la vehiculele ușoare pentru pasageri și de la vehiculele ușoare comerciale (Euro 5 și Euro 6) și privind accesul la informațiile referitoare la repararea și întreținerea vehiculelor ⁽⁵⁾. O reducere suplimentară de 10 g CO₂/km sau echivalentă, dacă este necesar din punct de vedere tehnic, se va realiza prin intermediul altor îmbunătățiri tehnologice și prin utilizarea la scară mai largă a biocarburanților durabili.
- (10) Cadrul legislativ de punere în aplicare a obiectivului privind media emisiilor flotei de autoturisme noi ar trebui să asigure obiective de reducere a emisiilor, neutre din punct de vedere concurențial, echitabile din punct de vedere social și durabile, care să țină cont de diversitatea producătorilor europeni de autoturisme și să evite orice denaturare nejustificată a concurenței dintre aceștia. Cadrul legislativ ar trebui să fie compatibil cu obiectivul general de atingere a obiectivelor stabilite pentru Comunitate în cadrul Protocolului de la Kyoto și ar trebui completat cu o serie de instrumente de ordin practic, cum ar fi taxele diferențiate pe autoturisme și pe energie.
- (11) În bugetul general al Uniunii Europene ar trebui să fie prevăzută o finanțare corespunzătoare pentru a promova dezvoltarea tehnologiilor destinate să reducă radical emisiile de CO₂ generate de vehiculele rutiere.
- (12) Pentru a menține diversitatea pieței de autoturisme și capacitatea acesteia de a satisface diverse cerințe ale consumatorilor, obiectivele privind emisiile de CO₂ pentru autoturisme ar trebui definite în funcție de utilitatea autoturismului, pe bază liniară. Pentru a descrie această utilitate, masa reprezintă un parametru adecvat, care realizează o corelare cu emisiile actuale și, prin urmare, ar conduce la obiective mai realiste și neutre din punct de vedere concurențial, iar datele privind masa sunt disponibile cu ușurință. În plus, ar trebui să fie culese și date privind alți parametri de utilitate cum ar fi amprenta la sol (care reprezintă ecartamentul înmulțit cu ampatamentul), pentru a facilita evaluările pe termen mai lung ale abordării bazate pe utilitate. Până în 2014, Comisia ar trebui să revizuiască disponibilitatea datelor și, dacă este cazul, să prezinte o propunere Parlamentului European și Consiliului și să adapteze parametrul de utilitate.
- (13) Obiectivul prezentului regulament îl reprezintă crearea de stimulente pentru industria auto, în sensul realizării de investiții în tehnologii noi. Prezentul regulament promovează activ eco-inovația și ia în considerare viitoare evoluții ale tehnologiei. În special, ar trebui promovată dezvoltarea tehnologiilor de propulsie inovatoare, deoarece acestea generează emisii semnificativ mai mici decât autoturismele tradiționale. Astfel, este promovată competitivitatea pe termen lung a industriei europene de profil și sunt create mai multe locuri de muncă de calitate superioară. Comisia ar trebui să examineze posibilitatea de a include măsuri de eco-inovație în cadrul revizuirii procedurilor de încercare în temeiul articolului 14 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 715/2007, luând în considerare efectele tehnice și cele economice ale acestei includeri.

(1) JO L 202, 10.8.2000, p. 1.

(2) JO L 40, 13.2.1999, p. 49.

(3) JO L 100, 20.4.2000, p. 55.

(4) JO L 100, 20.4.2000, p. 57.

(5) JO L 171, 29.6.2007, p. 1.

- (14) Drept recunoaștere a costurilor deosebit de ridicate ale cercetării, dezvoltării și producției primelor generații de tehnologii din domeniul construcției de vehicule care generează emisii de CO₂ foarte reduse și care urmează a fi introduse pe piață după intrarea în vigoare a prezentului regulament, acesta urmărește să accelereze, cu caracter provizoriu, introducerea pe piața comunitară a unor vehicule care generează un nivel extrem de redus al emisiilor de dioxid de carbon în etapele inițiale ale comercializării acestora.
- (15) Utilizarea anumitor carburanți alternativi poate genera reduceri importante de CO₂ pe întreg circuitul dintre puțul de extracție și autoturisme. Prin urmare, prezentul regulament cuprinde dispoziții specifice care vizează promovarea dezvoltării în continuare pe piața comunitară a anumitor vehicule pe bază de carburanți alternativi.
- (16) Pentru concordanța cu abordarea adoptată în temeiul strategiei Comisiei pentru emisiile de CO₂ și autoturisme, în special în legătură cu angajamentele voluntare asumate de asociațiile producătorilor de autoturisme, obiectivul ar trebui să se aplice autoturismelor noi care sunt înmatriculate pentru prima dată în Comunitate și care, cu excepția unei perioade limitate pentru evitarea abuzurilor, nu au mai fost înmatriculate în afara Comunității.
- (17) Directiva 2007/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007 de stabilire a unui cadru pentru omologarea autovehiculelor și remorcilor acestora, precum și a sistemelor, componentelor și unităților tehnice separate destinate vehiculelor respective ⁽¹⁾ instituie un cadru armonizat care conține dispozițiile administrative și cerințele tehnice generale pentru omologarea tuturor autovehiculelor noi aflate sub incidența sa. Entitatea responsabilă de respectarea prezentului regulament ar trebui să fie aceeași cu entitatea responsabilă de toate aspectele procesului de omologare de tip în conformitate cu directiva menționată și de asigurarea conformității producției.
- (18) În ceea ce privește omologarea de tip, vehiculelor cu destinație specială, definite în anexa II la Directiva 2007/46/CE, li se aplică o serie de cerințe specifice și, prin urmare, acestea ar trebui să fie excluse din domeniul de aplicare a prezentului regulament. Vehiculele care sunt clasificate în categoria M₁ înaintea intrării în vigoare a prezentului regulament și care sunt construite în mod special în scopuri comerciale pentru a permite utilizarea de scaune rulantă în interiorul vehiculului și care corespund definiției vehiculelor cu destinație specială menționată în anexa II la Directiva 2007/46/CE ar trebui, de asemenea, să fie excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament, în conformitate cu politica comunitară de ajutorare a persoanelor cu dizabilități.
- (19) Producătorilor ar trebui să li se lase libertatea de a decide asupra modului în care își pot îndeplini obiectivele prevăzute de prezentul regulament și ar trebui să li se permită să respecte o medie a emisiilor pentru parcul de autoturisme noi în loc să respecte obiectivele de emisii de CO₂ pentru fiecare autoturism în parte. Prin urmare, producătorilor ar trebui să li se solicite să asigure că media emisiilor specifice pentru toate autoturismele noi de care sunt responsabili, înmatriculate în Comunitate, nu depășește media obiectivelor de emisii pentru respectivele autoturisme. Această cerință ar trebui introdusă progresiv între 2012 și 2015, cu scopul de a facilita tranziția.
- (20) Nu este recomandabil să se recurgă la aceeași metodă pentru stabilirea obiectivelor de reducere a emisiilor pentru marii producători și pentru producătorii cu volum mic de producție considerați drept independenți pe baza criteriilor stabilite în prezentul regulament. Producătorii cu volum mic de producție ar trebui să aibă obiective diferite de reducere a emisiilor, care să fie raportate la potențialul tehnologic al vehiculelor unui anumit producător de a-și reduce emisiile specifice de CO₂ și să fie coerente cu caracteristicile segmentelor pieței în cauză. Această derogare ar trebui să fie inclusă în revizuirea obiectivelor privind emisiile specifice menționate în anexa I, care ar trebui completată până cel târziu la începutul anului 2013.
- (21) Producătorii de nișă ar trebui să poată beneficia de un obiectiv diferit, care să fie cu 25 % mai mic decât media emisiilor lor specifice de CO₂ în 2007. Un obiectiv echivalent ar trebui stabilit în cazul în care informațiile privind media emisiilor specifice ale unui producător nu există pentru anul 2007. Această derogare ar trebui să fie inclusă în revizuirea obiectivelor privind emisiile specifice menționate în anexa I, care ar trebui să fie completată până cel târziu la începutul anului 2013.
- (22) În stabilirea mediei emisiilor specifice de CO₂ pentru toate autoturismele noi înmatriculate în Comunitate care se află în responsabilitatea producătorilor, ar trebui să se ia în considerare toate autoturismele, indiferent de masa acestora sau de alte caracteristici. Cu toate că Regulamentul (CE) nr. 715/2007 nu se aplică autoturismelor cu o masă de referință care depășește 2 610 kg și a căror omologare de tip nu este extinsă în conformitate cu articolul 2 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 715/2007, emisiile pentru aceste autoturisme ar trebui măsurate pe baza unei proceduri de măsurare similare celei stabilite pentru autoturisme în Regulamentul (CE) nr. 692/2008 ⁽²⁾. Valorile emisiilor de CO₂ care rezultă ar trebui menționate în certificatul de conformitate al vehiculului pentru a putea fi incluse în sistemul de monitorizare.
- (23) Pentru a beneficia de flexibilitate în scopul îndeplinirii obiectivelor din prezentul regulament, producătorii pot să formeze asociații constituite pe o bază deschisă, transparentă și nediscriminatorie. Un acord de constituire a unei asociații nu poate depăși cinci ani, dar poate fi reînnoit. Atunci când producătorii formează o asociație, se consideră că ei și-au îndeplinit obiectivele din prezentul regulament, cu condiția ca media emisiilor pentru asociația ca întreg să nu depășească obiectivele de emisii pentru asociația respectivă.

⁽¹⁾ JO L 263, 9.10.2007, p. 1.

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 692/2008 al Comisiei din 18 iulie 2008 de punere în aplicare și modificare a Regulamentului (CE) nr. 715/2007 al Parlamentului European și al Consiliului privind omologarea de tip a autovehiculelor în ceea ce privește emisiile provenind de la vehiculele ușoare pentru pasageri și de la vehiculele comerciale ușoare (Euro 5 și Euro 6) și privind accesul la informațiile referitoare la repararea și întreținerea vehiculelor (JO L 199, 28.7.2008, p. 1).

- (24) Este necesar un mecanism solid de conformitate pentru a se asigura îndeplinirea obiectivelor din prezentul regulament.
- (25) Emisiile specifice de CO₂, generate de autoturismele noi, sunt măsurate de o manieră armonizată în conformitate cu metodologia stabilită de Regulamentul (CE) nr. 715/2007. Pentru a reduce la minim costurile administrative ale prezentului regulament, respectarea acestuia ar trebui să se verifice prin trimitere la datele privind înmatriculările de autoturisme noi în Comunitate, culese de statele membre și raportate Comisiei. Pentru a asigura coerența datelor utilizate la evaluarea conformității, normele privind culegerea și raportarea acestor date ar trebui armonizate în măsura posibilului.
- (26) Directiva 2007/46/CE prevede că producătorii trebuie să emită un certificat de conformitate, care să însoțească fiecare autoturism nou și că statele membre nu pot să permită înmatricularea și punerea în circulație a unor autoturisme noi decât dacă acestea sunt însoțite de un certificat de conformitate valabil. Datele culese de statele membre ar trebui să corespundă cu certificatul de conformitate emis de producătorul autoturismului și ar trebui să se bazeze numai pe acest punct de referință. În cazul în care, din motive justificate, statele membre nu utilizează certificatul de conformitate pentru a încheia formalitățile de înmatriculare și punere în circulație a autoturismelor noi, acestea ar trebui să prevadă măsurile necesare prin care să se garanteze rigurozitatea corespunzătoare a procedurii de monitorizare. Ar trebui să existe o bază de date comunitară, standardizată, pentru datele referitoare la certificatul de conformitate. Aceasta ar trebui utilizată ca referință unică pentru a le permite statelor membre să-și păstreze cu ușurință datele referitoare la înmatriculare atunci când un vehicul este înmatriculat pentru prima dată.
- (27) Respectarea de către producători a obiectivelor din prezentul regulament ar trebui să fie evaluată la nivel comunitar. Producătorii a căror medie a emisiilor specifice de CO₂ depășește nivelul stabilit de prezentul regulament ar trebui să plătească o primă pentru emisiile suplimentare, aplicată pentru fiecare an calendaristic începând cu 2012. Această primă se ajustează în funcție de măsura în care producătorii nu își respectă obiectivele. Această primă ar trebui să crească în timp. Pentru a oferi un stimulent suficient în vederea luării unor măsuri de reducere a emisiilor specifice de CO₂ generate de autoturisme, prima ar trebui să reflecte costurile tehnologice. Sumele obținute din plata primelor pentru emisiile suplimentare ar trebui considerate ca venit la bugetul general al Uniunii Europene.
- (28) Având în vedere scopul și procedurile instituite prin prezentul regulament, măsurile naționale pe care le-ar putea menține sau introduce statele membre în conformitate cu articolul 176 din tratat ar trebui să evite impunerea unor sancțiuni suplimentare sau mai stricte producătorilor care nu îndeplinesc obiectivele care le revin în temeiul prezentului regulament.
- (29) Prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere aplicării depline a regulilor de concurență comunitare.
- (30) Comisia ar trebui să ia în considerare noi modalități care să permită realizarea obiectivului pe termen lung, în special panta curbei, parametrul de utilitate și sistemul primei pentru emisiile suplimentare.
- (31) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentului regulament ar trebui să fie adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei ⁽¹⁾.
- (32) În special, Comisia ar trebui să fie împuternicită să modifice cerințele de monitorizare și raportare în lumina experienței în aplicarea prezentului regulament, să instituie metode de colectare a primelor pentru emisiile suplimentare, să adopte dispoziții detaliate privind derogarea specială de care beneficiază anumiți producători și să adapteze anexa I cu scopul de a lua în considerare evoluția masei noilor autoturisme înmatriculate în Comunitate și de a reflecta orice schimbare în procedura de încercare reglementată pentru măsurarea emisiilor specifice de CO₂. Deoarece măsurile respective au un domeniu general de aplicare și sunt destinate să modifice elemente neesențiale din prezentul regulament, printre altele prin completarea acestuia cu noi elemente neesențiale, acestea trebuie să fie adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE.
- (33) Decizia nr. 1753/2000/CE ar trebui abrogată, din motive de simplificare și claritate juridică.
- (34) Deoarece obiectivul prezentului regulament, respectiv stabilirea cerințelor de performanță privind emisiile de CO₂ generate de autoturismele noi pentru a asigura funcționarea corespunzătoare a pieței interne și pentru a realiza obiectivul general al Uniunii de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră, nu poate fi realizat în mod suficient de către statele membre și, în consecință, având în vedere amploarea și efectele acțiunii propuse, acest obiectiv poate fi mai bine realizat la nivelul Comunității, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității menționat la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestui obiectiv,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Obiect și obiective

Prezentul regulament stabilește cerințele de performanță privind emisiile de CO₂ generate de autoturismele noi, pentru a asigura funcționarea corespunzătoare a pieței interne și pentru a realiza obiectivul general al Uniunii Europene de atingere a unei medii

⁽¹⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

a emisiilor de CO₂ de 120 g CO₂/km pentru flota de autoturisme noi. Prezentul regulament stabilește media emisiilor de CO₂ generate de autoturismele noi la 130 g CO₂/km, obținută prin intermediul îmbunătățirii tehnologiei motoarelor vehiculelor și măsurată în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 715/2007 și cu măsurile de punere în aplicare a acestuia, precum și prin intermediul tehnologiilor inovatoare.

Începând cu 2020, prezentul regulament stabilește pentru flota de autoturisme noi obiectivul de a atinge o medie a emisiilor de 95 g CO₂/km, în conformitate cu articolul 13 alineatul (5).

Prezentul regulament va fi completat de măsuri suplimentare corespunzătoare unei reduceri de 10 g CO₂/km, ca parte a abordării integrate comunitare.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

(1) Prezentul regulament se aplică autovehiculelor din categoria M₁ astfel cum sunt definite în anexa II la Directiva 2007/46/CE (denumite în continuare „autoturisme”), care sunt înmatriculate în Comunitate pentru prima dată și care nu au mai fost înmatriculate în afara Comunității (denumite în continuare „autoturisme noi”).

(2) Nu se ia în considerare o înmatriculare anterioară din afara Comunității, realizată cu mai puțin de trei luni înaintea înregistrării în Comunitate.

(3) Prezentul regulament nu se aplică vehiculelor cu destinație specială, astfel cum sunt definite la punctul 5 din partea A a anexei II la Directiva 2007/46/CE.

Articolul 3

Definiții

(1) În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

(a) „media emisiilor specifice de CO₂” înseamnă, în legătură cu un producător, media emisiilor specifice de CO₂ ale tuturor autoturismelor noi pe care le produce;

(b) „certificat de conformitate” înseamnă certificatul menționat la articolul 18 din Directiva 2007/46/CE;

(c) „producător” înseamnă persoana sau organismul responsabil față de autoritatea de omologare pentru toate aspectele procesului de omologare CE de tip în conformitate cu Directiva 2007/46/CE și pentru asigurarea conformității producției;

(d) „masă” înseamnă masa vehiculului carosat în ordine de mers, indicată pe certificatul de conformitate și definită la secțiunea 2.6 din anexa I la Directiva 2007/46/CE;

(e) „amprenta la sol” înseamnă ecartamentul înmulțit cu ampatamentul, astfel cum sunt indicate în certificatul de conformitate și definite la secțiunile 2.1 și 2.3 din anexa I la Directiva 2007/46/CE;

(f) „emisiile specifice de CO₂” înseamnă emisiile de CO₂ ale unui autoturism, măsurate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 715/2007 și specificate ca emisii masice (combinat) de CO₂ în certificatul de conformitate. În cazul autoturismelor care nu sunt supuse omologării de tip în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 715/2007, „emisiile specifice de CO₂” înseamnă emisiile de CO₂ măsurate în conformitate cu procedurile de măsurare prevăzute pentru autoturisme de Regulamentul (CE) nr. 692/2008 sau în conformitate cu procedurile adoptate de Comisie în vederea stabilirii emisiilor de CO₂ ale autoturismelor de acest tip;

(g) „obiectivele privind emisiile specifice” înseamnă, în legătură cu un producător, media emisiilor specifice de CO₂ permisă în temeiul anexei I în ceea ce privește fiecare autoturism nou pe care acesta îl produce sau, în cazul în care producătorului i se acordă o derogare în temeiul articolului 11, obiectivul de emisii specifice stabilit în temeiul respectivei derogări.

(2) În sensul prezentului regulament, „grup de producători asociați” înseamnă un producător și întreprinderile sale asociate. În ceea ce privește producătorii, „întreprinderi asociate” înseamnă:

(a) întreprinderi în care producătorul deține, direct sau indirect:

— prerogative de a exercita mai mult de jumătate din drepturile de vot;

— prerogative de a numi mai mult de jumătate din membrii consiliului de supraveghere, ai consiliului director sau organismelor care reprezintă legal întreprinderea respectivă; sau

— dreptul de a gestiona afacerile întreprinderii respective;

(b) întreprinderi care dețin, direct sau indirect, drepturile sau prerogativele enumerate la litera (a) asupra producătorului;

(c) întreprinderi în cadrul cărora o întreprindere menționată la litera (b) deține, direct sau indirect, drepturile sau prerogativele enumerate la litera (a);

(d) întreprinderi în cadrul cărora producătorul, împreună cu una sau mai multe întreprinderi menționate la literalele (a), (b) sau (c), sau în cadrul cărora două sau mai multe din aceste întreprinderi dețin drepturile sau prerogativele enumerate la litera (a);

(e) întreprinderi în cadrul cărora drepturile sau prerogativele enumerate la litera (a) sunt deținute în comun de către producători sau de către una sau mai multe întreprinderi asociate ale acestora menționate la literalele (a)-(d) și unul sau mai mulți terți.

Articolul 4

Obiective privind emisiile specifice

Pentru anul calendaristic care începe la 1 ianuarie 2012 și pentru fiecare an calendaristic ulterior, fiecare producător de autoturisme se asigură că media emisiilor sale specifice de CO₂ nu depășește obiectivele specifice privind emisiile stabilite în conformitate cu

anexa I sau, în cazul în care unui producător i se acordă o derogare în temeiul articolului 11, în conformitate cu respectiva derogare.

În scopul stabilirii, pentru fiecare producător, a mediei emisiilor specifice de CO₂, se iau în considerare următoarele procentaje ale autoturismelor noi ale respectivului producător înmatriculate pe parcursul anului în cauză:

- 65 % în 2012;
- 75 % în 2013;
- 80 % în 2014;
- 100 % începând din 2015.

Articolul 5

Credite suplimentare

Pentru calcularea mediei emisiilor specifice de CO₂, fiecare autoturism nou care generează o cantitate de emisii specifice de CO₂ mai mică de 50 g CO₂/km se consideră ca fiind echivalent cu:

- 3,5 vehicule în 2012;
- 3,5 vehicule în 2013;
- 2,5 vehicule în 2014;
- 1,5 vehicule în 2015;
- 1 vehicul începând din 2016.

Articolul 6

Obiectivele privind emisiile specifice pentru vehiculele alimentate cu carburanți alternativi

Pentru a stabili în ce măsură un producător își respectă obiectivele privind emisiile specifice prevăzute la articolul 4, emisiile specifice de CO₂ generate de fiecare vehicul conceput să funcționeze cu un amestec de benzină și etanol în proporție de 85 % („E85”), care respectă legislația comunitară sau standardele tehnice europene relevante se reduc, până la 31 decembrie 2015, cu 5 %, drept recunoaștere a sporirii capacităților tehnologice și de reducere a emisiilor pentru vehiculele care funcționează pe bază de biocarburanți. Această reducere se aplică numai dacă cel puțin 30 % din stațiile de alimentare din statul membru în care este înmatriculat vehiculul furnizează acest tip de carburant alternativ, cu respectarea criteriilor de durabilitate pentru biocarburanți prevăzute în legislația comunitară relevantă.

Articolul 7

Asocierea

(1) Producătorii, cu excepția celor cărora li s-a acordat o derogare în temeiul articolului 11, se pot constitui într-o asociație în scopul îndeplinirii obligațiilor care le revin în temeiul articolului 4.

(2) Acordul de constituire a unei asociații poate viza unul sau mai mulți ani calendaristici, cu condiția ca durata totală a fiecărui acord să nu depășească cinci ani calendaristici, iar acesta poate fi încheiat până cel târziu la data de 31 decembrie din primul an calendaristic pentru care emisiile urmează să fie asociate. Producătorii care formează o asociație transmit Comisiei următoarele informații:

- (a) producătorii care vor fi incluși în asociație;
- (b) producătorul din cadrul asociației care va fi gestionarul acesteia, va reprezenta punctul ei de contact și va fi responsabil de plata primelor pentru emisiile suplimentare stabilite pentru asociație în conformitate cu articolul 9; și
- (c) dovezile pe care le deține în sprijinul faptului că gestionarul asociației este capabil să îndeplinească obligațiile ce îi revin în temeiul literei (b).

(3) În cazul în care administratorul asociației nu întrunește cerințele privind plata primelor pentru emisiile suplimentare stabilite pentru asociație în conformitate cu articolul 9, Comisia notifică acest lucru producătorilor.

(4) Producătorii înscrși într-o asociație notifică în comun Comisiei orice schimbare a administratorului asociației sau a statutului financiar al acesteia, în măsura în care acest fapt ar putea afecta capacitatea sa de a întruni cerințele privind plata primelor pentru emisiile suplimentare stabilite pentru asociație în conformitate cu articolul 9, precum și eventualele modificări ale structurii asociației sau dizolvarea acesteia.

(5) Producătorii pot încheia acorduri de asociere cu condiția ca acestea să respecte dispozițiile articolelor 81 și 82 din tratat și să permită participarea deschisă, transparentă și nediscriminatorie, în termeni rezonabili comercial, a oricărui producător care dorește să devină membru al asociației. Fără a aduce atingere aplicării cu caracter general a regulilor de concurență comunitare la aceste asociații, toți membrii unei asociații se vor asigura în special că, în contextul acordului lor de asociere, au loc schimburi de date sau informații, numai referitor la următoarele informații:

- (a) media emisiilor specifice de CO₂;
- (b) obiectivele privind emisiile specifice;
- (c) numărul total al vehiculelor înmatriculate.

(6) Alineatul (5) nu se aplică în cazul în care toți producătorii din asociație fac parte din același grup de producători asociați.

(7) Cu excepția notificării în temeiul alineatului (3), producătorii dintr-o asociație în legătură cu care se transmit informații Comisiei sunt priviți ca un singur producător în scopul îndeplinirii obligațiilor ce le revin în temeiul articolului 4. Informațiile privind monitorizarea și raportarea în legătură cu fiecare producător și fiecare asociație se înregistrează, se transmit și sunt disponibile în registrul central menționat la articolul 8 alineatul (4).

Articolul 8

Monitorizarea și raportarea mediei emisiilor

(1) Pentru anul calendaristic care începe la 1 ianuarie 2010 și pentru fiecare an calendaristic ulterior, fiecare stat membru înregistrează informațiile privind fiecare autoturism nou înmatriculat pe teritoriul său în conformitate cu anexa II partea A. Aceste informații sunt puse la dispoziția producătorilor și a importatorilor sau reprezentanților desemnați de aceștia în fiecare stat membru. Statele membre depun toate eforturile pentru a garanta că organismele raportoare lucrează în mod transparent. Fiecare stat membru se asigură că emisiile specifice de CO₂ ale autoturismelor care nu sunt supuse omologării de tip în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 715/2007 sunt măsurate și înregistrate în certificatul de conformitate.

(2) Până la data de 28 februarie a fiecărui an, începând din 2011, statele membre determină și transmit Comisiei informațiile menționate în anexa II partea B cu privire la anul calendaristic precedent. Datele se transmit în conformitate cu formatul menționat în anexa II partea C.

(3) La cererea Comisiei, statele membre transmit de asemenea ansamblul datelor culese în conformitate cu alineatul (1).

(4) Comisia păstrează un registru central al datelor raportate de statele membre în conformitate cu prezentul articol și, până la data de 30 iunie a fiecărui an, începând din 2011, calculează în mod provizoriu pentru fiecare producător:

- (a) media emisiilor specifice de CO₂ în anul calendaristic precedent;
- (b) obiectivul privind emisiile specifice din anul calendaristic precedent; și
- (c) diferența dintre media emisiilor specifice de CO₂ ale acestuia în anul calendaristic precedent și obiectivul acestuia privind emisiile specifice din anul respectiv.

Comisia notifică fiecărui producător calculele provizorii efectuate pentru respectivul producător. Notificarea cuprinde datele, raportate la fiecare stat membru, privind numărul de autoturisme noi înmatriculate și emisiile specifice de CO₂ ale acestora.

Acest registru trebuie să fie disponibil publicului.

(5) În termen de trei luni de la primirea notificării cu calculele provizorii în conformitate cu alineatul (4), producătorii pot notifica Comisiei eventualele erori, specificând statul membru în cazul căruia consideră că a intervenit eroarea.

Comisia analizează orice notificare din partea producătorilor și, până la data de 31 octombrie, confirmă sau modifică calculele provizorii în conformitate cu alineatul (4).

(6) În cazul în care, pe baza calculelor efectuate în conformitate cu alineatul (5), în ceea ce privește anul calendaristic 2010 sau 2011, Comisia are indicii că media emisiilor specifice de CO₂ din anul respectiv pentru un producător a depășit obiectivul privind emisiile specifice stabilit pentru acel an, aceasta notifică producătorul în acest sens.

(7) Statele membre desemnează o autoritate competentă pentru culegerea și comunicarea datelor de monitorizare în conformitate cu prezentul regulament și informează Comisia cu privire la desemnarea acestei autorități competente până la 8 decembrie 2009. Comisia informează ulterior Parlamentul European și Consiliul cu privire la aceasta.

(8) Pentru fiecare an calendaristic în care se aplică articolul 6, statele membre furnizează Comisiei informații cu privire la proporția stațiilor de alimentare și la criteriile de durabilitate cu privire la E85, în conformitate cu articolul respectiv.

(9) Comisia poate să adopte norme detaliate de punere în aplicare referitoare la monitorizarea și raportarea datelor în temeiul prezentului articol și la aplicarea anexei II în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 14 alineatul (2).

Comisia poate să modifice anexa II ținând seama de experiența în aplicarea prezentului regulament. Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentului regulament, sunt adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 14 alineatul (3).

Articolul 9

Prima pentru emisiile suplimentare

(1) În cazul în care media emisiilor specifice de CO₂ ale unui producător, pentru fiecare an calendaristic începând cu 2012, depășește obiectivul privind emisiile specifice din anul respectiv, Comisia impune producătorului sau, în cazul unei asociații, administratorului asociației, o primă pentru emisiile suplimentare.

(2) Prima pentru emisiile suplimentare în conformitate cu alineatul (1) se calculează cu ajutorul următoarelor formule:

(a) între 2012 și 2018:

(i) În cazul în care media emisiilor specifice de CO₂ ale producătorului depășește obiectivul privind emisiile specifice cu mai mult de 3 g CO₂/km:

$$[(\text{Emisiile suplimentare} - 3 \text{ g CO}_2/\text{km}) \times 95 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km} + 1 \text{ g CO}_2/\text{km} \times 25 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km} + 1 \text{ g CO}_2/\text{km} \times 15 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km} + 1 \text{ g CO}_2/\text{km} \times 5 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km}] \times \text{numărul de autoturisme noi}$$

- (ii) În cazul în care media emisiilor specifice de CO₂ ale producătorului depășește obiectivul privind emisiile specifice cu mai mult de 2 g CO₂/km, dar nu cu mai mult de 3 g CO₂/km:

$$[(\text{Emisiile suplimentare} - 2 \text{ g CO}_2/\text{km}) \times 25 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km} + 1 \text{ g CO}_2/\text{km} \times 15 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km} + 1 \text{ g CO}_2/\text{km} \times 5 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km}] \times \text{numărul de autoturisme noi.}$$

- (iii) În cazul în care media emisiilor specifice de CO₂ ale producătorului depășește obiectivul privind emisiile specifice cu mai mult de 1 g CO₂/km, dar nu cu mai mult de 2 g CO₂/km:

$$[(\text{Emisiile suplimentare} - 1 \text{ g CO}_2/\text{km}) \times 15 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km} + 1 \text{ g CO}_2/\text{km} \times 5 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km}] \times \text{numărul de autoturisme noi.}$$

- (iv) În cazul în care media emisiilor specifice de CO₂ ale producătorului depășește obiectivul privind emisiile specifice cu cel mult 1 g CO₂/km:

$$(\text{Emisiile suplimentare} \times 5 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km}) \times \text{numărul de autoturisme noi.}$$

- (b) din 2019:

$$(\text{Emisiile suplimentare} \times 95 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km}) \times \text{numărul de autoturisme noi.}$$

În sensul prezentului articol, „emisiile suplimentare”, determinate în conformitate cu articolul 4, înseamnă numărul pozitiv de grame per kilometru cu care media emisiilor specifice ale producătorului – ținând seama de reducerile emisiilor de CO₂ realizate prin tehnologii inovatoare aprobate – depășește obiectivul privind emisiile specifice în anul calendaristic, rotunjit la cea mai apropiată a treia zecimală; și „numărul de autoturisme noi” înseamnă numărul de autoturisme noi produse de producător, care au fost înmatriculate în anul respectiv potrivit criteriilor de introducere progresivă prevăzute la articolul 4.

- (3) Comisia stabilește metode de colectare a primelor pentru emisiile suplimentare în conformitate cu alineatul (1).

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentului regulament prin completarea acestuia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 14 alineatul (3).

- (4) Sumele obținute din plata primelor pentru emisiile suplimentare sunt considerate ca venit la bugetul general al Uniunii Europene.

Articolul 10

Publicarea performanței producătorilor

- (1) Până la data de 31 octombrie a fiecărui an, începând din 2011, Comisia publică o listă care conține, pentru fiecare producător:

- (a) obiectivul privind emisiile specifice din anul calendaristic precedent;

- (b) media emisiilor specifice de CO₂ din anul calendaristic precedent;

- (c) diferența dintre media emisiilor specifice de CO₂ în anul calendaristic precedent și obiectivul privind emisiile specifice din anul respectiv;

- (d) media emisiilor specifice de CO₂ ale tuturor autoturismelor noi din Comunitate din anul calendaristic precedent; și

- (e) masa medie a tuturor autoturismelor noi din Comunitate din anul calendaristic precedent.

- (2) Începând cu 31 octombrie 2013, lista publicată în temeiul alineatului (1) indică, de asemenea, dacă producătorul a respectat cerințele de la articolul 4 în anul calendaristic precedent.

Articolul 11

Derogări pentru anumiți producători

- (1) Un producător poate să depună o cerere de derogare de la obiectivul privind emisiile specifice calculat în conformitate cu anexa I în cazul în care produce mai puțin de 10 000 de autoturisme noi înmatriculate în Comunitate într-un an calendaristic și:

- (a) nu face parte dintr-un grup de producători asociați; sau
- (b) face parte dintr-un grup de producători asociați care produce, în total, mai puțin de 10 000 de autoturisme noi înmatriculate în Comunitate într-un an calendaristic; sau
- (c) face parte dintr-un grup de producători asociați, dar exploatează propriile instalații de producție și propriul centru de proiectare.

- (2) O derogare solicitată în temeiul alineatului (1) poate fi acordată pentru o perioadă de maximum cinci ani calendaristici. Cerearea se adresează Comisiei și cuprinde:

- (a) denumirea producătorului și persoana de contact;
- (b) dovezile că producătorul este eligibil pentru o derogare în temeiul alineatului (1);
- (c) informații privind autoturismele pe care le produce, inclusiv masa și emisiile specifice de CO₂ ale acestora; și
- (d) un obiectiv de emisii specifice corespunzător potențialului său de reducere, inclusiv potențialului economic și tehnologic de reducere a emisiilor specifice de CO₂ și ținându-se seama de caracteristicile pieței căreia îi este destinat tipul autoturismului produs.

(3) În cazul în care Comisia apreciază că producătorul este eligibil pentru derogarea solicitată în conformitate cu alineatul (1) și constată că obiectivul privind emisiile specifice de CO₂ propus de producător corespunde potențialului de reducere, inclusiv potențialului economic și tehnologic de reducere a emisiilor specifice de CO₂ ale acestuia și ținând seama de caracteristicile pieței căreia îi este destinat tipul autoturismului produs, Comisia acordă o derogare producătorului respectiv. Derogarea se aplică de la data de 1 ianuarie a anului care urmează acordării derogării.

(4) Un producător care produce, împreună cu toate întreprinderile sale asociate, între 10 000 și 300 000 de autoturisme noi înmatriculate în fiecare an calendaristic în Comunitatea Europeană, poate prezenta o cerere de derogare de la obiectivul privind emisiile specifice calculat în conformitate cu anexa I.

O astfel de cerere poate fi depusă de producător în numele său sau în numele său și al oricăreia dintre întreprinderile sale asociate. Cererea se adresează Comisiei și cuprinde:

- (a) toate informațiile menționate la alineatul (2) literele (a) și (c), inclusiv, dacă este cazul, informații despre orice întreprindere asociată;
- (b) un obiectiv privind emisiile care reprezintă o reducere de 25 % față de media emisiilor specifice de CO₂ în 2007 sau, în cazul în care mai multe întreprinderi asociate depun o singură cerere, o reducere de 25 % față de media calculată între valorile medii ale emisiilor specifice de CO₂ specifice ale fiecăreia dintre aceste întreprinderi în 2007.

În cazul în care nu există informații privind media emisiilor specifice de CO₂ ale unui producător pentru anul 2007, Comisia stabilește un obiectiv echivalent de reducere a emisiilor bazat pe cele mai performante tehnologii de reducere a emisiilor de CO₂ utilizate pentru autoturismele cu o masă comparabilă și ținând seama de caracteristicile pieței căreia îi este destinat tipul de autoturism produs. Acest obiectiv este folosit de solicitant în scopul menționat la litera (b).

Comisia acordă o derogare producătorului atunci când demonstrează respectarea criteriilor pentru acordarea derogării menționate în prezentul alineat.

(5) Un producător care beneficiază de o derogare în temeiul prezentului articol notifică de îndată Comisia cu privire la orice schimbare care afectează sau poate afecta eligibilitatea sa pentru o derogare.

(6) În cazul în care Comisia consideră, fie pe baza unei notificări în temeiul alineatului (5), fie din alte considerente, că un producător nu mai este eligibil pentru derogare, Comisia revocă derogarea începând cu data de 1 ianuarie din următorul an calendaristic și notifică producătorul în acest sens.

(7) În cazul în care producătorul nu realizează obiectivul său de emisii specifice, Comisia impune producătorului prima pentru emisiile suplimentare, astfel cum este prevăzut la articolul 9.

(8) Comisia poate să adopte dispoziții detaliate privind punerea în aplicare a alineatelor (1)-(7), privind, printre altele, interpretarea criteriilor de eligibilitate pentru derogare, conținutul cererilor și evaluarea programelor de reducere a emisiilor specifice de CO₂.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentului regulament prin completarea acestuia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 14 alineatul (3).

(9) Cererile de derogare, inclusiv informațiile în susținerea acestora, notificările efectuate în temeiul alineatului (5), revocările efectuate în conformitate cu alineatul (6) și orice impunere a unei prime pentru emisiile suplimentare în temeiul alineatului (7), precum și orice măsură adoptată în conformitate cu alineatul (8) se pun la dispoziția publicului, sub rezerva dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei ⁽¹⁾.

Articolul 12

Eco-inovațiile

(1) La solicitarea unui furnizor sau a unui producător, se ține seama de reducerile emisiilor de CO₂ realizate prin intermediul utilizării tehnologiilor inovatoare. Contribuția totală a acestor tehnologii la reducerea obiectivelor privind emisiile specifice ale unui producător poate fi de cel mult 7 g CO₂/km.

(2) Până în 2010, Comisia adoptă, în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 14 alineatul (2), dispoziții detaliate privind o procedură de aprobare a acestor tehnologii inovatoare. Respectivele dispoziții detaliate se bazează pe criteriile următoare privind tehnologiile inovatoare:

- (a) furnizorul sau producătorul poartă răspunderea pentru reducerea emisiilor de CO₂ ca urmare a utilizării tehnologiilor inovatoare;
- (b) tehnologiile inovatoare aduc o contribuție verificată la reducerea emisiilor de CO₂;
- (c) tehnologiile inovatoare nu intră sub incidența ciclului de încercare standard pentru măsurarea emisiilor de CO₂ sau sub incidența dispozițiilor obligatorii care decurg din măsurile complementare suplimentare destinate să realizeze reducerea de 10 g CO₂/km menționată la articolul 1 sau să nu aibă caracter obligatoriu în temeiul altor dispoziții de drept comunitar.

(3) Un furnizor sau un producător care solicită ca o măsură să fie aprobată în calitate de tehnologie inovatoare trebuie să transmită Comisiei un raport, însoțit de un raport de verificare elaborat de un organism independent și certificat. În eventualitatea unei interacțiuni dintre această măsură și o altă tehnologie inovatoare deja aprobată, raportul menționează respectiva interacțiune, iar raportul de verificare evaluează gradul în care interacțiunea modifică reducerile de emisii realizate de fiecare măsură în parte.

⁽¹⁾ JO L 145, 31.5.2001, p. 43.

(4) Reducerea realizată trebuie să fie atestată de Comisie, pe baza criteriilor stabilite la alineatul (2).

Articolul 13

Revizuirea și raportarea

(1) În 2010, Comisia va prezenta un raport Parlamentului European și Consiliului privind progresele realizate în vederea punerii în aplicare a abordării integrate a Comunității pentru reducerea emisiilor de CO₂ generate de vehiculele ușoare.

(2) Până la 31 octombrie 2014 și, ulterior, la fiecare trei ani, se adoptă măsuri de modificare a anexei I, pentru ajustarea valorii M₀, menționată în respectiva anexă, la masa medie a autoturismelor noi din cei trei ani calendaristici anteriori.

Măsurile respective intră în vigoare pentru prima oară la 1 ianuarie 2016 și, ulterior, la fiecare trei ani.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentului regulament, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 14 alineatul (3).

(3) Începând cu 2012, Comisia efectuează o evaluare de impact cu scopul de a revizui până în 2014, în conformitate cu articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 715/2007, procedurile de măsurare a emisiilor de CO₂ după cum se prevede în regulamentul menționat. Comisia prezintă, în special, propuneri corespunzătoare în vederea adaptării procedurilor astfel încât acestea să reflecte în mod adecvat performanțele reale în materie de emisii de CO₂ ale autoturismelor și propuneri pentru includerea tehnologiilor inovatoare aprobate definite la articolul 12, care ar putea fi reflectate în ciclul de încercare. Comisia garantează că aceste proceduri sunt ulterior revizuite în mod periodic.

De la data aplicării procedurii revizuite pentru măsurarea emisiilor de CO₂, tehnologiile inovatoare nu se mai aprobă în temeiul procedurii menționate la articolul 12.

(4) Până în 2010, Comisia revizuieste Directiva 2007/46/CE, astfel încât fiecare tip/variantă versiune să corespundă unei categorii unice de tehnologii inovatoare.

(5) Până la 1 ianuarie 2013, Comisia încheie revizuirea obiectivelor privind emisiile specifice de CO₂ din anexa I și a derogărilor de la articolul 11, în vederea definirii:

- modalităților de realizare în mod rentabil, până în 2020, a obiectivului pe termen lung de 95 g CO₂/km; și
- detaliilor punerii în aplicare a obiectivului respectiv, inclusiv plata primelor pentru emisiile suplimentare.

Pe baza acestei revizuii și a evaluării impactului asociat, care include o evaluare generală a impactului asupra industriei auto și a industriilor conexe, Comisia prezintă, după caz, o propunere de modificare a prezentului regulament, într-un mod care să fie cât mai neutru posibil din punct de vedere concurențial, echitabil din punct de vedere social și durabil.

(6) Până în 2014, după efectuarea unui studiu de impact, Comisia publică un raport privind disponibilitatea datelor referitoare la amprenta la sol și utilizarea acestora în calitate de parametru de utilitate pentru determinarea obiectivelor privind emisiile specifice și, dacă este cazul, prezintă Parlamentului European și Consiliului o propunere de modificare a anexei I.

(7) Se adoptă măsuri care să asigure realizarea adaptărilor necesare la formulele din anexa I, cu scopul de a reflecta orice schimbări în procedura de încercare reglementată pentru măsurarea emisiilor specifice de CO₂.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentului regulament se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 14 alineatul (3).

Articolul 14

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de comitetul instituit prin articolul 9 din Decizia nr. 280/2004/CE ⁽¹⁾.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere articolul 8 din decizia respectivă.

Termenul menționat la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE se stabilește la trei luni.

(3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din decizia respectivă.

Articolul 15

Abrogare

Decizia nr. 1753/2000/CE se abrogă începând cu 1 ianuarie 2010.

Cu toate acestea, articolele 4, 9 și 10 din decizia respectivă rămân în vigoare până la data la care Comisia transmite Parlamentului European un raport privind datele de monitorizare din anul calendaristic 2009.

⁽¹⁾ Decizia nr. 280/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 februarie 2004 privind un mecanism pentru monitorizarea emisiilor de gaze cu efect de seră din Comunitate și pentru implementarea Protocolului de la Kyoto (JO L 49, 19.2.2004, p. 1).

*Articolul 16***Intrarea în vigoare**

Prezentul regulament intră în vigoare în a treia zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 23 aprilie 2009.

Pentru Parlamentul European
Președintele
H.-G. PÖTTERING

Pentru Consiliu
Președintele
P. NEČAS

ANEXA I

OBIECTIVE PRIVIND EMISIILE SPECIFICE DE CO₂

1. Pentru fiecare autoturism nou, emisiile specifice de CO₂ măsurate în grame per kilometru, utilizate la efectuarea calculelor din prezenta anexă, se calculează în conformitate cu următoarea formulă:

(a) între 2012 și 2015:

$$\text{Emisiile specifice de CO}_2 = 130 + a \times (M - M_0)$$

unde:

M = masa vehiculului în kilograme (kg)

M₀ = 1 372,0

a = 0,0457

(b) din 2016:

$$\text{Emisiile specifice de CO}_2 = 130 + a \times (M - M_0)$$

unde:

M = masa vehiculului (kg)

M₀ = valoarea adoptată în conformitate cu articolul 13 alineatul (2)

a = 0,0457

2. Obiectivul privind emisiile specifice pentru un producător, într-un an calendaristic, se calculează ca media emisiilor specifice de CO₂ pentru fiecare autoturism nou care este înmatriculat în respectivul an calendaristic și pe care acesta îl produce.
-

ANEXA II

MONITORIZAREA ȘI RAPORTAREA EMISIILOR

PARTEA A – Culegerea datelor privind autoturismele noi și determinarea informațiilor cu privire la monitorizarea emisiilor de CO₂

1. Pentru anul calendaristic care începe la 1 ianuarie 2010 și pentru fiecare an calendaristic ulterior, statele membre înregistrează următoarele detalii pentru fiecare autoturism nou înmatriculat pe teritoriul lor:
 - (a) producătorul;
 - (b) tipul, varianta și versiunea;
 - (c) emisiile specifice de CO₂ (în g/km);
 - (d) masa (kg);
 - (e) ampatamentul (mm); și
 - (f) ecartamentul (mm).
2. Informațiile menționate la punctul 1 se preiau din certificatul de conformitate pentru autoturismul în cauză. În cazul în care certificatul de conformitate indică atât o masă minimă, cât și o masă maximă a autoturismului, statele membre utilizează numai cifra maximă în sensul prezentului regulament. În cazul vehiculelor bicarburant (benzină/gaz), ale căror certificate de conformitate raportează emisiile specifice de CO₂ pentru ambii carburanți, statele membre folosesc doar valoarea măsurată pentru gaz.
3. Pentru anul calendaristic care începe la 1 ianuarie 2010 și pentru fiecare an calendaristic ulterior, fiecare stat membru determină pentru fiecare producător, în conformitate cu metodele descrise în partea B, următoarele caracteristici:
 - (a) numărul total al autoturismelor noi înmatriculate pe teritoriul său;
 - (b) media emisiilor specifice de CO₂, după cum se precizează la punctul 2 din partea B a prezentei anexe;
 - (c) masa medie, după cum se precizează la punctul 3 din partea B a prezentei anexe;
 - (d) pentru fiecare versiune a fiecărei variante a fiecărui tip de autoturism nou:
 - (i) numărul total de autoturisme noi înmatriculate pe teritoriul său, după cum se precizează la punctul 1 din partea B a prezentei anexe;
 - (ii) emisiile specifice de CO₂ și ponderea reducerii emisiilor prin tehnologii inovatoare, în conformitate cu articolul 12, sau prin vehiculele de tip „alternative fuel” (carburant alternativ), în conformitate cu articolul 6;
 - (iii) masa;
 - (iv) amprenta la sol, după cum se precizează la punctul 5 din partea B a prezentei anexe.

PARTEA B – Metodologia pentru determinarea datelor de monitorizare a emisiilor de CO₂ generate de autoturismele noi

Datele de monitorizare pe care statele membre trebuie să le determine în conformitate cu punctul 3 din partea A se determină în conformitate cu metodele prevăzute în prezenta parte.

1. Numărul de autoturisme noi înmatriculate (N)

Statele membre determină numărul de autoturisme noi (N) înmatriculate pe teritoriul lor în anul de monitorizare respectiv (N).

2. Media emisiilor specifice de CO₂ generate de autoturismele noi (S_{ave})

Media emisiilor specifice de CO₂ (S_{ave}) pentru toate autoturismele noi înmatriculate pe teritoriul unui stat membru în anul de monitorizare se calculează prin împărțirea sumei emisiilor specifice de CO₂ ale fiecărui autoturism nou individual (S) la numărul de autoturisme noi (N).

$$S_{ave} = (1 / N) \times \Sigma S$$

3. Masa medie a autoturismelor noi

Masa medie a tuturor autoturismelor noi înmatriculate pe teritoriul unui stat membru în anul de monitorizare (M_{ave}) se calculează prin împărțirea sumei masei fiecărui autoturism nou individual (M) la numărul de autoturisme noi (N).

$$M_{ave} = (1 / N) \times \Sigma M$$

4. Distribuția pe versiuni a autoturismelor noi

Pentru fiecare versiune a fiecărei variante a fiecărui tip de autoturism, se înregistrează numărul de autoturisme noi înmatriculate, masa acestora, emisiile specifice de CO₂ și amprenta la sol.

5. Amprenta la sol

Amprenta la sol a autoturismului se calculează prin înmulțirea ampatamentului cu ecartamentul.

PARTEA C – Formatul în care se transmit datele

Pentru fiecare producător și pentru fiecare an, statele membre raportează datele descrise la punctul 3 din partea A, în formatele următoare:

Date agregate:

Anul:				
Producător	Numărul total de autoturisme noi înmatriculate	Media emisiilor specifice de CO ₂ (g/km)	Masa medie (în kg)	Amprenta la sol medie (m ²)
(Producător 1)	...	...	...	...
(Producător 2)	...	...	...	...
...	...	...	...	...
Total pentru toți producătorii	...	...	...	...

Date detaliate la nivel de producător:

Anul	Producător	Tip de mașină	Varianta	Versiune	Tehnologia inovatoare (*) sau grupul de tehnologii inovatoare, sau vehicul de tip „alternative fuel” (**)	Marca	Denumirea comercială	Total înmatriculări noi	Emisii specifice de CO ₂ (g/km)	Masa (kg)	Amprenta la sol (m ²)	Reducerea emisiilor prin tehnologii inovatoare (*) sau metoda „alternative fuel” (**) (")
Anul 1	(Denumirea producătorului 1)	(Denumirea tipului 1)	(Denumirea variantei 1)	(Denumirea versiunii 1)		...	...	...	...	...	...	...
Anul 1	(Denumirea producătorului 1)	(Denumirea tipului 1)	(Denumirea variantei 1)	(Denumirea versiunii 2)		...	...	...	...	...	...	...
Anul 1	(Denumirea producătorului 1)	(Denumirea tipului 1)	(Denumirea variantei 2)	(Denumirea versiunii 1)		...	...	...	...	...	...	...
Anul 1	(Denumirea producătorului 1)	(Denumirea tipului 1)	(Denumirea variantei 2)	(Denumirea versiunii 2)		...	...	...	...	...	...	...
Anul 1	(Denumirea producătorului 1)	(Denumirea tipului 2)	(Denumirea variantei 1)	(Denumirea versiunii 1)		...	...	...	...	...	...	...
Anul 1	(Denumirea producătorului 1)	(Denumirea tipului 2)	(Denumirea variantei 1)	(Denumirea versiunii 2)		...	...	...	...	...	...	...
Anul 1	(Denumirea producătorului 1)	(Denumirea tipului 2)	(Denumirea variantei 2)	(Denumirea versiunii 1)		...	...	...	...	...	...	...
Anul 1	(Denumirea producătorului 1)	(Denumirea tipului 2)	(Denumirea variantei 2)	(Denumirea versiunii 2)		...	...	...	...	...	...	...
Anul 1	(Denumirea producătorului 1)	...	...	...		...	...	...	...	...	...	...
Anul 1	(Denumirea producătorului 1)			...		...	...	...	...	...	...	...
Anul 1	(Denumirea producătorului 1)		...	...		...	...	...	...	...	...	...
Anul 1	(Denumirea producătorului 1)			...		...	...	...	...	...	...	...
Anul 1	(Denumirea producătorului 1)	...	...	...		...	...	...	...	...	...	...

(*) În conformitate cu articolul 12.

(**) În conformitate cu articolul 6.

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2009/28/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 23 aprilie 2009****privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile, de modificare și ulterior de abrogare a Directivelor 2001/77/CE și 2003/30/CE****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 175 alineatul (1) și articolul 95 în ceea ce privește articolele 17, 18 și 19 din prezenta directivă,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Controlul consumului de energie în Europa și intensificarea utilizării energiei din surse regenerabile, împreună cu economiile de energie și creșterea eficienței energetice, constituie componente importante ale pachetului de măsuri necesare pentru reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră și pentru respectarea Protocolului de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice și a altor angajamente asumate la nivel comunitar și internațional în vederea reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră în perspectiva anului 2012. De asemenea, acești factori joacă un rol important în promovarea siguranței în aprovizionarea cu energie, promovarea dezvoltării tehnologice și a inovației și oferirea unor oportunități de ocupare a forței de muncă și de dezvoltare regională, în special în zonele rurale și în cele izolate.
- (2) În special, creșterea numărului îmbunătățirilor tehnologice, a stimulentei pentru utilizarea și extinderea transportului public, a utilizării tehnologiilor eficiente din punct de vedere energetic și a utilizării energiei din surse regenerabile în domeniul transportului constituie unele dintre cele mai eficiente instrumente prin care Comunitatea poate să își reducă gradul de dependență față de țițeiul importat în

sectorul transporturilor, unde problema siguranței în aprovizionarea cu energie se resimte cel mai acut, și să influențeze piața combustibililor pentru transport.

- (3) S-au recunoscut oportunitățile de obținere a unei creșteri economice prin inovație și o politică competitivă și durabilă în domeniul energiei. Producția de energie din surse regenerabile depinde deseori de întreprinderile mici și mijlocii (IMM) locale și regionale. Oportunitățile în materie de creștere și creare de locuri de muncă aduse în statele membre și în regiunile acestora de investițiile în producția de energie din surse regenerabile la nivel regional și local sunt considerabile. Prin urmare, Comisia și statele membre ar trebui să sprijine măsurile de dezvoltare naționale și regionale în aceste domenii, să încurajeze schimbul de bune practici, în domeniul producției de energie din surse regenerabile, între inițiativele de dezvoltare locale și regionale, și să promoveze utilizarea fondurilor structurale în acest domeniu.
- (4) Atunci când se favorizează dezvoltarea pieței pentru surse regenerabile de energie, este necesar să se țină cont de impactul pozitiv asupra posibilităților de dezvoltare regionale și locale, asupra posibilităților de export, asupra coeziunii sociale și încadrării în muncă, în special în privința întreprinderilor mici și mijlocii, precum și a producătorilor de energie independenți.
- (5) Pentru a reduce emisiile de gaze cu efect de seră din Comunitate și dependența acesteia de importurile de energie, dezvoltarea energiei din surse regenerabile ar trebui strâns corelată cu creșterea eficienței energetice.
- (6) Este adecvat să fie sprijinite etapele de demonstrație și de comercializare ale tehnologiilor descentralizate în domeniul energiei regenerabile. Trecerea la o producție descentralizată de energie are multe avantaje, inclusiv utilizarea surselor de energie locale, creșterea siguranței în aprovizionare cu energie pe plan local, diminuarea distanțelor de transport și reducerea pierderilor ocazionate de transportul energiei. De asemenea, o astfel de descentralizare stimulează dezvoltarea comunităților și coeziunea, prin crearea unor locuri de muncă și a unor surse de venit la nivel local.

⁽¹⁾ Avizul din 17 septembrie 2008 (JO C 77, 31.3.2009, p. 43).

⁽²⁾ JO C 325, 19.12.2008, p. 12.

⁽³⁾ Avizul Parlamentului European din 17 decembrie 2008 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 6 aprilie 2009.

- (7) Directiva 2001/77/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 septembrie 2001 privind promovarea electricității produse din surse regenerabile de energie pe piața internă a electricității ⁽¹⁾ și Directiva 2003/30/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 mai 2003 de promovare a utilizării biocombustibililor și a altor combustibili regenerabili pentru transport ⁽²⁾ au stabilit definițiile pentru diferite tipuri de energie din surse regenerabile. Directiva 2003/54/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2003 privind normele comune pentru piața internă de energie electrică ⁽³⁾ a stabilit definiții pentru sectorul electricității în general. Din motive de securitate juridică și claritate, se impune utilizarea aceluiași definiții sau a unor definiții similare în prezenta directivă.
- (8) Comunicarea Comisiei din 10 ianuarie 2007 intitulată „Foaie de parcurs pentru energia regenerabilă – Energiile regenerabile în secolul XXI: construirea unui viitor mai durabil” a demonstrat că un obiectiv de 20 % privind ponderea globală a energiei din surse regenerabile și un obiectiv de 10 % privind energia din surse regenerabile în transporturi ar constitui obiective corespunzătoare și realizabile și că un cadru care include obiective obligatorii ar trebui să ofere comunității de afaceri stabilitatea pe termen lung necesară efectuării unor investiții raționale, durabile în sectorul energiei regenerabile, care să permită reducerea dependenței de combustibilii fosili importați și creșterea gradului de utilizare a noilor tehnologii în domeniul energiei. Aceste obiective sunt stabilite în contextul îmbunătățirii eficienței energetice cu 20 % până în 2020 astfel cum se precizează în Comunicarea Comisiei din 19 octombrie 2006 intitulată „Un plan de acțiune privind eficiența energetică: realizarea potențialului”, aprobată de Consiliul European din martie 2007 și de Parlamentul European prin rezoluția sa din 31 ianuarie 2008 privind planul de acțiune menționat.
- (9) Consiliul European din martie 2007 a reafirmat angajamentul Comunității față de dezvoltarea la scară comunitară a energiei din surse regenerabile după anul 2010. Acesta a aprobat un obiectiv obligatoriu constând într-o pondere a energiei din surse regenerabile de 20 % din întregul consum de energie la nivel comunitar până în anul 2020 și un obiectiv minim obligatoriu de 10 %, ce trebuie atins de toate statele membre în ceea ce privește ponderea biocarburanților în consumul de benzină și motorină în transporturi până în anul 2020, introducerea acestuia urmând să se facă într-un mod rentabil. Consiliul European a afirmat că este adecvat ca obiectivul privind biocarburanții să aibă caracter obligatoriu, sub rezerva durabilității producției, a disponibilității comerciale a biocarburanților de a doua generație și a modificării, în sensul permiterii unor niveluri corespunzătoare de amestecuri, a Directivei 98/70/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 1998 privind calitatea benzinei și a motorinei ⁽⁴⁾. Consiliul European din martie 2008 a reiterat faptul că este esențială elaborarea și îndeplinirea unor criterii eficiente de durabilitate pentru biocarburanți și asigurarea disponibilității comerciale a biocarburanților de a doua generație. Consiliul European din iunie 2008 a abordat din nou criteriile de durabilitate și dezvoltarea unei a doua generații de biocarburanți și a subliniat necesitatea de a se evalua impactul posibil al producției de biocarburant asupra produselor alimentare agricole și de a se lua măsuri, dacă este necesar, pentru a aborda eventualele neajunsuri. Mai mult, acesta a stabilit că ar trebui evaluate în continuare impactul asupra mediului și consecințele de ordin social ale producției și consumului de biocarburanți.
- (10) În rezoluția sa din 25 septembrie 2007 referitoare la Foaie de parcurs pentru energia regenerabilă în Europa ⁽⁵⁾, Parlamentul European a invitat Comisia să prezinte, până la sfârșitul anului 2007, o propunere de cadru legislativ pentru energia din surse regenerabile, făcând trimitere la importanța stabilirii de obiective privind ponderea deținută de energia din surse regenerabile la nivelul Comunității și al statelor membre.
- (11) Este necesar să se stabilească norme transparente și neechivoce pentru calcularea ponderii energiei din surse regenerabile și pentru definirea acestor surse. În acest context, ar trebui inclusă energia prezentă în oceane și în alte întinderi de apă sub formă de valuri, curenți marini, marea, gradienti de energie termică sau gradienti de salinitate ai oceanelor.
- (12) Utilizarea materialelor agricole, cum ar fi gunoiul de origine vegetală și gunoiul de grajd, precum și alte deșeuri de origine animală sau organică, pentru producerea de biogaz, oferă avantaje de mediu considerabile, având în vedere potențialul puternic de realizare a reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră, atât în procesul de producere a căldurii și a curentului electric, cât și în procesul de utilizare a acestora ca biocarburanți. Dat fiind caracterul descentralizat al acestora, precum și mediul de investiții la nivel regional, instalațiile de producere a biogazului pot contribui în mod hotărâtor la dezvoltarea durabilă a zonelor rurale și pot oferi agricultorilor noi posibilități de a obține venituri.
- (13) Având în vedere pozițiile adoptate de Parlamentul European, Consiliu și Comisie este necesar să se stabilească obiective naționale obligatorii în conformitate cu o pondere de 20 % a energiei din surse regenerabile și o pondere de 10 % a energiei din surse regenerabile în transporturi în cadrul consumului de energie comunitar până în anul 2020.
- (14) Principalul scop al obiectivelor naționale obligatorii este acela de a oferi securitate investitorilor și de a încuraja dezvoltarea continuă a tehnologiilor generatoare de energie provenind din toate tipurile de surse regenerabile. Prin urmare, nu este oportună amânarea unei decizii cu privire la caracterul obligatoriu al unui obiectiv până la producerea unui eveniment viitor.

⁽¹⁾ JO L 283, 27.10.2001, p. 33.

⁽²⁾ JO L 123, 17.5.2003, p. 42.

⁽³⁾ JO L 176, 15.7.2003, p. 37.

⁽⁴⁾ JO L 350, 28.12.1998, p. 58.

⁽⁵⁾ JO C 219 E, 28.8.2008, p. 82.

- (15) Punctele de plecare ale statelor membre, potențialele lor în ceea ce privește energia regenerabilă și mixurile energetice de care acestea dispun variază. Prin urmare, este necesar ca obiectivul comunitar de 20 % să fie transpus în obiective individuale pentru fiecare stat membru, avându-se în vedere o alocare echitabilă și adecvată care să ia în considerare diferențele privind punctele de plecare și potențialele statelor membre, inclusiv nivelul existent al energiei din surse regenerabile și al mixului energetic. Este oportun să se realizeze acest lucru prin împărțirea între statele membre a unei părți din creșterea totală necesară utilizării energiei din surse regenerabile pe baza unei creșteri egale a proporției corespunzătoare fiecărui stat membru și o parte ponderată în funcție de produsul intern brut (PIB) al acestora, modulată astfel încât să reprezinte punctele lor de plecare, precum și prin contabilizarea în funcție de consumul final brut de energie, ținându-se cont de eforturile de până acum ale statelor membre în materie de utilizare a energiei din surse regenerabile.
- (16) Pe de altă parte, este necesar ca obiectivul de 10 % privind energia din surse regenerabile în transporturi să se fixeze la același nivel pentru fiecare stat membru, pentru a se asigura coerența specificațiilor și a disponibilității combustibilului pentru transport. Deoarece combustibilii pentru transport pot face cu ușurință obiectul tranzacțiilor comerciale, statele membre care dispun de mai puține resurse relevante vor putea obține cu ușurință biocarburanți din altă parte. Deși pentru Comunitate ar fi posibil din punct de vedere tehnic să își îndeplinească obiectivul în materie de utilizare a energiei din surse regenerabile în transporturi numai pe baza producției interne, este atât probabil, cât și de dorit ca obiectivul să fie atins printr-o combinație între producția internă și importuri. În acest scop, Comisia ar trebui să monitorizeze alimentarea cu biocarburanți a pieței comunitare și, după caz, să propună măsuri corespunzătoare de realizare a unei abordări echilibrate între producția internă și importuri, luând în considerare, printre altele, dezvoltarea negocierilor comerciale multilaterale și bilaterale, considerentele de ordin ecologic, social și economic, precum și securitatea aprovizionării cu energie.
- (17) Îmbunătățirea eficienței energetice reprezintă un obiectiv-cheie al Comunității, care urmărește să realizeze o îmbunătățire cu 20 % a eficienței energetice până în 2020. Acest obiectiv, împreună cu legislația existentă și viitoare, inclusiv Directiva 2002/91/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind performanța energetică a clădirilor ⁽¹⁾, Directiva 2005/32/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iulie 2005 de instituire a unui cadru pentru stabilirea cerințelor în materie de proiectare ecologică aplicabile produselor consumatoare de energie ⁽²⁾ și Directiva 2006/32/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2006 privind eficiența energetică la utilizatorii finali și serviciile energetice ⁽³⁾ joacă un rol esențial în asigurarea faptului că obiectivele legate de schimbările climatice și de energie sunt atinse la costuri minime și că acestea pot oferi, de asemenea, noi oportunități economiei Uniunii Europene. Eficiența energetică și politicile de economisire a energiei se numără printre metodele cele mai eficace prin care statele membre își pot crește ponderea energiei din surse regenerabile și, prin urmare, statele membre vor atinge în acest mod mai ușor obiectivele globale naționale și în domeniul transporturilor privind energia din surse regenerabile stabilite de prezenta directivă.
- (18) Statelor membre le revine sarcina de a efectua îmbunătățiri semnificative ale eficienței energetice în toate sectoarele în scopul facilitării îndeplinirii obiectivelor privind energia din surse regenerabile, care sunt exprimate ca procent din consumul final brut de energie. Obținerea eficienței energetice în sectorul transporturilor este imperativă, întrucât este probabil ca obiectivul procentual obligatoriu în ceea ce privește energia din surse regenerabile să fie din ce în mai dificil de realizat în mod durabil în cazul în care cererea totală de energie pentru transporturi continuă să crească. Obiectivul obligatoriu de 10 % pentru transporturi care trebuie atins de toate statele membre ar trebui, prin urmare, definit ca pondere din energia finală consumată în transporturi care trebuie realizată din surse regenerabile în general, nu doar din biocarburanți.
- (19) Pentru a garanta îndeplinirea obiectivelor globale naționale obligatorii, statele membre ar trebui să depună eforturi în vederea elaborării unei traiectorii orientative, care să traseze calea către atingerea obiectivelor finale obligatorii ale acestora. Statele membre ar trebui să stabilească un plan național de acțiune privind energia regenerabilă, care să includă informații privind obiective sectoriale, ținând totodată cont de diferitele utilizări ale biomasei și de importanța, în consecință, a mobilizării de noi resurse de biomasă. În plus, statele membre ar trebui să stabilească măsuri pentru atingerea acestor obiective. Fiecare stat membru ar trebui să estimeze, atunci când își evaluează consumul final brut de energie preconizat în cadrul planului național de acțiune în domeniul energiei regenerabile, contribuția pe care o pot avea măsurile privind eficiența energetică și economiile de energie pentru a-și atinge obiectivele naționale. Statele membre ar trebui să țină seama de combinația optimă dintre tehnologiile eficiente din punct de vedere energetic și energia din surse regenerabile.
- (20) Pentru a putea beneficia de progresul tehnologic și de economiile de scară, traiectoriile orientative ar trebui să ia în considerare posibilitatea unei creșteri mai rapide a utilizării energiei din surse regenerabile în viitor. În acest mod, se poate acorda o atenție specială sectoarelor care suferă într-un mod disproporționat din cauza absenței progresului tehnologic și a economiilor de scară și, ca urmare, rămân subdezvoltate, dar care în viitor ar putea contribui semnificativ la atingerea obiectivelor pentru anul 2020.
- (21) Această traiectorie orientativă ar trebui să aibă ca punct de plecare anul 2005, dat fiind că acesta este cel mai recent an pentru care sunt disponibile date fiabile referitoare la ponderile naționale ale energiei din surse regenerabile.

⁽¹⁾ JO L 1, 4.1.2003, p. 65.

⁽²⁾ JO L 191, 22.7.2005, p. 29.

⁽³⁾ JO L 114, 27.4.2006, p. 64.

- (22) Pentru atingerea obiectivelor din prezenta directivă este nevoie ca statele membre și Comunitatea să dedice un volum important de resurse financiare cercetării și dezvoltării de noi tehnologii în domeniul energiei regenerabile. În special, Institutul European de Inovare și Tehnologie ar trebui să acorde o prioritate înaltă cercetării și dezvoltării tehnologiilor în domeniul energiei regenerabile.
- (23) Statele membre pot să încurajeze autoritățile locale și regionale să stabilească obiective care să depășească obiectivele naționale și să implice autoritățile locale și regionale în elaborarea planurilor de acțiune naționale în domeniul energiei regenerabile și în creșterea gradului de conștientizare cu privire la avantajele energiei din surse regenerabile.
- (24) Pentru a exploata întregul potențial al biomasei, Comunitatea și statele membre ar trebui să promoveze o mai mare mobilizare a rezervelor existente de lemn și dezvoltarea unor noi sisteme forestiere.
- (25) Statele membre dețin potențiale diferite de energie regenerabilă și gestionează diferite scheme de sprijin la nivel național pentru energia din surse regenerabile. Majoritatea statelor membre aplică scheme de sprijin care oferă avantaje doar pentru energia din surse regenerabile produsă pe teritoriul lor. În vederea unei funcționări corespunzătoare a schemelor naționale de sprijin este vital ca statele membre să poată controla efectul și costurile schemelor naționale de sprijin proprii în conformitate cu potențialele diferite pe care le dețin. O modalitate importantă de atingere a obiectivului prezentei directive este garantarea funcționării adecvate a schemelor naționale de sprijin, în temeiul Directivei 2001/77/CE, pentru a păstra încrederea investitorilor și pentru a permite statelor membre să conceapă măsuri naționale eficiente pentru respectarea obiectivelor. Prezenta directivă are drept scop facilitarea sprijinirii transfrontaliere a energiei din surse regenerabile fără a se afecta schemele naționale de sprijin. Aceasta introduce mecanisme opționale de cooperare între statele membre, care le permit să convină cu privire la nivelul până la care un stat membru sprijină producția de energie dintr-un alt stat membru și cu privire la nivelul până la care producția de energie din surse regenerabile ar trebui să conteze pentru obiectivele naționale globale ale unuia sau altuia dintre ele. În vederea asigurării eficienței ambelor măsuri pentru respectarea obiectivelor, și anume schemele naționale de sprijin și mecanismele de cooperare, este esențial ca statele membre să poată hotărî în ce măsură schemele lor naționale de sprijin se aplică energiei din surse regenerabile produse în alte state membre și să poată conveni asupra acestui aspect prin aplicarea mecanismelor de cooperare prevăzute de prezenta directivă.
- (26) Este de dorit ca prețurile la energie să reflecte costurile externe ale producerii și consumului de energie, inclusiv, după caz, costurile de mediu, sociale și de sănătate.
- (27) Este nevoie de sprijin public pentru a atinge obiectivele comunitare în ceea ce privește extinderea utilizării energiei electrice produse din surse regenerabile de energie, în special atât timp cât prețurile la energia electrică pe piața internă nu reflectă în totalitate costurile de mediu, sociale și beneficiile surselor de energie utilizate.
- (28) Comunitatea și statele membre ar trebui să se străduiască să reducă consumul total de energie din transporturi și să crească eficiența energetică a transporturilor. Principalul mijloc de reducere a consumului de energie în transporturi include planificarea transporturilor, sprijinul acordat transportului în comun, mărirea ponderii automobilelor electrice în producție și producerea de automobile mai mici, atât din punct de vedere al dimensiunilor, cât și al capacității cilindrice, care sunt eficiente din punct de vedere energetic.
- (29) Statele membre ar trebui să vizeze diversificarea mixului de energie din surse regenerabile în toate sectoarele transporturilor. Până la 1 iunie 2015 Comisia ar trebui să prezinte Parlamentului European și Consiliului un raport în care să expună potențialul de intensificare a utilizării energiei din surse regenerabile în fiecare sector al transporturilor.
- (30) Pentru a calcula contribuția energiei hidroelectrice și a energiei eoliene în sensul prezentei directive, efectele variației climatice ar trebui atenuate prin utilizarea unei formule de normalizare. Mai mult, energia electrică produsă în centrale de acumulare prin pompă din apa pompată anterior în sens ascendent nu ar trebui considerată energie electrică produsă din surse regenerabile de energie.
- (31) Pentru a funcționa, pompele de căldură care permit utilizarea energiei termice aerotermales, geotermale sau hidrotermale la un nivel de temperatură utilă, au nevoie de energie electrică sau de o altă formă de energie auxiliară. În consecință, energia folosită pentru a face să funcționeze pompele de căldură ar trebui scăzută din căldura totală utilizabilă. Doar pompele de căldură a căror producție depășește în mod semnificativ energia primară necesară pentru funcționare ar trebui luate în considerare.
- (32) Sistemele energetice pasive utilizează proiectarea clădirilor pentru a valorifica energia. Aceasta este considerată ca fiind energie economisită. Pentru a evita dubla calculare, energia valorificată în acest fel nu ar trebui luată în considerare în sensul prezentei directive.
- (33) În unele dintre statele membre, aviația are o cotă importantă în consumul lor final brut de energie. Având în vedere actualele constrângeri tehnologice și de reglementare, care împiedică utilizarea comercială a biocombustibililor în aviație, este necesar să se ofere o scutire parțială pentru astfel de state membre, excluzând din calculul consumului lor final brut de energie în transportul aerian național cantitatea cu care depășesc cu o dată și jumătate media comunitară pentru consumul final brut de energie în aviație în 2005, așa cum a fost evaluat de Eurostat, respectiv 6,18 %. Cipru și Malta, datorită caracterului insular și periferic, se bazează pe aviație ca mod de transport, care este esențial pentru cetățeni și economie. În consecință, Cipru și Malta au un consum final brut de energie în transportul aerian național care este disproporționat de mare, respectiv mai mult de trei ori media comunitară pe 2005 și prin urmare,

sunt afectate într-un mod disproporționat de actualele constrângeri tehnologice și de reglementare. Prin urmare pentru aceste state membre este adecvat să se prevadă ca această scutire ar acoperi cantitatea cu care depășesc media comunitară pentru consumul final brut de energie în aviație în 2005, așa cum a fost evaluat de Eurostat, respectiv 4,12 %.

- (34) Pentru a obține un model energetic care să sprijine energia din surse regenerabile, este necesar să se încurajeze cooperarea strategică dintre statele membre, cooperare în care să fie implicate autoritățile locale și regionale, după caz.
- (35) Concomitent cu respectarea dispozițiilor prezentei directive, statele membre ar trebui încurajate să continue toate formele adecvate de cooperare legate de obiectivele stabilite prin prezenta directivă. O astfel de cooperare poate interveni la toate nivelurile, la nivel bilateral sau multilateral. Pe lângă mecanismele care au efect asupra calculării obiectivelor și respectării acestora, prevăzute exclusiv în prezenta directivă, cum ar fi transferurile statistice dintre statele membre, proiectele comune și schemele de sprijin comune, cooperarea poate de asemenea îmbrăca, de exemplu, forma schimbului de informații și de bune practici, după cum se prevede în special în platforma în materie de transparență instituită prin prezenta directivă și a altor moduri de coordonare voluntară între toate tipurile de scheme de sprijin.
- (36) Pentru a crea oportunități de reducere a costurilor ocazionate de realizarea obiectivelor prevăzute de prezenta directivă, este necesar atât să se faciliteze consumul în statele membre de energie din surse regenerabile produsă în alte state membre, cât și să se permită statelor membre să includă energia din surse regenerabile consumată în alte state membre în cifrele aferente propriilor obiective naționale. Din acest motiv, sunt necesare măsuri de flexibilitate, dar acestea rămân sub controlul statelor membre pentru a nu afecta capacitatea acestora de a-și atinge obiectivele naționale. Aceste măsuri de flexibilitate iau forma transferurilor statistice, proiectelor comune dintre statele membre și/sau a schemelor comune de sprijin.
- (37) Ar trebui să fie posibil ca energia electrică provenită din importuri, produsă din surse regenerabile de energie în afara Comunității să poată contribui la îndeplinirea obiectivelor statelor membre. Cu toate acestea, pentru a evita o creștere netă a emisiilor de gaze cu efect de seră prin redirectionarea surselor regenerabile existente și înlocuirea lor completă sau parțială cu surse de energie convenționale, doar energia electrică produsă de instalațiile care utilizează energie regenerabilă care au devenit operaționale după intrarea în vigoare a prezentei directive sau prin capacitatea crescută a unei instalații care a fost retehnologizată după data respectivă ar trebui considerate ca fiind eligibile pentru a fi luate în considerare. În scopul garantării unui efect adecvat al înlocuirii energiilor convenționale cu energii din surse regenerabile în țările comunitare și în țările terțe, este necesar să se asigure faptul că astfel de importuri pot fi

urmărite și justificate într-un mod fiabil. Vor fi luate în considerare acordurile cu țări terțe privind organizarea acestui tip de comerț cu energie electrică provenind din surse regenerabile de energie. Dacă, în temeiul unei decizii luate în acest scop în conformitate cu Tratatul de instituire a Comunității Energiei ⁽¹⁾, părțile contractante la acest tratat se obligă să respecte dispozițiile pertinente ale prezentei directive, acestora li se aplică măsurile de cooperare între statele membre prevăzute în prezenta directivă.

- (38) În cazul în care statele membre întreprind proiecte comune cu una sau mai multe țări terțe privind producerea de energie electrică din surse regenerabile de energie, este necesar ca aceste proiecte comune să vizeze numai instalațiile nou construite sau instalațiile care au cunoscut o creștere de capacitate recentă. Prin aceasta se va asigura că ponderea de energie din surse regenerabile în consumul total de energie al țării terțe nu este redusă ca urmare a importului de energie din surse regenerabile în cadrul Comunității. În plus, statele membre vizate ar trebui să faciliteze utilizarea pentru consumul intern al țării terțe în cauză a unei părți a producției de energie electrică provenite de la instalațiile prevăzute de proiectul comun. Mai mult, țările terțe în cauză ar trebui încurajate de Comisie și de statele membre să elaboreze o politică privind energia din surse regenerabile care să cuprindă obiective ambițioase.
- (39) Având în vedere că proiecte de mare interes european în țări terțe, cum ar fi planul solar mediteranean, pot avea nevoie de termene de execuție lungi înainte de a fi pe deplin interconectate la teritoriul Comunității, este necesară facilitarea dezvoltării acestora, permițând statelor membre să ia în considerare în obiectivele lor naționale o cantitate limitată de energie electrică produsă de astfel de proiecte pe parcursul dezvoltării interconectării.
- (40) Procedura folosită de administrația responsabilă de supervizarea autorizării, certificării și acordării de licențe instalațiilor de energie regenerabilă ar trebui să fie obiectivă, transparentă, nediscriminatorie și proporțională atunci când se aplică norme pentru proiecte specifice. În special, este necesar să se evite orice povară inutilă care ar putea apărea din clasificarea proiectelor privind energia regenerabilă în rândul instalațiilor care prezintă un risc ridicat pentru sănătate.
- (41) Până acum s-a dovedit că lipsa unor reguli transparente și a coordonării între diferitele organisme de autorizare împiedică utilizarea energiei din surse regenerabile. Prin urmare, atunci când revizuiesc procedurile administrative de acordare a autorizației de construire și exploatare pentru instalațiile și infrastructurile de rețele de transport și de distribuție asociate pentru producția de energie electrică, încălzire și răcire sau combustibili pentru transport din surse regenerabile de energie, autoritățile regionale și locale ar trebui să ia în considerare structura specifică a sectorului energiei regenerabile. Procedurile de autorizare administrativă ar trebui raționalizate cu calendare transparente

⁽¹⁾ JO L 198, 20.7.2006, p. 18.

- pentru instalațiile care utilizează energie din surse regenerabile. Normele și orientările de planificare ar trebui adaptate pentru a lua în considerare instalațiile de încălzire și răcire și de energie electrică pe bază de energie regenerabilă care sunt rentabile și ecologice.
- (42) Pentru beneficiul utilizării rapide a energiei din surse regenerabile și având în vedere sustenabilitatea lor globală mare și calitatea benefică asupra mediului, statele membre ar trebui, atunci când aplică norme administrative, planifică structuri și legislație, elaborate pentru acordarea de licențe privind reducerea poluării și controlul pentru fabrici industriale, pentru a combate poluarea aerului și pentru a împiedica sau reduce eliberarea de substanțe periculoase în mediul înconjurător, să ia în considerare contribuția surselor regenerabile de energie la îndeplinirea obiectivelor de mediu și a celor privind schimbările climatice, în special atunci când sunt comparate cu instalațiile pe bază de energie neregenerabilă.
- (43) În scopul stimulării contribuției cetățenilor individuali la obiectivele prevăzute de prezenta directivă, autoritățile competente ar trebui să ia în considerare posibilitatea înlocuirii autorizațiilor cu o simplă notificare a organismului competent în cazul instalării unor unități descentralizate de mică putere pentru producerea energiei din surse regenerabile.
- (44) Ar trebui asigurată coerența între obiectivele prezentei directive și legislația comunitară privind mediul. În special, pe parcursul procedurii de evaluare, de planificare sau de acordare a licenței pentru instalațiile pe bază de energie din surse regenerabile, statele membre ar trebui să țină seama de toată legislația comunitară privind mediul și contribuția surselor regenerabile de energie la îndeplinirea obiectivelor de mediu și a celor legate de schimbările climatice, îndeosebi în comparație cu instalațiile pe bază de energie din surse neregenerabile.
- (45) Specificațiile tehnice naționale și alte cerințe cuprinse în sfera de aplicare a Directivei 98/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iunie 1998 de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice și al normelor privind serviciile societății informaționale ⁽¹⁾, referitoare, de exemplu, la nivelurile de calitate, metodele de testare sau condițiile de utilizare, nu ar trebui să creeze obstacole în calea comerțului cu echipamente și sisteme de energie regenerabilă. Prin urmare, schemele de sprijin pentru energia din surse regenerabile nu ar trebui să prescrie specificații tehnice care se abat de la standardele comunitare în vigoare sau să impună ca echipamentele sau sistemele vizate să fie certificate sau testate într-un anumit amplasament sau de către o anumită entitate.
- (46) Statele membre ar trebui să aibă în vedere mecanisme pentru promovarea instalațiilor centralizate de încălzire și de răcire bazate pe energie din surse regenerabile.
- (47) La nivel național și regional, regulile și obligațiile pentru cerințele minime referitoare la utilizarea energiei din surse regenerabile în clădirile noi și renovate au condus la o creștere semnificativă a utilizării de energie din surse regenerabile. Aceste măsuri ar trebui încurajate într-un context comunitar mai larg, promovând în același timp utilizarea unor aplicații mai rentabile ale energiei din surse regenerabile în regulamentele și codurile din domeniul construcțiilor.
- (48) Poate fi necesar ca statele membre, pentru a facilita și accelera instituirea de niveluri minime de utilizare a energiei din surse regenerabile în clădiri, să se asigure că astfel de niveluri sunt obținute prin incorporarea unui factor de energie din surse regenerabile pentru respectarea cerințelor minime de performanță energetică în conformitate cu Directiva 2002/91/CE, privind reducerea emisiilor de carbon pe clădiri, optimă din punctul de vedere al costurilor.
- (49) Ar trebui îndepărtate lacunele de informare și formare, mai ales cele care afectează sectorul încălzirii și răcirii, pentru a încuraja utilizarea energiei din surse regenerabile.
- (50) În măsura în care accesul sau îndeplinirea profesiei de instalator este o profesie reglementată, condițiile preliminare pentru recunoașterea calificărilor profesionale sunt stabilite de Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale ⁽²⁾. În consecință, prezenta directivă se aplică fără a aduce atingere Directivei 2005/36/CE.
- (51) În timp ce Directiva 2005/36/CE stabilește cerințe pentru recunoașterea reciprocă a calificărilor profesionale, inclusiv pentru arhitecți, este necesar, de asemenea, să se garanteze că arhitecții și urbanistii țin seama în mod corespunzător de combinația optimă dintre sursele regenerabile de energie și tehnologiile cu eficiență ridicată în planurile și proiectele lor. Prin urmare, statele membre ar trebui să pună la dispoziție orientări clare în acest sens. Acest lucru ar trebui să se realizeze fără a aduce atingere dispozițiilor Directivei 2005/36/CE, în special articolelor 46 și 49.
- (52) Garanțiile de origine, emise în sensul prezentei directive, au funcția unică de a dovedi consumatorului final că o anumită pondere sau cantitate de energie a fost produsă din surse regenerabile. O garanție de origine poate fi transferată, în mod independent de tipul de energie la care face referire, de la un deținător la altul. Cu toate acestea, pentru a garanta faptul că o unitate de energie electrică din surse regenerabile de energie este pusă la dispoziție o singură dată unui client, ar trebui evitate dubla înregistrare și dubla punere la dispoziție a garanțiilor de origine. Energia din surse regenerabile pentru care producătorul a vândut separat garanția de origine nu ar trebui pusă la dispoziție sau vândută consumatorului final ca energie din surse regenerabile. Este important să se facă o distincție între certificatele verzi folosite pentru schemele de sprijin și garanțiile de origine.

⁽¹⁾ JO L 204, 21.7.1998, p. 37.

⁽²⁾ JO L 255, 30.9.2005, p. 22.

- (53) Este necesar să se permită pieței emergente de consum a energiei electrice din surse regenerabile de energie să contribuie la construcția de instalații noi pentru energia din surse regenerabile. Prin urmare, statele membre ar trebui să poată solicita furnizorilor de energie electrică care pun la dispoziție mixul de energie consumatorilor finali în conformitate cu articolul 3 alineatul (6) din Directiva 2003/54/CE, să includă un procent minim de garanții de origine din instalațiile recent construite care produc energie din surse regenerabile, cu condiția ca acest lucru să se facă în conformitate cu dreptul comunitar.
- (54) Este important să se ofere informații privind modul în care energia electrică care beneficiază de sprijin este alocată consumatorilor finali în conformitate cu articolul 3 alineatul (6) din Directiva 2003/54/CE. Pentru îmbunătățirea calității respectivelor informații pentru consumatori, în special în ceea ce privește cantitatea de energie din surse regenerabile produse de instalațiile noi, Comisia ar trebui să evalueze eficiența măsurilor luate de statele membre.
- (55) Directiva 2004/8/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 februarie 2004 privind promovarea cogenerării pe baza cererii de energie termică utilă pe piața internă a energiei ⁽¹⁾ prevede garanții de origine pentru dovedirea originii energiei electrice produse în centrale de cogenerare cu eficiență ridicată. Astfel de garanții de origine nu pot fi utilizate în punerea la dispoziție a utilizării energiei din surse regenerabile, în conformitate cu articolul 3 alineatul (6) din Directiva 2003/54/CE, dat fiind faptul că acest lucru nu ar exclude riscul înregistrării duble și al punerii la dispoziție duble.
- (56) Garanțiile de origine nu implică în sine dreptul de a beneficia de schemele naționale de sprijin.
- (57) Este necesară acordarea unui sprijin important pentru integrarea energiei din surse regenerabile în rețeaua de transport și distribuție, precum și pentru utilizarea sistemelor de stocare de energie pentru o producție integrată intermitentă de energie din surse regenerabile.
- (58) Ar trebui accelerată dezvoltarea unor proiecte privind energia din surse regenerabile, inclusiv „proiecte privind energia din surse regenerabile de interes european”, în cadrul Programului rețelei transeuropene de energie (TEN-E). În acest scop, Comisia ar trebui de asemenea să analizeze modul în care poate fi îmbunătățită finanțarea unor astfel de proiecte. Ar trebui acordată o atenție deosebită proiectelor privind energia din surse regenerabile care vor avea o contribuție însemnată la securitatea aprovizionării cu energie a Comunității și a țărilor învecinate.
- (59) Interconectarea între țări facilitează integrarea electricității provenite din surse regenerabile de energie. Pe lângă diminuarea variabilității, interconectarea poate duce la o reducere a costurilor de echilibrare, poate încuraja adevărata concurență care aduce prețuri mai mici, și poate veni în sprijinul dezvoltării rețelelor. De asemenea, utilizarea comună și optimă a capacității de transport ar putea contribui la evitarea nevoii excesive de infrastructuri nou construite.
- (60) Accesul prioritar și accesul garantat pentru energia electrică produsă din surse regenerabile de energie sunt importante în vederea integrării surselor regenerabile de energie pe piața internă a energiei electrice, în conformitate cu articolul 11 alineatul (2) și în completarea articolului 11 alineatul (3) din Directiva 2003/54/CE. Cerințele referitoare la menținerea fiabilității și securității rețelei electrice și la distribuție pot fi diferite în funcție de caracteristicile rețelei electrice naționale și de modul de funcționare în siguranță al acesteia. Accesul prioritar la rețeaua electrică asigură că generatorii conectați de energie electrică din surse regenerabile de energie pot vinde și transporta energia electrică produsă din surse regenerabile de energie în conformitate cu normele de racordare în orice moment, atât timp cât sursa este disponibilă. În cazul în care energia electrică din surse regenerabile de energie este integrată pe piața la vedere, prin accesul garantat se asigură că toată energia electrică vândută și subvenționată beneficiază de acces la rețeaua electrică, ceea ce permite utilizarea unei cantități maxime de energie electrică din surse regenerabile de energie provenită din instalațiile conectate la rețeaua electrică. Totuși, acesta nu implică nicio obligație din partea statelor membre de a sprijini sau de a impune cumpărarea de energie din surse regenerabile. În cadrul altor sisteme, se stabilește un preț fix pentru energia electrică produsă din surse regenerabile de energie, de obicei în combinație cu o obligație de cumpărare impusă operatorului rețelei. Într-un astfel de caz, accesul prioritar a fost deja acordat.
- (61) În anumite circumstanțe, nu este posibil să se asigure în întregime transportul și distribuția electricității produse din surse regenerabile de energie fără a afecta fiabilitatea sau siguranța rețelei electrice. În aceste circumstanțe, ar putea fi necesară compensarea financiară a acestor producători. Cu toate acestea, obiectivele prezentei directive necesită o creștere susținută a transportului și distribuției energiei electrice produse din surse regenerabile de energie, fără a afecta fiabilitatea sau securitatea rețelei electrice. În acest scop, statele membre ar trebui să ia măsurile necesare pentru a permite o mai bună penetrare a energiei electrice din surse regenerabile de energie, printre altele prin luarea în considerare a specificităților resurselor variabile și ale resurselor care nu pot fi încă stocate. În limita obiectivelor stabilite în prezenta directivă, racordarea noilor instalații de energie regenerabilă ar trebui permisă cât mai curând posibil. Pentru a accelera procedurile de racordare la rețea, statele membre pot prevedea racordarea prioritară sau capacități rezervate de racordare pentru noile instalații care produc energie electrică din surse regenerabile.
- (62) Costurile racordării noilor producători de energie electrică și gaze din surse regenerabile de energie la rețelele de energie electrică și de gaze ar trebui să fie obiective, transparente și nediscriminatorii și ar trebui să se ia în considerare în mod corespunzător avantajele pe care capacitățile de producere distribuite de energie electrică din surse regenerabile de energie și producătorii locali de gaze din surse regenerabile le aduc rețelelor de energie electrică și de gaze.

⁽¹⁾ JO L 52, 21.2.2004, p. 50.

- (63) Producătorii de energie electrică care doresc să exploateze potențialul energiei din surse regenerabile în regiunile periferice ale Comunității, în special în zonele insulare și în regiunile cu o densitate scăzută a populației, ar trebui, ori de câte ori este posibil, să beneficieze de costuri de racordare rezonabile, pentru a garanta că aceștia nu sunt dezavantajați în mod inechitabil față de producătorii din zone mai centrale, mai industrializate și mai dens populate.
- (64) Directiva 2001/77/CE stabilește cadrul pentru integrarea în rețeaua electrică a energiei electrice produse din surse regenerabile de energie. Cu toate acestea, între diferite state membre s-au înregistrat variații semnificative în ceea ce privește gradul de integrare realizat efectiv. Din acest motiv, este necesar ca acest cadru să fie consolidat, iar aplicarea acestuia să fie revizuită periodic la nivel național.
- (65) Producția de biocarburanți ar trebui să fie durabilă. Biocarburanții utilizați în vederea realizării obiectivelor prevăzute de prezenta directivă și cei care beneficiază de scheme de sprijin naționale ar trebui, prin urmare, să îndeplinească criterii de durabilitate.
- (66) Comunitatea ar trebui să ia măsurile necesare în contextul prezentei directive, inclusiv promovarea unor criterii de durabilitate pentru biocarburanți și dezvoltarea biocarburanților de a doua și a treia generație în Comunitate și în lume, precum și să consolideze cercetarea în domeniul agricol și crearea de cunoștințe în respectivele domenii.
- (67) Introducerea criteriilor de durabilitate pentru biocarburanți nu își va atinge obiectivul dacă acele produse care nu îndeplinesc aceste criterii și care altfel ar fi fost utilizate ca și biocarburanți, sunt utilizate în schimb ca și biolichide în sectoarele de încălzire sau de energie electrică. Din acest motiv, criteriile privind durabilitatea ar trebui să se aplice, de asemenea, și biolichidelor în general.
- (68) Consiliul European din martie 2007 a adresat Comisiei invitația de a propune o nouă directivă cuprinzătoare privind utilizarea tuturor surselor regenerabile de energie, care să conțină criterii și dispoziții destinate garantării utilizării și alimentării durabile cu bioenergie. Aceste criterii de durabilitate ar trebui să constituie o parte coerentă a unui sistem mai larg care să vizeze, de asemenea, și biolichidele, nu doar biocarburanții. Prin urmare, astfel de criterii privind durabilitatea ar trebui incluse în prezenta directivă. Pentru a asigura o abordare coerentă între politicile energetice și cele în materie de mediu și pentru a evita costurile suplimentare pentru economie și incoerența ecologică ce ar fi asociată cu o abordare inconsecventă, este esențial să fie prevăzute aceleași criterii de durabilitate pentru utilizarea biocarburanților în sensul prezentei directive pe de o parte, cât și în sensul Directivei 98/70/CE pe de altă parte. Pentru aceleași motive, ar trebui evitată suprapunerea raportărilor în acest context. Mai mult, Comisia și autoritățile naționale competente ar trebui să își coordoneze activitățile în cadrul unui comitet specific responsabil cu aspectele legate de durabilitate. Mai mult, Comisia ar trebui ca în 2009 să analizeze posibilitatea includerii altor aplicații privind biomasa și modalitățile referitoare la aceasta.
- (69) Cererea din ce în ce mai mare la nivel mondial de biocarburanți și de biolichide și stimulentele pentru utilizarea acestora prevăzute de prezenta directivă nu ar trebui să aibă ca efect încurajarea distrugerii terenurilor biodiversitate. Aceste resurse epuizabile, a căror valoare pentru întreaga omenire este recunoscută prin diferite instrumente internaționale, ar trebui conservate. Mai mult, consumatorii din cadrul Comunității ar considera inacceptabil din punct de vedere moral ca intensificarea utilizării de biocarburanți și de biolichide să poată avea drept efect distrugerea unor terenuri biodiversitate. Din aceste motive, este necesar să se stabilească criterii de durabilitate care să asigure că biocarburanții și biolichidele pot beneficia de stimulente numai atunci când se poate garanta că nu provin din zone biodiversitate sau, în cazul zonelor desemnate în scopul protecției naturii sau pentru protejarea ecosistemelor sau speciilor rare, amenințate sau pe cale de dispariție, atunci când autoritățile competente relevante demonstrează că producția de materie primă respectivă nu a adus atingere acestor scopuri. Conform criteriilor de durabilitate, o pădure este considerată biodiversă atunci când este o pădure primară în conformitate cu definiția utilizată de Organizația Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură (FAO) în cadrul evaluării sale globale privind resursele forestiere, pe care țările o utilizează la nivel mondial pentru a raporta cu privire la întinderea pădurii primare sau atunci când este protejată prin legislația națională de protecție a naturii. Sunt incluse zonele în care are loc colectarea de produse forestiere nelemnoase, cu condiția ca impactul uman să fie redus. Alte tipuri de păduri astfel cum sunt definite de FAO, precum pădurile naturale transformate, pădurile și plantațiile seminaturale, nu ar trebui să fie considerate păduri primare. Mai mult, având în vedere gradul ridicat de biodiversitate a anumitor pășuni, atât temperate, cât și tropicale, inclusiv savane, stepe, lăstărișuri și preerii bogate în biodiversitate, biocarburanții proveniți din materii prime cultivate pe astfel de terenuri nu ar trebui să fie luați în considerare pentru stimulentele prevăzute de prezenta directivă. Comisia ar trebui să stabilească criterii și limite geografice adecvate în scopul definirii unor astfel de pășuni bogate în biodiversitate, în conformitate cu cele mai bune dovezi științifice disponibile și cu standardele internaționale relevante.
- (70) Dacă terenul care deține rezerve mari de carbon în sol sau în vegetație este transformat în vederea cultivării materiilor prime pentru biocarburanți și biolichide, o parte a rezervelor de carbon va fi, în general, eliberat în atmosferă, ducând la formarea bioxidului de carbon. Efectul negativ al impactului în ceea ce privește gazele cu efect de seră care rezultă din aceasta ar putea diminua, chiar sever în anumite cazuri, efectul pozitiv al impactului în ceea ce privește gazele cu efect de seră al biocarburanților sau al biolichidelor. Prin urmare, efectele complete privind emisiile de carbon ale unei astfel de conversii ar trebui luate în considerare la calcularea reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră ale anumitor biocarburanți și biolichide. Acest lucru este necesar pentru a se asigura că la calcularea reducerii emisiilor

de gaze cu efect de seră se ia în considerare totalitatea efectelor privind emisiile de carbon ale utilizării biocarburanților și a biolichidelor.

- (71) La calcularea impactului conversiei terenurilor în ceea ce privește gazele cu efect de seră, operatorii economici ar trebui să poată folosi valorile reale pentru stocurile de carbon asociate cu utilizarea terenului de referință și cu utilizarea terenului după conversie. Aceștia ar trebui să poată, de asemenea, să folosească valori standard. Activitatea Grupului Interguvernamental privind Schimbările Climatice reprezintă baza adecvată pentru astfel de valori standard. Respectiva activitate nu este în prezent exprimată într-o formă care să poată fi aplicată direct de către operatorii economici. Prin urmare, Comisia ar trebui să elaboreze orientări privind această activitate pentru a servi drept bază pentru calcularea modificărilor stocurilor de carbon în sensul prezentei directive, inclusiv cu privire la zonele împădurite cu un coronament între 10 % și 30 %, savane, lăstărișuri și prerii.
- (72) Este necesară elaborarea de către Comisie a unor metodologii pentru evaluarea impactului drenării turbăriilor asupra emisiilor de gaze cu efect de seră.
- (73) Terenurile nu ar trebui să fie transformate pentru producția de biocarburanți dacă pierderile din stocul de carbon ca urmare a transformării nu ar putea fi compensate, într-o perioadă rezonabilă de timp, ținând seama de urgența cu care trebuie soluționată problema schimbărilor climatice, prin reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră determinată de producția de biocarburanți și biolichide. Aceasta ar preveni efectuarea unor cercetări inutile de împovărare de către operatorii economici și transformarea terenurilor cu stocuri mari de carbon care ulterior s-ar dovedi inadecvate pentru producția de materii prime pentru biocarburanți și biolichide. Inventarele stocurilor mondiale de carbon indică faptul că zonele umede și zonele împădurite în permanență al căror coronament este mai mare de 30 % ar trebui incluse în respectiva categorie. Zonele împădurite cu un coronament între 10 % și 30 % ar trebui de asemenea incluse, cu excepția situației în care se prezintă dovezi că stocul de carbon al acestora este suficient de redus pentru a justifica transformarea lor în conformitate cu normele prevăzute în prezenta directivă. Trimiterea la zonele umede ar trebui să țină seama de definiția stabilită în Convenția asupra zonelor umede de importanță internațională, în special ca habitat al păsărilor acvatice, adoptată la 2 februarie 1971 la Ramsar.
- (74) Stimulentele prevăzute în prezenta directivă vor încuraja creșterea producției de biocarburanți și de biolichide în întreaga lume. În cazul în care biocarburanții și biolichidele se obțin din materii prime cultivate în interiorul Comunității, acestea ar trebui să respecte de asemenea cerințele de mediu ale Comunității privind agricultura, inclusiv cerințele privind protecția calității apelor subterane și a apelor

de suprafață, precum și cerințele sociale. Cu toate acestea, există o preocupare legată de faptul că producția de biocarburanți și de biolichide în anumite țări terțe ar putea să nu respecte cerințele de mediu sau sociale minime. Este, prin urmare, oportun să se încurajeze dezvoltarea unor acorduri multilaterale și bilaterale, precum și a unor sisteme internaționale și naționale voluntare care să integreze considerente de mediu și sociale fundamentale, pentru a promova producția de biocarburanți și de biolichide într-o manieră durabilă în întreaga lume. În lipsa unor astfel de acorduri sau sisteme, statele membre ar trebui să solicite operatorilor economici să raporteze cu privire la aceste aspecte.

- (75) Cerințele pentru un sistem de durabilitate a utilizărilor energetice ale biomasei, în afară de biolichide și biocarburanți, ar trebui analizate de Comisie în 2009, luând în considerare necesitatea gestionării durabile a resurselor de biomasă.
- (76) Criteriile de durabilitate vor fi eficace numai în cazul în care determină modificări în comportamentul actorilor de pe piață. Respectivele modificări vor interveni numai dacă biocarburanții și biolichidele care îndeplinesc aceste criterii antrenează o majorare de preț în comparație cu cele care nu le îndeplinesc. În conformitate cu metoda echilibrului masei de verificare a conformității, există o legătură de ordin fizic între respectarea de către producția de biocarburanți și de biolichide a criteriilor de durabilitate și consumul de biocarburanți și de biolichide în cadrul Comunității, care garantează un echilibru corespunzător între cerere și ofertă și asigură o majorare a prețurilor mai mare decât cea din cadrul sistemelor în care nu există o astfel de legătură. Pentru a se garanta că biocarburanții și biolichidele care îndeplinesc criteriile de durabilitate pot fi vândute la un preț mai mare, ar trebui prin urmare utilizată metoda echilibrului masei pentru a verifica respectarea acestor criterii. Acest lucru ar trebui să mențină integritatea sistemului, evitând în același timp impunerea unei sarcini nerezonabile asupra industriei. Totuși, ar trebui analizate și alte metode de verificare.
- (77) Atunci când este cazul, Comisia ar trebui să țină seama în mod corespunzător de Evaluarea ecosistemelor pentru noul mileniu, care conține informații utile pentru conservarea cel puțin a acelor zone care oferă servicii ecosistemice de bază în situații critice, cum ar fi protecția bazinelor hidrografice și controlul eroziunilor.
- (78) Este oportună monitorizarea impactului cultivării biomasei, de exemplu prin schimbările în ceea ce privește utilizarea terenurilor, inclusiv deplasarea, introducerea speciilor alogene invazive și alte efecte asupra biodiversității, precum și efectele asupra producției alimentare și prosperității locale. Comisia ar trebui să aibă în vedere toate sursele relevante de informații, inclusiv harta FAO a zonelor afectate de foamete. Biocarburanții ar trebui promovați într-un mod care încurajează productivitatea agricolă sporită și utilizarea terenurilor degradate.

- (79) Este în interesul Comunității să încurajeze elaborarea de acorduri multilaterale și bilaterale și de sisteme internaționale sau naționale voluntare privind stabilirea standardelor de producție pentru biocarburanții și biolichidele durabile și certificarea conformității producției de biocarburanți și de biolichide cu aceste standarde. Din acest motiv, ar trebui să se adopte dispozițiile necesare pentru ca asemenea acorduri sau sisteme să fie recunoscute ca furnizând dovezi și date fiabile, cu condiția ca acestea să respecte standardele adecvate de fiabilitate, transparență și auditare independentă.
- (80) Este necesar să se stabilească norme clare pentru calcularea emisiilor de gaze cu efect de seră provenite de la biocarburanți și biolichide și de la omologii lor combustibili fosili.
- (81) Coprodusele provenite din producția și utilizarea combustibililor ar trebui luate în calcul la calcularea emisiilor de gaze cu efect de seră. Aplicarea metodei de substituție este adecvată în scopul analizei strategice, dar nu în scopul reglementării cu privire la anumiți operatori economici și la anumite loturi de combustibili pentru transport. În aceste cazuri, cea mai adecvată metodă este cea a alocării energiei, deoarece aceasta este ușor de aplicat, previzibilă de-a lungul timpului, minimizează stimulentele contraproductive și oferă rezultate care sunt în general comparabile cu cele oferite de metoda de substituție. În scopul analizei strategice, în rapoartele sale Comisia ar trebui, de asemenea, să prezinte rezultate prin utilizarea metodei de substituție.
- (82) Pentru a evita sarcinile administrative disproporționate, ar trebui stabilită o listă a valorilor implicite pentru filierele comune de producție a biocarburanților și respectiva listă ar trebui actualizată și extinsă atunci când sunt disponibile date suplimentare fiabile. Operatorii economici ar trebui să aibă întotdeauna dreptul de solicita nivelul de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră pentru biocarburanți și biolichide care se stabilește prin această listă. În cazul în care valoarea implicită pentru reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră dintr-o traiectorie de producție se situează sub nivelul minim necesar al reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră, producătorii care doresc să demonstreze respectarea acestui nivel minim ar trebui să aibă obligația de a demonstra că emisiile efective din procesul lor de producție sunt mai mici decât cele presupuse la calcularea valorilor implicite.
- (83) Este necesar ca datele utilizate pentru calcularea acestor valori implicite să fie obținute din surse științifice specializate, independente și actualizate, după caz, dat fiind faptul că aceste surse înregistrează progrese în activitatea lor. Comisia ar trebui să încurajeze aceste surse să abordeze, în activitatea lor de actualizare, emisiile datorate cultivării, efectul condițiilor regionale și climatice, efectele cultivării cu utilizarea metodelor agricole durabile și de agricultură ecologică și contribuțiile științifice ale producătorilor în cadrul Comunității și în țările terțe, precum și cele ale societății civile.
- (84) Pentru a evita încurajarea cultivării materiilor prime pentru biocarburanți și biolichide în locuri în care acestea ar conduce la un nivel ridicat al emisiilor de gaze cu efect de seră, utilizarea valorilor implicite pentru cultivare ar trebui limitată la regiuni unde un astfel de efect poate fi exclus în condiții de siguranță. Cu toate acestea, pentru a evita sarcinile administrative excesive, este oportun ca statele membre să stabilească valori medii naționale sau regionale pentru emisiile provenite din cultivare, inclusiv din utilizarea îngrășămintelor.
- (85) Cererea la nivel mondial de produse agricole este în creștere. O parte din respectiva cerere în creștere va fi satisfăcută printr-o creștere a suprafețelor de teren destinate agriculturii. Reabilitarea terenurilor care au fost grav degradate sau contaminate și care, în consecință, nu pot fi utilizate, în starea actuală, în scopuri agricole reprezintă o modalitate de creștere a suprafețelor de teren disponibile pentru cultivare. Sistemul de durabilitate ar trebui să promoveze utilizarea terenului degradat reabilitat deoarece promovarea biocarburanților și a biolichidelor va contribui la creșterea cererii de produse agricole. Chiar dacă biocarburanții în sine sunt produși din materii prime provenite de pe terenuri deja utilizate ca teren arabil, creșterea netă a cererii de recolte provocată de promovarea biocarburanților ar putea duce la o creștere netă a suprafeței cultivate. Aceasta ar putea afecta terenurile care stochează cantități ridicate de carbon, situație în care s-ar înregistra pierderi considerabile ale stocurilor de carbon. Pentru a reduce acest risc, este necesar să se introducă măsuri de însoțire pentru încurajarea unui nivel ridicat de creștere a productivității pe terenurile deja utilizate pentru culturi; utilizarea terenurilor degradate și adoptarea de cerințe durabile, comparabile cu cele stabilite de prezenta directivă pentru consumul de biocarburanți al Comunității, în alte țări consumatoare de biocarburanți. Comisia ar trebui să elaboreze o metodologie concretă pentru a reduce emisiile de gaze cu efect de seră cauzate de schimbările indirecte de utilizare a terenurilor. În acest sens, Comisia ar trebui să analizeze, pe baza celor mai bune dovezi științifice disponibile, în special, includerea unui factor aferent schimbărilor indirecte de utilizare a terenurilor în calculul emisiilor de gaze cu efect de seră și nevoia de a stimula biocarburanți durabili care reduc impactul schimbărilor de utilizare a terenurilor și îmbunătățesc durabilitatea biocarburanților în ceea ce privește schimbările de utilizare a terenurilor. În dezvoltarea acestei metodologii, Comisia ar trebui să abordeze, printre altele, și potențialele schimbări indirecte de utilizare a terenurilor ca urmare a biocarburanților obținuți din material celulozic de origine nealimentară și din material ligno-celulozic.
- (86) Pentru a permite realizarea unei cote de piață adecvate a biocarburanților, este necesar să se asigure introducerea pe piață a unor amestecuri cu conținut mai ridicat de biomotorină în motorină decât cele prevăzute de standardul EN590/2004.
- (87) Pentru a se asigura că biocarburanții care diversifică gama de materii prime utilizate devin viabili din punct de vedere comercial, respectivii biocarburanți ar trebui să beneficieze de o ponderare suplimentară în cadrul obligațiilor naționale referitoare la biocarburant.

- (88) Sunt necesare rapoarte regulate care să asigure o atenție continuă acordată progresului înregistrat în cadrul dezvoltării energiei din surse regenerabile la nivel național și comunitar. Este necesar să se solicite utilizarea unui format armonizat pentru planurile naționale de acțiune privind energia regenerabilă pe care le prezintă statele membre. Astfel de planuri ar putea include costurile și beneficiile estimate ale măsurilor preconizate, măsurile referitoare la necesitatea extinderii și/sau a consolidării infrastructurii de rețele existente, costurile și beneficiile estimate pentru dezvoltarea energiei din surse regenerabile peste nivelul solicitat de traiectoria orientativă, informații cu privire la schemele naționale de sprijin și cu privire la utilizarea energiei din surse regenerabile în clădiri noi sau renovate.
- (89) La elaborarea schemelor proprii de sprijin, statele membre pot încuraja utilizarea de biocarburanți care oferă beneficii suplimentare – inclusiv beneficii legate de diversificare oferite de biocarburanții obținuți din deșeuri, din reziduuri, din material celulozic de origine nealimentară și material ligno-celulozic și din alge, precum și din plante neirigate care cresc în zone aride pentru a combate desertificarea – prin luarea în considerare a diferitelor costuri de producere a energiei din biocarburanți convenționali, pe de o parte, și a acestor biocarburanți care oferă și beneficii suplimentare, pe de altă parte. Statele membre pot încuraja investițiile în cercetarea și dezvoltarea acestor tehnologii și a altor tehnologii aferente energiei regenerabile care necesită timp pentru a deveni competitive.
- (90) Punerea în aplicare a acestei directive ar trebui să reflecte, acolo unde este relevant, dispozițiile Convenției privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în probleme de mediu, în special astfel cum este pusă în aplicare prin Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informațiile despre mediu ⁽¹⁾.
- (91) Măsurile necesare pentru aplicarea prezentei directive ar trebui adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei ⁽²⁾.
- (92) În special, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adapteze principiile metodologice și valorile necesare pentru a evalua dacă au fost respectate criteriile referitoare la durabilitate în ceea ce privește biocarburanții și biolichidele, să adapteze conținutul energetic al combustibililor destinați transporturilor la progresul tehnic și științific, să stabilească criterii sau limite geografice adecvate în scopul definirii pășunilor cu un nivel înalt de biodiversitate și să stabilească definiții detaliate pentru terenuri grav degradate sau contaminate. Deoarece măsurile respective au un domeniu general de aplicare și sunt destinate să modifice elemente neesențiale din prezenta directivă, printre altele prin completarea cu noi elemente neesențiale, acestea trebuie adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE.
- (93) Dispozițiile Directivei 2001/77/CE și ale Directivei 2003/30/CE care se suprapun cu dispozițiile prezentei directive ar trebui eliminate din ultimul moment posibil pentru transpunerea prezentei directive. Dispozițiile care reglementează obiectivele și rapoartele pentru anul 2010 ar trebui să rămână în vigoare până la sfârșitul anului 2011. Prin urmare, Directiva 2001/77/CE și Directiva 2003/30/CE ar trebui modificate în consecință.
- (94) Deoarece măsurile prevăzute la articolele 17-19 au de asemenea efecte asupra funcționării pieței interne prin armonizarea criteriilor de durabilitate pe care biocarburanții și biolichidele trebuie să le îndeplinească pentru obiectivele de contabilizare în temeiul prezentei directive și, astfel, facilitează, în conformitate cu articolul 17 alineatul (8), comerțul între statele membre cu biocarburanți și biolichide care respectă aceste criterii, aceste măsuri se întemeiază pe articolul 95 din tratat.
- (95) Sistemul de durabilitate nu ar trebui să împiedice statele membre să țină seama, în cadrul schemelor de sprijin naționale, de costurile de producție mai mari ale biocarburanților și a biolichidelor care aduc beneficii ce depășesc nivelul minim stabilit în cadrul sistemului de durabilitate.
- (96) Deoarece obiectivele generale ale prezentei directive, respectiv atingerea unei ponderi de 20 % a energiei din surse regenerabile în cadrul consumului final brut de energie din Comunitate și a unei ponderi de 10 % a energiei din surse regenerabile utilizate în sectorul transporturilor în fiecare stat membru până în anul 2020, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, prin urmare, având în vedere amploarea acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Comunității, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, enunțat la respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.
- (97) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional pentru o mai bună legiferare ⁽³⁾, statele membre sunt încurajate să elaboreze, pentru ele și în interesul Comunității, propriile tabele care să ilustreze, pe cât posibil, corespundența dintre prezenta directivă și măsurile de transpunere și să le facă publice,

⁽¹⁾ JO L 41, 14.2.2003, p. 26.

⁽²⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

⁽³⁾ JO C 321, 31.12.2003, p. 1.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Obiectul și domeniul de aplicare

Prezenta directivă stabilește un cadru comun pentru promovarea energiei din surse regenerabile. Aceasta stabilește obiective naționale obligatorii privind ponderea globală a energiei din surse regenerabile în cadrul consumului final brut de energie și ponderea energiei din surse regenerabile utilizată în transporturi. Directiva definește normele referitoare la transferurile statistice între statele membre, la proiectele comune între statele membre și cu țări terțe, la garanțiile de origine, la procedurile administrative, la informare și formare și la accesul energiei din surse regenerabile la rețeaua de energie electrică. Prezenta directivă stabilește criterii de durabilitate pentru biocarburanți și biolichide.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică definițiile din Directiva 2003/54/CE.

De asemenea, se aplică definițiile următoare:

- (a) „energie din surse regenerabile” înseamnă energie din surse regenerabile nefosile, respectiv eoliană, solară, aerotermală, geotermală, hidrotermală și energia oceanelor, energia hidroelectrică, biomasă, gaz de fermentare a deșeurilor, gaz provenit din instalațiile de epurare a apelor uzate și biogaz;
- (b) „energie aerotermală” înseamnă energie stocată sub formă de căldură în aerul ambiental;
- (c) „energie geotermală” înseamnă energia stocată sub formă de căldură sub stratul solid al suprafeței terestre;
- (d) „energie hidrotermală” înseamnă energia stocată sub formă de căldură în apele de suprafață;
- (e) „biomasă” înseamnă fracțiunea biodegradabilă a produselor, deșeurilor și reziduurilor de origine biologică din agricultură (inclusiv substanțe vegetale și animale), silvicultură și industriile conexe, inclusiv pescuitul și acvacultura, precum și fracțiunea biodegradabilă a deșeurilor industriale și municipale;
- (f) „consum final brut de energie” înseamnă produse energetice furnizate în scopuri energetice industriei, transporturilor, sectorului casnic, serviciilor, inclusiv serviciilor publice, agriculturii, silviculturii și pescuitului, inclusiv consumul de energie electrică și termică din sectorul de producere a energiei electrice și termice, precum și pierderile de energie electrică și termică din distribuție și transport;
- (g) „încălzire centralizată sau răcire centralizată” înseamnă distribuția de energie termică sub formă de abur, apă fierbinte sau lichide răcite, de la o sursă centrală de producție, printr-o rețea, către mai multe clădiri sau locații, în scopul utilizării acestora pentru încălzirea sau răcirea spațiilor sau în procese de încălzire sau răcire;
- (h) „biolichide” înseamnă combustibil lichid produs din biomasă utilizat în scopuri energetice altele decât pentru transport, inclusiv pentru energie electrică, energie destinată încălzirii și răcirii;
- (i) „biocarburanți” înseamnă combustibil lichid sau gazos pentru transport, produs din biomasă;
- (j) „garanție de origine” înseamnă un document electronic care are funcția unică de a furniza unui consumator final dovada că o pondere sau o cantitate de energie dată a fost produsă din surse regenerabile, în conformitate cu articolul 3 alineatul (6) din Directiva 2003/54/CE;
- (k) „schemă de sprijin” înseamnă orice instrument, schemă sau mecanism aplicat de un stat membru sau de un grup de state membre, care promovează utilizarea energiei din surse regenerabile prin reducerea costurilor acestei energii, prin creșterea prețului la care aceasta poate fi vândută sau prin mărirea, prin intermediul unor obligații referitoare la energia regenerabilă sau în alt mod, a volumului achiziționat de acest tip de energie; acesta include, dar nu se limitează la ajutoare pentru investiții, scutiri sau reduceri de impozite, rambursări de taxe, scheme de sprijin privind obligația referitoare la energia din surse regenerabile, inclusiv cele care utilizează certificate verzi, și scheme de sprijin direct al prețurilor, inclusiv tarife fixe și bonus;
- (l) „obligație referitoare la energia regenerabilă” înseamnă o schemă de sprijin națională care impune producătorilor de energie să includă în producția lor o anumită proporție de energie din surse regenerabile, care impune furnizorilor de energie să includă în furnizarea de energie o anumită proporție de energie din surse regenerabile sau care impune consumatorilor de energie să includă în consumul lor o anumită proporție de energie din surse regenerabile. Sunt incluse scheme în cadrul cărora astfel de cerințe pot fi îndeplinite prin utilizarea certificatelor verzi;
- (m) „valoarea efectivă” înseamnă reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră pentru unele sau pentru toate etapele unui proces specific de producție a biocarburanților, calculată în conformitate cu metodologia stabilită în anexa V partea C;
- (n) „valoare tipică” desemnează o estimare a reducerii reprezentative a emisiilor de gaze cu efect de seră pentru o anumită filieră de producție a biocarburanților;
- (o) „valoare implicită” înseamnă o valoare derivată dintr-o valoare tipică prin aplicarea unor factori predeterminați și care poate, în anumite condiții specificate de prezenta directivă, să fie utilizată în locul unei valori efective.

Articolul 3

Obiective naționale globale obligatorii și măsuri privind utilizarea energiei din surse regenerabile

(1) Fiecare stat membru se asigură că ponderea energiei obținută din surse regenerabile, calculată în conformitate cu articolele 5-11, în cadrul consumului final brut de energie în 2020 reprezintă cel puțin obiectivul său național pentru ponderea de energie obținută din surse regenerabile în anul respectiv, conform celor prevăzute în coloana a treia din tabelul de la anexa I partea A. Aceste obiective naționale globale obligatorii sunt conforme cu obiectivul privind ponderea de cel puțin 20 % de energie din surse regenerabile în consumul final brut de energie din Comunitate în 2020. Pentru a realiza mai ușor obiectivele prevăzute în prezentul articol, fiecare stat membru promovează și încurajează eficiența energetică și economia de energie.

(2) Statele membre introduc măsuri destinate în mod efectiv să asigure că ponderea de energie din surse regenerabile este egală sau mai mare decât se arată în traiectoria orientativă stabilită în anexa I partea B.

(3) În vederea îndeplinirii obiectivelor stabilite la alineatele (1) și (2) din prezentul articol statele membre pot aplica printre altele următoarele măsuri:

- (a) scheme de sprijin;
- (b) măsuri de cooperare între diferite state membre și cu țări terțe în vederea îndeplinirii obiectivelor naționale globale în conformitate cu articolele 5-11.

Fără a aduce atingere articolelor 87 și 88 din tratat, statele membre au dreptul de a decide în conformitate cu articolele 5-11 din prezenta directivă până la ce nivel sprijină energia provenită din surse regenerabile care sunt produse într-un alt stat membru.

(4) Fiecare stat membru se asigură că ponderea energiei din surse regenerabile utilizată în toate formele de transporturi în 2020 reprezintă cel puțin 10 % din consumul final de energie în transporturi în statul membru respectiv.

În sensul prezentului alineat se aplică următoarele dispoziții:

- (a) pentru calculul numitorului, și anume cantitatea totală de energie consumată pentru transport în sensul primului paragraf, se iau în considerare numai benzina, motorina, biocombustibilii consumați în transportul rutier și feroviar și energia electrică;
- (b) pentru calculul numărătorului, și anume cantitatea de energie din surse regenerabile consumată pentru transport în sensul primului paragraf, se iau în considerare toate tipurile de energie din surse regenerabile consumate în toate formele de transport;
- (c) pentru calcularea contribuției energiei electrice produse din surse regenerabile și consumate de toate tipurile de vehicule electrice în sensul literelor (a) și (b), statele membre pot alege să folosească fie ponderea medie de energie electrică din surse regenerabile în cadrul Comunității, fie ponderea de energie electrică din surse regenerabile din propria țară, măsurată cu doi ani înainte de anul în cauză. În plus, pentru calcularea

cantității de energie electrică din surse regenerabile consumate de autovehiculele electrice, acest consum este considerat ca fiind de 2,5 ori conținutul energetic al energiei electrice provenite din surse regenerabile consumate.

Până la 31 decembrie 2011, Comisia prezintă, după caz, o propunere care să permită, în anumite condiții, luarea în considerare a întregii cantități de energie electrică produse din surse regenerabile utilizată pentru toate tipurile de vehicule electrice.

De asemenea, Comisia prezintă, după caz, până la 31 decembrie 2011 o propunere de metodologie pentru calcularea contribuției hidrogenului provenit din surse regenerabile în totalul amestecului de combustibili.

Articolul 4

Planuri naționale de acțiune în domeniul energiei regenerabile

(1) Fiecare stat membru adoptă un plan național de acțiune în domeniul energiei regenerabile. Planurile naționale de acțiune în domeniul energiei regenerabile stabilesc obiectivele naționale ale statelor membre privind ponderea energiei din surse regenerabile consumată în transport, energie electrică, încălzire și răcire în anul 2020, ținând seama de efectele măsurilor altor politici privind eficiența energetică asupra consumului final de energie, și măsurile care trebuie adoptate pentru atingerea respectivelor obiective naționale globale, inclusiv cooperarea între autoritățile locale, regionale și naționale, transferurile statistice sau proiectele comune planificate, strategii naționale de dezvoltare a resurselor de biomasă și de mobilizare a unor noi surse de biomasă destinate diferitelor utilizări, precum și măsurile care trebuie luate pentru îndeplinirea cerințelor de la articolele 13-19.

Comisia adoptă până la 30 iunie 2009 un model de plan național de acțiune în domeniul energiei regenerabile. Acest model cuprinde cerințele minime menționate în anexa VI. Statele membre respectă acest model în prezentarea planurilor naționale de acțiune în domeniul energiei regenerabile.

(2) Statele membre notifică planurile lor naționale de acțiune în domeniul energiei regenerabile Comisiei până la 30 iunie 2010.

(3) Fiecare stat membru publică și notifică Comisiei, cu șase luni înainte de data limită pentru elaborarea planului național de acțiune în domeniul energiei regenerabile, un document previzional care indică:

- (a) excesul estimat al producției sale de energie din surse regenerabile comparat cu traiectoria orientativă, care ar putea fi transferat către alte state membre, în conformitate cu articolele 6-11, precum și potențialul său estimat pentru proiecte comune, până în 2020; și
- (b) cererea sa estimată de energie din surse regenerabile care trebuie să fie satisfăcută altfel decât prin producția internă până în 2020.

Aceste informații pot include elemente referitoare la cost și beneficii și la finanțare. Planul previzional respectiv se actualizează în rapoartele statelor membre astfel cum se prevede la articolul 22 alineatul (1) literele (l) și (m).

(4) Statul membru a cărui pondere de energie din surse regenerabile a scăzut sub valoarea stabilită în traiectoria orientativă în perioada de doi ani imediat anterioară stabilită în anexa I partea B, prezintă Comisiei un plan național modificat de acțiune în domeniul energiei regenerabile până la data de 30 iunie a anului următor, prin care se stabilesc măsuri corespunzătoare și proporționale pentru a atinge într-un termen rezonabil valoarea stabilită în traiectoria orientativă din anexa I partea B.

Comisia poate, dacă statul membru nu și-a respectat traiectoria orientativă cu o marjă limitată și ținând cont în mod adecvat de măsurile prezente și viitoare luate de către statul membru, să adopte o decizie de eliberare a statului membru de obligația de a prezenta un plan național modificat de acțiune în domeniul energiei regenerabile.

(5) Comisia evaluează planurile naționale de acțiune în domeniul energiei regenerabile, în special adecvarea măsurilor preconizate de către statul membru respectiv în conformitate cu articolul 3 alineatul (2). Ca răspuns la un plan național de acțiune în domeniul energiei regenerabile sau la un plan național modificat de acțiune în domeniul energiei regenerabile, Comisia poate formula o recomandare.

(6) Comisia transmite Parlamentului European planurile naționale de acțiune în domeniul energiei regenerabile și documentele previzionale în forma sub care au fost publicate în cadrul platformei în materie de transparență menționate la articolul 24 alineatul (2), precum și orice recomandare menționată la alineatul (5) din prezentul articol.

Articolul 5

Calcularea ponderii energiei din surse regenerabile

(1) Consumul final brut de energie din surse regenerabile în fiecare stat membru se calculează ca suma următoarelor:

- (a) consumul final brut de energie electrică din surse regenerabile de energie;
- (b) consumul final brut de energie din surse regenerabile pentru încălzire și răcire; și
- (c) consumul final de energie din surse regenerabile în transporturi.

La calcularea ponderii deținute în cadrul consumului final brut de energie din surse regenerabile, gazul, energia electrică și hidrogenul din surse regenerabile de energie se iau în considerare numai o dată la litera (a), litera (b) sau la litera (c) din primul paragraf.

Sub rezerva articolul 17 alineatul (1) al doilea paragraf, biocarburanții și biolichidele care nu respectă criteriile de durabilitate prevăzute la articolul 17 alineatele (2)-(6) nu se iau în considerare.

(2) Dacă un stat membru consideră că, din motive de forță majoră, îi este imposibil să atingă ponderea de energie din surse regenerabile în cadrul consumului final brut de energie în 2020 prevăzută în coloana a treia din tabelul de la anexa I, acesta informează Comisia cât de curând posibil în acest sens. Comisia decide dacă situația de forță majoră este justificată. În cazul în care Comisia decide că situația de forță majoră este justificată, aceasta determină ajustarea care trebuie efectuată în ceea ce privește consumul final brut de energie din surse regenerabile al statului membru pentru anul 2020.

(3) În sensul alineatului (1) litera (a), consumul final brut de energie electrică din surse regenerabile de energie se calculează ca fiind cantitatea de energie electrică produsă într-un stat membru din surse regenerabile de energie, excluzând producția de energie electrică în centralele cu acumulare prin pompaj din apă pompată anterior într-un rezervor superior.

În cazul centralelor multicom bustibil care utilizează surse regenerabile și convenționale, se ia în considerare numai acea parte din energia electrică care este produsă din surse regenerabile de energie. În scopul acestor calcule, contribuția fiecărei surse de energie se calculează pe baza conținutului său de energie.

Energia electrică generată de energia hidroelectrică și eoliană se ia în considerare în conformitate cu formulele de normalizare prevăzute în anexa II.

(4) În sensul alineatului (1) litera (b), consumul final brut de energie din surse regenerabile pentru încălzire și răcire se calculează ca fiind cantitatea de energie destinată încălzirii și răcirii centralizate produsă într-un stat membru din surse regenerabile, la care se adaugă consumul suplimentar de energie din surse regenerabile al industriei, gospodăriilor, serviciilor, agriculturii, silviculturii și pescuitului, în scopul încălzirii, răcirii și prelucrării.

În cazul centralelor multicom bustibil care utilizează surse regenerabile și convenționale, se ia în considerare numai acea parte destinată încălzirii și răcirii care este produsă din surse regenerabile de energie. În scopul acestor calcule, contribuția fiecărei surse de energie se calculează pe baza conținutului său de energie.

Energia aerothermală, geotermală și hidrotermală capturată de pompele de căldură este luată în considerare în sensul alineatului (1) litera (b) cu condiția ca energia finală generată să depășească semnificativ intrarea de energie primară necesară funcționării pompelor de căldură. Cantitatea de căldură considerată drept energie din surse regenerabile în sensul prezentei directive se calculează în conformitate cu metodologia prevăzută în anexa VII.

Energia termică generată de sistemele energetice pasive, în care consumul scăzut de energie se realizează în mod pasiv prin modul de proiectare a clădirilor sau prin căldura produsă prin utilizarea energiei din surse neregenerabile, nu se ia în considerare în sensul aplicării alineatului (1) litera (b).

(5) Conținutul energetic al combustibililor destinați transporturilor și enumerați în anexa III se ia în considerare ca fiind cel prevăzut în respectiva anexă. Anexa III poate fi adaptată la progresul tehnic și științific. Astfel de măsuri, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 25 alineatul (4).

(6) Ponderea energiei din surse regenerabile se calculează ca fiind consumul final brut de energie din surse regenerabile, împărțit la consumul final brut de energie provenită din toate sursele de energie, exprimat ca procent.

În sensul primului paragraf, suma menționată la alineatul (1) se ajustează în conformitate cu articolele 6, 8, 10 și 11.

La calcularea consumului final brut de energie în scopul măsurării respectării obiectivelor și a traiectoriei orientative stabilite în prezenta directivă, cantitatea de energie consumată în sectorul aviației, ca proporție din consumul final brut de energie al statului membru în cauză, se consideră a nu fi mai mare de 6,18 %. Pentru Cipru și Malta, cantitatea de energie consumată în sectorul aviației, ca proporție din consumul final brut de energie al statelor membre în cauză, se consideră a nu fi mai mare de 4,12 %.

(7) Metodologia și definițiile utilizate la calcularea ponderii energiei din surse regenerabile sunt cele din Regulamentul (CE) nr. 1099/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2008 privind statisticile în domeniul energiei ⁽¹⁾.

Statele membre asigură coerența informațiilor statistice utilizate în calculul acestor ponderi sectoriale și globale și a informațiilor statistice raportate Comisiei în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1099/2008.

Articolul 6

Transferurile statistice între statele membre

(1) Statele membre pot prevedea și conveni asupra unor dispoziții cu privire la transferul statistic al unei cantități specificate de energie din surse regenerabile de la un stat membru către un alt stat membru. Cantitatea transferată este:

- (a) scăzută din cantitatea de energie din surse regenerabile care este luată în considerare pentru măsurarea respectării de către statul membru care efectuează transferul a cerințelor de la articolul 3 alineatele (1) și (2); și
- (b) adăugată la cantitatea de energie din surse regenerabile care este luată în considerare pentru măsurarea respectării de către statul membru care acceptă transferul a cerințelor de la articolul 3 alineatele (1) și (2).

Un transfer statistic nu afectează îndeplinirea obiectivului național al statului membru care efectuează transferul.

(2) Acordurile menționate la alineatul (1) pot avea o durată de unul sau mai mulți ani. Acestea sunt notificate Comisiei în termen de cel mult trei luni de la încheierea fiecărui an în care sunt în vigoare. Informațiile transmise Comisiei includ cantitatea și prețul energiei respective.

(3) Transferurile intră în vigoare numai după ce toate statele membre implicate în transfer au notificat transferul Comisiei.

⁽¹⁾ JO L 304, 14.11.2008, p. 1.

Articolul 7

Proiecte comune între statele membre

(1) Două sau mai multe state membre pot coopera în cadrul tuturor tipurilor de proiecte comune referitoare la producerea de energie electrică, de încălzire sau de răcire din surse regenerabile de energie. Cooperarea respectivă poate implica operatori privați.

(2) Statele membre informează Comisia cu privire la proporția sau cantitatea de energie electrică, de încălzire sau de răcire din surse regenerabile de energie produsă în cadrul oricărui proiect comun de pe teritoriul lor, care a devenit operațional după 25 iunie 2009, sau de capacitatea crescută a unei instalații care a fost re tehnologizată după data respectivă, care trebuie privită ca fiind inclusă în obiectivul național global al unui alt stat membru în scopul măsurării conformității cu cerințele prezentei directive.

(3) Notificarea menționată la alineatul (2):

- (a) descrie instalația propusă sau identifică instalația re tehnologizată;
 - (b) specifică proporția sau cantitatea de energie electrică, de încălzire sau răcire produsă de instalația respectivă care trebuie să fie luată în considerare în cadrul obiectivelor naționale globale ale unui alt stat membru;
 - (c) identifică statul membru în favoarea căruia se realizează notificarea; și
 - (d) specifică perioada, în ani calendaristici întregi, în care energia electrică, încălzirea sau răcirea produsă de instalație din surse regenerabile de energie trebuie să fie considerată ca fiind inclusă în obiectivul național global al celui alt stat membru.
- (4) Perioada specificată la alineatul (3) litera (d) nu este prelungită dincolo de anul 2020. Durata unui proiect comun poate fi prelungită dincolo de anul 2020.

(5) O notificare efectuată în temeiul acestui articol nu este modificată sau retrasă fără acordul comun al statului membru care efectuează notificarea și al statului membru identificat în conformitate cu alineatul (3) litera (c).

Articolul 8

Efectele proiectelor comune între statele membre

(1) În termen de trei luni de la sfârșitul fiecărui an din cadrul perioadei specificate la articolul 7 alineatul (3) litera (d), statul membru care a făcut notificarea în temeiul articolului 7 transmite o scrisoare de notificare în care precizează:

- (a) cantitatea totală de energie electrică sau de încălzire sau răcire produsă în timpul anului din surse regenerabile de energie de către instalația care a făcut obiectul notificării în temeiul articolului 7; și

- (b) cantitatea de energie electrică sau de încălzire sau răcire produsă în timpul anului din surse regenerabile de energie de către instalația respectivă și care va fi luată în considerare pentru obiectivul național global al altui stat membru în conformitate cu condițiile notificării.
- (2) Statul membru care efectuează notificarea trimite scrisoarea de notificare statului membru în favoarea căruia a fost făcută notificarea și Comisiei.
- (3) În scopul măsurării conformității obiectivului cu cerințele prezentei directive cu privire la obiectivele naționale globale, cantitatea de energie electrică sau de încălzire sau răcire din surse regenerabile de energie notificată în conformitate cu alineatul (1) litera (b):
- (a) se scade din cantitatea de energie electrică sau de încălzire sau răcire din surse regenerabile de energie care este luată în considerare în măsurarea conformității de către statul membru care transmite scrisoarea de notificare în temeiul alineatului (1); și
- (b) se adaugă la cantitatea de energie electrică sau de încălzire sau răcire din surse regenerabile de energie care este luată în considerare în măsurarea conformității de către statul membru care primește scrisoarea de notificare în conformitate cu alineatul (2).
- (b) energia electrică este produsă de o instalație nou construită care a devenit operațională după 25 iunie 2009 sau de o instalație re tehnologizată a cărei capacitate a fost crescută după respectiva dată, în cadrul unui proiect comun astfel cum se menționează la alineatul (1); și
- (c) cantitatea de energie electrică produsă și exportată nu a primit un alt sprijin din partea unei scheme de sprijin dintr-o țară terță decât ajutorul pentru investiție acordat instalației.
- (3) Statele membre pot depune o cerere la Comisie, în sensul articolului 5, în vederea luării în considerare a energiei electrice din surse regenerabile de energie produsă și consumată într-o țară terță, în contextul construcției unei interconexiuni cu termen de execuție foarte lung între un stat membru și o țară terță, dacă următoarele condițiile sunt îndeplinite:
- (a) construcția interconexiunii trebuie să fi început până la 31 decembrie 2016;
- (b) trebuie să nu fie posibil ca interconexiunea să intre în funcțiune până la 31 decembrie 2020;
- (c) trebuie să fie posibil ca interconexiunea să intre în funcțiune până la 31 decembrie 2022;
- (d) după ce intră în funcțiune, interconexiunea va fi utilizată pentru exportul către Comunitate, în conformitate cu alineatul (2), a energiei electrice generate din surse regenerabile de energie;
- (e) cererea se referă la un proiect comun care îndeplinește criteriile de la alineatul (2) literele (b) și (c) și care va utiliza interconexiunea după ce aceasta intră în funcțiune, respectiv la o cantitate de energie electrică care nu depășește cantitatea care va fi exportată către Comunitate după intrarea în funcțiune a interconexiunii.

Articolul 9

Proiecte comune între statele membre și țările terțe

- (1) Unul sau mai multe state membre pot coopera cu una sau mai multe țări terțe privind toate tipurile de proiecte comune referitoare la producția de energie electrică din surse regenerabile de energie. Această cooperare poate implica operatori privați.
- (2) Energia electrică din surse regenerabile de energie produsă într-o țară terță este luată în considerare în scopul măsurării respectării cerințelor prezentei directive în ceea ce privește obiectivele naționale globale numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
- (a) energia electrică este consumată în interiorul Comunității, cerință care este considerată ca îndeplinită dacă:
- (i) o cantitate de energie electrică echivalentă cu cantitatea de energie electrică luată în considerare a fost stabilită clar în cadrul procesului de alocare de capacitate pe interconexiuni de către toți operatorii de transport și sistem din țara de origine, din țara de destinație și, dacă este relevant, din fiecare țară terță de tranzit;
- (ii) o cantitate de energie electrică echivalentă cu cantitatea de energie electrică luată în considerare a fost stabilită clar în balanța de energie programată de către operatorul de transport și sistem din partea comunitară a interconexiunii; și
- (iii) capacitatea stabilită și producția de energie electrică din surse regenerabile de energie de către instalația menționată la alineatul (2) litera (b) se referă la aceeași perioadă de timp;
- (4) Proporția sau cantitatea de energie electrică produsă de orice instalație pe teritoriul unei țări terțe, care nu este luată în considerare în ceea ce privește obiectivul național global al unui stat membru sau al mai multor state membre în scopul stabilirii respectării articolului 3, este notificată Comisiei. În cazul în care sunt vizate mai multe state membre, distribuția acestei proporții sau cantități între statele membre este notificată Comisiei. Această proporție sau cantitate nu va depăși proporția sau cantitatea exportată efectiv către și consumată în Comunitate, care corespunde cantității menționate la alineatul (2) litera (a) punctele (i) și (ii) din prezentul articol și care întrunește condițiile prevăzute la alineatul (2) litera (a) din prezentul articol. Notificarea este transmisă de fiecare stat membru al cărui obiectiv național global ia în considerare proporția sau cantitatea de energie electrică respectivă.
- (5) Notificarea menționată la alineatul (4):
- (a) descrie instalația propusă sau identifică instalația re tehnologizată;
- (b) specifică proporția sau cantitatea de energie electrică produsă de instalație care trebuie să fie luată în considerare în ceea ce privește obiectivul național al unui stat membru, precum și dispozițiile financiare corespunzătoare, în conformitate cu cerințele privind confidențialitatea;

- (c) specifică perioada, în ani calendaristici întregi, în care energia electrică trebuie să fie luată în considerare în ceea ce privește obiectivul național global al statului membru;
- (d) cuprinde o confirmare scrisă a literelor (b) și (c) de către țara terță pe teritoriul căreia devine operațională instalația și proporția sau cantitatea de energie electrică produsă de instalație și care va fi folosită la nivel intern de către țara terță respectivă.
- (6) Perioada specificată la alineatul (5) litera (c) nu se prelungește dincolo de anul 2020. Durata unui proiect comun se poate prelunge dincolo de anul 2020.
- (7) O notificare efectuată în temeiul acestui articol nu poate fi modificată sau retrasă fără acordul comun al statului membru care efectuează notificarea și al țării terțe care a aprobat proiectul comun în conformitate cu alineatul (5) litera (d).
- (8) Statele membre și Comunitatea încurajează organismele relevante ale Tratatului de instituire a Comunității Energiei să adopte, în conformitate cu Tratatul de instituire a Comunității Energiei, măsurile necesare pentru ca părțile contractante la tratatul respectiv să poată aplica între statele membre dispozițiile privind cooperarea stabilite prin prezenta directivă.

Articolul 10

Efectele proiectelor comune între statele membre și țări terțe

- (1) În termen de trei luni de la sfârșitul fiecărui an din cadrul perioadei specificate la articolul 9 alineatul (5) litera (c), statul membru care a făcut notificarea în temeiul articolului 9 transmite o scrisoare de notificare în care precizează:
- (a) cantitatea totală de energie electrică produsă în timpul anului din surse regenerabile de energie de către instalația care a făcut obiectul notificării în temeiul articolului 9;
- (b) cantitatea totală de energie electrică produsă în timpul anului din surse regenerabile de energie de către instalația respectivă și care va fi luată în considerare în ceea ce privește obiectivul său național global în conformitate cu termenii notificării în temeiul articolului 9; și
- (c) dovada respectării condițiilor stabilite la articolul 9 alineatul (2).
- (2) Statul membru transmite scrisoarea de notificare țării terțe care a acceptat proiectul în conformitate cu articolul 9 alineatul (5) litera (d) și Comisiei.
- (3) În scopul măsurării conformității obiectivului cu cerințele prezentei directive cu privire la obiectivele naționale globale, cantitatea de energie electrică din surse regenerabile de energie notificată în conformitate cu alineatul (1) litera (b) se adaugă la cantitatea de energie electrică din surse regenerabile de energie care este luată în considerare în măsurarea conformității de către statul membru care primește scrisoarea de notificare.

Articolul 11

Scheme de sprijin comune

- (1) Fără a aduce atingere obligațiilor care revin statelor membre în temeiul articolului 3, două sau mai multe state membre pot hotărî, pe o bază voluntară, să pună în comun sau să își coordoneze parțial schemele naționale de sprijin. În asemenea cazuri, o anumită cantitate de energie din surse regenerabile produsă pe teritoriul unuia din statele membre participante poate fi luată în considerare în ceea ce privește obiectivul național global al altui stat membru participant, dacă statele membre vizate:
- (a) efectuează un transfer statistic al cantităților specificate de energie din surse regenerabile dintr-un stat membru în alt stat membru în conformitate cu articolul 6; sau
- (b) stabilesc o regulă de distribuție convenită de statele membre participante prin care sunt alocate cantitățile de energie din surse regenerabile între statele membre participante. O astfel de normă este notificată Comisiei cel târziu la trei luni de la sfârșitul primului an în care aceasta intră în vigoare.
- (2) În termen de trei luni de la sfârșitul fiecărui an, fiecare stat membru care a făcut o notificare în temeiul alineatului (1) litera (b) transmite o scrisoare de notificare în care precizează cantitatea totală de energie electrică sau de încălzire sau răcire din surse regenerabile de energie produsă în timpul anului care urmează să fie supusă regulii de distribuție.
- (3) În scopul măsurării respectării cerințelor prezentei directive în ceea ce privește obiectivele naționale globale, cantitatea de energie electrică sau de încălzire sau răcire din surse regenerabile de energie notificată în conformitate cu alineatul (2) este realocată între statele membre vizate în conformitate cu regula de distribuție notificată.

Articolul 12

Creșteri de capacitate

În sensul articolului 7 alineatul (2) și al articolului 9 alineatul (2) litera (b), unitățile de energie din surse regenerabile rezultate în urma creșterii capacității unei instalații se consideră ca fiind produse de o instalație separată care a fost dată în exploatare la data la care a avut loc creșterea capacității.

Articolul 13

Proceduri administrative, reglementări și coduri

- (1) Statele membre se asigură că orice norme naționale referitoare la procedurile de autorizare, certificare și acordare de licențe care se aplică centralelor și infrastructurilor conexe ale rețelei de transport și distribuție pentru producția de energie electrică, încălzire sau răcire din surse regenerabile de energie, precum și procesului de transformare a biomasei în biocarburanți sau alte produse energetice, sunt proporționale și necesare.

Statele membre iau măsurile adecvate pentru a se asigura, în special, că:

- (a) sub rezerva diferențelor dintre structurile administrative și de organizare ale statelor membre, responsabilitățile fiecăruia dintre organismele administrative naționale, regionale și locale privind procedurile de autorizare, certificare și acordare de licențe, inclusiv amenajarea teritoriului, sunt clar coordonate și definite, cu calendare transparente pentru determinarea cererilor de planificare și construcție;
- (b) informații cuprinzătoare privind prelucrarea cererilor de autorizare, certificare și acordare de licențe pentru instalațiile pe bază de energie din surse regenerabile și privind asistența disponibilă pentru solicitanți sunt puse la dispoziție la nivelul corespunzător;
- (c) procedurile administrative sunt raționalizate și accelerate la un nivel administrativ corespunzător;
- (d) normele care reglementează autorizarea, certificarea și acordarea de licențe sunt obiective, transparente, proporționale, nu fac discriminare între solicitanți și țin pe deplin seama de particularitățile fiecăreia dintre tehnologiile care utilizează surse regenerabile de energie;
- (e) taxele administrative plătite de consumatori, urbanști, arhitecți, constructori și instalatori și furnizori de echipamente și sisteme sunt transparente și sunt stabilite în funcție de costuri; și
- (f) pentru proiectele mai mici și pentru instalațiile descentralizate de producere a energiei din surse regenerabile se stabilesc proceduri simplificate și mai puțin împovărătoare, inclusiv prin notificare simplă, dacă acest lucru este permis de cadrul de reglementare aplicabil, după caz.

(2) Statele membre definesc în mod clar specificațiile tehnice care trebuie respectate de echipamentele și sistemele din domeniul energiei regenerabile pentru a putea beneficia de schemele de sprijin. În cazul în care există standarde europene, inclusiv etichete ecologice, etichete energetice și alte sisteme de referințe tehnice stabilite de organismele de standardizare europene, specificațiile tehnice menționate anterior se exprimă în raport cu aceste standarde. Specificațiile tehnice în cauză nu prevăd în ce caz este necesară certificarea echipamentelor și sistemelor și nu ar trebui să constituie o barieră în calea funcționării pieței interne.

(3) Statele membre recomandă tuturor actorilor, în special organismelor administrative locale și regionale să se asigure că echipamentele și sistemele sunt instalate pentru utilizarea energiei electrice, încălzirii și răcirii din surse regenerabile de energie și pentru încălzirea și răcirea centralizată la planificarea, proiectarea, construirea și renovarea zonelor industriale sau rezidențiale. Statele membre încurajează îndeosebi organismele administrative locale și regionale să includă încălzirea și răcirea din surse regenerabile de energie în planificarea infrastructurii orașelor, după caz.

(4) Statele membre introduc în reglementările și codurile privind construcțiile măsuri adecvate pentru a crește ponderea tuturor tipurilor de energie din surse regenerabile în sectorul construcțiilor.

În stabilirea acestor măsuri sau în cadrul schemelor lor de sprijin regional, statele membre pot lua în considerare măsurile naționale cu privire la creșterea semnificativă a eficienței energetice și cu privire la cogenerare și la clădirile pasive, cu consum de energie scăzut sau zero.

Până la 31 decembrie 2014, statele membre solicită, după caz, în reglementările și codurile lor privind construcțiile sau prin orice măsuri cu efect similar, utilizarea unor niveluri minime de energie din surse regenerabile în cazul clădirilor noi și al celor existente care fac obiectul unei renovări majore. Statele membre permit ca îndeplinirea respectivelor niveluri minime să fie realizată, printre altele, prin încălzire și răcire urbană produsă prin utilizarea unei proporții semnificative de surse regenerabile de energie.

Cerințele din primul paragraf se aplică forțelor armate numai în măsura în care aplicarea acestora nu este incompatibilă cu natura și obiectivul principal al activităților forțelor armate și cu excepția materialelor utilizate exclusiv în scop militar.

(5) Statele membre se asigură de îndeplinirea de către clădirile publice noi și clădirile publice existente care fac obiectul unei renovări majore la nivel național, regional și local a unui rol exemplar în contextul prezentei directive începând cu 1 ianuarie 2012. Statele membre pot permite, printre altele, ca această obligație să fie îndeplinită prin respectarea standardelor referitoare la clădirile cu energie zero sau prevăzând ca acoperișul clădirilor publice sau cu caracter mixt public-privat să fie folosite de părți terțe pentru instalații care produc energie din surse regenerabile.

(6) Prin reglementările și codurile lor privind construcțiile, statele membre promovează utilizarea sistemelor și echipamentelor de încălzire și răcire pe bază de energie regenerabilă care realizează o reducere semnificativă a consumului de energie. Statele membre utilizează etichete energetice sau ecologice sau alte certificate sau standarde relevante elaborate la nivel național sau comunitar, în cazul în care acestea există, pentru a încuraja dezvoltarea acestor sisteme și echipamente.

În cazul biomasei, statele membre promovează tehnologiile de transformare care realizează o eficiență de transformare de cel puțin 85 % pentru aplicațiile rezidențiale și comerciale și de cel puțin 70 % pentru cele industriale.

În cazul pompelor de căldură, statele membre le promovează pe cele care îndeplinesc cerințele minime de etichetare ecologică prevăzute de Decizia 2007/742/CE a Comisiei din 9 noiembrie 2007 privind stabilirea criteriilor ecologice de acordare a etichetei ecologice comunitare pentru pompe de căldură acționate electric, pompe de căldură acționată cu gaze și pompe de căldură cu absorbție acționată cu gaze ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ JO L 301, 20.11.2007, p. 14.

În cazul energiei solare termice, statele membre promovează echipamente și sisteme certificate, bazate pe standarde europene atunci când acestea există, inclusiv etichete ecologice, etichete energetice și alte sisteme de referințe tehnice stabilite de organismele de standardizare europene.

La evaluarea eficienței de transformare și a raportului intrare/ieșire pentru sisteme și echipamente în sensul prezentului alineat, statele membre recurg la procedurile comunitare sau, în absența acestora, la procedurile internaționale, în cazul în care acestea există.

Articolul 14

Informare și formare

(1) Statele membre se asigură că informațiile cu privire la măsurile de sprijin sunt puse la dispoziția tuturor factorilor relevanți, respectiv consumatorilor, constructorilor, instalatorilor, arhitecților și furnizorilor de echipamente și sisteme de încălzire, răcire și energie electrică și de vehicule compatibile cu utilizarea de energie din surse regenerabile.

(2) Statele membre se asigură că sunt puse la dispoziție informații cu privire la beneficiile nete, rentabilitatea financiară și energetică a echipamentelor și a sistemelor care folosesc încălzire, răcire și energie electrică din surse regenerabile de energie, fie de către furnizorul echipamentului sau al sistemului, fie de către autoritățile naționale competente.

(3) Statele membre se asigură că sisteme de certificare sau sisteme de calificare echivalente devin sau sunt disponibile până la 31 decembrie 2012 pentru instalatorii de cazane și sobe mici pe bază de biomasă și de sisteme fotovoltaice solare și termice solare, de sisteme geotermice de mică adâncime și pompe de căldură. Aceste sisteme pot ține seama de sistemele și structurile existente după caz și au la bază criteriile prevăzute în anexa IV. Fiecare stat membru recunoaște certificarea acordată de alte state membre în conformitate cu respectivele criterii.

(4) Statele membre pun la dispoziția publicului informații privind sistemele de certificare sau sistemele de calificare echivalente menționate la alineatul (3). De asemenea, statele membre pot face disponibilă lista instalatorilor calificați sau certificați în conformitate cu dispozițiile menționate la alineatul (3).

(5) Statele membre se asigură că există orientări pentru toți factorii relevanți, în special pentru urbanisti și arhitecți, astfel încât aceștia să poată lua în considerare combinația optimă de surse regenerabile de energie, tehnologii cu eficiență ridicată și a încălzirii și răcirii centralizate la planificarea, proiectarea, construirea și renovarea zonelor industriale sau rezidențiale.

(6) Statele membre, cu participarea autorităților locale și regionale, organizează programe de informare, de sensibilizare adecvate, orientări și/sau programe de formare în scopul informării cetățenilor cu privire la avantajele și aspectele practice ale dezvoltării și utilizării energiei din surse regenerabile.

Articolul 15

Garanții de origine pentru energia electrică, încălzirea și răcirea produse din surse regenerabile de energie

(1) În scopul de a dovedi consumatorilor finali ponderea sau cantitatea de energie din surse regenerabile în cadrul mixului de energie al unui furnizor, în conformitate cu articolul 3 alineatul (6) din Directiva 2003/54/CE, statele membre se asigură că originea energiei electrice produse din surse regenerabile de energie poate fi garantată ca atare în înțelesul prezentei directive, în conformitate cu criterii obiective, transparente și nediscriminatorii.

(2) În acest scop, statele membre se asigură că se emite o garanție de origine ca răspuns la cererea unui producător de energie electrică din surse regenerabile de energie. Statele membre pot prevedea emiterea de garanții de origine ca răspuns la cererea unui producător de încălzire sau răcire din surse regenerabile de energie. În acest caz, se poate prevedea o limită minimă a capacității. O garanție de origine are mărimea standard de 1 MWh. Pentru fiecare unitate de energie produsă nu se emite mai mult de o garanție de origine.

Statele membre se asigură că aceeași unitate de energie din surse regenerabile este luată în considerare o singură dată.

Statele membre pot prevedea să nu se acorde niciun ajutor unui producător dacă producătorul respectiv primește o garanție de origine pentru aceeași producție de energie din surse regenerabile.

Garanția de origine nu îndeplinește nicio funcție în ceea ce privește respectarea de către un stat membru a dispozițiilor articolului 3. Transferurile de garanții de origine, separat sau împreună cu transferul fizic de energie, nu produc efecte asupra deciziei statelor membre de a utiliza transferuri statistice, proiecte comune sau scheme de sprijin comune pentru îndeplinirea obiectivului sau asupra calculării consumului final brut de energie din surse regenerabile în conformitate cu articolul 5.

(3) Orice utilizare a unei garanții de origine are loc în termen de douăsprezece luni de la data producerii respectivei unități de energie. O garanție de origine este anulată după momentul utilizării.

(4) Statele membre sau organismele competente desemnate supraveghează emiterea, transferul și anularea acestor garanții de origine. Responsabilitățile geografice ale organismelor competente desemnate nu se suprapun, acestea fiind independente de activitățile de producere, comercializare și furnizare a energiei.

(5) Statele membre sau organismele competente desemnate pun în funcțiune mecanisme corespunzătoare pentru a asigura că garanțiile de origine sunt emise, transferate și anulate electronic și sunt exacte, sigure și imposibil de fraudat.

(6) O garanție de origine specifică cel puțin:

(a) sursa de energie din care a fost produsă energia și data inițială și finală a producerii acesteia;

(b) dacă garanția de origine se referă la:

(i) energie electrică; sau

(ii) încălzire sau răcire;

(c) identitatea, amplasarea, tipul și capacitatea instalației unde a fost produsă energia;

(d) dacă și în ce măsură instalația a beneficiat de un sprijin pentru investiții, dacă și în ce măsură unitatea de energie a beneficiat în orice alt mod de o schemă de sprijin național și tipul de schemă de sprijin;

(e) data la care instalația a fost dată în exploatare;

(f) data și țara emiterii și un număr de identificare unic.

(7) Un furnizor de energie electrică poate dovedi ponderea sau cantitatea de energie din surse regenerabile utilizată în cadrul mixului său energetic prin garanțiile de origine, în cazul în care i se solicită acest lucru, în sensul articolului 3 alineatul (6) din Directiva 2003/54/CE.

(8) Cantitatea de energie din surse regenerabile corespunzătoare garanțiilor de origine transferate de către un furnizor de energie electrică unei părți terțe se deduce din ponderea de energie din surse regenerabile din cadrul mixului său energetic, în sensul articolului 3 alineatul (6) din Directiva 2003/54/CE.

(9) Statele membre recunosc garanțiile de origine emise de alte state membre în conformitate cu prezenta directivă, exclusiv ca dovadă a elementelor prevăzute la alineatul (1) și la alineatul (6) literele 6 literele (a)-(f). Un stat membru poate refuza să recunoască o garanție de origine numai când are motive întemeiate cu privire la exactitatea, fiabilitatea sau veridicitatea acesteia. Statul membru respectiv comunică Comisiei acest refuz, precum și justificarea acestuia.

(10) În cazul în care Comisia consideră că un refuz de a recunoaște o garanție de origine este neîntemeiat, Comisia poate adopta o decizie prin care să îi solicite statului membru în cauză să o recunoască.

(11) Un stat membru poate introduce, în conformitate cu dreptul comunitar, criterii obiective, transparente și nediscriminatorii privind utilizarea garanțiilor de origine în vederea respectării obligațiilor care îi revin în temeiul articolului 3 alineatul (6) din Directiva 2003/54/CE.

(12) În cazul în care furnizorii de energie comercializează energie din surse regenerabile consumatorilor făcând referire la avantajele de mediu sau la alte avantaje ale energiei din surse regenerabile, statele membre pot solicita furnizorilor de energie să pună la dispoziție, în formă sintetizată, informații privind cantitatea sau ponderea de energie din surse regenerabile care provine de la instalațiile sau din capacitatea crescută care au devenit operaționale după 25 iunie 2009.

Articolul 16

Accesul la rețele și exploatarea acestora

(1) Statele membre iau măsuri adecvate pentru a dezvolta infrastructura rețelei de transport și distribuție, rețelele inteligente, instalațiile de stocare și sistemul electroenergetic pentru a permite securitatea funcționării sistemului electroenergetic ceea ce va permite dezvoltarea ulterioară a producției de energie electrică din surse regenerabile de energie, inclusiv a interconectării dintre statele membre, precum și între statele membre și țările terțe. Statele membre iau de asemenea măsuri adecvate pentru accelerarea procedurilor de autorizare pentru infrastructura rețelei electrice și pentru coordonarea aprobării infrastructurii rețelei electrice cu procedurile administrative și de planificare.

(2) Sub rezerva cerințelor privind menținerea fiabilității și siguranței rețelei electrice, pe baza unor criterii transparente și nediscriminatorii definite de autoritățile naționale competente:

(a) statele membre se asigură că operatorii de transport și sistem și cei de distribuție prezenți pe teritoriul lor garantează transportul și distribuția energiei electrice produse din surse regenerabile de energie;

(b) statele membre prevăd de asemenea, fie accesul prioritar, fie accesul garantat la rețeaua electrică pentru energia electrică produsă din surse regenerabile de energie;

(c) statele membre se asigură că la dispacherizarea instalațiilor de producere a energiei electrice, operatorii de transport și sistem acordă prioritate instalațiilor de producere care utilizează surse regenerabile de energie, în măsura în care funcționarea sigură a rețelei naționale de energie electrică permite acest lucru și pe baza unor criterii transparente și nediscriminatorii. Statele membre se asigură că sunt luate măsurile adecvate de funcționare a rețelei electrice și a pieței în scopul minimizării limitărilor privind utilizarea energiei electrice produse din surse regenerabile de energie. În cazul în care sunt luate măsuri semnificative pentru a limita utilizarea surselor regenerabile de energie în scopul garantării securității sistemului electroenergetic național și a securității aprovizionării cu energie, statele membre se asigură că operatorii de sistem responsabili informează autoritatea de reglementare competentă cu privire la aceste măsuri și că indică ce măsuri corective intenționează să ia în vederea preîntâmpinării unor limitări neadecvate.

(3) Statele membre impun operatorilor de transport și sistem și celor de distribuție să stabilească și să facă publice norme standardizate privind suportarea separat și în comun a costurilor adaptărilor tehnice, precum racordările la rețeaua electrică și consolidările rețelei electrice, operarea îmbunătățită a rețelei electrice și aplicarea nediscriminatorie a codurilor de rețea, care sunt necesare pentru a-i integra pe noii producători care alimentează rețeaua interconectată cu energie electrică produsă din surse regenerabile de energie.

Aceste norme se bazează pe criterii obiective, transparente și nediscriminatorii, care țin seama, în special, de toate costurile și beneficiile aferente racordării acestor producători la rețeaua electrică și de circumstanțele speciale ale producătorilor situați în regiuni periferice și în regiuni cu o densitate scăzută a populației. Normele respective pot să prevadă tipuri diferite de racordare.

(4) După caz, statele membre pot să impună operatorilor de transport și sistem și celor de distribuție să suporte, integral sau parțial, costurile menționate la alineatul (3). Statele membre revizuiesc și iau măsurile necesare pentru îmbunătățirea cadrelor și normelor privind suportarea separat și în comun a costurilor menționate la alineatul (3) până la 30 iunie 2011, iar ulterior din doi în doi ani, pentru a asigura integrarea noilor producători menționați la alineatul respectiv.

(5) Statele membre impun operatorilor de transport și sistem și celor de distribuție să pună la dispoziția oricărui nou producător de energie din surse regenerabile care dorește să se conecteze la sistem informațiile necesare complete, inclusiv:

- (a) o estimare cuprinzătoare și detaliată a costurilor legate de racordare;
- (b) un termen rezonabil și precis pentru primirea și analiza cererii de racordare la rețeaua electrică;
- (c) un calendar orientativ rezonabil pentru orice racordare propusă la rețeaua electrică.

Statele membre pot permite producătorilor de energie electrică din surse regenerabile de energie care doresc să se conecteze la rețea să lanseze o procedură de ofertare pentru lucrările de racordare.

(6) Suportarea în comun a costurilor menționată la alineatul (3) se aplică prin intermediul unui mecanism bazat pe criterii obiective, transparente și nediscriminatorii, ținând seama de beneficiile rezultate din racordările producătorilor care au fost racordați inițial și ulterior, precum și ale operatorilor de transport și sistem și ale celor de distribuție.

(7) Statele membre se asigură că aplicarea tarifelor de transport și distribuție nu aduce nicio discriminare în defavoarea energiei electrice produse din surse regenerabile de energie, inclusiv în special a energiei electrice din surse regenerabile de energie produsă în regiuni periferice, cum ar fi regiunile insulare și regiunile cu o densitate scăzută a populației. Statele membre se asigură că aplicarea tarifelor de transport și distribuție nu aduce nicio discriminare gazelor naturale provenite din surse regenerabile de energie.

(8) Statele membre se asigură că tarifele aplicate de operatorii de transport și sistem și de operatorii sistemelor de distribuție pentru transportul și distribuția de energie electrică din centrale care utilizează surse regenerabile de energie reflectă reduceri ale costurilor realizabile prin racordarea centralei la rețea. Aceste reduceri ale costurilor pot proveni din utilizarea directă a rețelei electrice de joasă tensiune.

(9) După caz, statele membre evaluează necesitatea extinderii infrastructurii rețelei existente de gaze naturale pentru facilitarea integrării gazelor provenite din surse regenerabile de energie.

(10) După caz, statele membre solicită operatorilor de transport și sistem și operatorilor de distribuție de pe teritoriul lor să publice norme tehnice în conformitate cu articolul 6 din Directiva 2003/55/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2003 privind normele comune pentru piața internă în

sectorul gazelor naturale ⁽¹⁾, în special norme privind racordarea la rețea care cuprind cerințele legate de calitate, de odorizarea și de presiunea gazelor. Statele membre solicită, de asemenea, operatorilor sistemelor de transport și de distribuție să facă publice tarifele de racordare a surselor regenerabile de gaze naturale, pe baza unor criterii transparente și nediscriminatorii.

(11) În planurile lor naționale de acțiune în domeniul energiei regenerabile statele membre evaluează necesitatea construirii la nivel județean de noi infrastructuri de încălzire și de răcire centralizată, produse din surse regenerabile de energie, în vederea realizării obiectivelor naționale pentru 2020 menționate la articolul 3 alineatul (1). În funcție de această evaluare, statele membre adoptă, după caz, măsuri în vederea dezvoltării unei infrastructuri de încălzire centralizată, care să fie adaptată la încălzirea și răcirea produse de instalații mari ce funcționează pe bază de biomasă, energie solară și geotermală.

Articolul 17

Criterii de durabilitate pentru biocarburanți și biolichide

(1) Indiferent dacă materiile prime au fost cultivate pe teritoriul Comunității sau în afara acesteia, energia produsă din biocarburanți și biolichide este luată în considerare pentru scopurile menționate la literele (a), (b) și (c) numai în cazul în care sunt îndeplinite criteriile de durabilitate stabilite la alineatele (2)-(6):

- (a) măsurarea respectării cerințelor prezentei directive în ceea ce privește obiectivele naționale;
- (b) măsurarea respectării obligațiilor referitoare la energia regenerabilă;
- (c) eligibilitatea privind sprijinul financiar pentru consumul de biocarburanți și biolichide.

Cu toate acestea, biocarburanții și biolichidele produse din deșeuri și reziduuri, altele decât reziduurile din agricultură, acvacultură, pescărie și silvicultură, trebuie să îndeplinească numai criteriile de durabilitate stabilite la alineatul (2) pentru a fi luate în considerare pentru scopurile menționate la literele (a), (b) și (c).

(2) Reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră datorată utilizării biocarburanților și a biolichidelor luate în considerare pentru scopurile menționate la alineatul (1) literele (a), (b) și (c) este de cel puțin 35 %.

Începând cu 1 ianuarie 2017, reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră datorată utilizării biocarburanților și a altor biolichide luate în considerare pentru scopurile menționate la alineatul (1) literele (a), (b) și (c) este de cel puțin 50 %. Începând cu 1 ianuarie 2018, reducerea respectivă a emisiilor de gaze cu efect de seră devine de cel puțin 60 % pentru biocarburanții și biolichidele produse în instalații a căror producție a început la sau după 1 ianuarie 2017.

⁽¹⁾ JO L 176, 15.7.2003, p. 57.

Reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră provenite din utilizarea biocarburanților și a biolichidelor se calculează în conformitate cu articolul 19 alineatul (1).

În cazul biocarburanților și al biolichidelor produse de instalații aflate în exploatare la 23 ianuarie 2008, primul paragraf se aplică de la 1 aprilie 2013.

(3) Biocarburanții și biolichidele care sunt luate în considerare pentru scopurile menționate la alineatul (1) literele (a), (b) și (c) nu se obțin din materii prime ce provin de pe terenuri bogate în biodiversitate, adică de pe terenuri care în ianuarie 2008 sau după această dată dețineau unul din următoarele statute, indiferent dacă acest statut mai este valabil sau nu:

- (a) păduri primare și alte terenuri împădurite, cu alte cuvinte pădurile și alte terenuri împădurite cu specii indigene, în care nu există indicii vizibile clare ale activității umane, iar procesele ecologice nu sunt afectate în mod semnificativ;
- (b) zone desemnate:
 - (i) de lege sau de autoritățile competente relevante în scopul protecției naturii; sau
 - (ii) zone pentru protecția ecosistemelor sau speciilor rare, amenințate sau pe cale de dispariție și care sunt recunoscute prin acorduri internaționale sau incluse pe liste elaborate de organizații interguvernamentale sau de Uniunea internațională pentru conservarea naturii, sub rezerva recunoașterii lor în conformitate cu articolul 18 alineatul (4) al doilea paragraf,

exceptând cazul în care se furnizează dovezi conform cărora producția de materie primă respectivă nu a adus atingere acestor scopuri de protecție a naturii;

- (c) pășuni bogate în biodiversitate:
 - (i) pășuni naturale bogate în biodiversitate, cu alte cuvinte pășuni care ar continua să fie pășuni în lipsa intervenției omului și care mențin configurația naturală de specii, precum și caracteristicile și procesele ecologice; sau
 - (ii) pășuni bogate în biodiversitate care nu sunt naturale, cu alte cuvinte pășuni care ar înceta să fie pășuni în lipsa intervenției omului și care conțin o mare diversitate de specii și sunt nedegradate, dacă nu se furnizează dovezi că recoltarea materiilor prime este necesară pentru menținerea statutului de pășune.

Comisia stabilește criteriile și limitele geografice în vederea identificării pășunilor care intră sub incidența literei (c) de la primul paragraf. Măsurile respective, destinate să modifice elemente necesitățile ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 25 alineatul (4).

(4) Biocarburanții și biolichidele care sunt luate în considerare în scopurile menționate la alineatul (1) literele (a), (b) și (c) nu se obțin din materii prime ce provin de pe terenuri cu stocuri mari de carbon, adică de pe terenuri care în ianuarie 2008 aveau unul din următoarele statute și care nu mai dețin acest statut:

- (a) zone umede, adică terenuri acoperite sau saturate cu apă în mod permanent sau pe o perioadă semnificativă din an;
- (b) suprafețe dens împădurite, adică terenuri care acoperă mai mult de un hectar, cu copaci mai înalți de cinci metri și un coronament de peste 30 %, sau copaci care pot atinge aceste praguri *in situ*;
- (c) terenuri care acoperă mai mult de un hectar, cu copaci mai înalți de cinci metri și un coronament între 10 % și 30 % sau copaci care pot atinge aceste praguri *in situ*, cu excepția cazului în care se furnizează dovezi că stocul de carbon al zonei înainte și după transformare ar permite îndeplinirea condițiilor prevăzute la alineatul (2) din prezentul articol, la aplicarea metodologiei prevăzute în anexa V partea C.

Dispozițiile prezentului alineat nu se aplică în cazul în care, la data la care a fost obținută materia primă, terenul deținea același statut ca în ianuarie 2008.

(5) Biocarburanții și biolichidele care sunt luate în considerare în scopurile menționate la alineatul (1) literele (a), (b) și (c) nu se obțin din materii prime ce provin de pe terenuri care în ianuarie 2008 erau turbării, cu excepția cazului în care se furnizează dovezi că cultivarea și recoltarea acestei materii prime nu implică asanarea unor porțiuni de sol ce nu au fost asanate anterior.

(6) Materiile prime agricole cultivate în Comunitate și utilizate pentru producția de biocarburanți și biolichide care se iau în considerare pentru scopurile menționate la alineatul (1) literele (a), (b) și (c) se obțin în conformitate cu cerințele și standardele menționate în titlul „Mediu” partea A și la punctul 9 din anexa II la Regulamentul (CE) nr. 73/2009 al Consiliului din 19 ianuarie 2009 de stabilire a unor norme comune pentru sistemele de ajutor direct pentru agricultori în cadrul politicii agricole comune și de instituire a anumitor sisteme de ajutor pentru agricultori ⁽¹⁾ și în conformitate cu cerințele minime pentru bunele condiții agricole și ecologice definite în temeiul articolului 6 alineatul (1) din respectivul regulament.

(7) Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, din doi în doi ani, un raport privind măsurile adoptate la nivel național pentru respectarea criteriilor de durabilitate prevăzute la alineatele (2)-(5) și pentru protecția solului, a apei și a aerului, pentru țările terțe precum și pentru statele membre care constituie o sursă importantă de biocarburanți sau de materii prime pentru biocarburanți consumați în interiorul Comunității. Primul raport se prezintă în anul 2012.

⁽¹⁾ JO L 30, 31.1.2009, p. 16.

Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, din doi în doi ani, un raport privind impactul creșterii cererii de biocarburanți asupra durabilității sociale în Comunitate și în țările terțe, precum și impactul politicii comunitare în domeniul biocarburanților asupra disponibilității produselor alimentare la un preț acceptabil în special pentru populația din țările în curs de dezvoltare, precum și alte aspecte mai cuprinzătoare referitoare la dezvoltare. Rapoartele abordează chestiunea respectării drepturilor de utilizare a terenurilor. Acestea precizează, pentru țările terțe, precum și pentru statele membre care reprezintă o sursă semnificativă de materii prime pentru biocarburanții consumați în interiorul Comunității, dacă aceasta a ratificat și pus în aplicare fiecare dintre următoarele convenții ale Organizației Internaționale a Muncii:

- Convenția privind munca forțată sau obligatorie (nr. 29);
- Convenția privind libertatea sindicală și protecția dreptului sindical (nr. 87);
- Convenția privind aplicarea principiilor dreptului de organizare și de negociere colectivă (nr. 98);
- Convenția privind egalitatea de remunerare a mâinii de lucru masculine și a mâinii de lucru feminine, pentru o muncă de valoare egală (nr. 100);
- Convenția privind abolirea muncii forțate (nr. 105);
- Convenția privind discriminarea în domeniul ocupării forței de muncă și al exercitării profesiei (nr. 111);
- Convenția privind vârsta minimă de încadrare în muncă (nr. 138);
- Convenția privind interzicerea celor mai grave forme ale muncii copiilor și acțiunea imediată în vederea eliminării lor (nr. 182).

Aceste rapoarte stabilesc, atât în ceea ce privește țările terțe, cât și în ceea ce privește statele membre care reprezintă o sursă semnificativă de materie primă pentru biocarburantul consumat în Comunitate, dacă țara respectivă a ratificat și a pus în aplicare:

- Protocolul de la Cartagena privind biosecuritatea;
- Convenția privind comerțul internațional cu specii sălbatice de faună și floră pe cale de dispariție.

Primul raport se prezintă în anul 2012. Comisia propune, după caz, luarea de măsuri corective, în special dacă există elemente care atestă că producția de biocarburanți are un impact considerabil asupra prețurilor produselor alimentare.

(8) Statele membre nu refuză să ia în considerare, din alte motive de durabilitate, în scopurile menționate la alineatul (1) literele (a), (b) și (c), biocarburanții și biolichidele obținute cu respectarea prezentului articol.

(9) Comisia transmite un raport cu privire la cerințele pentru un sistem de durabilitate aferent utilizărilor energetice ale biomasei, cu excepția biocarburanților și a biolichidelor, până la 31 decembrie 2009. Raportul este însoțit, după caz, de propuneri adresate Parlamentului European și Consiliului privind un sistem de durabilitate pentru alte utilizări în domeniul energetic ale biomasei. Acest raport, precum și orice propunere conținută în acesta, se bazează pe cele mai concludente date științifice disponibile, ținând seama de noile dezvoltări în procesele de inovare. În cazul în care analiza efectuată în acest scop demonstrează că ar fi adecvată introducerea de noi modificări, privind biomasa forestieră, în metodologia de calcul din anexa V sau în criteriile referitoare la stocurile de dioxid de carbon aplicate biocarburanților și biolichidelor, Comisia prezintă, după caz, Parlamentului European și Consiliului, în același timp, propuneri în această privință.

Articolul 18

Verificarea respectării criteriilor de durabilitate pentru biocarburanți și biolichide

(1) În cazul în care biocarburanții și biolichidele se iau în considerare pentru scopurile menționate la articolul 17 alineatul (1) literele (a), (b) și (c), statele membre solicită operatorilor economici să demonstreze că au fost îndeplinite criteriile de durabilitate prevăzute la articolul 17 alineatele (2)-(5). În acest sens, statele membre solicită operatorilor economici să utilizeze un sistem de echilibrare a masei care:

- (a) permite ca loturile de materii prime sau biocarburant cu caracteristici de durabilitate diferite să fie amestecate;
- (b) prevede ca informațiile cu privire la caracteristicile de durabilitate și mărimea loturilor menționate la litera (a) să rămână valabile pentru amestec; și
- (c) prevede ca suma tuturor loturilor retrase din amestec să fie descrisă ca având aceleași caracteristici de durabilitate, în aceleași cantități, ca suma tuturor loturilor adăugate la amestec.

(2) În 2010 și 2012, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului rapoarte privind funcționarea metodei de verificare a echilibrării masei descrisă la alineatul (1) și potențialul acesteia de a permite utilizarea altor metode de verificare referitoare la unele sau toate tipurile de materii prime, biocarburanți sau biolichide. În evaluarea sa, Comisia ia în considerare acele metode de verificare în cadrul cărora informațiile referitoare la caracteristicile de durabilitate nu trebuie să fie asociate în continuare anumitor loturi sau amestecuri. Evaluarea ia în considerare necesitatea menținerii integrității și eficienței sistemului de verificare, simultan cu evitarea impunerii unei sarcini nerezonabile asupra industriei. Acest raport este însoțit, după caz, de propuneri adresate Parlamentului European și Consiliului privind utilizarea altor metode de verificare.

(3) Statele membre iau măsuri pentru a asigura că operatorii economici prezintă informații fiabile și pun la dispoziția statelor membre, la cerere, datele care au fost utilizate pentru elaborarea informațiilor. Statele membre solicită operatorilor economici luarea măsurilor de elaborare a unui standard corespunzător de audit independent al informațiilor prezentate de către aceștia și prezentarea de dovezi în acest sens. Auditul verifică dacă sistemele utilizate de operatorii economici sunt precise, fiabile și imposibil de fraudat. Auditul evaluează frecvența și metodologia prelevării de probe și soliditatea datelor.

Informațiile menționate la primul paragraf includ în special informații referitoare la respectarea criteriilor de durabilitate prevăzute la articolul 17 alineatele (2)-(5), informații adecvate și relevante referitoare la măsurile luate pentru protecția solului, a apei și a aerului, reabilitarea terenurilor degradate, evitarea consumului excesiv de apă în zonele sărace în resurse de apă, precum și informații adecvate și relevante referitoare la măsurile luate pentru a ține seama de aspectele menționate la articolul 17 alineatul (7) al doilea paragraf.

Comisia stabilește, în conformitate cu procedura consultativă menționată la articolul 25 alineatul (3), lista informațiilor adecvate și relevante menționate la primele două paragrafe. Comisia se asigură, în special, că furnizarea acestor informații nu constituie o sarcină administrativă excesivă pentru operatorii economici în general sau pentru micii agricultori, organizațiile și cooperativele de producție, în particular.

Obligațiile prevăzute la prezentul alineat se aplică indiferent dacă biocarburanții sau biolichidele sunt produse în interiorul Comunității sau importate.

Statele membre prezintă Comisiei informațiile menționate la primul paragraf al prezentului alineat, în formă agregată. Comisia publică aceste informații în cadrul platformei în materie de transparență menționate la articolul 24, în formă sintetizată, păstrând confidențialitatea informațiilor sensibile din punct de vedere comercial.

(4) Comunitatea depune eforturi pentru a încheia acorduri bilaterale sau multilaterale cu țări terțe, care să cuprindă dispoziții privind criterii de durabilitate corespunzătoare celor din prezenta directivă. În cazul în care Comunitatea a încheiat acorduri care conțin dispoziții care reglementează aspecte incluse în criteriile de durabilitate prevăzute la articolul 17 alineatele (2)-(5), Comisia poate decide ca acele acorduri să demonstreze că biocarburanții și biolichidele care s-au obținut din materii prime cultivate în țările respective respectă criteriile de durabilitate în cauză. După încheierea acestor acorduri, se acordă o atenție deosebită măsurilor luate pentru conservarea zonelor care oferă ecosistemelor servicii de bază în situații critice (de exemplu protecția bazinelor hidrografice și combaterea eroziunilor), protecția solului, a apei și a aerului, schimbările indirecte ale utilizării terenurilor, reabilitarea terenurilor degradate, evitarea consumului excesiv de apă în zonele sărace în resurse de apă, precum și măsurilor referitoare la aspectele menționate la articolul 17 alineatul (7) al doilea paragraf.

Comisia poate decide ca sistemele internaționale sau naționale voluntare de stabilire a standardelor de producție a produselor din biomasă să conțină date exacte în sensul articolului 17 alineatul (2) sau să demonstreze că loturile de biocarburanți respectă criteriile de durabilitate prevăzute la articolul 17 alineatele (3)-(5). Comisia poate decide ca aceste sisteme să conțină date exacte în scopul informării cu privire la măsurile luate pentru conservarea zonelor care oferă ecosistemelor servicii de bază în situații critice (de exemplu protecția bazinelor hidrografice și combaterea eroziunilor), pentru protecția solului, a apei și a aerului, pentru reabilitarea terenurilor degradate, pentru evitarea consumului excesiv de apă în zonele sărace în resurse de apă, precum și cu privire la măsurile referitoare la aspectele prevăzute la articolul 17 alineatul (7) al doilea paragraf. Comisia poate recunoaște, de asemenea, zonele pentru protecția ecosistemelor sau speciilor rare, amenințate sau pe cale de dispariție, recunoscute prin acorduri internaționale sau incluse pe listele elaborate de organizații interguvernamentale sau de Uniunea Internațională pentru Conservarea Naturii, în sensul articolului 17 alineatul (3) litera (b) punctul (ii).

Comisia poate decide ca sistemele naționale sau internaționale pe bază voluntară de măsurare a reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră să conțină date exacte în sensul articolului 17 alineatul (2).

Comisia poate decide că terenurile incluse într-un program național sau regional de refacere a terenurilor sever degradate sau grav contaminate îndeplinesc criteriile menționate în anexa V partea C punctul 9.

(5) Comisia adoptă decizii în temeiul alineatului (4) numai în cazul în care acordul sau sistemul în cauză îndeplinește standardele adecvate de fiabilitate, transparență și audit independent. În cazul sistemelor de măsurare a reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră, acestea trebuie să respecte și cerințele metodologice din anexa V. În cazul zonelor bogate în biodiversitate menționate la articolul 17 alineatul (3) litera (b) punctul (ii), listele cuprinzând aceste zone respectă standarde adecvate de obiectivitate și coerență cu standardele recunoscute la nivel internațional și prevăd căi de atac corespunzătoare.

(6) Deciziile luate în temeiul alineatului (4) se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 25 alineatul (3). Aceste decizii sunt valabile pe o perioadă de cel mult 5 ani.

(7) În cazul în care un operator economic oferă dovezi sau date obținute în conformitate cu un acord sau un sistem care a făcut obiectul unei decizii adoptate în temeiul alineatului (4), în măsura domeniului de aplicare a deciziei menționate, un stat membru nu solicită furnizorului să prezinte alte dovezi de respectare a criteriilor de durabilitate prevăzute la articolul 17 alineatele (2)-(5) sau informații privind măsurile menționate la alineatul (3) al doilea paragraf al prezentului articol.

(8) La cererea unui stat membru sau din proprie inițiativă, Comisia examinează aplicarea articolului 17 cu privire la o sursă de biocarburant sau biolichid și, în termen de șase luni de la primirea unei cereri și în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25 alineatul (3), decide dacă statul membru respectiv

poate lua în considerare biocarburantul sau biolichidul provenit din respectiva sursă pentru scopurile menționate la articolul 17 alineatul (1) literele (a), (b) și (c).

(9) Până la 31 decembrie 2012, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind:

- (a) eficacitatea sistemului instituit pentru furnizarea informațiilor referitoare la criteriile de durabilitate; și
- (b) în măsura în care acest lucru este fezabil și adecvat, introducerea unor cerințe obligatorii privind protecția aerului, a solului și a apei, ținând seama de cele mai recente dovezi științifice, precum și de obligațiile internaționale ale Comunității.

Comisia propune măsuri corective, după caz.

Articolul 19

Calcularea impactului biocarburanților și al biolichidelor în ceea ce privește gazele cu efect de seră

(1) În scopurile articolului 17 alineatul (2), reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră datorată utilizării biocarburanților și a biolichidelor se calculează după cum urmează:

- (a) atunci când este stabilită, în anexa V partea A sau partea B, o valoare implicită pentru reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră pentru traiectoria de producție și atunci când valoarea e_i pentru biocarburanții sau biolichidele în cauză, calculată în conformitate cu anexa V partea C punctul 7, este egală cu sau mai mică decât zero, prin utilizarea acestei valori implicite; sau
- (b) prin utilizarea valorii efective, calculate în conformitate cu metodologia stabilită în anexa V partea C; sau
- (c) prin utilizarea unei valori calculate ca suma factorilor formulei menționate la punctul 1 din anexa V partea C, caz în care valorile implicite dezagregate din anexa V partea D sau partea E pot fi folosite pentru unii factori, iar valorile efective, calculate în conformitate cu metodologia stabilită în anexa V partea C, pot fi folosite pentru toți ceilalți factori.

(2) Până la 31 martie 2010, statele membre prezintă Comisiei un raport care include o listă a zonelor de pe teritoriul lor clasificate ca nivel 2 în nomenclatorul unităților teritoriale de statistică (denumite în continuare „NUTS”) sau la un nivel NUTS de detaliere superior în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1059/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 mai 2003 privind instituirea unui nomenclator comun al unităților teritoriale de statistică (NUTS) ⁽¹⁾, în cazul în care se poate anticipa că emisiile tipice de gaze cu efect de seră provenite din cultivarea materiilor prime agricole vor fi mai mici sau egale cu emisiile comunicate la rubrica „Valori detaliate implicite pentru cultură” din anexa V partea D la prezenta directivă, alături de o descriere a metodei și a datelor utilizate pentru întocmirea listei respective. Metoda respectivă ia în considerare caracteristicile solului, clima și conținutul preconizat în materii prime.

(3) Valorile implicite din anexa V partea A pentru biocarburanți și valorile implicite dezagregate pentru cultivare din anexa V partea D pentru biocarburanți și biolichide pot fi utilizate numai în cazul în care materiile prime:

- (a) sunt cultivate în afara Comunității;
- (b) sunt cultivate în Comunitate, în zonele incluse în listele menționate la alineatul (2); sau
- (c) sunt deșeuri sau reziduuri, altele decât reziduurile agricole, din acvacultură și pescuit.

Pentru biocarburanții și biolichidele care nu intră sub incidența literelor (a), (b) sau (c), se utilizează valorile efective pentru cultivare.

(4) Până la 31 martie 2010, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind fezabilitatea întocmirii de liste ale zonelor din țările terțe în care se poate aștepta ca emisiile tipice de gaze cu efect de seră provenite din cultivarea materiilor prime agricole să fie mai mici sau egale cu emisiile comunicate la rubrica „Cultivare” din anexa V partea D, însoțit, dacă este posibil, de listele respective și de o descriere a metodei și a datelor utilizate pentru întocmirea lor. După caz, raportul este însoțit de propuneri corespunzătoare.

(5) Până la 31 decembrie 2012 și ulterior la fiecare doi ani, Comisia prezintă un raport privind estimarea valorilor tipice și implicite prezentate în anexa V partea B și partea E, acordând o atenție deosebită emisiilor provenite din transporturi și prelucrare, și poate decide, acolo unde este necesar, să corecteze aceste valori. Măsurile respective, destinate să modifice elementele neesențiale ale prezentei directive, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 25 alineatul (4).

(6) Până la 31 decembrie 2010, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind impactul schimbării indirecte a utilizării terenurilor asupra emisiilor de gaze cu efect de seră și în care să propună soluții în scopul reducerii acestui impact. Raportul este însoțit, după caz, în special de o propunere, bazată pe cele mai bune dovezi științifice disponibile, conținând o metodologie concretă care să țină cont de emisiile provenite din variația cantității de carbon provocată de schimbarea indirectă a utilizării terenurilor și care să asigure respectarea prezentei directive, în special a articolului 17 alineatul (2).

O astfel de propunere include măsurile de protecție necesare pentru a asigura securitatea investiției, luate înainte de aplicarea acestei metodologii. În ceea ce privește instalațiile care au produs biocarburanți înainte de sfârșitul anului 2013, nu se consideră până la 31 decembrie 2017, ca urmare a aplicării măsurilor menționate la primul paragraf, că biocarburanții produși de aceste instalații nu respectă cerințele de durabilitate din prezenta directivă în cazul în care altfel le-ar fi respectat, cu condiția ca biocarburanții respectivi să asigure o reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră de cel puțin 45 %. Acest lucru se aplică capacităților de producere de biocarburanți la sfârșitul anului 2012.

Parlamentul European și Consiliul fac eforturi să adopte o decizie privind propunerile prezentate de Comisie până la 31 decembrie 2012.

⁽¹⁾ JO L 154, 21.6.2003, p. 1.

(7) Anexa V poate fi adaptată la progresul tehnic și științific, inclusiv prin adăugarea unor valori pentru filierele suplimentare de producție a biocarburanților pentru aceleași sau pentru alte materii prime și prin modificarea metodologiei stabilite în partea C. Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, între altele prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 25 alineatul (4).

În ceea ce privește valorile implicite și metodologia stabilită în anexa V, se acordă o atenție specială:

- metodei de calculare a deșeurilor și a reziduurilor;
- metodei de calculare a coproduselor;
- metodei de calculare a cogenerării; și
- statutului de coproduse al reziduurilor de recolte agricole.

Valorile implicite pentru biomotorină obținută din uleiuri uzate de origine vegetală sau animală se revizuiesc cât mai curând posibil.

Orice adaptare sau adăugare la lista valorilor implicite din anexa V respectă următoarele:

- (a) în cazul în care contribuția unui anumit factor la emisiile globale este mică sau în cazul în care există variații limitate sau în cazul în care este foarte costisitor sau dificil să se stabilească valorile reale, valorile implicite sunt cele tipice pentru procesele normale de producție;
 - (b) în toate celelalte cazuri, valorile implicite se bazează pe un scenariu prudent în comparație cu procesele normale de producție.
- (8) Se stabilesc definiții detaliate, inclusiv specificațiile tehnice necesare pentru categoriile stabilite în anexa V partea C punctul 9. Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 25 alineatul (4).

Articolul 20

Măsurile de punere în aplicare

Măsurile de punere în aplicare menționate la articolul 17 alineatul (3) al doilea paragraf, articolul 18 alineatul (3) al treilea paragraf, articolul 18 alineatul (6), articolul 18 alineatul (8), articolul 19 alineatul (5), articolul 19 alineatul (7) primul paragraf și articolul 19 alineatul (8) din prezenta directivă iau în considerare pe deplin obiectivele articolului 7a din Directiva 98/70/CE.

Articolul 21

Dispoziții specifice referitoare la energia din surse regenerabile în domeniul transportului

(1) Statele membre se asigură că publicului i se oferă informații detaliate cu privire la disponibilitatea și avantajele ecologice ale tuturor surselor regenerabile de energie pentru transport. Atunci când procentajele biocarburanților amestecați în derivați din

uleiuri minerale depășesc 10 % din volum, statele membre impun indicarea acestui fapt la punctele de vânzare.

(2) În scopul demonstrării respectării obligațiilor privind energia regenerabilă stabilite la nivel național și a obiectivului de utilizare a energiei din surse regenerabile în toate tipurile de transporturi menționate la articolul 3 alineatul (4), contribuția adusă de biocarburanții produși din deșeuri, reziduuri, material celulozic de origine nealimentară și material ligno-celulozic se consideră a fi dublă față de cea adusă de alți biocarburanți.

Articolul 22

Raportarea de către statele membre

(1) Fiecare stat membru prezintă Comisiei un raport cu privire la progresul înregistrat în promovarea și utilizarea energiei din surse regenerabile până la 31 decembrie 2011 și ulterior din doi în doi ani. Al șaselea raport, care trebuie să fie prezentat până la 31 decembrie 2021, este ultimul raport solicitat.

În special, raportul detaliază:

- (a) ponderile sectoriale (energie electrică, încălzire și răcire și transport) și globale de energie din surse regenerabile din cei doi ani calendaristici precedenți și măsurile luate sau propuse la nivel național de promovare a dezvoltării energiei din surse regenerabile ținând seama de traiectoria orientativă din anexa I partea B, în conformitate cu articolul 5;
- (b) introducerea și funcționarea schemelor de sprijin și a altor măsuri de promovare a energiei din surse regenerabile și orice evoluții ale măsurilor utilizate cu privire la cele stabilite în planul național de acțiune în domeniul energiei regenerabile al statului membru și informații privind modul în care energia electrică care beneficiază de sprijin este alocată consumatorilor finali, în conformitate cu articolul 3 alineatul (6) din Directiva 2003/54/CE;
- (c) modalitățile, după caz, în care statul membru și-a structurat schemele de sprijin pentru a lua în considerare aplicațiile care utilizează energie regenerabilă și care oferă avantaje suplimentare față de alte aplicații comparabile, însă au costuri mai ridicate, inclusiv biocarburanții produși din deșeuri, reziduuri, material celulozic de origine nealimentară și material ligno-celulozic;
- (d) funcționarea sistemului de garanții de origine pentru energie electrică, încălzire și răcire din surse regenerabile de energie și măsurile luate pentru a asigura fiabilitatea și protecția împotriva fraudării sistemului;
- (e) progresele înregistrate în evaluarea și îmbunătățirea procedurilor administrative de îndepărtare a obstacolelor legate de reglementare și de altă natură apărute în calea dezvoltării energiei din surse regenerabile;

- (f) măsurile luate pentru a asigura transportul și distribuția energiei electrice produse din surse regenerabile de energie și pentru a îmbunătăți cadrul sau normele pentru suportarea separată sau în comun a costurilor menționate la articolul 16 alineatul (3);
- (g) dezvoltarea disponibilității și utilizării resurselor de biomasă în scop energetic;
- (h) prețul de comercializare și schimbările în ceea ce privește utilizarea terenurilor de pe teritoriul statului membru asociate cu intensificarea utilizării biomasei și a altor forme de energie din surse regenerabile;
- (i) dezvoltarea și utilizarea în comun a biocarburanților produși din deșeuri, reziduuri, material celulozic de origine nealimentară și material ligno-celulozic;
- (j) impactul estimat al producției de biocarburanți și a biolichidelor asupra biodiversității, resurselor de apă, cantității de apă și calității solului de pe teritoriul statului membru;
- (k) reducerea estimată netă a emisiilor de gaze cu efect de seră datorată utilizării energiei din surse regenerabile;
- (l) excesul estimat de producție de energie din surse regenerabile al acestuia în comparație cu traiectoria orientativă, care ar putea fi transferat altor state membre, precum și potențialul estimat pentru proiecte comune, până în 2020;
- (m) cererea estimată de energie din surse regenerabile care trebuie să fie satisfăcută altfel decât prin producția internă până în 2020; și
- (n) informații privind modul de estimare a ponderii deșeurilor biodegradabile din deșeurile utilizate la producerea energiei și privind măsurile luate pentru a ameliora și verifica aceste estimări.

(2) La estimarea reducerii nete a emisiilor de gaze cu efect de seră datorate utilizării biocarburanților, statul membru poate, în scopul rapoartelor menționate la alineatul (1), să utilizeze valorile tipice indicate în anexa V partea A și partea B.

(3) În primul său raport, statul membru declară dacă intenționează:

- (a) să instituie un singur organism administrativ responsabil cu prelucrarea cererilor de autorizare, certificare și acordare de licențe pentru instalațiile pe bază de energie regenerabilă și cu acordarea de asistență către solicitanți;
- (b) să prevadă aprobarea automată a cererilor de planificare și autorizare pentru instalațiile pe bază de energie regenerabilă în cazul în care organismul de autorizare nu a răspuns în termenul stabilit; sau

- (c) să indice zonele geografice adecvate pentru exploatarea energiei din surse regenerabile în cadrul amenajării teritoriale și în vederea instituirii încălzirii și răcirii centralizate.

(4) În fiecare raport, statul membru are posibilitatea de a corecta datele din rapoartele precedente.

Articolul 23

Monitorizarea și raportarea din partea Comisiei

(1) Comisia monitorizează originea biocarburanților și a biolichidelor consumate în Comunitate și impactul pe care producția acestora o are asupra utilizării terenurilor, inclusiv impactul deplășării, în Comunitate și în principalele țări terțe furnizoare. Monitorizarea se bazează pe rapoartele statelor membre, prezentate în conformitate cu articolul 22 alineatul (1), precum și pe cele ale țărilor terțe relevante, ale organizațiilor interguvernamentale, pe studiile științifice din domeniu și pe orice alte informații pertinente. De asemenea, Comisia monitorizează modificările prețului de comercializare asociate cu utilizarea biomasei pentru energie, precum și eventualele efecte pozitive și negative asociate asupra siguranței alimentare. Comisia monitorizează toate instalațiile cărora li se aplică articolul 19 alineatul (6).

(2) Comisia menține dialogul și schimbul de informații cu țările terțe și cu producătorii de biocarburanți, cu organizațiile de consumatori și cu societatea civilă pe marginea aplicării generale a măsurilor din prezenta directivă cu privire la biocarburanți și biolichide. Comisia acordă o atenție deosebită, în acest cadru, impactului pe care producția de biocarburanți l-ar putea avea asupra prețului produselor alimentare.

(3) Pe baza rapoartelor prezentate de statele membre în temeiul articolului 22 alineatul (1) și a monitorizării și analizei prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol, Comisia transmite rapoarte o dată la doi ani Parlamentului European și Consiliului. Primul raport se prezintă în anul 2012.

(4) În rapoartele sale cu privire la reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră datorate utilizării de biocarburanți, Comisia utilizează valorile raportate de statele membre și evaluează dacă și în ce mod estimările s-ar modifica în cazul în care s-ar lua în considerare coproduse prin utilizarea metodei substituției.

(5) În rapoartele sale, Comisia analizează în special:

- (a) beneficiile ecologice relative și costurile diferențelor biocarburanți, efectele strategiilor comunitare privind importurile asupra acestora, impactul asupra siguranței în aprovizionare și metodele de realizare a unei abordări echilibrate între producția internă și importuri;
- (b) impactul creșterii cererii de biocarburanți asupra durabilității în Comunitate și în țările terțe, având în vedere impactul economic și ecologic, inclusiv consecințele asupra biodiversității;

- (c) domeniul de aplicare a identificării, într-un mod obiectiv din punct de vedere științific, a zonelor geografice bogate în biodiversitate care nu sunt reglementate de articolul 17 alineatul (3);
- (d) impactul creșterii cererii de biomasă asupra sectoarelor care utilizează biomasă;
- (e) disponibilitatea biocarburanților produși din deșeuri, reziduuri, material celulozic de origine nealimentară și material ligno-celulozic; și
- (f) schimbările indirecte de utilizare a terenurilor în ceea ce privește toate filierele de producție.

Comisia propune, după caz, luarea de măsuri corective.

(6) Pe baza rapoartelor înaintate de statele membre în temeiul articolului 22 alineatul (3), Comisia analizează eficacitatea măsurilor luate de statele membre privind instituirea unui singur organism administrativ responsabil cu prelucrarea cererilor de autorizare, certificare și acordare de licențe și cu acordarea de asistență către solicitanți.

(7) În scopul îmbunătățirii finanțării și coordonării în vederea realizării obiectivului de 20 % menționat la articolul 3 alineatul (1), Comisia prezintă, până la 31 decembrie 2010, o analiză și un plan de acțiune în domeniul energiei regenerabile, care vizează, în special:

- (a) o mai bună utilizare a fondurilor structurale și a programelor-cadru;
 - (b) o utilizare mai bună și crescută a fondurilor provenite de la Banca Europeană de Investiții și de la alte instituții financiare publice; și
 - (c) accesul mai bun la capitalul de risc, în special prin intermediul unei analize a posibilității de realizare a unei partajări a riscului în cazul investițiilor în energia din surse regenerabile în Comunitate, similară cu inițiativa Fondului mondial pentru eficiență energetică și energie regenerabilă, care vizează țări terțe;
 - (d) o mai bună coordonare a finanțării comunitare și naționale și a altor forme de sprijin;
 - (e) o mai bună coordonare în sprijinul inițiativelor din domeniul energiilor din surse regenerabile, al căror succes depinde de acțiuni ale actorilor din mai multe state membre.
- (8) Până la 31 decembrie 2014, Comisia prezintă un raport, abordând în special următoarele elemente:
- (a) o reexaminare a pragurilor minime de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră, care urmează să se aplice de la datele menționate la articolul 17 alineatul (2) al doilea paragraf, pe

baza unei analize de impact care ține seama în special de progresele tehnologice, de tehnologiile disponibile și de disponibilitatea biocarburanților de prima și a doua generație care generează o reducere ridicată a emisiilor de gaze cu efect de seră;

- (b) în ceea ce privește obiectivul menționat la articolul 3 alineatul (4), o reexaminare a:
 - (i) eficienței din punct de vedere al costurilor a măsurilor care trebuie puse în aplicare pentru a atinge acest obiectiv;
 - (ii) evaluării fezabilității atingerii acestui obiectiv, asigurându-se, în același timp, durabilitatea producției de biocarburanți în Comunitate și în țările terțe și luând în considerare impactul de ordin economic, social și asupra mediului, inclusiv efectele indirecte și impactul asupra biodiversității, precum și disponibilitatea comercială a biocarburanților de a doua generație;
 - (iii) impactului punerii în aplicare a obiectivului asupra disponibilității produselor alimentare la prețuri accesibile;
 - (iv) disponibilității comerciale a vehiculelor electrice, hibride și pe bază de hidrogen, precum și a metodologiei alese pentru calcularea ponderii energiei din surse regenerabile consumate în sectorul transporturilor;
 - (v) evaluării condițiilor specifice de piață, luând în considerare în special piețele în care combustibilii pentru transport reprezintă peste jumătate din consumul final de energie și piețele care depind total de biocarburanți importați;
- (c) o evaluare a punerii în aplicare a prezentei directive, în special în ceea ce privește mecanismele de cooperare, pentru a garanta că, împreună cu posibilitatea continuării utilizării schemelor naționale de sprijin de către statele membre, așa cum se menționează la articolul 3 alineatul (3), aceste mecanisme permit statelor membre să realizeze obiectivele naționale definite în anexa I, cu un raport optim costuri-beneficii, o evaluare a progreselor tehnologice și concluziile care urmează a fi trase în vederea atingerii obiectivului de 20 % energie din surse regenerabile la nivel comunitar.

Pe baza acestui raport, Comisia înaintază, dacă este cazul, propuneri Parlamentului European și Consiliului, abordând aspectele sus-menționate și în special:

- în ceea ce privește elementul inclus la litera (a), o modificare a economiei minime de emisii de gaze cu efect de seră menționate la respectiva literă;
- în ceea ce privește elementul inclus la litera (c), adaptări adecvate a măsurilor de cooperare prevăzute în prezenta directivă în vederea îmbunătățirii eficienței lor pentru a atinge obiectivul de 20 %. O astfel de propunere nu aduce atingere nici obiectivului de 20 %, nici controlului exercitat de statele membre asupra schemelor naționale de sprijin și măsurilor de cooperare.

(9) În 2018 Comisia prezintă o foaie de parcurs privind energia din surse regenerabile pentru perioada de după 2020.

Foaia de parcurs respectivă este însoțită, după caz, de propuneri pentru perioada de după 2020, adresate Parlamentului European și Consiliului. Foaia de parcurs ține seama de experiența punerii în aplicare a prezentei directive și de progresele tehnologice din domeniul energiei din surse regenerabile.

(10) În 2021 Comisia prezintă un raport care analizează aplicarea prezentei directive. Acest raport abordează în mod deosebit rolul pe care le-au avut următoarele elemente în a le permite statelor membre să-și îndeplinească obiectivele naționale definite în anexa I, cu un raport optim costuri-beneficii:

- (a) procesul de elaborare a previziunilor și a planurilor naționale de acțiune în domeniul energiei regenerabile;
- (b) eficacitatea mecanismelor de cooperare;
- (c) progresele tehnologice în domeniul energiei din surse regenerabile, inclusiv progresele în ceea ce privește utilizarea biocarburanților în sectorul aviației comerciale;
- (d) eficacitatea schemelor naționale de sprijin;
- (e) concluziile rapoartelor Comisiei menționate la alineatele (8) și (9).

Articolul 24

Platforma în materie de transparență

(1) Comisia înființează o platformă publică online în materie de transparență. Această platformă servește la creșterea transparenței și la facilitarea și promovarea cooperării între statele membre, în special în ceea ce privește transferurile statistice menționate la articolul 6 și proiectele comune menționate la articolele 7 și 9. În plus, platforma poate fi utilizată pentru a face publice informații relevante pe care Comisia sau un stat membru le consideră ca fiind de importanță majoră pentru prezenta directivă și pentru îndeplinirea obiectivelor acesteia.

(2) Comisia face publice prin intermediul platformei în materie de transparență următoarele informații, după caz, într-un format agregat care păstrează confidențialitatea informațiilor sensibile din punct de vedere comercial:

- (a) planurile naționale de acțiune ale statelor membre în domeniul energiei regenerabile;
- (b) documentele previzionale ale statelor membre menționate la articolul 4 alineatul (3), completate cât de curând posibil cu sinteza Comisiei privind excesul de producție și cererea de import estimată;
- (c) ofertele statelor membre de a coopera în domeniul transferurilor statistice sau al proiectelor comune, la cererea statului membru în cauză;

(d) informațiile menționate la articolul 6 alineatul (2) privind transferurile statistice între statele membre;

(e) informațiile menționate la articolul 7 alineatele (2) și (3) și la articolul 9 alineatele (4) și (5) privind proiectele comune;

(f) rapoartele naționale ale statelor membre, astfel cum sunt menționate la articolul 22;

(g) rapoartele Comisiei, astfel cum sunt menționate la articolul 23 alineatul (3).

Cu toate acestea, la cererea statului membru care a transmis informațiile, Comisia nu pune la dispoziția publicului documentele previzionale ale statelor membre menționate la articolul 4 alineatul (3) sau informațiile din rapoartele naționale ale statelor membre menționate la articolul 22 alineatul (1) literele (l) și (m).

Articolul 25

Comitete

(1) Cu excepția situațiilor menționate la alineatul (2), Comisia este asistată de Comitetul privind sursele regenerabile de energie.

(2) Pentru chestiunile privind durabilitatea biocarburanților și biolichidelor, Comisia este asistată de Comitetul privind durabilitatea biocarburanților și biolichidelor.

(3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 3 și 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.

(4) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.

Articolul 26

Modificări și abrogare

(1) În Directiva 2001/77/CE, articolul 2, articolul 3 alineatul (2) și articolele 4-8 se elimină cu efect de la 1 aprilie 2010.

(2) În Directiva 2003/30/CE, articolul 2, articolul 3 alineatele (2), (3) și (5) și articolele 5 și 6 se elimină cu efect de la 1 aprilie 2010.

(3) Directivele 2001/77/CE și 2003/30/CE se abrogă cu efect de la 1 ianuarie 2012.

Articolul 27

Transpunere

(1) Fără a aduce atingere articolului 4 alineatele (1), (2) și (3), statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 5 decembrie 2010.

Atunci când statele membre adoptă măsuri, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitățile de efectuare a acestei trimiteri.

*Articolul 29***Destinatari**

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Articolul 28

Adoptată la Strasbourg, 23 aprilie 2009.

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Pentru Parlamentul European
Președintele
H.-G. PÖTTERING

Pentru Consiliu
Președintele
P. NEČAS

ANEXA I

Obiectivele naționale globale privind ponderea energiei din surse regenerabile în consumul final brut de energie din 2020 ⁽¹⁾**A. Obiective naționale globale**

	Ponderea energiei din surse regenerabile în consumul final brut de energie, 2005 (S_{2005})	Obiectivul privind ponderea energiei din surse regenerabile de energie în consumul final brut de energie, 2020 (S_{2020})
Belgia	2,2 %	13 %
Bulgaria	9,4 %	16 %
Republica Cehă	6,1 %	13 %
Danemarca	17,0 %	30 %
Germania	5,8 %	18 %
Estonia	18,0 %	25 %
Irlanda	3,1 %	16 %
Grecia	6,9 %	18 %
Spania	8,7 %	20 %
Franța	10,3 %	23 %
Italia	5,2 %	17 %
Cipru	2,9 %	13 %
Letonia	32,6 %	40 %
Lituania	15,0 %	23 %
Luxemburg	0,9 %	11 %
Ungaria	4,3 %	13 %
Malta	0,0 %	10 %
Țările de Jos	2,4 %	14 %
Austria	23,3 %	34 %
Polonia	7,2 %	15 %
Portugalia	20,5 %	31 %
România	17,8 %	24 %
Slovenia	16,0 %	25 %
Republica Slovacă	6,7 %	14 %
Finlanda	28,5 %	38 %
Suedia	39,8 %	49 %
Regatul Unit	1,3 %	15 %

B. Traiectorie orientativă

Traectoria orientativă menționată la articolul 3 alineatul (2) cuprinde următoarele ponderi de energie din surse regenerabile:

$S_{2005} + 0,20 (S_{2020} - S_{2005})$, ca pondere medie pentru perioada de doi ani 2011-2012;

$S_{2005} + 0,30 (S_{2020} - S_{2005})$, ca pondere medie pentru perioada de doi ani 2013-2014;

⁽¹⁾ În vederea realizării obiectivelor naționale stabilite în prezenta anexă, este evidențiat faptul că orientările pentru ajutoarele de stat în favoarea protecției mediului recunosc necesitatea continuă a mecanismelor naționale de sprijin pentru promovarea energiei din surse regenerabile.

$S_{2005} + 0,45 (S_{2020} - S_{2005})$, ca pondere medie pentru perioada de doi ani 2015-2016; și

$S_{2005} + 0,65 (S_{2020} - S_{2005})$, ca pondere medie pentru perioada de doi ani 2017-2018,

unde

S_{2005} = ponderea pentru statul membru respectiv în 2005, conform indicațiilor din tabelul prezentat în partea A,

și

S_{2020} = ponderea pentru statul membru respectiv în 2020, conform indicațiilor din tabelul prezentat în partea A.

ANEXA II

Formula de normalizare pentru calculul energiei electrice generate de energia hidroelectrică și eoliană

Pentru calculul energiei electrice generate de energia hidroelectrică într-un stat membru dat se aplică următoarea formulă:

$$Q_{N(norm)} = C_N \times \left[\sum_{i=N-14}^N \frac{Q_i}{C_i} \right] / 15$$

unde

- N = an de referință;
- $Q_{N(norm)}$ = cantitate standardizată de energie electrică generată de toate centralele hidroelectrice din statul membru respectiv în anul N , în scopul efectuării de calcule;
- Q_i = cantitatea de energie electrică generată efectiv în anul i de către toate centralele hidroelectrice din statul membru respectiv măsurată în GWh, excluzând producția de energie electrică din unitățile de stocare cu pompe pe bază de apă pompată anterior în sens ascendent;
- C_i = puterea totală instalată, fără acumularea prin pompare, a tuturor centralelor hidroelectrice din statul membru respectiv înregistrată la sfârșitul anului i , măsurată în MW.

Pentru calculul energiei electrice generate de energia eoliană într-un stat membru dat se aplică următoarea formulă:

$$Q_{N(norm)} = \frac{C_N + C_{N-1}}{2} \times \frac{\sum_{i=N-n}^N Q_i}{\sum_{j=N-n}^N \left(\frac{C_j + C_{j-1}}{2} \right)}$$

unde

- N = an de referință;
- $Q_{N(norm)}$ = cantitate standardizată de energie electrică generată de toate centralele eoliene din statul membru respectiv în anul N , în scopul efectuării de calcule;
- Q_i = cantitatea de energie electrică generată efectiv în anul i de către toate centralele eoliene din statul membru respectiv măsurată în GWh;
- C_i = puterea totală instalată a tuturor centralelor eoliene din statul membru respectiv înregistrată la sfârșitul anului i , măsurată în MW;
- N = 4 sau numărul de ani care precedă anul N pentru care sunt disponibile datele privind capacitatea și producția pentru statul membru respectiv, luându-se în considerare cea mai joasă dintre cele două valori.

ANEXA III

Conținutul de energie pentru combustibili utilizați în transporturi

Combustibili	Conținut masic de energie (putere calorifică inferioară, MJ/kg)	Conținut volumic de energie (putere calorifică inferioară, MJ/l)
Bioetanol (etanol produs din biomasă)	27	21
Bio-ETBE (etil-terț-butil-eter produs pe bază de bioetanol)	36 (din care 37 % din surse regenerabile)	27 (din care 37 % din surse regenerabile)
Biometanol (metanol produs din biomasă, în vederea utilizării ca biocarburant)	20	16
Bio-MTBE (metil-terț-butil-eter produs pe bază de biometanol)	35 (din care 22 % din surse regenerabile)	26 (din care 22 % din surse regenerabile)
Bio-DME (dimetileter produs din biomasă, în vederea utilizării ca biocarburant)	28	19
Bio-TAEE (terțiar-amil-etil-eter produs pe bază de bioetanol)	38 (din care 29 % din surse regenerabile)	29 (din care 29 % din surse regenerabile)
Biobutanol (butanol produs din biomasă, în vederea utilizării ca biocarburant)	33	27
Biomotorină (ester metilic produs din ulei vegetal sau animal, de calitate motorinei, în vederea utilizării ca biocarburant)	37	33
Motorină Fischer-Tropsch (hidrocarbură sintetică sau amestec de hidrocarburi sintetice produse din biomasă)	44	34
Ulei vegetal hidrotratat (ulei vegetal tratat termochimic cu hidrogen)	44	34
Ulei vegetal pur (ulei produs din plante oleaginoase prin presare, extracție sau procedee comparabile, brut sau rafinat, dar nemodificat chimic, atunci când este compatibil cu tipul de motoare în cauză și cu cerințele corespunzătoare privind emisiile)	37	34
Biogaz (gaz combustibil produs din biomasă și/sau din fracția biodegradabilă a deșeurilor, care se poate purifica pentru a obține calitatea gazelor naturale, în vederea utilizării ca biocarburant sau gaz de lemn)	50	—
Benzină	43	32
Motorină	43	36

ANEXA IV

Certificarea instalatorilor

Sistemele de certificare sau sistemele de calificare echivalente la care se face referire la articolul 14 alineatul (3) au la bază următoarele criterii:

1. Procesul de certificare sau calificare este transparent și definit în mod clar de statul membru sau de organismul administrativ desemnat de statul membru.
2. Instalatorii pentru pompa de căldură și de biomasă și pentru instalațiile geotermale, termice solare și cele fotovoltaice solare sunt certificați printr-un program de formare acreditat sau de către un organism de formare acreditat.
3. Acreditarea programului sau a organismului de formare se realizează de către statele membre sau de către organismele administrative desemnate de acestea. Organismul acreditat are obligația de a se asigura că programul de formare oferit de organismul de formare prezintă continuitate sau acoperire regională ori națională. Organismul de formare trebuie să dețină dotări tehnice specifice pentru a oferi formare practică, inclusiv anumite echipamente de laborator sau facilități corespunzătoare pentru a asigura formarea practică. De asemenea, organismul de formare trebuie să ofere, pe lângă formarea de bază, cursuri scurte de perfecționare privind problemele tipice, inclusiv noile tehnologii, pentru a permite perfecționarea continuă în domeniul instalațiilor. Pot avea calitatea de organism de formare producătorul instalației sau al sistemului, institute sau asociații.
4. Formarea care se încheie cu certificarea sau calificarea instalatorului include atât o parte teoretică, cât și una practică. La finalul formării, instalatorul trebuie să dețină calificările necesare pentru instalarea echipamentelor și sistemelor relevante în scopul de a îndeplini cerințele de performanță și fiabilitate ale clientului, de a-și însuși competențe la un înalt nivel de calitate și de a respecta toate codurile și standardele aplicabile, inclusiv cele referitoare la energie și etichetare ecologică.
5. Cursul de formare se încheie cu un examen pentru obținerea unui certificat sau a unei calificări. Examenul constă dintr-o probă practică de instalare corectă a cazanelor și a cuptoarelor de biomasă, a pompelor de căldură, a instalațiilor geotermale sau a instalațiilor termice solare și a celor fotovoltaice solare.
6. Sistemele de certificare sau sistemele de calificare menționate la articolul 14 alineatul (3) iau în considerare următoarele orientări:
 - (a) Programele de formare acreditate ar trebui oferite instalatorilor cu experiență la locul de muncă și care au urmat sau urmează tipurile de formare menționate în continuare:
 - (i) în cazul instalatorilor de cazane și cuptoare de biomasă: se cere formarea prealabilă ca instalator de apă și canal, instalator de țevi și conducte, instalator de instalații termice sau tehnician de instalații sanitare și de încălzire sau de răcire;
 - (ii) în cazul instalatorilor de pompe de căldură: se cere formarea prealabilă ca instalator de apă și canal sau instalator de instalații frigorifice și deținerea calificării de bază ca electrician și instalator de apă și canal (tăierea țevelor, sudarea manșoanelor de țevă, lipirea manșoanelor de țevă, izolarea, etanșarea garniturilor, verificarea scurgerilor și instalarea sistemelor de încălzire sau de răcire);
 - (iii) în cazul instalatorului de instalații termice solare sau fotovoltaice solare: se cere formarea prealabilă ca instalator de apă și canal sau electrician, deținerea calificării de bază ca instalator de apă și canal, electrician și calificare pentru lucrări de aplicare a învelișurilor în construcții, inclusiv cunoștințe de sudare a manșoanelor de țevă, lipire a manșoanelor de țevă, izolații, etanșare a garniturilor, verificare a scurgerilor la lucrările de apă și canal, capacitate de a efectua racordări la rețea, familiarizare cu materialele de bază pentru acoperiri, metodele de descărcare în arc și de sudare; sau
 - (iv) un program de formare profesională care să îi ofere unui instalator calificările specifice, echivalente cu 3 ani de instruire în calificările menționate la literele (a), (b) sau (c), inclusiv învățământ la clasă și la locul de muncă.
 - (b) Partea teoretică a formării instalatorului pentru cuptoare și cazane de biomasă ar trebui să ofere o privire de ansamblu a situației pieței de biomasă și să cuprindă aspecte ecologice, combustibili din biomasă, logistică, protecția împotriva incendiilor, dotări aferente, tehnici de ardere, sisteme de aprindere, soluții hidraulice optime, compararea costurilor și a rentabilității, precum și proiectarea, instalarea și întreținerea cazanelor și cuptoarelor de biomasă. Formarea ar trebui să asigure, de asemenea, o bună cunoaștere a standardelor europene în domeniul tehnologiei și combustibililor din biomasă, de tipul peletelor, precum și a legislației naționale și comunitare referitoare la biomasă.

- (c) Partea teoretică a formării instalatorilor de pompe de căldură ar trebui să ofere o privire de ansamblu a situației pieței de pompe de căldură și să acopere resursele geotermale și temperaturile surselor subterane din diferite regiuni, identificarea conductibilității termice a solurilor și a rocilor, reglementări privind utilizarea resurselor geotermale, fezabilitatea utilizării pompelor de căldură în construcții și determinarea celui mai potrivit sistem de pompe de căldură, precum și cunoștințe privind cerințele tehnice, siguranța, filtrarea aerului, racordarea la sursa de căldură și planul sistemului. Formarea ar trebui să asigure, de asemenea, o bună cunoaștere a standardelor europene pentru pompe de căldură, precum și a legislației naționale și comunitare relevante. Instalatorul ar trebui să demonstreze că deține următoarele competențe esențiale:
- (i) înțelegere de bază a principiilor fizice și de funcționare a pompei de căldură, inclusiv a caracteristicilor circuitului pompei de căldură: contextul dintre temperaturile joase ale mediului absorbant de căldură, temperaturile mari ale sursei de căldură și eficiența sistemului, determinarea coeficientului de performanță (COP) și factorul de performanță sezonier (FPS);
 - (ii) înțelegere a componentelor și a funcționării lor în cadrul circuitului pompei de căldură, cum ar fi compresorul, ventilul de destindere, evaporatorul, condensatorul, armăturile și garniturile, uleiul de ungere, refrigerentul, supracălzirea și subrăcirea și posibilitățile de răcire în cazul pompelor de căldură;
 - (iii) capacitate de a alege și de a dimensiona componentele în situații tipice pentru domeniul instalațiilor, inclusiv de a determina valorile tipice ale necesarului de frig pentru diferite clădiri și pentru producerea de apă caldă pe baza consumului de energie, de a determina capacitatea pompei de căldură privind necesarul de frig pentru producerea de apă caldă, pentru masa de conservare a clădirii și pentru furnizarea neîntreruptă de curent; determinarea componentei rezervor-tampon și a volumului acesteia, precum și integrarea unui al doilea sistem de încălzire.
- (d) Partea teoretică a formării instalatorilor pentru instalațiile termice solare și cele fotovoltaice solare ar trebui să ofere o privire de ansamblu a situației pieței de produse solare și comparații între cost și profitabilitate și să cuprindă aspecte ecologice, componente, caracteristicile și dimensionarea sistemelor care utilizează energie solară, selectarea de sisteme precise și dimensionarea componentelor, determinarea necesarului de căldură, protecția împotriva incendiilor, dotări aferente, precum și proiectarea, instalarea și întreținerea instalațiilor termice solare și a celor fotovoltaice solare. Formarea ar trebui să asigure, de asemenea, cunoașterea standardelor europene privind tehnologia și certificarea, precum Solar Keymark, precum și a legislației naționale și comunitare aferente. Instalatorul ar trebui să demonstreze că deține următoarele competențe esențiale:
- (i) capacitate de a lucra în condiții de siguranță, utilizând echipamentul și uneltele necesare și punând în aplicare codurile și standardele de siguranță și capacitatea de a identifica pericolele legate de lucrările de energie electrică, apă și canal, precum și pericolele de altă natură asociate instalațiilor solare;
 - (ii) capacitate de a identifica sistemele și componentele specifice pentru sistemele active și pasive, inclusiv proiectarea lor mecanică și de a determina amplasarea componentelor, planul și configurația sistemului;
 - (iii) capacitate de a determina zona necesară pentru instalare, orientarea și înclinarea încălzitorului de apă solar și ale celui fotovoltaic solar, ținând cont de umbră, de accesul solar, de integritatea structurală, de oportunitatea instalării din punct de vedere al clădirii sau climei și de identificarea diferitelor metode de instalare potrivite pentru tipurile de acoperiș și proporția echipamentelor necesare pentru instalare în cadrul sistemului; și
 - (iv) în special, pentru sistemele fotovoltaice solare, capacitate de adaptare a schemei electrice, inclusiv determinarea curenților nominali proiectați, selectarea tipurilor corespunzătoare de conductori și a valorilor nominale corespunzătoare pentru fiecare circuit electric, determinarea dimensiunii corespunzătoare, a valorilor nominale și a locațiilor pentru echipamentele și subsistemele aferente și selectarea unui punct corespunzător de interconectare.
- (e) Certificarea instalatorilor ar trebui să fie limitată în timp, astfel încât se recomandă un seminar sau un curs de perfecționare pentru a se asigura continuitatea certificării.
-

ANEXA V

Reguli pentru calcularea impactului asupra formării gazelor cu efect de seră pentru biocarburanți, biolichide și omologii lor combustibili fosili

A. Valori tipice și implicate pentru combustibilii produși fără emisii nete de carbon rezultate în urma schimbării utilizării terenului

Filieră de producție a biocarburanților	Reduceri de emisii tipice de gaze cu efect de seră	Reduceri de emisii implicate de gaze cu efect de seră
etanol din sfeclă de zahăr	61 %	52 %
etanol din grâu (nu se menționează combustibilul de prelucrare)	32 %	16 %
etanol din grâu (lignit utilizat ca combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	32 %	16 %
etanol din grâu (gaz natural utilizat ca combustibil de prelucrare în cazane convenționale)	45 %	34 %
etanol din grâu (gaz natural utilizat ca combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	53 %	47 %
etanol din grâu (paie utilizate ca combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	69 %	69 %
etanol din porumb, produs în Comunitate (gaz natural utilizat ca combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	56 %	49 %
etanol din trestie de zahăr	71 %	71 %
partea de etil-terț-butil-eter (ETBE) din surse regenerabile	Egală cu cea din filiera utilizată pentru producția etanolului	
partea de terțiar-amil-etil-eter (TAEE) din surse regenerabile	Egală cu cea din filiera utilizată pentru producția etanolului	
biomotorină din semințe de rapiță	45 %	38 %
biomotorină din floarea soarelui	58 %	51 %
biomotorină din semințe de soia	40 %	31 %
biomotorină din ulei de palmier (nu se specifică procedeul)	36 %	19 %
biomotorină din ulei de palmier (procedeu cu captură de metan la presa de ulei)	62 %	56 %
biomotorină din ulei din deșeuri de origine vegetală sau animală (*)	88 %	83 %
ulei vegetal din semințe de rapiță, hidrotratat	51 %	47 %
ulei vegetal din floarea soarelui, hidrotratat	65 %	62 %
ulei vegetal din ulei de palmier, hidrotratat (nu se specifică procedeul)	40 %	26 %
ulei vegetal din ulei de palmier, hidrotratat (procedeu cu captură de metan la presa de ulei)	68 %	65 %
ulei vegetal pur din semințe de rapiță	58 %	57 %
biogaz din deșeuri urbane organice, sub formă de gaz natural comprimat	80 %	73 %
biogaz din gunoi de grajd umed, sub formă de gaz natural comprimat	84 %	81 %
biogaz din gunoi de grajd uscat, sub formă de gaz natural comprimat	86 %	82 %

(*) Nu include uleiul de origine animală obținut din subproduse de origine animală clasificate ca material de categoria 3 în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1774/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 3 octombrie 2002 de stabilire a normelor sanitare privind subprodusele de origine animală care nu sunt destinate consumului uman ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ JO L 273, 10.10.2002, p. 1.

- B. *Estimări ale valorilor tipice și implicite aferente viitorilor biocarburanți inexistenți sau care se află în cantități neglijabile pe piață în ianuarie 2008, dacă aceștia sunt produși fără emisii nete de carbon rezultate în urma schimbării utilizării terenului*

Filieră de producție a biocarburanților	Reduceri de emisii tipice de gaze cu efect de seră	Reduceri de emisii implicite de gaze cu efect de seră
etanol din paie de grâu	87 %	85 %
etanol din deșeuri lemnoase	80 %	74 %
etanol din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	76 %	70 %
motorină Fischer-Tropsch din deșeuri lemnoase	95 %	95 %
motorină Fischer-Tropsch din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	93 %	93 %
dimetileter (DME) din deșeuri lemnoase	95 %	95 %
dimetileter (DME) din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	92 %	92 %
metanol din deșeuri lemnoase	94 %	94 %
metanol din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	91 %	91 %
partea de metil-terț-butil-eter (MTBE) din surse regenerabile	Egală cu cea din filiera utilizată pentru producția metanolului	

C. *Metodologie*

1. Emisiile de gaze cu efect de seră provenite din producția și utilizarea de combustibili pentru transporturi, biocarburanți și biolichide se calculează prin formula următoare:

$$E = e_{ec} + e_l + e_p + e_{td} + e_u - e_{sca} - e_{ccs} - e_{ccr} - e_{ee},$$

unde:

- E = emisiile totale provenite din utilizarea combustibilului;
 e_{ec} = emisiile provenite din extracția sau cultivarea materiilor prime;
 e_l = emisiile anuale provenite din variația cantității de carbon provocată de schimbarea utilizării terenului;
 e_p = emisii provenite din prelucrare;
 e_{td} = emisii provenite din transport și distribuție;
 e_u = emisii provenite de la combustibilul utilizat;
 e_{sca} = reducerea emisiilor prin acumularea carbonului în sol printr-o gestionare agricolă îmbunătățită;
 e_{ccs} = reducerea emisiilor prin captarea și stocarea geologică a carbonului;
 e_{ccr} = reducerea emisiilor prin captarea și înlocuirea carbonului; și
 e_{ee} = reducerea emisiilor obținute prin energia electrică în exces de la cogenerare.

Emisiile rezultate din producția de mașini și echipamente nu se iau în considerare.

2. Emisiile de gaze cu efect de seră provenite de la combustibili, E , se exprimă în grame de echivalent de CO_2 per MJ de combustibil, $\text{g CO}_{2\text{eq}}/\text{MJ}$.
3. Prin derogare de la punctul 2, pentru combustibilii utilizați în transporturi, valorile calculate în $\text{g CO}_{2\text{eq}}/\text{MJ}$ se pot adapta pentru a lua în considerare diferențele dintre combustibili în lucrul mecanic util efectuat, exprimat în km/MJ . Aceste adaptări se efectuează doar în cazul în care se prezintă dovezi ale diferențelor în lucrul mecanic util.
4. Reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră de la biocarburanți și biolichide se calculează prin formula următoare:

$$\text{REDUCERI} = (E_F - E_B)/E_F,$$

unde:

- E_B = emisiile totale provenite de la biocarburant și biolichid; și
 E_F = emisiile totale provenite de la combustibilul fosil omolog

5. Gazele cu efect de seră luate în considerare în sensul punctului 1 sunt CO₂, N₂O și CH₄. Pentru calcularea echivalenței în CO₂, aceste gaze se evaluează după cum urmează:

CO₂: 1

N₂O: 296

CH₄: 23

6. Emisiile provenite din extracția sau cultivarea de materii prime, e_{ec} , includ emisii provenite din însăși procesul de extracție sau cultivare; din colectarea de materii prime; din deșeuri și scurgeri; precum și din producerea de substanțe sau produse chimice utilizate în procesul de extracție sau de cultivare. Se exclude captarea de CO₂ în cadrul cultivării de materii prime. Se scad reducerile certificate de emisii de gaze cu efect de seră provenite de la flăcările din șantierul petroliere amplasate pretutindeni în lume. Se pot obține estimări ale emisiilor rezultate prin cultură pe baza mediilor calculate pentru zone geografice mai mici decât cele utilizate la calcularea valorilor pentru avarii, ca alternativă la utilizarea valorilor efective.
7. Emisiile anuale rezultate din variația cantității de carbon, survenită ca urmare a schimbării utilizării terenului, e_l , se calculează prin împărțirea în mod egal a emisiilor totale la o perioadă de 20 de ani. Pentru calculul acestor emisii se aplică formula următoare:

$$e_l = (CS_R - CS_A) \times 3\,664 \times 1/20 \times 1/P - e_B \quad (1),$$

unde:

e_l = emisiile anuale de gaze cu efect de seră rezultate din variația cantității de carbon după schimbarea utilizării terenului (măsurată ca masă de echivalent de CO₂ per unitate de energie generată de biocarburant);

CS_R = cantitatea de cărbune per unitate de suprafață asociată utilizării terenului de referință (măsurată ca masă de cărbune per unitate de suprafață, cuprinzând atât solul, cât și vegetația). Utilizarea terenurilor de referință reprezintă utilizarea terenurilor în ianuarie 2008 sau cu 20 de ani înainte de obținerea materiei prime, în funcție de care dată este mai recentă;

CS_A = cantitatea de carbon per unitate de suprafață aferentă utilizării terenului real (măsurată ca masă de carbon per unitate de suprafață, cuprinzând atât solul, cât și vegetația). În cazurile în care stocul de carbon se acumulează pe o perioadă mai mare de 1 an, valoarea atribuită CS_A se estimează ca stoc per unitate de suprafață după 20 de ani sau atunci când recolta ajunge la maturitate, data cea mai recentă fiind luată în considerare;

P = productivitatea recoltei (măsurată în energia generată de biocarburant sau biolichid per unitate de suprafață într-un an); și

e_B = bonus de biocarburant 29 g CO_{2eq}/MJ sau de biolichid, dacă biomasa este obținută din teren degradat reabilitat, în condițiile prevăzute la punctul 8.

8. Bonusul de 29 g CO_{2eq}/MJ se atribuie dacă există elemente care să ateste că terenul în chestiune:

(a) nu era folosit pentru activități agricole sau de orice altă natură în ianuarie 2008; și

(b) se încadrează în una dintre următoarele categorii:

(i) teren sever degradat, inclusiv terenurile exploatate în trecut în scopuri agricole;

(ii) teren grav contaminat;

Bonusul de 29 g CO_{2eq}/MJ se aplică pentru o perioadă de până la 10 ani, începând cu data transformării terenurilor în exploatarea agricolă, cu condiția asigurării unei creșteri regulate a stocului de carbon, precum și a unei reduceri a eroziunii, în cazul terenurilor din categoria (i) și a reducerii contaminării solului în cazul terenurilor din categoria (ii).

9. Categoriile menționate la punctul 8 litera (b) se definesc după cum urmează:

(a) „teren sever degradat” înseamnă un teren care, pe o perioadă importantă de timp, a fost fie salinizat într-o proporție importantă, fie a prezentat un conținut în materii organice deosebit de scăzut și care a fost grav erodat;

(b) „teren grav contaminat” înseamnă un teren pe care nu se pot cultiva produse alimentare sau hrană pentru animale datorită nivelului de contaminare.

Astfel de terenuri includ terenurile care au făcut obiectul unei decizii a Comisiei în conformitate cu articolul 18 alineatul (4) primul paragraf.

(¹) Coeficientul obținut prin împărțirea masei moleculare a CO₂ (44,010 g/mol) la masa moleculară a carbonului (12,011 g/mol) este de 3,664.

10. Comisia adoptă până la 31 decembrie 2009 orientări pentru calcularea stocurilor de carbon din sol pe baza Orientărilor IPCC pentru inventarele naționale ale gazelor cu efect de seră din 2006, volumul 4. Orientările Comisiei folosesc drept bază de calcul pentru stocurile de carbon din sol în sensul prezentei directive.
11. Emisiile rezultate în urma prelucrării, e_p , include emisii provenite din însuși procesul de prelucrare; din deșeuri și surgeri; precum și din producerea de substanțe sau produse chimice utilizate în procesul de prelucrare.

La calculul consumului de energie electrică care nu se produce în instalația de producție a combustibilului, se consideră că intensitatea emisiilor de gaze cu efect de seră care caracterizează producerea și distribuția energiei electrice respective este egală cu intensitatea medie a emisiilor la producerea și distribuția de energie electrică într-o regiune definită. Ca o excepție de la această regulă producătorii pot utiliza o valoare medie pentru a calcula energia electrică produsă de o instalație individuală de producere a energiei electrice, în cazul în care instalația nu este conectată la rețeaua de energie electrică.

12. Emisiile provenite din transport și distribuție, e_{td} , includ emisii rezultate din transportul și stocarea de materii prime și materiale semifinite și din stocarea și distribuția de materiale finite. Emisiile provenite din transport și distribuție care sunt luate în considerare în temeiul punctului 6 nu sunt acoperite de prezentul punct.
13. Emisiile provenite de la combustibilul utilizat, e_w , se consideră ca având valoarea zero pentru biocarburanți și biolichide.
14. Reducerea emisiilor prin captarea și stocarea geologică a carbonului e_{ccs} , care nu au fost deja luate în calcul pentru e_p , se limitează la emisiile evitate prin captarea și reținerea de CO_2 emis în legătură directă cu extracția, transportul, prelucrarea și distribuția combustibilului.
15. Reducerea emisiilor prin captarea și înlocuirea carbonului, e_{ccr} , se limitează la emisiile evitate prin captarea de CO_2 al cărui carbon provine din biomasă și care se utilizează la înlocuirea CO_2 de origine fosilă, utilizat în produse și servicii comerciale.
16. Reducerea emisiilor obținute prin excesul de energie electrică de la cogenerare, e_{ec} , se iau în considerare în cazul excesului de energie electrică produs de sistemele de producere a combustibilului care utilizează cogenerarea, cu excepția cazului în care combustibilul utilizat pentru cogenerare este un coprodus, altul decât un reziduu de recoltă agricolă. La calculul acestui exces de energie electrică se consideră că dimensiunea unității de cogenerare este cea minimă necesară pentru ca unitatea de cogenerare să furnizeze căldura necesară pentru producerea combustibilului. Se consideră că reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră aferente acestui exces de energie electrică este egală cu cantitatea de gaze cu efect de seră care ar fi emisă la generarea unei cantități egale de energie electrică într-o centrală electrică care utilizează același combustibil ca și unitatea de cogenerare.
17. În cazul în care, printr-un proces de producție a combustibilului, se obține, în combinație, combustibilul pentru care se calculează emisiile și unul sau mai multe alte produse („coproduse”), emisiile de gaze cu efect de seră se împart între combustibil sau produsul său intermediar și coproduse, proporțional cu conținutul lor energetic (determinat de puterea calorică inferioară în cazul unor coproduse altele decât energia electrică).
18. Pentru calculul menționat la punctul 17, emisiile care trebuie împărțite sunt $e_{ec} + e_b$, + acele fracții ale e_p , e_{td} și e_{ee} care au loc până la faza în care se produce un coprodus, inclusiv faza respectivă. În cazul în care s-a alocat întreaga valoare coproduselor într-o etapă de prelucrare anterioară din ciclul de viață, fracția din emisiile atribuite produsului combustibil intermediar în ultima etapă a prelucrării respective se utilizează în acest scop în locul valorii totale a emisiilor.

În cazul biocarburanților și al biolichidelor, toate coprodusele, inclusiv energia electrică care nu se încadrează în domeniul de aplicare a punctului 16, se iau în considerare în sensul acestui calcul, cu excepția reziduurilor de recolte agricole, inclusiv paie, resturi rezultate prin prelucrarea trestiei de zahăr, pielețe, sămburi de fructe și coji de nuci. În scopul calculului respectiv, se atribuie un conținut energetic egal cu zero coproduselor cu un conținut de energie negativ.

Deșeurile, reziduurile de recolte agricole, inclusiv paie, reziduurile rezultate prin prelucrarea trestiei de zahăr, pielețele, sămburii de fructe și cojile de nuci, precum și reziduurile provenite din prelucrare, inclusiv glicerina brută (glicerină care nu este rafinată), au o valoare a emisiilor de gaze cu efect de seră egală cu zero în decursul ciclului lor de viață până în momentul procesului de colectare a acestora.

În cazul combustibililor produși în rafinării, unitatea de analiză pentru calculul menționat la punctul 17 este rafinăria.

19. În cazul biocarburanților, pentru calculul menționat la punctul 4, omologul combustibilului fosil E_F este reprezentat de ultimele emisii medii efective disponibile din partea fosilă din benzina și motorina consumate în Comunitate, în conformitate cu Directiva 98/70/CE. În cazul în care aceste date nu sunt disponibile, valoarea utilizată este de 83,8 g CO_{2eq}/MJ .

În cazul biolichidelor utilizate în producerea de energie electrică, pentru calculul menționat la punctul 4, omologul combustibilului fosil E_F este 91 g $\text{CO}_{2\text{eq}}/\text{MJ}$.

În cazul biolichidelor utilizate în producerea de căldură, pentru calculul menționat la punctul 4, omologul combustibilului fosil E_F este 77 g $\text{CO}_{2\text{eq}}/\text{MJ}$.

În cazul biolichidelor utilizate în cogenerare, pentru calculul menționat la punctul 4, omologul combustibilului fosil E_F este 85 g $\text{CO}_{2\text{eq}}/\text{MJ}$.

D. Valori detaliate implicate pentru biocarburanți și biolichide

Valori detaliate implicate pentru cultură: „ e_c ” conform definiției din partea C la prezenta anexă

Filiera de producție a biocarburanților și a altor biolichide	Emisii tipice de gaze cu efect de seră (g $\text{CO}_{2\text{eq}}/\text{MJ}$)	Emisii implicate de gaze cu efect de seră (g $\text{CO}_{2\text{eq}}/\text{MJ}$)
etanol din sfeclă de zahăr	12	12
etanol din grâu	23	23
etanol din porumb, produs în Comunitate	20	20
etanol din trestie de zahăr	14	14
partea de ETBE din surse regenerabile	Egală cu cea din filiera utilizată pentru producția etanolului	
partea de TAAE din surse regenerabile	Egală cu cea din filiera utilizată pentru producția etanolului	
biomotorină din semințe de rapiță	29	29
biomotorină din floarea soarelui	18	18
biomotorină din semințe de soia	19	19
biomotorină din ulei de palmier	14	14
biomotorină din ulei din deșeuri de origine vegetală sau animală (*)	0	0
ulei vegetal din semințe de rapiță, hidrotratat	30	30
ulei vegetal din floarea soarelui, hidrotratat	18	18
ulei vegetal din ulei de palmier, hidrotratat	15	15
ulei vegetal pur din semințe de rapiță	30	30
biogaz din deșeuri urbane organice, sub formă de gaz natural comprimat	0	0
biogaz din gunoi de grajd umed, sub formă de gaz natural comprimat	0	0
biogaz din gunoi de grajd uscat, sub formă de gaz natural comprimat	0	0

(*) Nu se includ uleiurile de origine animală produse din subproduse de origine animală clasificate ca materiale de categoria 3 în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1774/2002.

Valori detaliate implicate pentru prelucrare (inclusiv energie electrică în exces): „ $e_p - e_{ec}$ ”, conform definiției din partea C la prezenta anexă

Filiera de producție a biocarburanților și a biolichidelor	Emisii tipice de gaze cu efect de seră (g $\text{CO}_{2\text{eq}}/\text{MJ}$)	Emisii implicate de gaze cu efect de seră (g $\text{CO}_{2\text{eq}}/\text{MJ}$)
etanol din sfeclă de zahăr	19	26
etanol din grâu (nu se menționează combustibilul de prelucrare)	32	45
etanol din grâu (lignit utilizat ca combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	32	45
etanol din grâu (gaz natural utilizat ca combustibil de prelucrare în cazane convenționale)	21	30
etanol din grâu (gaz natural utilizat ca combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	14	19

Filiera de producție a biocarburanților și a biolichidelor	Emisii tipice de gaze cu efect de seră (g CO _{2eq} /MJ)	Emisii implicite de gaze cu efect de seră (g CO _{2eq} /MJ)
etanol din grâu (paie utilizate ca combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	1	1
etanol din porumb, produs în Comunitate (gaz natural utilizat ca combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	15	21
etanol din trestie de zahăr	1	1
partea de ETBE din surse regenerabile	Egală cu cea din filiera utilizată pentru producția etanolului	
partea de TAAE din surse regenerabile	Egală cu cea din filiera utilizată pentru producția etanolului	
biomotorină din semințe de rapiță	16	22
biomotorină din floarea soarelui	16	22
biomotorină din semințe de soia	18	26
biomotorină din ulei de palmier (nu se specifică procedeul)	35	49
biomotorină din ulei de palmier (procedeu cu captură de metan în aer la presa de ulei)	13	18
biomotorină din ulei din deșeuri de origine vegetală sau animală	9	13
ulei vegetal din semințe de rapiță, hidrotratat	10	13
ulei vegetal din floarea soarelui, hidrotratat	10	13
ulei vegetal din ulei de palmier, hidrotratat (nu se specifică procedeul)	30	42
ulei vegetal din ulei de palmier, hidrotratat (procedeu cu captură de metan la presa de ulei)	7	9
ulei vegetal pur din semințe de rapiță	4	5
biogaz din deșeuri urbane organice, sub formă de gaz natural comprimat	14	20
biogaz din gunoi de grajd umed, sub formă de gaz natural comprimat	8	11
biogaz din gunoi de grajd uscat, sub formă de gaz natural comprimat	8	11

Valori detaliate implicite pentru transport și distribuție: „ e_{td} ” conform definiției din partea C la prezenta anexă

Filiera de producție a biocarburanților și a biolichidelor	Emisii tipice de gaze cu efect de seră (g CO _{2eq} /MJ)	Emisii implicite de gaze cu efect de seră (g CO _{2eq} /MJ)
etanol din sfeclă de zahăr	2	2
etanol din grâu	2	2
etanol din porumb, produs în Comunitate	2	2
etanol din trestie de zahăr	9	9
partea de ETBE din surse regenerabile	Egală cu cea din filiera utilizată pentru producția etanolului	
partea de TAAE din surse regenerabile	Egală cu cea din filiera utilizată pentru producția etanolului	
biomotorină din semințe de rapiță	1	1
biomotorină din floarea soarelui	1	1
biomotorină din semințe de soia	13	13
biomotorină din ulei de palmier	5	5
biomotorină din ulei din deșeuri de origine vegetală sau animală	1	1
ulei vegetal din semințe de rapiță, hidrotratat	1	1
ulei vegetal din floarea soarelui, hidrotratat	1	1
ulei vegetal din ulei de palmier, hidrotratat	5	5
ulei vegetal pur din semințe de rapiță	1	1
biogaz din deșeuri urbane organice, sub formă de gaz natural comprimat	3	3
biogaz din gunoi de grajd umed, sub formă de gaz natural comprimat	5	5
biogaz din gunoi de grajd uscat, sub formă de gaz natural comprimat	4	4

Total pentru cultură, prelucrare, transport și distribuție

Filiera de producție a biocarburanților și a biolichidelor	Emisii tipice de gaze cu efect de seră (g CO _{2eq} /MJ)	Emisii implicate de gaze cu efect de seră (g CO _{2eq} /MJ)
etanol din sfeclă de zahăr	33	40
etanol din grâu (nu se menționează combustibilul de prelucrare)	57	70
etanol din grâu (lignit utilizat ca și combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	57	70
etanol din grâu (gaz natural utilizat ca și combustibil de prelucrare în cazane convenționale)	46	55
etanol din grâu (gaz natural utilizat ca și combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	39	44
etanol din grâu (paie utilizate ca și combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	26	26
etanol din porumb, produs în Comunitate (gaz natural utilizat ca și combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	37	43
etanol din trestie de zahăr	24	24
partea de ETBE din surse regenerabile	Egală cu cea din filiera utilizată pentru producția etanolului	
partea de TAAE din surse regenerabile	Egală cu cea din filiera utilizată pentru producția etanolului	
biomotorină din semințe de rapiță	46	52
biomotorină din floarea soarelui	35	41
biomotorină din semințe de soia	50	58
biomotorină din ulei de palmier (nu se specifică procedeul)	54	68
biomotorină din ulei de palmier (procedeu cu captură de metan în aer la presa de ulei)	32	37
biomotorină din ulei din deșeuri de origine vegetală sau animală	10	14
ulei vegetal din semințe de rapiță, hidrotratat	41	44
ulei vegetal din floarea soarelui, hidrotratat	29	32
ulei vegetal din ulei de palmier, hidrotratat (nu se specifică procedeul)	50	62
ulei vegetal din ulei de palmier, hidrotratat (procedeu cu captură de metan în aer la presa de ulei)	27	29
ulei vegetal pur din semințe de rapiță	35	36
biogaz din deșeuri urbane organice, sub formă de gaz natural comprimat	17	23
biogaz din gunoi de grajd umed, sub formă de gaz natural comprimat	13	16
biogaz din gunoi de grajd uscat, sub formă de gaz natural comprimat	12	15

E. *Estimări ale valorilor implicate detaliate aferente viitorilor biocarburanți și biolichide, inexistenți sau care se află în cantități neglijabile pe piață în ianuarie 2008*

Valori implicate detaliate pentru cultivare: „ e_{ec} ” conform definiției din partea C la prezenta anexă

Filiera de producție a biocarburanților și a altor biolichide	Emisii tipice de gaze cu efect de seră (g CO _{2eq} /MJ)	Emisii implicate de gaze cu efect de seră (g CO _{2eq} /MJ)
etanol din paie de grâu	3	3
etanol din deșeuri lemnoase	1	1
etanol din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	6	6
motorină Fischer-Tropsch din deșeuri lemnoase	1	1
motorină Fischer-Tropsch din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	4	4
DME din deșeuri lemnoase	1	1
DME din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	5	5
metanol din deșeuri lemnoase	1	1
metanol din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	5	5
partea de MTBE din surse regenerabile	Egală cu cea din filiera utilizată pentru producția metanolului	

Valori implicite detaliate pentru prelucrare (inclusiv energie electrică în exces): „ $e_p - e_{ee}$ ” conform definiției din partea C la prezenta anexă

Filiera de producție a biocarburanților și biolichidelor	Emisii tipice de gaze cu efect de seră (g CO _{2eq} /MJ)	Emisii implicite de gaze cu efect de seră (g CO _{2eq} /MJ)
etanol din paie de grâu	5	7
etanol din lemn	12	17
motorină Fischer-Tropsch din lemn	0	0
DME din lemn	0	0
metanol din lemn	0	0
partea de MTBE din surse regenerabile	Egală cu cea din filiera utilizată pentru producția metanolului	

Valori implicite detaliate pentru transport și distribuție: „ e_{td} ” conform definiției din partea C la prezenta anexă

Filiera de producție a biocarburanților și a biolichidelor	Emisii tipice de gaze cu efect de seră (g CO _{2eq} /MJ)	Emisii implicite de gaze cu efect de seră (g CO _{2eq} /MJ)
etanol din paie de grâu	2	2
etanol din deșeuri lemnoase	4	4
etanol din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	2	2
motorină Fischer-Tropsch din deșeuri lemnoase	3	3
motorină Fischer-Tropsch din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	2	2
DME din deșeuri lemnoase	4	4
DME din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	2	2
metanol din deșeuri lemnoase	4	4
metanol din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	2	2
partea de MTBE din surse regenerabile	Egală cu cea din filiera utilizată pentru producția metanolului	

Total pentru cultivare, prelucrare, transport și distribuție

Filiera de producție a biocarburanților și a biolichidelor	Emisii tipice de gaze cu efect de seră (g CO _{2eq} /MJ)	Emisii implicite de gaze cu efect de seră (g CO _{2eq} /MJ)
etanol din paie de grâu	11	13
etanol din deșeuri lemnoase	17	22
etanol din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	20	25
motorină Fischer-Tropsch din deșeuri lemnoase	4	4
motorină Fischer-Tropsch din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	6	6
DME din deșeuri lemnoase	5	5
DME din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	7	7
metanol din deșeuri lemnoase	5	5
metanol din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	7	7
partea de MTBE din surse regenerabile	Egală cu cea din filiera utilizată pentru producția metanolului	

ANEXA VI

Cerințe minime pentru modelul armonizat de plan național de acțiune în domeniul energiei regenerabile

1. Consum de energie final preconizat

Consum final brut de energie pentru energie electrică, transporturi, încălzire și răcire pentru 2020, ținând seama de efectele măsurilor politicii privind eficiența energetică.

2. Obiective naționale sectoriale pentru 2020 și ponderi preconizate de energie din surse regenerabile pentru energia electrică, încălzire și răcire și transporturi

- (a) ponderea vizată de energie din surse regenerabile de energie pentru energia electrică în 2020;
- (b) traiectoria estimată a ponderii energiei din surse regenerabile de energie pentru energia electrică;
- (c) ponderea vizată de energie din surse regenerabile de energie pentru încălzire și răcire în 2020;
- (d) traiectoria estimată a ponderii energiei din surse regenerabile de energie pentru încălzire și răcire;
- (e) traiectoria estimată a ponderii energiei din surse regenerabile de energie pentru transporturi;
- (f) traiectoria națională orientativă, astfel cum este menționată la articolul 3 alineatul (2) și la partea B din anexa I.

3. Măsuri pentru atingerea obiectivelor

- (a) privire de ansamblu a politicilor și măsurilor privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile;
- (b) măsuri specifice pentru îndeplinirea cerințelor menționate la articolele 13, 14 și 16, inclusiv necesitatea extinderii sau consolidării infrastructurii existente pentru facilitarea integrării cantităților de energie din surse regenerabile necesare pentru atingerea obiectivului național pentru 2020, măsuri destinate accelerării procedurilor de autorizare, măsuri de reducere a obstacolelor netehnologice și măsuri privind articolele 17-21;
- (c) scheme de sprijin pentru promovarea utilizării energiei din surse regenerabile pentru energia electrică aplicate de către statul membru sau de către un grup de state membre;
- (d) scheme de sprijin pentru promovarea utilizării energiei din surse regenerabile pentru încălzire și răcire aplicate de către statul membru sau de către un grup de state membre;
- (e) scheme de sprijin pentru promovarea utilizării energiei din surse regenerabile pentru transporturi aplicate de către statul membru sau de către un grup de state membre;
- (f) măsuri specifice pentru promovarea utilizării energiei din surse regenerabile, în special pentru noua mobilizare în favoarea biomasei, ținând seama de:
 - (i) disponibilitatea biomasei: atât potențialul intern, cât și importul;
 - (ii) măsuri de creștere a disponibilității biomasei, ținând seama de alți utilizatori ai biomasei (sectorul agricol și silvic);
- (g) utilizarea planificată a transferurilor statistice între statele membre și participarea planificată în proiecte comune cu alte state membre și cu țări terțe:
 - (i) excesul preconizat de producție de energie din surse regenerabile în comparație cu traiectoria orientativă, care ar putea fi transferat altor state membre;
 - (ii) potențialul estimat pentru proiecte comune;
 - (iii) cererea preconizată de energie din surse regenerabile care trebuie să fie satisfăcută din alte surse decât producția națională.

4. Evaluări

- (a) contribuția totală prevăzută de fiecare tehnologie de producere a energiei din surse regenerabile în vederea realizării obiectivelor obligatorii pentru 2020 și a traiectoriei orientative, în ceea ce privește ponderea energiei din surse regenerabile în energie electrică, încălzire și răcire, precum și în transporturi;
 - (b) contribuția totală anticipată a măsurilor de eficiență energetică și de reducere a consumului de energie adoptate în vederea realizării obiectivelor obligatorii pentru 2020 și a traiectoriei orientative, în ceea ce privește ponderea energiei din surse regenerabile în energie electrică, încălzire și răcire, precum și în transporturi.
-

ANEXA VII

Contabilizarea energiei din pompele de căldură

Cantitatea de energie aerotermală, geotermală sau hidrotermală capturată de pompele de căldură considerată drept energie din surse regenerabile în sensul prezentei directive, E_{RES} , se calculează în conformitate cu următoarea formulă:

$$E_{RES} = Q_{utilizabil} * (1 - 1/SPF)$$

unde

- $Q_{utilizabil}$ = totalul estimat a căldurii utilizabile generate de pompele de căldură care îndeplinesc criteriile menționate la articolul 5 alineatul (4), pus în aplicare după cum urmează: doar pompele de căldură pentru care $SPF > 1,15 * 1/\eta$ sunt luate în considerare.
- SPF = media estimată a factorului de performanță sezonieră pentru aceste pompe de căldură.
- η reprezintă proporția între producția totală brută de energie electrică și consumul de energie primară pentru producerea de energie electrică și se calculează ca medie la nivelul UE pe baza datelor Eurostat.

Până la 1 ianuarie 2013, Comisia stabilește orientări asupra modalității în care statele membre estimează valorile $Q_{utilizabil}$ și SPF pentru diferitele tehnologii și aplicații ale pompelor de căldură, luând în considerare diferențele de condiții climatice, în special climatele foarte reci.

DIRECTIVA 2009/29/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 23 aprilie 2009****de modificare a Directivei 2003/87/CE în vederea îmbunătățirii și extinderii sistemului comunitar de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 175 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura stabilită la articolul 251 din tratat ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾ a instituit un sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității (sistemul comunitar) pentru a promova reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră într-o manieră rentabilă și eficientă din punct de vedere economic.
- (2) Obiectivul suprem al Convenției-cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice (UNFCCC), aprobată în numele Comunității Europene prin Decizia 94/69/CE a Consiliului ⁽⁵⁾, îl reprezintă stabilizarea concentrațiilor de gaze cu efect de seră în atmosferă la un nivel care să împiedice orice perturbare antropogenă periculoasă a sistemului climatic. În vederea atingerii acestui obiectiv, creșterea globală a temperaturii medii anuale la suprafață nu ar trebui să depășească nivelurile preindustriale cu mai mult de 2 °C. Cel mai recent raport al Comitetului interguvernamental pentru schimbări climatice (IPCC) arată că acest obiectiv poate fi realizat numai dacă emisiile globale de gaze cu efect de seră încetează să crească până în 2020. Aceasta presupune intensificarea eforturilor depuse de Comunitate, implicarea rapidă a țărilor dezvoltate și încurajarea participării țărilor în curs de dezvoltare la procesul de reducere a emisiilor.
- (3) În martie 2007, Consiliul European și-a exprimat angajamentul ferm de a reduce până în 2020 emisiile totale de gaze cu efect de seră din Comunitate cu cel puțin 20 % în raport cu nivelurile din 1990 și cu 30 % în cazul în care și alte țări dezvoltate se angajează să obțină reduceri comparabile ale emisiilor, iar țările în curs de dezvoltare mai

avansate din punct de vedere economic aduc o contribuție adecvată, în funcție de responsabilitățile și capacitățile lor. Emisiile globale de gaze cu efect de seră ar trebui reduse până în 2050 cu cel puțin 50 % față de nivelurile din 1990. Toate sectoarele economice ar trebui să contribuie în vederea realizării acestui obiectiv de reducere a emisiilor, inclusiv sectorul transportului maritim internațional și sectorul aviatic. Sectorul aviatic contribuie la aceste reduceri prin includerea sa în sistemul comunitar. În cazul în care, până la 31 decembrie 2011, în cadrul Organizației Maritime Internaționale și/sau de către Comunitate în cadrul UNFCCC, statele membre nu aprobă niciun un acord internațional care să includă emisiile din transportul maritim internațional printre obiectivele de reducere a emisiilor, Comisia ar trebui să înainteze o propunere care să includă aceste emisii din transportul maritim internațional, în conformitate cu normele armonizate, în angajamentul comunitar de reducere a emisiilor, urmărind intrarea în vigoare a actului propus până în 2013. Orice astfel de propunere ar trebui să reducă la minimum orice impact negativ asupra competitivității Comunității, luând în considerare eventualele beneficii pentru mediu.

- (4) În Rezoluția sa din 31 ianuarie 2008 referitoare la rezultatul Conferinței de la Bali privind schimbările climatice (COP 13 și COP/MOP 3) ⁽⁶⁾, Parlamentul European a reafirmat poziția sa, potrivit căreia țările industrializate ar trebui să se angajeze să își reducă emisiile de gaze cu efect de seră cu cel puțin 30 % până în 2020 și cu 60-80 % până în 2050, comparativ cu nivelurile din 1990. Dat fiind că anticipează rezultate pozitive în urma negocierilor de la Conferința părților (COP 15) care va avea loc la Copenhaga în 2009, Uniunea Europeană ar trebui să înceapă să pregătească obiective mai stricte de reducere a emisiilor pentru 2020 și ulterior aceste date și ar trebui să asigure ca, după 2013, sistemul comunitar să permită, dacă este necesar, impunerea unor plafoane mai stricte pentru emisii, în cadrul contribuției Uniunii la un nou acord internațional privind schimbările climatice (denumit în continuare „acord internațional privind schimbările climatice”).

- (5) Pentru a contribui la atingerea acestor obiective pe termen lung, este necesară definirea unui plan de reducere a emisiilor instalațiilor aflate sub incidența sistemului comunitar. Pentru îndeplinirea în condiții de rentabilitate a angajamentului Comunității de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră cu cel puțin 20 % în comparație cu nivelurile din 1990, cotele de emisie alocate instalațiilor respective ar trebui să fie, până în 2020, cu 21 % mai mici față de nivelurile emisiilor din 2005.

⁽¹⁾ JO C 27, 3.2.2009, p. 66.⁽²⁾ JO C 325, 19.12.2008, p. 19.⁽³⁾ Avizul Parlamentului European din 17 decembrie 2008 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 6 aprilie 2009.⁽⁴⁾ JO L 275, 25.10.2003, p. 32.⁽⁵⁾ JO L 33, 7.2.1994, p. 11.⁽⁶⁾ JO C 68 E, 21.3.2009, p. 13.

- (6) Pentru a consolida gradul de certitudine și previzibilitatea sistemului comunitar, ar trebui să fie prevăzute dispoziții care vizează creșterea nivelului contribuției sistemului comunitar în vederea obținerii unei reduceri totale mai mare de 20 %, în special în perspectiva obiectivului stabilit de Consiliul European de reducere cu 30 % până în 2020, obiectiv considerat necesar din punct de vedere științific pentru evitarea unor schimbări climatice periculoase.
- (7) Odată ce Comunitatea și țările terțe încheie un acord internațional privind schimbările climatice, care vizează luarea unor măsuri adecvate la nivel global după 2012, creditele pentru reducerile de emisii din aceste țări ar trebui să beneficieze de un sprijin considerabil. În așteptarea unui astfel de acord, ar trebui totuși să fie oferită o mai mare siguranță în ceea ce privește utilizarea în continuare a creditelor provenite din afara Comunității.
- (8) Deși experiența acumulată în cursul primei perioade de comercializare atestă potențialul sistemului comunitar, iar finalizarea planurilor naționale de alocare pentru a doua perioadă de comercializare va genera reduceri semnificative ale emisiilor până în 2012, reexaminarea desfășurată în 2007 a confirmat necesitatea unui sistem mai armonizat de comercializare a emisiilor pentru a eficientiza utilizarea beneficiilor provenite din comercializarea cotelor, pentru a evita perturbarea pieței interne și pentru a facilita conectarea cu alte sisteme de comercializare a drepturilor de emisie. În afară de aceasta, ar trebui garantată o mai mare previzibilitate, iar domeniul de aplicare al sistemului ar trebui extins prin includerea unor noi sectoare și tipuri de gaze, atât pentru a consolida semnalul referitor la prețul carbonului în vederea atragerii investițiilor necesare, cât și pentru a crea noi posibilități de reducere, de natură să conducă la scăderea costurilor totale de reducere a emisiilor și la creșterea eficienței sistemului.
- (9) Este necesar ca definiția gazelor cu efect de seră să fie aliniată la definiția dată de UNFCCC, iar modul de stabilire și actualizare a potențialului de încălzire globală al diferitelor gaze cu efect de seră ar trebui clarificat.
- (10) Sistemul comunitar ar trebui să fie extins pentru a include instalații ale căror emisii pot fi monitorizate, raportate și verificate cu aceeași acuratețe ca în cazul cerințelor de monitorizare, raportare și verificare aplicabile în prezent.
- (11) Pentru cazurile în care instalațiilor mici ale căror emisii nu depășesc pragul de 25 000 de tone de CO₂ echivalent pe an li se aplică măsuri echivalente de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră, în special măsuri fiscale, statele membre ar trebui să dispună de o procedură de a exclude aceste instalații mici din sistemul de comercializare a cotelor pe durata aplicării măsurilor echivalente. Spitalele pot fi, de asemenea, excluse dacă adoptă măsuri echivalente. Din motive de simplitate administrativă, acest prag oferă cel mai mare avantaj în termeni relativi în ceea ce privește reducerea costurilor administrative pentru fiecare tonă de CO₂ echivalent exclusă din sistem. Ca urmare a abandonării perioadelor de alocare de cinci ani, și pentru o mai mare certitudine și previzibilitate, ar trebui prevăzute dispoziții cu privire la frecvența revizuirii permiselor de emisii de gaze cu efect de seră. Statele membre au responsabilitatea de a propune măsuri aplicabile instalațiilor mici care vor contribui la reducerea emisiilor în aceeași măsură ca și sistemul comunitar. Astfel de măsuri ar putea include fiscalitatea, convenții industriale și reglementări. Având în vedere necesitatea de a reduce sarcinile administrative inutile pentru operatorii cu niveluri scăzute de emisii, statele membre pot introduce proceduri și măsuri simplificate pentru a se conforma prezentei directive.
- (12) Informațiile privind aplicarea prezentei directive ar trebui să fie ușor accesibile, în special pentru întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri).
- (13) Cantitatea cotelor alocate la nivel comunitar, calculată de la mijlocul perioadei 2008-2012, ar trebui să scadă în mod linear, garantând că sistemul de comercializare a cotelor asigură în timp reduceri treptate și previzibile ale emisiilor. Scăderea anuală a cantității cotelor ar trebui să fie egală cu 1,74 % din volumul cotelor emise de statele membre în temeiul deciziilor Comisiei privind planurile naționale de alocare ale statelor membre pentru perioada 2008-2012, astfel încât sistemul comunitar să contribuie în mod rentabil la atingerea obiectivului Comunității de a-și reduce emisiile totale cu cel puțin 20 % până în 2020.
- (14) Această contribuție este echivalentă cu o reducere a emisiilor în 2020 în cadrul sistemului comunitar de 21 % în comparație cu nivelurile raportate în 2005, incluzând efectul extinderii domeniului de aplicare din 2005-2007 până în 2008-2012 și valorile emisiilor înregistrate în 2005 pentru sectorul de comercializare, care au fost utilizate la evaluarea planurilor naționale de alocare ale Bulgariei și României pentru perioada 2008-2012; cantitatea totală a cotelor de alocat pentru 2020 ar fi așadar de maximum 1 720 milioane. Cantitatea exactă a emisiilor va fi calculată de îndată ce statele membre emit cote în temeiul deciziilor Comisiei privind planurile lor naționale de alocare pentru perioada 2008-2012, dat fiind că aprobarea cotelor pentru anumite instalații depindea de justificarea și verificarea emisiilor provenite de la acestea. După emiterea cotelor pentru perioada 2008-2012, Comisia va publica volumul cotelor alocate la nivel comunitar. Cantitatea cotelor alocate în Comunitate ar trebui adaptată pentru a se ține seama de instalațiile incluse în sistemul comunitar sau de cele excluse din acesta în perioada 2008-2012 sau începând din 2013.
- (15) Efortul suplimentar care revine economiei Comunității impune, printre altele, ca sistemul comunitar revizuit să funcționeze cu o eficiență economică maximă, pe baza unor condiții pe deplin armonizate de alocare în cadrul Comunității. Prin urmare, principiul de bază al alocării ar trebui să fie licitarea, deoarece este cea mai simplă soluție și este considerată în general ca fiind cea mai eficientă din

puncte vedere economic. De asemenea, licitarea ar trebui să elimine profiturile excepționale și să plaseze instalațiile nou intrate și economiile cu o creștere superioară mediei în condiții de concurență comparabile cu cele de care beneficiază instalațiile existente.

(16) Pentru a menține eficiența ecologică și administrativă a sistemului comunitar, pentru a evita denaturarea concurenței și reducerea prematură a rezervei pentru instalații nou intrate, normele referitoare la instalațiile nou intrate ar trebui să fie armonizate astfel încât toate statele membre să adopte aceeași abordare, în special în ceea ce privește sensul expresiei „extindere semnificativă” a instalațiilor. Prin urmare, ar trebui să se prevadă adoptarea de norme armonizate pentru aplicarea prezentei directive. În normele în cauză, „extinderea semnificativă” ar trebui definită, ori de câte ori este cazul, ca fiind o majorare cu cel puțin 10 % a capacității instalate existente a instalației sau o creștere substanțială a emisiilor instalației corelată cu creșterea capacității instalației. Alocările din rezerva pentru noi intrați ar trebui să se facă doar în urma unei extinderi semnificative a instalației.

(17) Este necesar ca toate statele membre să facă investiții importante pentru a reduce până în 2020 emisiile de carbon generate de economiile lor, iar acele state membre al căror venit pe cap de locuitor este semnificativ mai mic decât media comunitară și ale căror economii se află în curs de recuperare a decalajului față de statele membre mai prospere trebuie să depună eforturi considerabile pentru a-și îmbunătăți eficiența energetică. Ținând seama de obiectivul de eliminare a denaturării concurenței intracomunitare și de obiectivul asigurării unui maxim de eficiență economică în procesul de transformare a economiei Comunității într-o economie cu emisii scăzute de carbon sigură și durabilă, nu ar fi adecvat ca sectoarele economice să beneficieze de tratamente diferite în statele membre, în cadrul sistemului comunitar. Prin urmare, este necesar să fie create alte mecanisme de sprijinire a eforturilor statelor membre cu un venit relativ mai mic pe cap de locuitor și cu bune perspective de creștere. 88 % din cantitatea totală a cotelor de licitat ar trebui distribuită între statele membre în funcție de nivelul aferent de emisii în cadrul sistemului comunitar pentru 2005 sau de media corespunzătoare perioadei 2005-2007, alegându-se valoarea cea mai ridicată. Din motive de solidaritate și de dezvoltare în cadrul Comunității, 10 % din cantitatea totală ar trebui să fie distribuită în beneficiul anumitor state membre, pentru a fi utilizată în vederea reducerii emisiilor și adaptării la efectele schimbărilor climatice. În distribuirea acestei cantități de 10 % ar trebui să se țină seama de nivelul venitului pe cap de locuitor înregistrat în 2005 și de perspectivele de creștere ale statelor membre, iar statele membre cu venituri mai mici pe cap de locuitor și perspective bune de creștere ar trebui să beneficieze de cantități mai importante. Statele membre cu un venit mediu pe cap de locuitor care depășește cu 20 % media comunitară ar trebui să contribuie la această distribuție, cu excepția cazului în care costurile directe ale pachetului global estimate în Evaluarea de impact a Comisiei ce însoțește Pachetul de măsuri de punere în aplicare pentru obiectivele UE privind schimbările climatice și energiile din surse regenerabile pentru 2020 depășesc 0,7 % din PIB. Un procent suplimentar de 2 % din cantitatea totală a cotelor de licitat ar

trebui să fie distribuit între statele membre ale căror emisii de gaze cu efect de seră în 2005 au fost cu cel puțin 20 % sub nivelurile de emisii din anul de bază aplicabile în cazul lor în temeiul Protocolului de la Kyoto.

(18) Date fiind eforturile considerabile necesare pentru combaterea schimbărilor climatice și de adaptare la efectele inevitabile ale acestora, este necesar ca cel puțin 50 % din veniturile obținute în urma licitării cotelor să fie utilizate pentru reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră, pentru adaptarea la efectele schimbărilor climatice, pentru finanțarea cercetării și dezvoltării în domeniul reducerii emisiilor și adaptării, pentru dezvoltarea energiilor regenerabile în vederea îndeplinirii angajamentului Uniunii de a utiliza 20 % din energie din surse regenerabile până în 2020, pentru îndeplinirea angajamentului Comunității de a crește eficiența energetică cu 20 % până în 2020, pentru captarea fără pericol pentru mediu și stocarea geologică a gazelor cu efect de seră, pentru contribuția la Fondul Global pentru Energii Regenerabile și Eficiență Energetică, și pentru Fondul pentru adaptare, astfel cum a fost operaționalizat de către Conferința de la Poznan privind schimbările climatice (COP 14 și COP/MOP 4), pentru a stabili măsuri de evitare a defrișărilor și pentru facilitarea adaptării în țările în curs de dezvoltare, precum și pentru soluționarea problemelor sociale determinate în cazul gospodăriilor cu venituri mici și mijlocii de posibila creștere a prețului energiei electrice. Acest procent este cu mult inferior veniturilor nete pe care autoritățile publice estimează că le vor obține în urma licitațiilor, ținând seama de reducerea potențială a veniturilor provenite din impozitele pe profit. În plus, veniturile obținute din licitarea cotelor ar trebui utilizate pentru a acoperi cheltuielile administrative legate de gestionarea sistemului comunitar. Prezenta directivă ar trebui să includă prevederi privind monitorizarea utilizării în aceste scopuri a fondurilor provenite din licitații. Furnizarea informațiilor cu privire la utilizarea fondurilor nu exonerează statele membre de obligația de a notifica anumite măsuri naționale, obligație prevăzută la articolul 88 alineatul (3) din tratat. Prezenta directivă nu aduce atingere rezultatului oricăror proceduri viitoare de ajutor de stat care ar putea fi întreprinse în temeiul articolelor 87 și 88 din tratat.

(19) În consecință, ar trebui ca, începând cu 2013, licitarea integrală a cotelor să devină obligatorie pentru sectorul energiei, ținând seama de posibilitatea acestui sector de a transfera costurile mărite aferente CO₂, iar pentru captarea și stocarea CO₂ nu ar trebui să fie alocate cote gratuite întrucât această practică este deja încurajată de absența obligației de a restitui cotele aferente emisiilor stocate. Pentru a evita denaturarea concurenței, producătorii de energie electrică ar putea beneficia de cote gratuite pentru sistemele urbane de încălzire și răcire și pentru încălzirea și răcirea produse prin cogenerare cu randament ridicat, astfel cum este definită de Directiva 2004/8/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 februarie 2004 privind promovarea cogenerării pe baza cererii de energie termică utilă pe piața internă a energiei ⁽¹⁾, în cazul în care energia termică sau răcirea produse de instalații din alte sectoare ar beneficia, de asemenea, de cote gratuite.

⁽¹⁾ JO L 52, 21.2.2004, p. 50.

- (20) Absența obligației de a restitui cotele aferente emisiilor de CO₂, stocate definitiv sau evitate, reprezintă principalul stimulent pe termen lung pentru captarea și stocarea CO₂ și pentru noile tehnologii legate de energiile regenerabile. De asemenea, pentru a accelera prezentarea primelor instalații comerciale și a tehnologiilor legate de energia regenerabilă, ar trebui să fie utilizate cotele din rezerva instalațiilor recent intrate pe piață pentru a finanța o recompensă garantată pentru tonele de CO₂ stocate sau evitate la scară suficient de mare, acordată primelor instalații de acest tip din Uniune, cu condiția existenței unui acord privind partajarea cunoștințelor. Finanțarea suplimentară ar trebui să fie acordată proiectelor la scară suficient de mare, cu caracter inovator, care au primit o cofinanțare substanțială din partea operatorului și care acoperă în principiu mai mult de jumătate din costurile de investiție relevante și cu luarea în considerare a viabilității proiectului.
- (21) În celelalte sectoare aflate sub incidența sistemului comunitar, ar trebui să fie instituit un sistem tranzitoriu în cadrul căruia cotele gratuite din 2013 ar reprezenta 80 % din valoarea corespunzătoare procentului emisiilor totale la nivel comunitar din perioada 2005-2007, imputabile instalațiilor în cauză, raportat la volumul total anual al cotelor la nivel comunitar. Ulterior, alocarea cu titlu gratuit a cotelor ar trebui să scadă în fiecare an cu aceeași cantitate, până la un procent de 30 % alocări gratuite în 2020, în vederea ajungerii la eliminarea totală a alocării gratuite în 2027.
- (22) Pentru a asigura o bună funcționare a pieței carbonului și a electricității, licitarea cotelor pentru perioada începând cu 2013 ar trebui să înceapă până în 2011 și să se bazeze pe principii clare și obiective, definite în prealabil.
- (23) Alocarea tranzitorie cu titlu gratuit a cotelor ar trebui să fie realizată în conformitate cu norme armonizate la nivel comunitar („criterii de referință *ex ante*”), astfel încât să se evite denaturarea concurenței în cadrul Comunității. Normele respective ar trebui să țină seama de cele mai eficiente tehnici din punct de vedere al energiei și al emisiilor de gaze cu efect de seră, de produsele de substituție, de procesele alternative de producție, de utilizarea biomasei și a energiilor regenerabile, precum și de captarea și stocarea CO₂. Normele respective nu ar trebui să favorizeze creșterea nivelului emisiilor și ar trebui să asigure faptul că o parte din ce în ce mai mare a acestor cote face obiectul unor licitații. Alocările trebuie fixate înaintea perioadei de comercializare, astfel încât să permită funcționarea corectă a pieței. Respectiv normele armonizate pot să țină cont, de asemenea, de emisiile aferente utilizării de gaze reziduale combustibile în cazul în care producerea acestor gaze nu poate fi evitată în procesul industrial; în această privință, normele pot să prevadă alocarea cu titlu gratuit de cote operatorilor de instalații care ard gazele reziduale în cauză sau operatorilor instalațiilor de la care provin gazele respective. De asemenea, normele respective ar trebui să evite denaturarea concurenței pe piața energiei electrice și a energiei termice și de răcire furnizate instalațiilor industriale. Normele ar trebui să evite, de asemenea, denaturarea concurenței între activitățile industriale desfășurate în cadrul instalațiilor exploatate de un singur operator și activitățile de producție din cadrul unor instalații externalizate. Normele respective ar trebui să se aplice instalațiilor nou intrate care desfășoară aceleași activități ca instalațiile existente care beneficiază de cote gratuite cu caracter tranzitoriu. Pentru a evita orice denaturare a concurenței pe piața internă, producția de energie electrică realizată de instalațiile nou intrate nu ar trebui să beneficieze de alocări cu titlu gratuit. Cotele rămase în rezerva pentru instalațiile nou intrate în 2020 ar trebui să fie scoase la licitație.
- (24) Comunitatea va continua să dețină un rol esențial în negocierea unui acord internațional ambițios privind schimbările climatice, care va permite atingerea obiectivului de limitare a creșterii temperaturii globale la 2 °C, progresele realizate în acest sens la cea de-a 13-a conferință a părților la UNFCCC și cea de-a 3-a reuniune a părților de la Bali din 13-14 decembrie 2007 fiind un semnal încurajator. Faptul că alte țări dezvoltate și alți mari emițatori de gaze cu efect de seră nu participă la acest acord internațional ar putea contribui la creșterea nivelului emisiilor de gaze cu efect de seră în țări terțe unde sectorul industrial nu ar face obiectul unor limitări comparabile în materie de emisii de CO₂ (relocare a emisiilor de CO₂), creând în același timp dezavantaje economice pentru anumite sectoare și subsectoare comunitare mari consumatoare de energie și supuse concurenței internaționale. Aceasta ar submina integritatea de mediu și beneficiile acțiunilor întreprinse de Comunitate. Pentru a acoperi riscul relocării emisiilor de dioxid de carbon, Comunitatea ar trebui să aloce sectoarelor și subsectoarelor care îndeplinesc criteriile aplicabile cote gratuite de 100 %. Definirea acestor sectoare și subsectoare, precum și măsurile care se impun ar trebui să facă obiectul unei reevaluări, astfel încât să se asigure luarea măsurilor doar acolo unde este necesar și să se evite supracompensarea. În cazul anumitor sectoare și subsectoare, dacă se poate dovedi corespunzător că riscul relocării emisiilor de dioxid de carbon nu poate fi prevenit în alt mod, iar energia electrică reprezintă o pondere ridicată din costurile de producție și este produsă eficient, atunci măsurile adoptate pot lua în considerare consumul de energie electrică din cadrul procesului de producție, fără a schimba cantitatea totală de cote. Riscul de relocare a emisiilor de carbon în aceste sectoare sau subsectoare ar trebui, pentru început, evaluat la nivel de 3 cifre (cod CAEN-3) sau, atunci când este necesar și în cazul în care sunt disponibile datele relevante, la nivel de 4 cifre (cod CAEN-4).
- (25) Prin urmare, Comisia ar trebui să reexamineze situația până la 30 iunie 2010, să consulte toți partenerii sociali implicați și, ținând seama de rezultatul negocierilor internaționale, să prezinte un raport însoțit de propuneri adecvate. În acest context, Comisia ar trebui să identifice, până la 31 decembrie 2009, sectoarele sau subsectoarele industriale mari consumatoare de energie care ar putea fi afectate de fenomenul relocării emisiilor de dioxid de carbon. Analiza Comisiei ar trebui să se bazeze pe evaluarea incapacității întreprinderilor de a transfera costurile cotelor necesare în prețul produselor, fără a se înregistra pierderi semnificative ale cotei de piață în favoarea instalațiilor din afara Comunității care nu desfășoară acțiuni comparabile de reducere a emisiilor acestora. Sectoarele mari consumatoare de energie identificate ca fiind expuse unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon ar putea beneficia de o valoare mai mare a cotelor gratuite sau

ar putea fi introdus un sistem eficient de echivalare în acest sens, de natură să aducă pe poziții comparabile instalațiile comunitare expuse unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon și instalațiile din țări terțe. Un astfel de sistem ar putea impune importatorilor cerințe care nu ar fi mai puțin favorabile decât cele aplicabile instalațiilor din Comunitate, de exemplu prin solicitarea de a restitui cotele. Orice acțiune întreprinsă va trebui să respecte principiile UNFCCC, în special principiul responsabilităților comune, dar diferențiate, și al capacităților aferente, ținând seama de situația specială a țărilor cel mai puțin dezvoltate. De asemenea, trebuie respectate obligațiile internaționale ale Comunității, inclusiv obligațiile care îi revin în temeiul acordului OMC.

(26) Discuțiile din cadrul Consiliului European referitoare la identificarea sectoarelor sau a subsectoarelor expuse unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon au un caracter excepțional și nu afectează în niciun caz procedurile pentru exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei în temeiul articolului 202 din tratat.

(27) Statele membre ar putea considera ca fiind necesar să acorde temporar compensații anumitor instalații care au fost determinate să fie expuse la un risc semnificativ de „relocare a emisiilor de CO₂” în ceea ce privește includerea acestor costuri ale emisiilor de gaze cu efect de seră în prețul electricității produse. Un asemenea sprijin ar trebui să fie acordat atunci când și în măsura în care este necesar și ar trebui să asigure menținerea stimulentei sistemului comunitar de economisire a energiei și de promovare a trecerii de la electricitatea „gri” la electricitatea „verde”.

(28) Pentru a garanta condiții egale de concurență în cadrul Comunității, ar trebui să fie armonizată utilizarea de către operatorii din cadrul sistemului comunitar a creditelor provenite din reduceri de emisii realizate în afara Comunității. Protocolul de la Kyoto stabilește obiective cuantificate de emisii pentru țările dezvoltate pentru perioada 2008-2012 și prevede crearea reducerilor de emisii certificate (CER) în cadrul proiectelor legate de Mecanismul de dezvoltare curată (CDM) și a unităților de reducere a emisiilor (ERU) în cadrul proiectelor cu implementare în comun, precum și utilizarea lor de către țările dezvoltate în vederea realizării unei părți din aceste obiective. Deși Protocolul de la Kyoto nu permite crearea de ERU începând din 2013 în absența unor noi obiective cuantificate de emisii stabilite pentru țările gazdă, pot fi create în continuare credite CDM. În eventualitatea ratificării unui acord internațional privind schimbările climatice, ar trebui prevăzută utilizarea adițională a CER și a ERU provenind din țările parte la acordul respectiv. În lipsa unui astfel de acord, a prevedea utilizarea în continuare a CER și ERU ar submina acest stimulent și ar îngreuna atingerea obiectivelor Comunității

privind sporirea utilizării energiilor regenerabile. Utilizarea CER și a ERU ar trebui să fie coerentă cu obiectivul Comunității de a genera 20 % din energie din surse regenerabile până în 2020 și de a promova eficiența energetică, inovația și dezvoltarea tehnologică. Fără a submina atingerea acestor obiective, ar trebui prevăzută posibilitatea încheierii unor acorduri cu țări terțe, în vederea oferirii de stimulente pentru reducerea emisiilor din aceste țări, de natură să genereze reduceri reale suplimentare ale emisiilor de gaze cu efect de seră, stimulând în același timp inovația în cadrul întreprinderilor stabilite în Comunitate și dezvoltarea tehnologică în țările terțe. Aceste acorduri pot fi ratificate de mai multe țări. Din momentul aprobării de către Comunitate a unui acord internațional satisfăcător privind schimbările climatice, accesul la credite din proiecte desfășurate în țări terțe ar trebui să fie sporit, în paralel cu creșterea nivelului reducerii emisiilor care trebuie obținut în cadrul sistemului comunitar.

(29) Din motive de previzibilitate, operatorii ar trebui să beneficieze de o anumită siguranță privind capacitatea lor de a utiliza, ulterior anului 2012, CER și ERU provenite din tipuri de proiecte eligibile pentru utilizare în sistemul comunitar în perioada 2008-2012, până la atingerea nivelului autorizat pentru perioada 2008-2012. Întrucât preluarea de către statele membre a CER și ERU deținute de operatori între perioadele de angajament prevăzute de acordurile internaționale („reportarea” CER și ERU) nu poate avea loc înainte de 2015, și numai în cazul în care statele membre aleg să permită reportarea acelor CER și ERU în contextul unor drepturi limitate de reportare, această siguranță ar trebui oferită prin faptul de a solicita statelor membre să permită operatorilor să comercializeze respectivele CER și ERU aferente unor reduceri de emisii realizate înainte de 2012 pentru cote valabile începând din 2013. Cu toate acestea, întrucât statele membre nu ar trebui să fie obligate să accepte CER și ERU pe care nu sunt sigure că le vor putea folosi în vederea îndeplinirii angajamentelor lor internaționale, este necesar ca această cerință să nu se mai aplice după 31 martie 2015. Operatorii ar trebui să beneficieze de aceeași siguranță și în ceea ce privește CER provenite din proiecte care au fost desfășurate înainte de 2013 pentru reduceri de emisii începând din 2013. Este important ca creditele provenite din proiecte utilizate de operatori să reprezinte reduceri reale, verificabile, suplimentare și permanente ale emisiilor, să prezinte avantaje nete pentru dezvoltarea durabilă și să nu aibă niciun impact negativ semnificativ asupra mediului sau la nivel social. Ar trebui elaborată o procedură care să permită excluderea anumitor tipuri de proiecte.

(30) În cazul în care încheierea unui acord internațional privind schimbările climatice este întârziată, ar trebui prevăzută posibilitatea de a utiliza credite provenind din proiecte de bună calitate în sistemul comunitar de comercializare a cotelor, prin intermediul unor acorduri încheiate cu țări terțe. Aceste acorduri, care pot fi bilaterale sau multilaterale, ar putea permite recunoașterea în continuare în cadrul sistemului comunitar a proiectelor care au generat ERU până în 2012, dar nu mai pot face acest lucru în temeiul Protocolului de la Kyoto.

- (31) Țările cel mai puțin dezvoltate sunt deosebit de vulnerabile la efectele schimbărilor climatice și nu sunt responsabile decât pentru o parte foarte mică din emisiile de gaze cu efect de seră. Prin urmare, utilizarea veniturilor provenite din licitații pentru facilitarea adaptării țărilor în curs de dezvoltare la efectele schimbărilor climatice ar trebui să includă o prioritate specială acordată nevoilor țărilor cel mai puțin dezvoltate. Dat fiind că foarte puține proiecte CDM au fost puse în practică în aceste țări, este necesar să se ofere o anumită certitudine privind acceptarea creditelor provenind din proiecte demarate ulterior anului 2012 în țările cel mai puțin dezvoltate, chiar și în absența unui acord internațional privind schimbările climatice, în cazul în care aceste proiecte sunt în mod clar suplimentare și contribuie la dezvoltarea durabilă. Ar trebui ca țările cel mai puțin dezvoltate să beneficieze de acest drept până în 2020, cu condiția să fi ratificat până la acel moment fie un acord internațional privind schimbările climatice, fie un acord bilateral sau multilateral cu Comunitatea.
- (32) În eventualitatea încheierii unui acord internațional privind schimbările climatice, pot fi utilizate creditele suplimentare generate de jumătate din reducerea suplimentară realizată în cadrul sistemului comunitar, iar creditele CDM de bună calitate din țări terțe ar trebui acceptate începând cu 2013 în sistemul comunitar numai după ce țările respective ratifică acordul internațional respectiv.
- (33) Comunitatea și statele membre ar trebui să autorizeze activitățile de proiect numai în cazul în care toți participanții la proiect își au sediile în țări care au încheiat acordul internațional privind proiectele respective, astfel încât să fie descurajate comportamentele de tip „parazit” al întreprinderilor din state care nu au încheiat un acord internațional, cu excepția cazului în care aceste întreprinderi își au sediul în țări terțe sau în unități administrative subfederale sau regionale conectate la sistemul comunitar.
- (34) Faptul că anumite dispoziții din prezenta directivă se referă la aprobarea de către Comunitate a unui acord internațional privind schimbările climatice nu aduce atingere încheierii acordului respectiv și de către statele membre.
- (35) Ținând seama de experiența dobândită, ar trebui îmbunătățite dispozițiile sistemului comunitar cu privire la monitorizarea, raportarea și verificarea emisiilor.
- (36) Uniunea ar trebui să depună eforturi pentru a institui un sistem recunoscut pe plan internațional de reducere a defrișărilor și de creștere a împăduririlor și reîmpăduririlor, sprijinind în cadrul UNFCCC obiectivul de dezvoltare a mecanismelor de finanțare și ținând seama de dispozițiile existente, ca parte a unei arhitecturi financiare eficiente, eficace, echitabile și coerente în cadrul acordului internațional privind schimbările climatice care va fi încheiat în cadrul Conferinței privind schimbările climatice de la Copenhaga (COP 15 și COP/MOP 5).
- (37) Pentru a clarifica faptul că domeniul de acoperire al Directivei 2003/87/CE include toate tipurile de cazane, arzătoare, turbine, încălzitoare, furnale, incineratoare, cuptoare de calcinare, etuve, cuptoare, uscătoare, motoare, pile de combustie, instalații de ardere în buclă chimică, facile și unități de post-combustie termică sau catalitică, ar trebui adăugată o definiție a „arderii”.
- (38) Pentru a asigura posibilitatea transferului fără restricții al cotelor între persoane din cadrul Comunității și pentru ca sistemul comunitar să poată fi conectat la alte sisteme de comercializare a drepturilor de emisie din țări și unități administrative subfederale și regionale, începând din ianuarie 2012, toate cotele ar trebui să fie înregistrate în registrul comunitar creat prin Decizia nr. 280/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 februarie 2004 privind un mecanism de monitorizare a emisiilor de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de punere în aplicare a Protocolului de la Kyoto ⁽¹⁾. Aceasta nu ar trebui să aducă atingere păstrării registrelor naționale pentru emisii care nu fac obiectul sistemului comunitar. Registrul comunitar ar trebui să asigure același nivel de calitate a serviciilor ca registrele naționale.
- (39) Începând din 2013, captarea, transportul și stocarea geologică a CO₂ în condiții de siguranță pentru mediu ar trebui să fie acoperite de sistemul comunitar în mod armonizat.
- (40) Ar trebui să fie prevăzute modalități de a permite recunoașterea reciprocă a cotelor între sistemul comunitar și alte sisteme obligatorii de comercializare a drepturilor de emisie de gaze cu efect de seră, care stabilesc plafoane absolute pentru emisii, existente în țări terțe sau unități administrative subfederale sau regionale.
- (41) Țările terțe vecine cu Uniunea ar trebui să fie încurajate să se alăture sistemului comunitar dacă se conformează prezentei directive. Pentru îndeplinirea acestui obiectiv, Comisia ar trebui să depună toate eforturile în ceea ce privește negocierile cu țările candidate, potențial candidate și cu țările aflate sub incidența politicii europene de vecinătate, precum și în ceea ce privește acordarea de asistență financiară și tehnică. Acest lucru ar facilita transferul de tehnologie și de cunoștințe către aceste țări, ceea ce constituie un mijloc important de acordare de beneficii economice, sociale și de mediu pentru toți.
- (42) Prezenta directivă ar trebui să prevadă încheierea unor acorduri pentru recunoașterea cotelor între sistemul comunitar și alte sisteme obligatorii de comercializare a cotelor de emisii de gaze cu efect de seră care includ plafoane absolute de emisii și sunt compatibile cu sistemul comunitar, ținând seama de nivelul obiectivelor de mediu și de existența unui sistem robust și comparabil de monitorizare, raportare și verificare a emisiilor și a unui sistem de conformitate.

⁽¹⁾ JO L 49, 19.2.2004, p. 1.

- (43) Ținând seama de experiența acumulată în aplicarea sistemului comunitar, ar trebui să se prevadă posibilitatea de a emite cote pentru proiecte vizând reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră, cu condiția ca aceste proiecte să se desfășoare în conformitate cu norme armonizate adoptate la nivel comunitar, să nu conducă la dubla contabilizare a reducerilor de emisii și să nu afecteze domeniul de aplicare al sistemului comunitar sau adoptarea altor măsuri de politică vizând reducerea emisiilor, care nu sunt incluse în sistemul comunitar.
- (44) Ar trebui să fie adoptate măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei directive în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei ⁽¹⁾.
- (45) În special, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte măsuri de armonizare a normelor de definire a „instalației nou intrate”, de licitare a cotelor, de alocare cu titlu tranzitoriu a cotelor la nivel comunitar, de stabilire a criteriilor și modalităților aplicate în selectarea anumitor proiecte demonstrative, de întocmire a listei sectoarelor și subsectoarelor care sunt expuse unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de CO₂, de utilizare a creditelor, monitorizare, raportare și verificare a emisiilor, de acreditare a verificatorilor, de aplicare a normelor armonizate pentru proiecte, precum și pentru modificarea anumitor anexe. Deoarece măsurile respective au un domeniu general de aplicare și sunt destinate să modifice elemente neesențiale din Directiva 2003/87/CE, printre altele prin completarea acesteia cu elemente noi neesențiale, aceste măsuri trebuie adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE.
- (46) Prin urmare, Directiva 2003/87/CE ar trebui să fie modificată în consecință.
- (47) Ar trebui să se prevadă transpunerea rapidă a dispozițiilor care pregătesc noul mod de funcționare a sistemului comunitar începând din 2013.
- (48) Pentru a încheia în mod corect perioada de comercializare 2008-2012, dispozițiile Directivei 2003/87/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2004/101/CE ⁽²⁾, Directiva 2008/101/CE ⁽³⁾ și prin Regulamentul (CE) nr. 219/2009 ⁽⁴⁾, ar trebui să se aplice în continuare fără a afecta posibilitatea Comisiei de a adopta măsurile necesare pentru noul mod de funcționare a sistemului comunitar începând din 2013.
- (49) Aplicarea prezentei directive nu aduce atingere articolelor 87 și 88 din tratat.
- (50) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și se conformează principiilor recunoscute în special de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene.
- (51) Deoarece obiectivele prezentei directive nu pot fi suficient realizate de către statele membre și, în consecință, având în vedere amploarea și efectele prezentei directive, acestea pot fi mai bine realizate la nivel comunitar, Comunitatea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.
- (52) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare ⁽⁵⁾, statele membre sunt încurajate să elaboreze, pentru ele și în interesul Comunității, propriile tabele care să ilustreze, pe cât posibil, corespondența între prezenta directivă și măsurile de transpunere și să le facă publice,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificarea Directivei 2003/87/CE

Directiva 2003/87/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1 se adaugă următoarele paragrafe:

„Prezenta directivă prevede, de asemenea, creșterea nivelului de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră, astfel încât să contribuie la obținerea unor niveluri de reducere considerate necesare din punct de vedere științific pentru a evita schimbări climatice periculoase.

Prezenta directivă stabilește, de asemenea, dispoziții de evaluare și implementare a unui angajament mai strict al Comunității de reducere a emisiilor cu peste 20 %, care urmează să fie aplicat odată cu aprobarea de către Comunitate a unui acord internațional privind schimbările climatice care să conducă la reduceri ale emisiilor de gaze cu efect de seră care depășesc nivelurile prevăzute la articolul 9, astfel cum rezultă din angajamentul privind atingerea obiectivului de 30 % aprobat de Consiliul European din martie 2007.”

(1) JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

(2) Directiva 2004/101/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 octombrie 2004 de modificare a Directivei 2003/87/CE de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisii de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității, în temeiul mecanismelor bazate pe proiectul din Protocolul de la Kyoto (JO L 338, 13.11.2004, p. 18).

(3) Directiva 2008/101/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 de modificare a Directivei 2003/87/CE pentru a include activitățile de transport aerian în sistemul de comercializare a cotelor de emisii de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității (JO L 13.1.2009, p. 3).

(4) Regulamentul (CE) nr. 219/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2009 de adaptare la Decizia 1999/468/CE a Consiliului, a unor acte care fac obiectul procedurii menționate la articolul 251 din tratat, în ceea ce privește procedura de reglementare cu control – Adaptare la procedura de reglementare cu control, partea a doua (JO L 87, 31.3.2009, p. 109).

(5) JO C 321, 31.12.2003, p. 1.

2. Articolul 3 se modifică după cum urmează:

(a) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) «gaze cu efect de seră» înseamnă gazele enumerate în anexa II și alte componente gazoase ale atmosferei, atât naturale, cât și antropice, care absorb și reemit radiație infraroșie;»

(b) litera (h) se înlocuiește cu următorul text:

„(h) «instalație nou intrată» înseamnă:

— orice instalație care desfășoară una sau mai multe dintre activitățile enumerate în anexa I, care a obținut pentru prima dată un permis de emisie de gaze cu efect de seră după 30 iunie 2011, sau

— orice instalație care desfășoară pentru prima dată o activitate care este inclusă în sistemul comunitar în conformitate cu articolul 24 alineatul (1) sau (2), sau

— orice instalație care desfășoară una sau mai multe dintre activitățile prevăzute la anexa I sau o activitate care este inclusă în sistemul comunitar în conformitate cu articolul 24 alineatele (1) sau (2), care a beneficiat de o extindere semnificativă după 30 iunie 2011, numai în privința acestei extinderi.»

(c) se adaugă următoarele puncte:

„(t) «ardere» înseamnă orice oxidare a combustibililor, indiferent de modul în care este utilizată energia termică, electrică sau mecanică produsă prin acest proces și orice alte activități asociate, inclusiv spălarea gazelor reziduale;

(u) «producător de energie electrică» înseamnă o instalație care, la 1 ianuarie 2005 sau după această dată, a produs energie electrică în vederea vânzării către părți terțe și care nu desfășoară nici o altă activitate enumerată în anexa I în afară de a «arderea combustibililor».

3. La articolul 3c alineatul (2), cuvintele „articolul 11 alineatul (2)” se înlocuiesc cu „articolul 13 alineatul (1)”.

4. La articolul 3g, cuvintele „liniile directe adoptate în temeiul articolului 14” se înlocuiesc cu „regulamentul menționat la articolul 14”.

5. Articolul 4 se înlocuiește cu următorul text:

*„Articolul 4***Permise de emisii de gaze cu efect de seră**

Statele membre se asigură că, de la 1 ianuarie 2005, nicio instalație nu realizează niciuna dintre activitățile enumerate în anexa I care generează emisii specificate pentru activitatea în cauză, cu excepția cazurilor în care operatorul deține

un permis eliberat de autoritatea competentă în conformitate cu articolele 5 și 6, sau dacă instalația este exclusă din sistemul comunitar în temeiul articolului 27. Acestea se aplică și în cazul instalațiilor care intră sub incidența articolului 24.”

6. Articolul 5 litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) măsurilor planificate pentru monitorizarea și raportarea emisiilor în conformitate cu regulamentul menționat la articolul 14.”

7. Articolul 6 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1) se adaugă următorul paragraf:

„La intervale de cel mult cinci ani, autoritatea competentă revizuieste permisul de emisii de gaze cu efect de seră și aduce modificările care se impun.”;

(b) alineatul (2) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) un plan de monitorizare care respectă cerințele regulamentului menționat la articolul 14. Statele membre pot permite operatorilor să actualizeze planurile de monitorizare fără a schimba permisul. Operatorii prezintă autorității competente, în vederea aprobării, toate planurile de monitorizare actualizate.”

8. Articolul 7 se înlocuiește cu următorul text:

*„Articolul 7***Modificări privind instalațiile**

Operatorul informează autoritatea competentă cu privire la orice modificări planificate privind natura, funcționarea, extinderea sau reducerea semnificativă a capacității instalației care ar putea impune revizuirea permisului de emisii de gaze cu efect de seră. După caz, autoritatea competentă revizuieste permisul. În cazul în care survine o modificare a identității operatorului instalației, autoritatea competentă revizuieste permisul astfel încât acesta să includă numele și adresa noului operator.”

9. Articolul 9 se înlocuiește cu următorul text:

*„Articolul 9***Cantitatea de cote emise la nivel comunitar**

Cantitatea de cote emise anual la nivel comunitar începând din 2013 se diminuează linear pornind de la mijlocul perioadei 2008-2012. Cantitatea respectivă se reduce cu un factor linear de 1,74 % în raport cu cantitatea medie anuală totală a cotelor emise de statele membre în conformitate cu deciziile Comisiei privind planurile naționale de alocare pentru perioada 2008-2012.

Comisia publică, până la 30 iunie 2010, cantitatea totală la nivel comunitar a cotelor pentru 2013, pe baza totalului cantităților cotelor emise sau care urmează a fi emise de statele membre în conformitate cu deciziile Comisiei privind planurile naționale de alocare pentru perioada 2008-2012.

Comisia reexaminează factorul linear și prezintă o propunere, dacă este cazul, Parlamentului European și Consiliului începând cu 2020, în vederea adoptării unei decizii până în 2025.”

10. Se introduce următorul articol:

„Articolul 9a

Ajustarea cantității cotelor emise la nivel comunitar

(1) În ceea ce privește instalațiile incluse în sistemul comunitar în perioada 2008-2012 în temeiul articolului 24 alineatul (1), cantitatea cotelor emise începând cu 1 ianuarie 2013 se ajustează pentru a reflecta cantitatea medie anuală a cotelor emise pentru instalațiile respective în cursul perioadei de includere a acestora, cantitate ajustată cu factorul linear menționat la articolul 9.

(2) În ceea ce privește instalațiile care desfășoară activitățile menționate în anexa I, incluse în sistemul comunitar doar începând cu 2013, statele membre se asigură că operatorii acestor instalații prezintă autorității competente date privind emisiile, argumentate corespunzător și verificate în mod independent, astfel încât acestea să poată fi luate în considerare la ajustarea cantității de cote care trebuie emise la nivel comunitar.

Toate aceste date se prezintă până la 30 aprilie 2010 autorităților competente vizate, în conformitate cu dispozițiile adoptate în temeiul articolului 14 alineatul (1).

În cazul în care datele prezentate sunt justificate în mod corespunzător, autoritatea competentă informează în acest sens Comisia până la 30 iunie 2010, iar cantitatea cotelor care trebuie emise, ajustată cu factorul linear menționat la articolul 9, se ajustează în consecință. În cazul instalațiilor care generează alte gaze cu efect de seră decât CO₂, autoritatea competentă poate notifica o cantitate mai mică de emisii în conformitate cu potențialul lor de reducere a emisiilor acestor instalații.

(3) Comisia publică cantitățile ajustate menționate la alineatele (1) și (2) până la 30 septembrie 2010.

(4) În ceea ce privește instalațiile excluse din sistemul comunitar în conformitate cu articolul 27, cantitatea de cote care urmează să fie emise la nivel comunitar începând cu 1 ianuarie 2013 se ajustează descrescător pentru a reflecta emisiile medii anuale verificate provenite de la aceste instalații în perioada 2008-2010, ajustate cu factorul linear menționat la articolul 9.”

11. Articolul 10 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 10

Licitarea cotelor

(1) Începând din 2013, statele membre scot la licitație toate cotele care nu sunt alocate cu titlu gratuit în conformitate cu articolele 10a și 10c. Până la 31 decembrie 2010, Comisia stabilește și publică cantitatea estimată de cote care urmează să fie licitate.

(2) Cantitatea totală a cotelor pe care fiecare stat membru urmează să le scoată la licitație se prezintă după cum urmează:

- (a) 88 % din cantitatea totală a cotelor de licitat se distribuie între statele membre în ponderi identice cu ponderea deținută de statul membru vizat din totalul emisiilor verificate în cadrul sistemului comunitar pentru 2005 sau media pentru perioada 2005-2007, alegându-se valoarea cea mai ridicată;
- (b) 10 % din cantitatea totală a cotelor de licitat se distribuie între anumite state membre din motive de solidaritate și dezvoltare în cadrul Comunității, ceea ce înseamnă creșterea cantității cotelor pe care statul membru respectiv le scoate la licitație în temeiul literei (a) cu procente precizate în anexa IIa; și
- (c) 2 % din cantitatea totală a cotelor de licitat se distribuie între statele membre ale căror emisii de gaze cu efect de seră în 2005 au fost cu cel puțin 20 % sub emisiile în anul de referință în temeiul Protocolului de la Kyoto. Distribuția acestui procent între statele membre în cauză este stabilită în anexa IIb.

În sensul literei (a), în cazul statelor membre care nu au participat la sistemul comunitar în 2005, partea aferentă se calculează pe baza datelor verificate privind emisiile acestora în cadrul sistemului comunitar în 2007.

Acolo unde este necesar, procente menționate la literele (b) și (c) se adaptează în mod proporțional pentru ca distribuția să fie de 10 % și, respectiv, de 2 %.

(3) Statele membre determină destinația veniturilor obținute în urma licitării cotelor. Cel puțin 50 % din veniturile provenite din licitarea cotelor menționată la alineatul (2), inclusiv toate veniturile provenite din licitarea menționată la alineatul (2) literele (b) și (c), sau echivalentul valorii financiare a acestor venituri, ar trebui să fie utilizate în unul sau mai multe dintre următoarele scopuri:

- (a) reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră, inclusiv prin contribuția la Fondul Global pentru Energii Regenerabile și Eficiență Energetică și la Fondul pentru adaptare, declarat operațional de către Conferința de la Poznań privind schimbările climatice (COP 14 și COP/MOP 4), pentru adaptarea la efectele schimbărilor climatice și

pentru finanțarea cercetării și dezvoltării, precum și a proiectelor demonstrative în domeniul reducerii emisiilor și al adaptării la efectele schimbărilor climatice, inclusiv participarea la diverse inițiative în cadrul planului strategic în domeniul tehnologiei energetice și al platformelor tehnologice europene;

- (b) dezvoltarea energiilor regenerabile în vederea îndeplinirii angajamentului UE de a genera 20 % din energie din surse regenerabile până în 2020, precum și pentru dezvoltarea altor tehnologii care contribuie la tranziția către o economie fiabilă și durabilă cu emisii scăzute de dioxid de carbon și pentru a crește eficiența energetică cu 20 % până în 2020;
- (c) măsuri de evitare a defrișărilor și de creștere a împăduririlor și reîmpăduririlor în țările în curs de dezvoltare care au ratificat acordul internațional privind schimbările climatice; pentru transferul de tehnologie și facilitarea adaptării la efectele adverse ale schimbărilor climatice în aceste țări;
- (d) sechestrarea forestieră în Comunitate;
- (e) captarea și stocarea geologică a CO₂ în condiții de siguranță pentru mediu, în special a celui provenit de la centralele electrice care produc energie din combustibili fosili solizi și de la o serie de sectoare și subsectoare industriale, inclusiv în țările terțe;
- (f) încurajarea trecerii la emisii reduse și la forme de transport public;
- (g) finanțarea cercetării și dezvoltării în domeniul eficienței energetice și al tehnologiilor curate în sectoarele aflate sub incidența prezentei directive;
- (h) măsuri privind creșterea eficienței energetice și cele privind izolarea termică a locuințelor sau sprijinul financiar acordat pentru soluționarea aspectelor sociale în ceea ce privește gospodăriile cu venituri mici și mijlocii;
- (i) acoperirea cheltuielilor administrative legate de gestionarea sistemului comunitar.

Se consideră că statele membre au îndeplinit dispozițiile prezentului alineat în cazul în care acestea au instituit și pun în aplicare politici de sprijin financiar sau fiscal, inclusiv, în special, în țările în curs de dezvoltare, sau politici de reglementare naționale pentru impulsivarea sprijinului financiar, stabilite în scopurile prezentate la primul paragraf și care au o valoare echivalentă cu cel puțin 50 % din veniturile obținute în urma licitării cotelor prevăzute la alineatul (2), inclusiv din toate veniturile obținute din licitațiile menționate la alineatul (2) literele (b) și (c).

Statele membre informează Comisia privind utilizarea veniturilor și privind acțiunile întreprinse în conformitate cu prezentul alineat în rapoartele prezentate în temeiul Deciziei nr. 280/2004/CE.

(4) Până la 30 iunie 2010, Comisia adoptă un regulament privind calendarul, gestionarea și alte aspecte ale licitațiilor, astfel încât acestea să se desfășoare în mod deschis, transparent, armonizat și nediscriminatoriu. În acest scop, procesul ar trebui să fie previzibil, în special în ceea ce privește calendarul și succesiunea licitațiilor, precum și cantitatea estimată de cote puse la dispoziție.

Licitațiile trebuie concepute astfel încât să se garanteze că:

- (a) operatorii, în special IMM-urile care intră sub incidența sistemului comunitar, au acces deplin, echitabil și egal;
- (b) toți participanții au acces simultan la aceleași informații și participanții nu subminează desfășurarea licitației;
- (c) organizarea și participarea la licitații este eficientă din punctul de vedere al costurilor și sunt evitate costurile administrative nejustificate; precum și
- (d) se permite accesul la cotele alocate operatorilor cu emisii scăzute.

Măsura respectivă, destinată să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).

Pentru fiecare licitație, statele membre prezintă un raport cu privire la punerea în aplicare în mod corespunzător a regulilor de licitare, în special a celor legate de accesul echitabil și deschis, transparența, stabilirea prețului și de aspectele tehnice și operaționale. Rapoartele se înaintează în termen de o lună de la licitația în cauză și se publică pe website-ul Comisiei.

(5) Comisia monitorizează funcționarea pieței europene a carbonului. Comisia înaintează în fiecare an Parlamentului European și Consiliului un raport privind funcționarea pieței carbonului, care include aspecte privind punerea în aplicare a licitațiilor, lichiditățile și cantitățile tranzacționate. Statele membre asigură transmiterea către Comisie a tuturor informațiilor utile, cu cel puțin două luni înainte de adoptarea raportului de către Comisie, dacă acest lucru este necesar.”

12. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 10a

Norme comunitare tranzitorii privind alocarea de cote cu titlu gratuit

(1) Până la 31 decembrie 2010, Comisia adoptă dispoziții integral armonizate de punere în aplicare pentru o alocare armonizată a cotelor menționate la alineatele (4), (5), (7) și (12), inclusiv orice dispoziții necesare unei aplicări armonizate a alineatului (19).

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).

Măsurile menționate la primul paragraf stabilesc, în măsura posibilului, criteriile de referință *ex ante* la nivel comunitar pentru a se asigura că modalitățile de alocare încurajează tehnici eficiente din punct de vedere al reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră și al ameliorării randamentului energetic, ținând seama de cele mai eficiente tehnici, de produse de substituție, de procese alternative de producție, de cogenerarea cu un randament ridicat, de recuperarea gazelor reziduale în mod eficient din punct de vedere energetic, de utilizarea biomasei și de captarea și stocarea CO₂ în locurile în care există astfel de instalații, fără să se stimuleze creșterea nivelului emisiilor. Sunt interzise alocările cu titlu gratuit pentru producția de energie electrică, cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 10c și a energiei electrice produse din gaze reziduale.

Pentru fiecare sector și subsector, în principiu, criteriile de referință sunt calculate mai degrabă pentru produsul finit și nu pentru materiile prime, astfel încât să se maximizeze reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră și eficiența energetică pe parcursul fiecărui proces de producție din sectorul sau subsectorul în cauză.

La definirea principiilor de stabilire a criteriilor de referință *ex ante* pentru fiecare sector și subsector, Comisia consultă părțile interesate, inclusiv sectoarele și subsectoarele în cauză.

Din momentul aprobării de către Comunitate a unui acord internațional privind schimbările climatice, care prevede reduceri obligatorii ale emisiilor de gaze cu efect de seră comparabile cu cele ale Comunității, Comisia reexaminează aceste măsuri pentru a se asigura că alocarea cu titlu gratuit este utilizată numai în cazuri pe deplin justificate, având în vedere acordul respectiv.

(2) Pentru definirea principiilor de stabilire a criteriilor de referință pentru fiecare sector sau subsector, punctul de plecare îl reprezintă performanța medie a 10 % dintre cele mai eficiente instalații dintr-un sector sau subsector comunitar între 2007 și 2008. Comisia consultă persoanele interesate, inclusiv sectoarele și subsectoarele vizate.

Pentru stabilirea criteriilor de referință *ex ante*, regulamentele adoptate în temeiul articolelor 14 și 15 prevăd norme armonizate de monitorizare, raportare și verificare a emisiilor de gaze cu efect de seră care rezultă din procesul de producție.

(3) Sub rezerva dispozițiilor alineatelor (4) și (8) și fără a aduce atingere articolului 10c, se interzice alocarea de cote cu titlu gratuit pentru producătorii de energie electrică, pentru instalațiile de captare de CO₂, conductele de transport de CO₂ sau siturile de stocare a CO₂.

(4) În ceea ce privește producerea de căldură sau răcirea, cotele cu titlu gratuit se alocă pentru sistemele de încălzire centralizată, precum și pentru instalațiile de cogenerare cu randament ridicat, definite de Directiva 2004/8/CE, pentru o cerere justificată din punct de vedere economic. În fiecare an ulterior anului 2013, cantitatea totală a cotelor alocate acestor instalații pentru producția de energie termică se ajustează cu factorul linear menționat la articolul 9.

(5) Cantitatea anuală maximă de cote utilizată ca bază pentru calcularea cotelor alocate instalațiilor care nu intră sub incidența alineatului (3) și care nu sunt nou intrate nu depășește suma reprezentată de:

- (a) cantitatea totală anuală la nivel comunitar calculată în conformitate cu articolul 9 înmulțită cu ponderea emisiilor provenite de la instalațiile care nu intră sub incidența alineatului (3) din totalul emisiilor medii verificate în perioada 2005-2007 provenite de la instalațiile incluse în sistemul comunitar în perioada 2008-2012; și
- (b) totalul mediei emisiilor anuale verificate ale instalațiilor în 2005-2007, care au fost incluse în sistemul comunitar doar începând cu 2013 și care nu intră sub incidența alineatului (3), ajustat cu factorul linear menționat la articolul 9.

Dacă este cazul, se aplică un factor de corecție transsectorial uniform.

(6) Statele membre pot, de asemenea, să adopte măsuri financiare în favoarea sectoarelor sau subsectoarelor care sunt considerate a fi expuse unor riscuri semnificative de relocare a emisiilor de dioxid de carbon ca urmare a transferării costului dioxidului de carbon în prețul electricității, pentru a compensa aceste costuri și atunci când astfel de măsuri financiare respectă normele aplicabile privind ajutorul de stat și care urmează să fie adoptate în acest domeniu.

Aceste măsuri trebuie să se bazeze pe stabilirea unor criterii de referință *ex ante* pentru emisiile indirecte de CO₂ pe unitatea de producție. Aceste criterii de referință *ex ante* se calculează, într-un sector sau subsector dat, ca fiind produsul dintre consumul de energie electrică pe unitatea de producție corespunzătoare celei mai eficiente tehnologii disponibile și emisiile de CO₂ aferente producției de electricitate relevante la nivel european.

(7) 5 % din cantitatea de cote la nivel comunitar, stabilită în conformitate cu articolele 9 și 9a pentru perioada 2013-2020, constituie o rezervă pentru instalațiile nou intrate, acesta fiind procentul maxim care poate fi alocat instalațiilor nou intrate în conformitate cu normele adoptate în temeiul alineatului (1) din prezentul articol. În conformitate cu articolul 10 alineatul (2) și, în ceea ce privește normele de aplicare și calendarul, cu articolul 10 alineatul (4), precum și cu dispozițiile de aplicare relevante, statele membre scot la licitație cotele din această rezervă comunitară care nu sunt nici alocate instalațiilor nou intrate, nici utilizate în temeiul alineatului (8), (9) sau (10) din prezentul articol în perioada 2013-2020, ținând seama de cota din rezervă de care au beneficiat instalațiile de pe teritoriul lor.

Cantitățile de cote alocate se ajustează cu factorul linear menționat la articolul 9.

Sunt interzise alocările cu titlu gratuit instalațiilor nou intrate pentru producerea de energie electrică.

Până la 31 decembrie 2010, Comisia adoptă norme armonizate privind aplicarea definiției «instalației nou intrate», în special în raport cu definiția «extinderilor semnificative».

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).

(8) Până la 31 decembrie 2015, sunt disponibile maximum 300 de milioane de cote din rezerva instalațiilor nou intrate, pentru a contribui la stimularea elaborării și funcționării unui număr de până la 12 proiecte demonstrative comerciale care vizează captarea și stocarea geologică a CO₂ (CSC) sigură din punctul de vedere al mediului, precum și a unor proiecte demonstrative din domeniul tehnologiilor pentru energie din surse regenerabile, desfășurate pe teritoriul Uniunii.

Cotele sunt disponibile pentru a sprijini proiecte demonstrative care prevăd dezvoltarea, în zone cu o amplasare echilibrată din punct de vedere geografic, a unei game ample de tehnologii CSC și de tehnologii inovatoare din domeniul energiei din surse regenerabile care nu sunt încă viabile din punct de vedere comercial. Atribuirea cotelor depinde de evitarea verificată a emisiilor de CO₂.

Proiectele se selectează pe baza unor criterii transparente și obiective, care includ cerințe privind împărțirea cunoștințelor. Respectivul criterii și măsuri se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 23 alineatul (3) și se fac publice.

Se rezervă cote pentru proiectele care îndeplinesc criteriile menționate la paragraful al treilea. Sprijinul pentru aceste proiecte se acordă prin intermediul statelor membre și este completat de o cofinanțare substanțială din partea operatorului instalației. Proiectele respective ar putea, de asemenea, să fie cofinanțate de statele membre în cauză, precum și de alte instrumente. Prin mecanismul prevăzut de prezentul alineat nu este sprijinit niciun proiect care depășește 15 % din totalul cotelor disponibile în acest scop. Aceste cote se iau în considerare în conformitate cu alineatul (7).

(9) Lituania, care, în conformitate cu articolul 1 din Protocolul nr. 4 privind centrala nucleară de la Ignalina, anexat la Actul de aderare din 2003, s-a angajat să închidă unitatea 2 a centralei nucleare de la Ignalina până la 31 decembrie 2009, poate solicita, în cazul în care nivelul total verificat al emisiilor Lituaniei în perioada 2013-2015 în cadrul sistemului comunitar depășește totalul cotelor gratuite alocate instalațiilor din Lituania pentru emisiile aferente producției de energie electrică în acea perioadă și trei optimi din cotele ce vor fi luate de Lituania pentru perioada 2013-2020, cote din rezerva instalațiilor nou intrate pe piață pentru a licita în conformitate cu regulamentul menționat la articolul 10 alineatul (4). Cantitatea maximă de cote este echivalentă cu depășirea nivelului de emisii în acea perioadă, în măsura în care această depășire se datorează creșterilor emisiilor aferente producției de energie electrică, minus orice cantitate cu care alocările din statul membru în cauză în perioada 2008-2012 au depășit emisiile verificate în cadrul sistemului comunitar în Lituania pe parcursul acelei perioade. Orice astfel de cote se iau în considerare în conformitate cu alineatul (7).

(10) Orice stat membru a cărui rețea de electricitate este interconectată cu Lituania și care în 2007 a importat mai mult de 15 % din consumul național de energie electrică din Lituania pentru consumul propriu, și în cazul în care nivelul de emisii a crescut datorită investițiilor în noi modalități de generare a energiei electrice, poate aplica, *mutatis mutandis*, dispozițiile alineatului (9) în condițiile prevăzute la acel alineat.

(11) Sub rezerva dispozițiilor articolului 10b, cantitatea de cote alocate cu titlu gratuit în temeiul alineatelor (4)-(7) din prezentul articol în 2013 este de 80 % din cantitatea stabilită în conformitate cu măsurile menționate la alineatul (1). Ulterior, alocarea cu titlu gratuit scade în fiecare an cu aceeași cantitate, până la 30 % alocări gratuite în 2020, cu scopul de a se ajunge la nicio alocare cu titlu gratuit în 2027.

(12) Sub rezerva articolului 10b, în 2013 și în fiecare an ulterior până în 2020, instalațiilor din sectoarele sau subsectoarele expuse la un risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon li se atribuie, în conformitate cu alineatul (1), cote cu titlu gratuit la un nivel de 100 % din cantitatea stabilită în conformitate cu măsurile prevăzute la alineatul (1).

(13) Până la 31 decembrie 2009 și, ulterior, la fiecare cinci ani, după discuții în cadrul Consiliului European, Comisia stabilește o listă a sectoarelor sau subsectoarelor menționate la alineatul (12), pe baza criteriilor menționate la alineatele (14)-(17).

În fiecare an Comisia poate, din proprie inițiativă sau la cererea unui stat membru, să adauge la lista menționată la primul paragraf un sector sau un subsector, în cazul în care se poate demonstra, într-un raport analitic, că sectorul sau subsectorul respectiv întrunește criteriile menționate la alineatele (14)-(17), ca urmare a unei modificări care are un impact semnificativ asupra activităților sectorului sau subsectorului în cauză.

În vederea punerii în aplicare a prezentului articol, Comisia consultă statele membre, sectoarele sau subsectoarele vizate și alți actori implicați.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).

(14) Pentru a stabili sectoarele sau subsectoarele menționate la alineatul (12), Comisia evaluează, la nivel comunitar, măsura în care sectorul sau subsectorul în cauză poate, la nivelul relevant de clasificare, transfera costul direct al cotelor solicitate și costurile indirecte provenite din creșterea prețurilor la energie electrică ca urmare a aplicării prezentei directive în prețul produselor, fără a pierde o parte semnificativă a cotei de piață în favoarea instalațiilor mai puțin eficiente din punct de vedere al emisiilor de carbon, situate în afara Comunității. Aceste evaluări trebuie să se bazeze pe un preț mediu al carbonului, în conformitate cu evaluarea de impact realizată de Comisie, care însoțește pachetul pentru punerea în aplicare a obiectivelor UE privind schimbările climatice și energia din surse regenerabile pentru anul 2020 și, în eventualitatea în care acestea sunt disponibile, cu datele privind activitatea comercială, producția și valoarea adăugată din ultimii trei ani referitoare la fiecare sector sau subsector.

(15) Se consideră că un sector sau un subsector este expus unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) totalul costurilor suplimentare directe sau indirecte provocate de aplicarea prezentei directive ar duce la o creștere substanțială a costurilor de producție, calculată ca procent din valoarea adăugată brută, de cel puțin 5 %; și
- (b) intensitatea schimburilor comerciale cu țări terțe definită ca raport între valoarea totală a exporturilor către țări terțe plus valoarea importurilor din țări terțe și mărimea totală a pieței comunitare (cifra de afaceri anuală plus totalul importurilor din țări terțe) este mai mare de 10 %.

(16) Fără a aduce atingere alineatului (15), se consideră că un sector sau un subsector este expus unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon în cazul în care:

- (a) totalul costurilor suplimentare directe sau indirecte provocate de implementarea prezentei directive ar duce la o creștere foarte importantă a costurilor de producție, calculată ca procent din valoarea adăugată brută, de cel puțin 30 %; sau
- (b) intensitatea schimburilor comerciale cu țări terțe definită ca raport între valoarea totală a exporturilor către țări terțe plus valoarea importurilor din țări terțe și mărimea totală a pieței comunitare (cifra de afaceri anuală plus totalul importurilor din țări terțe) este mai mare de 30 %.

(17) Lista menționată la alineatul (13) poate fi completată după finalizarea unei evaluări calitative, ținând seama, în momentul în care datele relevante sunt disponibile, de criteriile următoare:

- (a) măsura în care instalațiile individuale din sectorul și/sau subsectorul vizat au posibilitatea de a reduce nivelurile emisiilor sau consumul de electricitate, inclusiv, după caz, creșterea costurilor de producție la care ar putea conduce investiția aferentă, de exemplu pe baza celor mai eficiente tehnici;
- (b) caracteristicile actuale și planificate ale pieței, inclusiv atunci când expunerea comercială sau ratele de creștere a costurilor directe și indirecte se apropie de unul din pragurile menționate la alineatul (16);
- (c) marjele de profit, care pot servi drept indicator potențial pentru investițiile pe termen lung și/sau pentru deciziile de relocalizare.

(18) Lista sectoarelor sau subsectoarelor menționate la alineatul (13) se stabilește luând în considerare, atunci când sunt disponibile date relevante, următoarelor aspecte:

- (a) măsura în care țările terțe care reprezintă o pondere decisivă a producției globale în sectoarele sau subsectoarele considerate ca fiind expuse riscului de relocare a emisiilor de dioxid de carbon se angajează ferm să reducă emisiile de gaze cu efect de seră în sectoarele sau

subsectoarele relevante într-o măsură comparabilă cu Comunitatea și în același interval de timp; precum și

- (b) măsura în care eficiența în ce privește emisiile de carbon a instalațiilor situate în respectivele țări este comparabilă cu cea înregistrată în Comunitate.

(19) Se interzice alocarea de cote cu titlu gratuit unei instalații care și-a încetat activitatea, cu excepția cazului în care operatorul demonstrează autorității competente că instalația respectivă își va relua producția într-un interval de timp definit și rezonabil. Se consideră că și-au încetat activitatea instalațiile al căror permis de emisie de gaze cu efect de seră a expirat sau a fost retras și instalațiile în cazul cărora funcționarea sau reluarea funcționării este tehnic imposibilă.

(20) În cadrul măsurilor adoptate în temeiul alineatului (1), Comisia include măsuri destinate definirii instalațiilor care își încetează parțial activitatea sau își reduc în mod semnificativ capacitatea și măsuri destinate adaptării, în mod adecvat, a nivelului de alocări gratuite care le corespund.

Articolul 10b

Măsuri de sprijinire a anumitor industrii mari consumatoare de energie în cazul relocării emisiilor de dioxid de carbon

(1) Ținând seama de rezultatul negocierilor internaționale și de măsura în care acestea generează reduceri globale ale emisiilor de gaze cu efect de seră, și în urma consultării tuturor partenerilor sociali interesați, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, până la 30 iunie 2010, un raport analitic de evaluare a situației sectoarelor sau subsectoarelor mari consumatoare de energie care sunt considerate a fi expuse unor riscuri semnificative de relocare a emisiilor de dioxid de carbon. Acest raport este însoțit de propuneri adecvate, care pot include:

- (a) adaptarea ponderii cotelor primite cu titlu gratuit de sectoarele sau subsectoarele respective în temeiul articolului 10a;
- (b) includerea în sistemul comunitar a importatorilor de produse fabricate de sectoarele sau de subsectoarele stabilite în conformitate cu articolul 10a;
- (c) evaluarea impactului relocării emisiilor de dioxid de carbon asupra securității energetice a statelor membre, în special acolo unde conexiunile electrice cu restul Uniunii Europene sunt insuficiente și acolo unde există conexiuni electrice cu țările terțe, precum și măsuri adecvate în această privință.

Atunci când se stabilesc măsurile adecvate se ține seama și de toate acordurile sectoriale obligatorii care duc la reduceri globale ale emisiilor de gaze cu efect de seră de amploarea necesară pentru a combate eficient schimbările climatice, acorduri care pot fi monitorizate, verificate și care pot face obiectul unor mecanisme obligatorii de garantare a aplicării.

(2) Comisia evaluează până la 31 martie 2011 dacă deciziile adoptate cu privire la proporția de cote primite cu titlu gratuit de sectoare sau subsectoare în conformitate cu alineatul (1), inclusiv efectul stabilirii criteriilor de referință *ex ante* în conformitate cu articolul 10a alineatul (2), pot afecta în mod semnificativ cantitatea de cote care va fi lăsată în conformitate cu articolul 10 alineatul (2) litera (b), în comparație cu un scenariu care prevede o licitație completă pentru toate sectoarele în 2020. Comisia prezintă, dacă este cazul, propuneri adecvate Parlamentului European și Consiliului, luând în considerare efectele posibile ale respectivelor propuneri din punct de vedere al distribuției.

Articolul 10c

Optarea pentru alocări tranzitorii cu titlu gratuit în scopul modernizării producției de energie electrică

(1) Prin derogare de la articolul 10a alineatele (1)-(5), statele membre pot să prevadă alocări tranzitorii cu titlu gratuit în cazul instalațiilor pentru producția de energie electrică care funcționează până la 31 decembrie 2008 sau pentru instalațiile pentru producția de energie electrică pentru care procesul de investiție a fost inițiat până la aceeași dată, în cazul în care este îndeplinită oricare dintre condițiile următoare:

- (a) în 2007, rețeaua națională de energie electrică nu era conectată direct sau indirect la rețeaua/sistemul interconectat exploatat(ă) de Uniunea pentru coordonarea transmiterii de energie electrică (UCTE);
- (b) în 2007, rețeaua națională de energie electrică a fost conectată direct sau indirect la rețeaua exploatată de Uniunea pentru Coordonarea transmiterii de energie electrică (UCTE) doar printr-o singură linie cu o capacitate de mai puțin de 400 MW; sau
- (c) în 2006, peste 30 % din energia electrică a fost produsă din combustibili fosili și PIB pe cap de locuitor nu a depășit 50 % din PIB mediu pe cap de locuitor la prețurile pieței din Comunitate.

Statul membru în cauză prezintă Comisiei un plan național care prevede investiții pentru modernizarea infrastructurii și tehnologiilor ecologice. Planul național prevede, de asemenea, diversificarea mixului energetic și a surselor de aprovizionare cu o valoare echivalentă, în măsura posibilului, cu cea a valorii de piață a alocărilor cu titlu gratuit în ceea ce privește investițiile planificate, ținând cont în același timp de necesitatea de a limita cât mai mult posibil creșterile de preț direct legate de acestea. Respectivul stat membru prezintă Comisiei, în fiecare an, un raport privind investițiile destinate modernizării infrastructurii și tehnologiilor ecologice. Pot fi luate în considerare în acest sens investițiile realizate de la 25 iunie 2009.

(2) Alocările tranzitorii cu titlu gratuit sunt deduse din cantitatea de cote pe care altfel statul membru în cauză le-ar scoate la licitație în conformitate cu articolul 10 alineatul (2). În 2013, totalul alocărilor tranzitorii cu titlu gratuit nu va depăși 70 % din media emisiilor anuale verificate în perioada 2005-2007 ale acestor producători de energie electrică pentru valoarea care corespunde consumului național final brut al statului membru în cauză și va scădea treptat, până la

eliminarea totală a alocării gratuite în 2020. În cazul statelor membre care nu au participat la sistemul comunitar în 2005, emisiile relevante se calculează pe baza datelor verificate privind emisiile acestora în cadrul sistemului comunitar în 2007.

Statul membru în cauză poate să prevadă ca operatorul instalației respective poate utiliza cotele alocate în conformitate cu prezentul articol numai pentru restituirea cotelor în conformitate cu articolul 12 alineatul (3) în legătură cu emisiile aceleiași instalații în cursul anului pentru care sunt alocate cotele.

(3) Alocările pentru operatori au la bază alocările efectuate în temeiul emisiilor verificate înregistrate în perioada 2005-2007 sau un criteriu de referință *ex ante* privind eficiența bazată pe media ponderată a nivelurilor de emisii aferente celei mai eficiente producții de energie electrică din punctul de vedere al emisiilor de gaze cu efect de seră acoperite de sistemul comunitar pentru instalațiile care utilizează diferiți combustibili. Ponderele poate reflecta ponderile diferiților combustibili în cadrul producției de energie electrică din statul membru în cauză. În conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 23 alineatul (2), Comisia adoptă ghiduri pentru a garanta că metodologia de alocare evită denaturarea nejustificată a concurenței și reduce la minim impactul negativ asupra stimulentele în direcția reducerii emisiilor.

(4) Orice stat membru care aplică prezentul articol solicită producătorilor de energie electrică și operatorilor de rețele care beneficiază de cote cu titlu gratuit să prezinte un raport anual cu privire la punerea în practică a investițiilor menționate în cadrul planului național. Statele membre transmit Comisiei rapoarte în acest sens și fac publice rapoartele în cauză.

(5) Orice stat membru care intenționează să aloce cote în temeiul prezentului articol prezintă Comisiei, până la 30 septembrie 2011, o cerere care cuprinde metodologia de alocare propusă și alocările individuale. Cererea cuprinde:

- (a) dovada că statul membru îndeplinește cel puțin una dintre condițiile de la alineatul (1);
- (b) o listă a instalațiilor incluse în cerere și valoarea cotelor de alocat fiecărei instalații, în conformitate cu alineatul (3) și cu orientările Comisiei;
- (c) planul național prevăzut la alineatul (1) al doilea paragraf;
- (d) dispoziții de monitorizare și de aplicare în legătură cu investițiile planificate în conformitate cu planul național;
- (e) informații care să arate că alocările nu creează o denaturare nejustificată a concurenței.

(6) Comisia evaluează cererea ținând seama de elementele menționate la alineatul (5) și poate respinge cererea, sau orice element din aceasta, în termen de șase luni de la primirea informațiilor relevante.

(7) Cu doi ani înainte de sfârșitul perioadei în cursul căreia un stat membru poate oferi alocări tranzitorii cu titlu gratuit pentru instalații pentru producția de energie electrică care funcționează până la 31 decembrie 2008, Comisia evaluează progresele înregistrate în aplicarea planului național. În cazul în care Comisia consideră, la cererea statului membru în cauză, că este nevoie de o eventuală prelungire a perioadei respective, poate prezenta Parlamentului European și Consiliului propuneri adecvate, inclusiv condițiile care ar trebui să fie îndeplinite în cazul prelungirii perioadei respective.”

13. Articolele 11 și 11a se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 11

Măsuri naționale de punere în aplicare

(1) Fiecare stat membru publică și prezintă Comisiei, până la 30 septembrie 2011, lista instalațiilor de pe teritoriul său care intră sub incidența prezentei directive, precum și cotele gratuite alocate fiecărei instalații de pe teritoriul său, calculate în conformitate cu normele menționate la articolul 10a alineatul (1) și la articolul 10c.

(2) Până la data de 28 februarie a fiecărui an, autoritățile competente emit cantitatea de cote care trebuie alocate pentru anul respectiv, calculată în conformitate cu articolele 10, 10a și 10c.

(3) Statele membre nu pot alocă cote cu titlu gratuit în temeiul alineatului (2) instalațiilor a căror înscriere în lista menționată la alineatul (1) a fost respinsă de către Comisie.

Articolul 11a

Utilizarea de CER și de ERU rezultate din activități de proiect în cadrul sistemului comunitar anterior intrării în vigoare a unui acord internațional privind schimbările climatice

(1) Alineatele (2)-(7) din prezentul articol se aplică fără a aduce atingere aplicării articolului 28 alineatele (3) și (4).

(2) În măsura în care nu au epuizat CER și ERU autorizate de statele membre pentru operatori sau operatori de aeronave pentru perioada 2008-2012 sau în cazul în care s-a acordat dreptul de a utiliza credite în temeiul alineatului (8), operatorii pot solicita autorității competente să le aloce cote valabile începând cu 2013 în schimbul CER și ERU aferente unor reduceri de emisii realizate până în 2012 în cadrul tipurilor de proiecte eligibile pentru utilizare în cadrul sistemului comunitar în perioada 2008-2012.

Până la 31 martie 2015, autoritatea competentă efectuează aceste schimburi la cerere.

(3) În măsura în care operatorii nu au epuizat CER și ERU autorizate de statele membre pentru operatori sau operatori de aeronave pentru perioada 2008-2012, sau în cazul în care s-a acordat dreptul de a utiliza credite în temeiul alineatului (8), autoritățile competente permit operatorilor să schimbe CER și ERU rezultate din proiecte înregistrate înainte de 2013 și care au fost alocate pentru reduceri ale emisiilor realizate începând cu 2013 contra unor cote valabile din 2013.

Primul paragraf se aplică CER și ERU pentru toate tipurile de proiect care au fost eligibile pentru utilizare în cadrul sistemului comunitar în perioada 2008-2012.

(4) În măsura în care operatorii nu au epuizat CER și ERU autorizate de statele membre pentru operatori sau operatori de aeronave pentru perioada 2008-2012, sau în cazul în care s-a acordat dreptul de a utiliza credite în temeiul alineatului (8), autoritățile competente permit operatorilor să schimbe CER alocate pentru reduceri ale emisiilor realizate începând cu 2013 contra unor cote provenind din proiecte noi lansate începând cu 2013 în țările cel mai puțin dezvoltate.

Primul paragraf se aplică CER pentru toate tipurile de proiect care au fost eligibile pentru a fi utilizate în cadrul sistemului comunitar în perioada 2008-2012, până la încheierea unui acord în acest sens între țările respective și Comunitate sau până în 2020, luându-se în considerare data cea mai apropiată dintre acestea două.

(5) În măsura în care operatorii nu au epuizat CER și ERU autorizate de statele membre pentru operatori sau operatori de aeronave pentru perioada 2008-2012, sau în cazul în care s-a acordat dreptul de a utiliza credite în temeiul alineatului (8) și în eventualitatea în care negocierile pentru un acord internațional privind schimbările climatice nu se încheie până la 31 decembrie 2009, creditele provenind din proiecte sau alte activități de reducere a emisiilor pot fi utilizate în sistemul comunitar în conformitate cu acordurile încheiate cu țări terțe în care se precizează nivelurile de utilizare. În conformitate cu aceste acorduri, operatorii pot utiliza creditele din activitățile de proiect desfășurate în țări terțe pentru a-și respecta obligațiile care le revin în cadrul sistemului comunitar.

(6) Acordurile menționate la alineatul (5) prevăd utilizarea în sistemul comunitar a creditelor provenind din tipurile de proiecte care au fost eligibile pentru utilizare în cadrul sistemului comunitar în perioada 2008-2012, inclusiv din tehnologii legate de energiile din surse regenerabile sau de eficiența energetică, care promovează transferul tehnologic și dezvoltarea durabilă. De asemenea, acordurile respective prevăd utilizarea unor credite provenind din proiecte în care valoarea de referință utilizată este inferioară nivelului prevăzut pentru alocarea cu titlu gratuit în temeiul măsurilor menționate la articolul 10a sau inferioară nivelurilor prevăzute de legislația comunitară.

(7) Începând cu 1 ianuarie 2013, din momentul încheierii unui acord internațional privind schimbările climatice, sunt acceptate în sistemul comunitar numai creditele din proiecte provenind din țări terțe care au ratificat acordul respectiv.

(8) Toți operatorii existenți sunt autorizați să utilizeze credite în perioada 2008-2020 fie până la quantumul autorizat în perioada 2008-2012, fie până la un quantum echivalent cu un procentaj, stabilit la cel puțin 11 %, din alocarea corespunzătoare perioadei 2008-2012, luându-se în considerare quantumul cel mai ridicat.

Operatorii se autorizează să utilizeze credite care depășesc procentul de 11 % prevăzut la primul paragraf, până la un quantum stabilit astfel încât cotele gratuite în perioada 2008-2012 combinate cu totalul creditelor de proiect acordate să fie egale cu un anumit procent din emisiile lor verificate în perioada 2005-2007.

Instalațiile nou intrate, inclusiv instalațiile nou intrate în perioada 2008-2012 cărora nu li s-au acordat nici cote gratuite, nici dreptul de a utiliza CER și ERU în perioada 2008-2012 și sectoarele noi sunt autorizate să utilizeze credite până la un quantum echivalent cu un procent, stabilit la cel puțin 4,5 %, din emisiile lor verificate în perioada 2013-2020. Operatorii din domeniul aviației sunt autorizați să utilizeze credite până la un quantum echivalent cu un procent, stabilit la cel puțin 1,5 %, din emisiile lor verificate în perioada 2013-2020.

Se adoptă măsuri care să specifice procente exacte care se aplică în conformitate cu primul, al doilea și al treilea paragraf. Cel puțin o treime din quantumul suplimentar care urmează să fie distribuit operatorilor existenți în plus față de primul procent menționat la primul paragraf se distribuie operatorilor care au avut nivelul mediu cel mai scăzut de cote cu titlu gratuit combinate cu credite de proiect utilizate în perioada 2008-2012.

Măsurile respective asigură ca utilizarea totală a creditelor alocate să nu depășească 50 % din reducerile de la nivelul Comunității sub nivelurile din 2005 ale sectoarelor existente în cadrul sistemului comunitar în perioada 2008-2020 și 50 % din reducerile de la nivelul Comunității sub nivelurile din 2005 ale sectoarelor noi și aviației din perioada de la data includerii acestora în sistemul comunitar până în 2020.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).

(9) De la 1 ianuarie 2013, se pot aplica măsuri de restricționare a utilizării unor credite specifice provenind din proiecte.

Măsurile respective stabilesc, de asemenea, data de la care utilizarea creditelor în temeiul alineatelor (1)-(4) se face în conformitate cu măsurile respective. Data menționată este de cel puțin șase luni de la adoptarea măsurilor sau de cel mult trei ani de la adoptarea acestora.

Aceste măsuri, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3). Comisia ia în considerare posibilitatea de a prezenta comitetului un proiect al măsurilor propuse, în cazul în care un stat membru solicită acest lucru.”

14. La articolul 11b alineatul (1) se adaugă următorul paragraf:

„Comunitatea și statele sale membre autorizează activități de proiect numai în cazul în care toți participanții la proiect își au sediul fie într-o țară care a încheiat acordul internațional referitor la aceste proiecte, fie într-o țară sau unitate administrativă subfederală sau regională legată de sistemul comunitar în temeiul articolului 25.”

15. Articolul 12 se modifică după cum urmează:

(a) se introduce următorul alineat:

„(1a) Până la 31 decembrie 2010, Comisia verifică dacă piața cotelor de emisie este suficient protejată de utilizările abuzive ale informațiilor confidențiale și de manipulările pieței și, după caz, prezintă propuneri care să asigure protecția necesară. Dispozițiile relevante ale Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind utilizările abuzive ale informațiilor confidențiale și manipulările pieței (market abuse) (*) pot fi utilizate, cu adaptările adecvate necesare aplicării în domeniul comerțului cu produse de bază.

(*) JO L 96, 12.4.2003, p. 16.”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(3a) Obligația de a restitui cotele nu se aplică în ceea ce privește emisiile care, conform verificărilor, sunt captate și transportate în vederea stocării permanente într-o instalație care dispune de un permis în vigoare, în conformitate cu Directiva 2009/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind stocarea geologică a dioxidului de carbon (*).

(*) JO L 140, 5.6.2009, p. 114.”;

(c) se introduce următorul alineat:

„(5) Alineatele (1) și (2) se aplică fără a aduce atingere articolului 10c.”

16. Articolul 13 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 13

Valabilitatea cotelor

(1) Cotele emise începând cu 1 ianuarie 2013 sunt valabile pentru emisiile produse în cursul unei perioade de opt ani care începe la 1 ianuarie 2013.

(2) După patru luni de la începutul fiecărei perioade menționate la alineatul (1), cotele care nu mai sunt valabile și care nu au fost restituite și anulate în conformitate cu articolul 12 sunt anulate de către autoritatea competentă.

Statele membre eliberează persoanelor cote pentru perioada în curs care să înlocuiască orice cote deținute de acestea care sunt anulate în conformitate cu primul paragraf.”

17. Articolul 14 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 14

Monitorizarea și raportarea emisiilor

(1) Până la 31 decembrie 2011, Comisia adoptă un regulament privind monitorizarea și raportarea emisiilor și, după caz, a datelor aferente activităților enumerate în anexa I și privind monitorizarea și raportarea datelor tonă-kilometru în scopul unei puneri în aplicare în temeiul articolului 3e sau 3f, regulament care se bazează pe principiile de reglementare a monitorizării și raportării stabilite în anexa IV și precizează potențialul de încălzire globală al fiecărui gaz cu efect de seră în cadrul cerințelor privind monitorizarea și raportarea emisiilor pentru tipul respectiv de gaz.

Măsura respectivă, destinată să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).

(2) Regulamentul menționat la alineatul (1) ține seama de datele științifice cele mai exacte și actualizate care sunt disponibile, în special de datele IPCC, și poate include, de asemenea, dispoziții care îi obligă pe operatori să raporteze emisiile aferente producerii de bunuri fabricate de industriile mari consumatoare de energie care pot fi expuse concurenței internaționale. De asemenea, regulamentul în cauză poate să prevadă verificarea independentă a acestor informații.

Aceste cerințe pot include raportarea emisiilor provenite din producerea de energie electrică aflate sub incidența sistemului comunitar și legate de producerea unor astfel de bunuri.

(3) Statele membre se asigură că fiecare operator al unei instalații sau un operator de aeronave monitorizează și raportează autorității competente emisiile instalației în cauză produse pe parcursul fiecărui an calendaristic sau, de la 1 ianuarie 2010, ale aeronavei al cărui operator este, după încheierea anului respectiv, în conformitate cu regulamentul menționat la alineatul (1).

(4) Regulamentul menționat la alineatul (1) poate include cerințe cu privire la utilizarea unor sisteme automate și a unor formate de schimb de date pentru a armoniza comunicarea dintre operator, verficator și autoritățile competente în ceea ce privește planul de monitorizare, raportul anual privind emisiile și activitățile de verificare.”

18. Articolul 15 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„**Verificare și acreditare**”;

(b) se adaugă următoarele paragrafe:

„Până la 31 decembrie 2011, Comisia adoptă un regulament privind verificarea rapoartelor referitoare la emisii pe baza principiilor menționate în anexa V și privind acreditarea și supravegherea verficatorilor, precizând condițiile de acreditare și retragere a acreditărilor, precum și de recunoaștere reciprocă și evaluare colegială a organismelor de acreditare, după caz.

Măsura respectivă, destinată să modifice elemente neesențiale din prezenta directivă prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).”

19. Se introduce următorul articol:

„Articolul 15a

Dezvăluirea informațiilor și secretul profesional

Statele membre și Comisia se asigură că toate deciziile și rapoartele referitoare la cantitatea și alocarea cotelor și la monitorizarea, raportarea și verificarea emisiilor sunt dezvăluite imediat, în mod organizat, astfel încât să se garanteze accesul nediscriminatoriu la aceste informații.

Informațiile care fac obiectul secretului profesional nu pot fi dezvăluite niciunei alte persoane sau autorități, cu excepția cazului în care acest lucru este prevăzut de actele cu putere de lege și de normele administrative în vigoare.”

20. La articolul 16, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Amenda pentru depășirea nivelului de emisii aferent cotelor emise începând cu 1 ianuarie 2013 crește în conformitate cu indicele european al prețurilor de consum.”

21. Articolul 19 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Cotele emise începând cu 1 ianuarie 2012 sunt înregistrate în registrul comunitar în vederea executării proceselor referitoare la menținerea conturilor de depozit deschise în statul membru și la alocarea, restituirea și anularea cotelor în conformitate cu regulamentul menționat la alineatul (3).

Fiecare stat membru trebuie să fie în măsură să realizeze executarea operațiilor autorizate în temeiul UNFCCC sau al Protocolului de la Kyoto.”

(b) se adaugă următorul alineat:

„(4) Regulamentul menționat la alineatul (3) prevede modalitățile adecvate pentru ca registrul comunitar să poată efectua tranzacții și alte operațiuni necesare pentru aplicarea procedurilor menționate la articolul 25 alineatul (1b). Regulamentul în cauză include, de asemenea, procesele legate de gestionarea schimbării și incidentelor în cadrul registrului comunitar, în ceea ce privește chestiunile menționate la alineatul (1) din prezentul articol. Acesta prevede modalitățile adecvate prin care registrul comunitar să asigure că inițiativele statelor membre legate de măsurile privind îmbunătățirea eficienței, gestionarea costurilor administrative și controlul calității sunt realizabile.”

22. Articolul 21 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), a doua teză se înlocuiește cu următorul text:

„Raportul respectiv acordă o atenție specială modalităților privind alocarea cotelor, funcționarea registrelor, precum și executarea măsurilor de punere în aplicare legate de monitorizarea și raportarea emisiilor, de verificare și de acreditare, de aspecte referitoare la respectarea prezentei directive și, după caz, legate de regimul fiscal aplicat cotelor.”;

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Comisia organizează un schimb de informații între autoritățile competente din statele membre cu privire la evoluțiile legate de alocarea cotelor, de folosirea ERU și CER în sistemul comunitar, de funcționarea registrelor, de monitorizare, raportare, verificare și acreditare, de tehnologia informațiilor, precum și de respectarea prezentei directive.”

23. Articolul 22 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 22

Modificări ale anexelor

Anexele la prezenta directivă, cu excepția anexelor I, IIa și IIb, pot fi modificate, având în vedere rapoartele prevăzute la articolul 21 și experiența aplicării prezentei directive. Anexele IV și V pot fi modificate pentru a îmbunătăți monitorizarea, raportarea și verificarea emisiilor.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, printre altele prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).”

24. La articolul 23 se adaugă următorul alineat:

„(4) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 4 și 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din aceasta.”

25. Articolul 24 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 24

Proceduri pentru includerea unilaterală a unor tipuri suplimentare de activități și gaze

(1) Din 2008, statele membre pot pune în aplicare comercializarea cotelor de emisie în conformitate cu prezenta directivă pentru activitățile și gazele cu efect de seră care nu sunt enumerate în anexa I, ținând seama de toate criteriile relevante, în special de efectele asupra pieței interne, potențiala denaturare a concurenței, integritatea de mediu a sistemului și fiabilitatea sistemului de monitorizare și raportare planificat, cu condiția ca includerea unor astfel de activități și gaze cu efect de seră să fie aprobată de Comisie

(a) în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 23 alineatul (2), cu condiția ca includerea să se refere la instalații care nu intră în domeniul de aplicare a anexei I; sau

(b) în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3), dacă includerea se referă la activitățile și gazele cu efect de seră care nu sunt enumerate în anexa I. Măsurile respective sunt destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acestora.

(2) Atunci când se aprobă includerea suplimentară a unor activități și tipuri de gaze, Comisia poate autoriza simultan emiterea de cote suplimentare și autoriza și alte state membre să includă respectivele activități și tipuri suplimentare de gaze.

(3) La inițiativa Comisiei sau la cererea unui stat membru, poate fi adoptat un regulament privind monitorizarea și raportarea emisiilor legate de activități, instalații și gaze cu efect de seră care nu sunt enumerate sub forma unei combinații în anexa I, în cazul în care monitorizarea și raportarea acestor emisii pot fi realizate cu suficientă acuratețe.

Măsura respectivă, destinată să modifice elemente neesențiale din prezenta directivă prin completarea acesteia, este adoptată în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).”

26. Se introduce următorul articol 24a:

„Articolul 24a

Norme armonizate privind proiectele care generează reduceri ale emisiilor

(1) Pe lângă includerile prevăzute la articolul 24, pot fi adoptate măsuri de punere în aplicare legate de emiterea cotelor sau a creditelor pentru proiecte gestionate de statele membre și concepute pentru a reduce emisiile de gaze cu efect de seră care nu intră sub incidența sistemului comunitar.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).

Măsurile respective nu trebuie să antreneze o dublă contabilizare a reducerilor de emisii sau să afecteze adoptarea altor măsuri de politică vizând reducerea emisiilor care nu intră sub incidența sistemului comunitar. Se adoptă măsuri numai în cazul în care nu este posibilă includerea în conformitate cu articolul 24, iar următoarea revizuire a sistemului comunitar ia în considerare armonizarea includerii acestor emisii pe întreg teritoriul Comunității.

(2) Pot fi adoptate măsuri de punere în aplicare vizând stabilirea detaliilor legate de cote în ceea ce privește proiectele la nivel comunitar menționate la alineatul (1).

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 23 alineatul (3).

(3) Un stat membru poate refuza emiterea de cote sau de credite pentru anumite tipuri de proiecte care reduc emisiile de gaze cu efect de seră pe teritoriul său.

Astfel de proiecte vor fi executate pe baza acordului statului membru în care se desfășoară proiectul.”

27. La articolul 25 se introduc următoarele alineate:

„(1a) Se pot încheia acorduri pentru a permite recunoașterea reciprocă a cotelor între sistemul comunitar și alte sisteme obligatorii compatibile de comercializare a drepturilor de emisie de gaze cu efect de seră care stabilesc plafoane absolute pentru emisii, existente în alte țări sau unități administrative subfederale sau regionale.

(1b) Se pot încheia înțelegeri fără caracter obligatoriu cu terțe țări sau unități administrative subfederale sau regionale, pentru a asigura coordonarea administrativă și tehnică în ceea ce privește cotele din cadrul sistemului comunitar sau din cadrul altor sisteme obligatorii de comercializare a drepturilor de emisie care stabilesc plafoane absolute pentru emisii.”

28. Articolele 27, 28 și 29 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 27

Excluderea instalațiilor mici care fac obiectul unor măsuri echivalente

(1) În urma consultărilor cu operatorul, statele membre pot exclude din sistemul comunitar instalațiile ale căror emisii raportate autorității competente în fiecare dintre ultimii trei ani precedenți notificării efectuate în conformitate cu litera (a), sunt inferioare a 25 000 de tone de dioxid de carbon echivalent și, în cazul în care au loc activități de ardere, au o putere termică nominală mai mică de 35 MW, excluzând

emisiile provenite de la biomasă, și care fac obiectul unor măsuri de natură să permită realizarea unei contribuții echivalente la reducerile de emisii, în cazul în care statul membru în cauză îndeplinește următoarele condiții:

- (a) notifică fiecare instalație de acest tip Comisiei, precizând măsurile echivalente aplicabile instalației care va realiza o contribuție echivalentă la reducerile de emisii, care se aplică, înainte de data la care trebuie să fie înaintată lista instalațiilor în conformitate cu prevederile articolului 11 alineatul (1) și cel târziu la data la care lista este înaintată Comisiei;
- (b) confirmă că se aplică proceduri de monitorizare pentru a se evalua dacă vreuna dintre aceste instalații emite mai mult de 25 000 de tone de dioxid de carbon echivalent, excluzând emisiile provenite de la biomasă, în cursul unui an calendaristic; statele membre pot permite măsuri simplificate de monitorizare, raportare și verificare privind instalațiile ale căror emisii medii anuale verificate între 2008 și 2010 se situează sub 5 000 de tone pe an, în conformitate cu articolul 14;
- (c) confirmă că o instalație este reintrodusă în sistem în cazul în care emite mai mult de 25 000 de tone de dioxid de carbon echivalent, excluzând emisiile provenite de la biomasă, în cursul unui an calendaristic, sau în cazul în care nu se mai aplică măsurile corespunzătoare instalației care va realiza o contribuție echivalentă la reducerile de emisii;
- (d) publică informațiile menționate la literele (a), (b) și (c) în vederea unei consultări publice.

Spitalele pot fi, de asemenea, excluse dacă adoptă măsuri echivalente.

(2) În cazul în care, după expirarea unei perioade de trei luni de la data notificării publice, Comisia nu prezintă obiecții în termen de șase luni, excluderea se consideră acceptată.

În urma restituirii cotelor aferente perioadei în care o instalație se află în sistemul comunitar, instalația respectivă este exclusă din sistem, iar statul membru nu mai emite alte cote gratuite pentru instalația respectivă în conformitate cu articolul 10a.

(3) Atunci când o instalație este reintrodusă în sistemul comunitar în conformitate cu alineatul (1) litera (c), cotele emise în conformitate cu articolul 10a se acordă începând cu anul în care are loc reintroducerea. În conformitate cu articolul 10 alineatul (2), cotele emise acestor instalații se scad din cantitatea care urmează a fi lăcitată de către statul membru în care este amplasată instalația.

O astfel de instalație rămâne în sistemul comunitar pentru restul perioadei de comercializare.

(4) Pentru instalațiile care nu au fost incluse în sistemul comunitar în perioada 2008-2012, se pot aplica cerințe simplificate de monitorizare, raportare și verificare pentru stabilirea emisiilor în cei trei ani precedenți notificării prevăzute la alineatul (1) litera (a).

Articolul 28

Ajustări aplicabile în cazul aprobării de către Comunitate a unui acord internațional privind schimbările climatice

(1) În termen de trei luni de la semnarea, de către Comunitate, a unui acord internațional privind schimbările climatice care prevede ca obiectiv pentru 2020 reduceri obligatorii ale emisiilor de gaze cu efect de seră cu peste 20 % în comparație cu nivelul anului 1990, astfel cum rezultă din angajamentul de reducere a emisiilor cu 30 % aprobat de Consiliul European din martie 2007, Comisia prezintă un raport care evaluează, în special, următoarele elemente:

- (a) natura măsurilor convenite în cadrul negocierilor internaționale, precum și angajamentele asumate de alte țări dezvoltate de a reduce emisiile într-o proporție comparabilă cu cea asumată de Comunitate și angajamentele asumate de țările în curs de dezvoltare mai avansate din punct de vedere economic de a-și aduce o contribuție corespunzătoare, în funcție de propriile responsabilități și posibilități;
- (b) implicațiile acordului internațional privind schimbările climatice și, prin urmare, opțiunile necesare la nivelul Comunității pentru îndeplinirea, în mod echilibrat, transparent și echitabil, a obiectivului de reducere cu 30 % a emisiilor, ținându-se seama de activitatea desfășurată în prima perioadă de angajament în conformitate cu Protocolul de la Kyoto;
- (c) competitivitatea sectoarelor industriei de prelucrare din cadrul Comunității în contextul riscurilor pe care le prezintă relocarea emisiilor de dioxid de carbon;
- (d) impactul acordului internațional privind schimbările climatice asupra altor sectoare ale economiei Comunității;
- (e) impactul asupra sectorului agricol din Comunitate, inclusiv riscurile de relocare a emisiilor de dioxid de carbon;
- (f) modalitățile corespunzătoare de includere a emisiilor și a absorbției rezultate din exploatarea terenurilor, din schimbarea destinației terenurilor și din silvicultură în Comunitate;
- (g) împădurirea, reîmpădurirea și evitarea defrișărilor și a degradării pădurilor în țări terțe, în cazul instituirii unui sistem recunoscut la nivel internațional în acest context;
- (h) necesitatea unor politici și măsuri comunitare suplimentare, în vederea îndeplinirii angajamentelor de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră asumate de Comunitate și de statele membre.

(2) Pe baza raportului menționat la alineatul (1), Comisia prezintă, dacă este cazul, Parlamentului European și Consiliului o propunere legislativă de modificare a prezentei directive, în conformitate cu alineatul (1), în vederea intrării în vigoare a directivei de modificare odată cu aprobarea de către Comunitate a acordului internațional privind schimbările climatice, precum și în vederea îndeplinirii angajamentului de reducere a emisiilor care urmează să fie pus în aplicare în temeiul acordului respectiv.

Propunerea respectivă se bazează pe principiile transparenței, al eficienței economice și din punct de vedere al costurilor, al echității și solidarității în repartizarea eforturilor între statele membre.

(3) Propunerea permite operatorilor să utilizeze, în plus față de creditele prevăzute prin prezenta directivă, creditele CER, ERU sau alte credite aprobate provenind din țări terțe care au ratificat acordul internațional privind schimbările climatice.

(4) Propunerea include, de asemenea, după caz, orice alte măsuri necesare pentru a contribui la realizarea, în mod transparent, echilibrat și echitabil, a reducerilor obligatorii în conformitate cu alineatul (1) și, în special, măsuri de aplicare pentru a permite operatorilor să utilizeze în sistemul comunitar tipuri de credite de proiect suplimentare față de cele menționate la articolul 11a alineatele (2)-(5) sau să utilizeze alte mecanisme create în temeiul acordului internațional privind schimbările climatice, după caz.

(5) Până la intrarea în vigoare a acordului internațional privind schimbările climatice, propunerea include măsurile suspensive și tranzitorii corespunzătoare.

Articolul 29

Raport privind asigurarea unei mai bune funcționări a pieței carbonului

Dacă, pe baza rapoartelor regulate privind piața carbonului menționate la articolul 10 alineatul (5), Comisia are dovada faptului că piața carbonului nu funcționează corespunzător, aceasta prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului. Raportul poate fi însoțit, dacă este cazul, de propuneri vizând sporirea transparenței pieței carbonului și măsuri corespunzătoare pentru îmbunătățirea funcționării acesteia.”

29. Se introduce un articol cu următorul text:

„Articolul 29a

Măsuri de luat în eventualitatea unor fluctuații excesive ale prețurilor

(1) Dacă timp de mai mult de șase luni consecutive prețul cotelor este de mai mult de trei ori mai mare decât prețul mediu al cotelor pe cei doi ani precedenți pe piața europeană a carbonului, Comisia convoacă imediat o reuniune a comitetului instituit prin articolul 9 din Decizia nr. 280/2004/CE.

(2) Dacă evoluția prețurilor menționată la alineatul (1) nu corespunde unei schimbări a datelor de piață fundamentale, se poate adopta una dintre următoarele măsuri, ținând seama de gradul de evoluție a prețurilor:

- (a) o măsură prin care se permite statelor membre să devanseze licitarea unei părți a cantității care urmează să fie licitată;
- (b) o măsură prin care se permite statelor membre să liciteze până la 25 % din cotele rămase în rezerva pentru instalațiile nou-intrate.

Aceste măsuri se adoptă în conformitate cu procedura de gestionare prevăzută la articolul 23 alineatul (4).

(3) Orice măsuri luate țin seama în cel mai înalt grad de rapoartele transmise Parlamentului European și Consiliului de către Comisie în temeiul articolului 29, precum și de orice alte date relevante furnizate de statele membre.

(4) Normele de aplicare a acestor dispoziții se stabilesc prin regulamentul menționat la articolul 10 alineatul (4)."

30. Anexa I se înlocuiește cu textul prevăzut în anexa I la prezenta directivă.

31. Se adaugă anexele IIa și IIb, cu textul prevăzut în anexa II la prezenta directivă.

32. Anexa III se elimină.

Articolul 2

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 31 decembrie 2012.

Cu toate acestea, statele membre asigură până la 31 decembrie 2009 intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma articolului 9a alineatul (2) din Directiva 2003/87/CE, astfel cum a fost introdus prin articolul 1 punctul 10 din prezenta directivă, și articolului 11 din Directiva 2003/87/CE, astfel cum a fost modificat prin articolul 1 punctul 13 din prezenta directivă.

Statele membre aplică măsurile menționate la primul paragraf de la 1 ianuarie 2013. Atunci când statele membre adoptă măsurile menționate la primul și la al doilea paragraf, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă. Comisia informează celelalte state membre cu privire la acestea.

Articolul 3

Dispoziții tranzitorii

Dispozițiile Directivei 2003/87/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2004/101/CE, Directiva 2008/101/CE și Regulamentul (CE) nr. 219/2009, se aplică în continuare până la 31 decembrie 2012.

Articolul 4

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 5

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 23 aprilie 2009.

Pentru Parlamentul European
Președintele
H.-G. PÖTTERING

Pentru Consiliu
Președintele
P. NEČAS

ANEXA I

Anexa I la Directiva 2003/87/CE se înlocuiește cu următorul text:

„ANEXA I

CATEGORIILE DE ACTIVITĂȚI CĂRORA LI SE APPLICĂ PREZENTA DIRECTIVĂ

1. Instalațiile sau părțile de instalații utilizate pentru cercetare, dezvoltare și testare de produse și procese noi și instalațiile care utilizează exclusiv biomasă nu intră sub incidența prezentei directive.
2. Valorile pragurilor menționate mai jos se referă în general la capacități de producție sau randamente. În cazurile în care în cadrul aceleiași instalații se efectuează mai multe activități care se încadrează în aceeași categorie, capacitățile acestor activități se însumează.
3. La calcularea puterii termice nominale totale a unei instalații pentru a se decide cu privire la includerea acesteia în sistemul comunitar, se însumează puterea termică nominală a tuturor unităților tehnice care fac parte din aceasta și în care se ard combustibili în cadrul instalației respective. Aceste unități ar putea include orice tip de cazane, arzătoare, turbine, încălzitoare, furnale, incineratoare, cuptoare de calcinare, etuve, cuptoare, uscătoare, motoare, pile de combustie, instalații de ardere în buclă chimică, fclă și instalații de post-combustie termică sau catalitică. Instalațiile cu putere termică nominală mai mică de 3 MW și instalațiile care utilizează exclusiv biomasă nu sunt luate în calcul. «Instalațiile care utilizează exclusiv biomasă» includ instalații care folosesc combustibili fosili doar la pornirea sau la oprirea instalației.
4. Dacă o instalație deservește o activitate în cazul căreia pragul nu este exprimat ca putere termică nominală totală, pragul pentru activitatea respectivă are prioritate la luarea deciziei privind includerea în sistemul comunitar.
5. Dacă se constată că într-o instalație se depășește pragul de capacitate pentru vreo activitate menționată în prezenta anexă, se includ în permisul de emisii de gaze cu efect de seră toate instalațiile în care se ard combustibili, altele decât instalațiile pentru incinerarea deșeurilor periculoase sau municipale.
6. De la 1 ianuarie 2012, sunt incluse toate zborurile care sosesc sau pleacă de pe un aerodrom situat pe teritoriul unui stat membru căruia i se aplică tratatul.

Activități	Gaze cu efect de seră
Arderea combustibililor în instalații cu o putere termică nominală totală de peste 20 MW (cu excepția instalațiilor pentru incinerarea deșeurilor periculoase sau municipale)	Dioxid de carbon
Rafinarea uleiurilor minerale	Dioxid de carbon
Producerea cocsului	Dioxid de carbon
Prăjirea sau sinterizarea, inclusiv peletizarea, minereurilor metalice (inclusiv a minereurilor sulfidice)	Dioxid de carbon
Producerea fontei sau oțelului (topire primară sau secundară) inclusiv instalații pentru turnare continuă, cu o capacitate de producție mai mare de 2,5 tone pe oră.	Dioxid de carbon
Producerea sau prelucrarea metalelor feroase (inclusiv fero-aliaje), atunci când sunt exploatate instalații de ardere cu o putere termică nominală totală de peste 20 MW. Prelucrarea include, printre altele, laminare, re-încălzitoare, cuptoare de recoacere, forje, topitorii, aco-perire și decapare	Dioxid de carbon
Producerea de aluminiu primar	Dioxid de carbon și perfluorocarburi
Producerea de aluminiu secundar atunci când sunt exploatate instalații de ardere cu o putere termică nominală totală de peste 20 MW	Dioxid de carbon
Producerea sau prelucrarea metalelor neferoase, inclusiv producerea aliajelor, rafinare, topire-turnare etc., atunci când sunt exploatate instalații de ardere cu o putere termică nominală totală (incluzând combustibilii folosiți ca agenți de reducere) de peste 20 MW	Dioxid de carbon

Activități	Gaze cu efect de seră
Producerea clincherului de ciment în cuptoare rotative cu o capacitate de producție de peste 500 de tone pe zi sau în alte cuptoare cu o capacitate de producție de peste 50 de tone pe zi	Dioxid de carbon
Producerea de var sau calcinarea dolomitei sau a magnezitei în cuptoare rotative sau în alte cuptoare cu o capacitate de producție de peste 50 de tone pe zi	Dioxid de carbon
Fabricarea sticlei, inclusiv a fibrei de sticlă, cu o capacitate de topire de peste 20 de tone pe zi	Dioxid de carbon
Fabricarea prin ardere de produse ceramice, în special de țigle, cărămizi, cărămizi refractare, plăci ceramice, gresie ceramică sau porțelan, cu o capacitate de producție de peste 75 de tone pe zi	Dioxid de carbon
Fabricarea de material izolant din vată minerală folosind sticlă, rocă sau zgură, cu o capacitate de topire de peste 20 de tone pe zi	Dioxid de carbon
Uscarea sau calcinarea gipsului sau fabricarea plăcilor din ipsos și a altor produse din gips, atunci când sunt exploatate instalații de ardere cu o putere termică nominală totală de peste 20 MW.	Dioxid de carbon
Producerea de celuloză din lemn sau alte materiale fibroase	Dioxid de carbon
Producerea de hârtie sau carton, având o capacitate de producție mai mare de 20 tone pe zi	Dioxid de carbon
Producerea de negru de fum, implicând carbonizarea unor substanțe organice precum uleiurile, gudronul, reziduurile de cracare și de distilare, atunci când sunt exploatate instalații de ardere cu o putere termică nominală totală de peste 20 MW	Dioxid de carbon
Producerea acidului azotic	Dioxid de carbon și oxid de azot
Producerea acidului adipic	Dioxid de carbon și oxid de azot
Producerea acidului glioxalic și glioxilic	Dioxid de carbon și oxid de azot
Producerea amoniacului	Dioxid de carbon
Producerea substanțelor chimice organice vrac prin cracare, reformare, oxidare completă sau parțială sau prin procese similare, cu o capacitate de producție care depășește 100 de tone pe zi	Dioxid de carbon
Producerea de hidrogen (H ₂) și de gaze de sinteză prin reformare sau oxidare parțială, cu o capacitate de producție care depășește 25 de tone pe zi	Dioxid de carbon
Producerea de sodă calcinată (Na ₂ CO ₃) și de bicarbonat de sodiu (NaHCO ₃)	Dioxid de carbon
Captarea gazelor cu efect de seră de la instalațiile care intră în sfera de aplicare a prezentei directive în vederea transportului și stocării geologice într-un sit de stocare autorizat în temeiul Directivei 2009/31/CE	Dioxid de carbon
Transportarea gazelor cu efect de seră prin intermediul conductelor în vederea stocării geologice într-un sit de stocare autorizat în temeiul Directivei 2009/31/CE	Dioxid de carbon
Stocarea geologică a gazelor cu efect de seră într-un sit de stocare în temeiul Directivei 2009/31/CE	Dioxid de carbon

Activități	Gaze cu efect de seră
Aviație Zborurile care pleacă de pe un aerodrom situat pe teritoriul unui stat membru căruia i se aplică dispozițiile tratatului sau sosesc pe un astfel de aerodrom. Această activitate nu include: (a) zborurile efectuate exclusiv pentru transportul unui monarh în funcție și al rudelor sale apropiate, a șefilor de stat, al șefilor de guvern și al miniștrilor provenind din țări care nu sunt state membre, aflați în misiune oficială, cu condiția ca o astfel de situație să fie dovedită prin indicatorul corespunzător al statutului zborului în planul de zbor; (b) zboruri militare efectuate cu aeronave militare și zboruri ale serviciilor de vamă și de poliție; (c) zboruri legate de misiuni de căutare și salvare, zboruri ale serviciilor de pompieri, zboruri umanitare și zboruri ale serviciilor medicale de urgență autorizate de către autoritățile competente corespunzătoare; (d) orice zboruri efectuate exclusiv în conformitate cu regulile de zbor la vedere definite în anexa 2 la Convenția de la Chicago; (e) zborurile care se încheie pe aerodromul de unde a decolat aeronava și în timpul cărora nu au avut loc aterizări intermediare; (f) zborurile de instruire efectuate exclusiv în scopul obținerii unei licențe sau a unei calificări, în cazul personalului navigant de conducere, dacă acest lucru este dovedit printr-o indicație corespunzătoare în planul de zbor, cu condiția ca scopul zborului să nu fie transportul de pasageri și/sau de marfă sau poziționarea sau transportul aeronavei; (g) zboruri efectuate exclusiv în scopul cercetării științifice sau în scopul verificării, al testării sau al certificării aeronavei sau a echipamentului de bord sau de sol; (h) zborurile efectuate de aeronave cu o masă maximă certificată la decolare mai mică de 5 700 kg; (i) zborurile efectuate în cadrul obligațiilor de serviciu public impuse în conformitate cu Regulamentul (CEE) nr. 2408/92 pe rutele din regiunile ultraperiferice, astfel cum sunt menționate la articolul 299 alineatul (2) din tratat, sau pe rutele unde capacitatea oferită nu depășește 30 000 de locuri pe an; și (j) zborurile care, cu excepția acestei litere, s-ar încadra în această activitate, efectuate de un operator de transport aerian comercial care efectuează fie: — mai puțin de 243 zboruri pe perioadă, timp de trei perioade consecutive de câte patru luni, — zboruri al căror total de emisii anuale este mai scăzut de 10 000 de tone pe an. Zborurile efectuate exclusiv pentru transportul, în misiuni oficiale, al unui monarh în funcție și al rudelor sale apropiate, al șefilor de stat, al șefilor de guvern și al miniștrilor unui stat membru nu pot fi excluse în temeiul prezentei litere.”	Dioxid de carbon

ANEXA II

La Directiva 2003/87/CE se adaugă următoarele anexe ca anexele IIa și IIb:

„ANEXA IIa

Creșteri ale procentului cotelor care pot fi licitate de statele membre în temeiul articolului 10 alineatul (2) litera (a), pentru asigurarea solidarității și dezvoltării în cadrul comunității și în vederea reducerii emisiilor și adaptării la efectele schimbărilor climatice

	Procentul statului membru
Belgia	10 %
Bulgaria	53 %
Republica Cehă	31 %
Estonia	42 %
Grecia	17 %
Spania	13 %
Italia	2 %
Cipru	20 %
Letonia	56 %
Lituania	46 %
Luxemburg	10 %
Ungaria	28 %
Malta	23 %
Polonia	39 %
Portugalia	16 %
România	53 %
Slovenia	20 %
Slovacia	41 %
Suedia	10 %

ANEXA IIb

DISTRIBUIREA COTELOR CARE VOR FI LICITATE DE STATELE MEMBRE ÎN CONFORMITATE CU ARTICOLUL 10 ALINEATUL (2) LITERA (c) REFLECTÂND EFORTURILE TIMPURI ALE UNOR STATE MEMBRE DE A REALIZA O REDUCERE DE 20 % A EMISIILOR DE GAZE CU EFECT DE SERĂ

Statul membru	Distribuția procentului de 2 % față de baza de la Kyoto în procente
Bulgaria	15 %
Republica Cehă	4 %
Estonia	6 %
Ungaria	5 %
Letonia	4 %
Lituania	7 %
Polonia	27 %
România	29 %
Slovacia	3 %“

DIRECTIVA 2009/30/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 23 aprilie 2009****de modificare a Directivei 98/70/CE în ceea ce privește specificațiile pentru benzină și motorină, de
introducere a unui mecanism de monitorizare și reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră și de
modificare a Directivei 1999/32/CE a Consiliului în ceea ce privește specificațiile pentru carburanții
folosiți de navele de navigație interioară și de abrogare a Directivei 93/12/CEE****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 95 și articolul 175 alineatul (1), coroborate cu articolul 1 alineatul (5) și articolul 2 din prezenta directivă,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Directiva 98/70/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 1998 privind calitatea benzinei și a motorinei ⁽³⁾ stabilește specificațiile minime pentru benzină și motorină diesel utilizate pentru aplicațiile mobile rutiere și nerutiere, din rațiuni legate de protecția sănătății și a mediului.
- (2) Unul dintre obiectivele stabilite în cel de Al șaselea program comunitar de acțiune pentru mediu instituit prin Decizia nr. 1600/2002/CE din 22 iulie 2002 ⁽⁴⁾ este acela de a atinge niveluri de calitate a aerului care nu au un impact negativ semnificativ asupra sănătății umane și a mediului și nu prezintă riscuri pentru acestea. În declarația care însoțește Directiva 2008/50/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008 privind calitatea aerului înconjurător și un aer mai curat pentru Europa ⁽⁵⁾, Comisia a recunoscut nevoia de a reduce emisiile de poluanți atmosferici nocivi pentru a se înregistra progrese semnificative în sensul atingerii obiectivelor stabilite în Al șaselea program comunitar de acțiune pentru mediu și a prevăzut în special noi propuneri legislative care ar reduce și mai mult nivelurile naționale permise ale emisiilor de principali poluanți ale statelor membre, ar reduce emisiile asociate realimentării cu benzină a autovehiculelor la stațiile de benzină și ar trata problema conținutului de sulf al combustibililor, inclusiv al combustibililor marini.

- (3) Comunitatea s-a angajat prin Protocolul de la Kyoto să atingă obiective în privința reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră pentru perioada 2008-2012. Comunitatea s-a angajat, de asemenea, să reducă până în 2020 cu 30 % emisiile de gaze cu efect de seră, în contextul unui acord mondial, și cu 20 % în mod unilateral. Pentru îndeplinirea acestor obiective este necesară participarea tuturor sectoarelor.
- (4) Un aspect al emisiilor de gaze cu efect de seră generate de mijloacele de transport a fost abordat în politica comunitară privind emisiile de CO₂ generate de autovehicule. Carburanții folosiți în transport contribuie în mare măsură la emisiile totale de gaze cu efect de seră ale Comunității. Monitorizarea și reducerea gazelor cu efect de seră generate de carburanți pe durata ciclului de viață pot ajuta Comunitatea să își îndeplinească obiectivele de reducere a gazelor cu efect de seră prin decarbonizarea carburanților utilizați în transport.
- (5) Comunitatea a adoptat reglementări care limitează emisiile poluante generate de vehiculele utilitare ușoare și grele pentru transportul rutier. Specificațiile referitoare la carburanți reprezintă unul dintre factorii care influențează ușurința cu care aceste limite de emisii pot fi realizate.
- (6) Derogările de la presiunea maximă a vaporilor de benzină ar trebui să fie limitate la acele state membre cu temperaturi ambiante scăzute în timpul verii. Prin urmare, este oportun să se precizeze pentru ce state membre ar trebui să fie permisă o astfel de derogare. Acestea sunt, în principiu, statele membre în care temperatura medie în cea mai mare parte a teritoriului lor este mai mică de 12 °C pe durata a cel puțin două dintre lunile iunie, iulie și august.
- (7) Directiva 97/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1997 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la măsurile împotriva emisiei de poluanți gazoși și de pulberi provenind de la motoarele cu ardere internă care urmează să fie instalate pe echipamentele mobile fără destinație rutieră ⁽⁶⁾ stabilește limitele emisiilor pentru motoarele instalate pe utilajele mobile nerutiere. Pentru funcționarea acestor utilaje este necesară furnizarea de carburanți care să permită funcționarea corespunzătoare a acestor motoare.
- (8) Arderea carburanților pentru transportul rutier generează aproximativ 20 % din emisiile de gaze cu efect de seră din Comunitate. O modalitate de reducere a acestor emisii este reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră generate pe durata ciclului de viață de acești carburanți. Aceasta se

⁽¹⁾ JO C 44, 16.2.2008, p. 53.

⁽²⁾ Avizul Parlamentului European din 17 decembrie 2008 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 6 aprilie 2009.

⁽³⁾ JO L 350, 28.12.1998, p. 58.

⁽⁴⁾ JO L 242, 10.9.2002, p. 1.

⁽⁵⁾ JO L 152, 11.6.2008, p. 43.

⁽⁶⁾ JO L 59, 27.2.1998, p. 1.

poate face în mai multe moduri. Având în vedere dorința Comunității de a reduce și mai mult emisiile de gaze cu efect de seră și contribuția semnificativă pe care o au emisiile provenind din transportul rutier, este oportună stabilirea unui mecanism ce ar obliga furnizorii de carburanți să raporteze emisiile de gaze cu efect de seră generate pe durata ciclului de viață de carburanții pe care îi furnizează și să reducă anual aceste emisii începând din 2011. Metodologia de calculare a emisiilor de gaze cu efect de seră generate de biocarburanți pe durata ciclului de viață ar trebui să fie identică cu cea stabilită în scopul calculării impactului în ceea ce privește gazele cu efect de seră, în sensul Directivei 2009/28/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile ⁽¹⁾.

- (9) Furnizorii ar trebui să reducă treptat emisiile de gaze cu efect de seră generate pe durata ciclului de viață cu până la 10 % pe unitate de energie, provenite de la carburanții și energia pe care le furnizează, până la 31 decembrie 2020. Această reducere ar trebui să fie de cel puțin 6 % până la 31 decembrie 2020, în raport cu nivelul mediu european al emisiilor de gaze cu efect de seră generate pe durata ciclului de viață pe unitate de energie, provenite din utilizarea combustibililor fosili în 2010, și ar trebui realizată prin utilizarea biocarburanților, a carburanților alternativi, precum și prin diminuarea arderilor și a ventilării în unitățile de producție. Sub rezerva unei reexaminări, ar trebui să cuprindă o reducere suplimentară de 2 % obținută prin utilizarea unor tehnologii ecologice de captare și stocare a carbonului și prin utilizarea autovehiculelor electrice, precum și încă o reducere suplimentară de 2 % obținută prin achiziția de credite în conformitate cu mecanismul de dezvoltare curată instituit prin Protocolul de la Kyoto. Aceste reduceri suplimentare nu ar trebui să fie obligatorii pentru statele membre sau pentru furnizorii de carburanți la intrarea în vigoare a prezentei directive. Reexaminarea ar trebui să vizeze lipsa caracterului obligatoriu al acestora.

- (10) Producția de biocarburanți ar trebui să fie durabilă. Biocarburanții utilizați în vederea realizării obiectivului de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră prevăzut în prezenta directivă ar trebui, prin urmare, să îndeplinească criterii de durabilitate. Pentru a asigura o abordare coerentă între politicile energetice și cele în materie de mediu și pentru a evita costurile suplimentare pentru economie și incoerența ecologică ce ar fi asociată cu o abordare inconsecventă, este esențial să se prevadă aceleași criterii de durabilitate pentru utilizarea biocarburanților în sensul prezentei directive, pe de o parte, și al Directivei 2009/28/CE, pe de altă parte. Din aceleași motive, ar trebui evitată suprapunerea raportărilor în această privință. Mai mult, Comisia și autoritățile naționale competente ar trebui să-și coordoneze activitățile în cadrul unui comitet specific responsabil cu aspectele legate de durabilitate.

- (11) Cererea din ce în ce mai mare la nivel mondial de biocarburanți și stimulentele pentru utilizarea acestora prevăzute în prezenta directivă nu ar trebui să aibă ca efect încurajarea distrugerii terenurilor biodiversice. Aceste resurse epuizabile, a căror valoare pentru întreaga omenire este recunoscută prin diferite instrumente internaționale, ar trebui conservate. Mai mult, consumatorii din cadrul Comunității ar considera inacceptabil din punct de vedere moral că intensificarea utilizării biocarburanților ar putea să aibă drept efect distrugerea terenurilor biodiversice. Din aceste motive, este necesar să se stabilească criterii de durabilitate care să asigure că biocarburanții pot beneficia de stimulente numai atunci când se poate garanta că nu provin din zone biodiversice sau, în cazul zonelor desemnate în scopul protecției naturii sau pentru protejarea ecosistemelor sau a speciilor rare, amenințate sau pe cale de dispariție, atunci când autoritățile competente relevante demonstrează că producția de materie primă respectivă nu a adus atingere acestor scopuri. Conform criteriilor de durabilitate, o pădure este considerată biodiversă când este o pădure primară în conformitate cu definiția utilizată de Organizația Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură (FAO) în cadrul evaluării sale globale privind resursele forestiere de la nivel mondial, pe care țările o utilizează pentru a raporta cu privire la întinderea pădurii primare, sau atunci când este protejată prin legislația națională de protejare a naturii. Ar trebui incluse zonele în care are loc colectarea de produse forestiere nelemnoase, cu condiția ca impactul uman să fie redus. Alte tipuri de păduri astfel cum sunt definite de FAO, precum pădurile naturale transformate, pădurile și plantațiile seminaturale, nu ar trebui să fie considerate păduri primare. Mai mult, având în vedere gradul ridicat de biodiversitate a anumitor pășuni, atât temperate, cât și tropicale, inclusiv savane, lăstărișuri, stepe și preerii bogate în biodiversitate, biocarburanții proveniți din materii prime cultivate pe astfel de terenuri nu ar trebui să fie luați în considerare pentru stimulentele prevăzute în prezenta directivă. Comisia ar trebui să stabilească criterii și limite geografice adecvate în scopul definirii unor astfel de pășuni bogate în biodiversitate, în conformitate cu cele mai bune dovezi științifice disponibile și cu standardele internaționale relevante.

- (12) La calcularea impactului conversiei terenurilor în ceea ce privește emisiile de gaze cu efect de seră, operatorii economici ar trebui să poată folosi valorile reale pentru stocurile de carbon asociate cu utilizarea terenului de referință și cu utilizarea terenului după conversie. Aceștia ar trebui să poată, de asemenea, să folosească valori-standard. Activitatea Grupului Interguvernamental privind Schimbările Climatice reprezintă baza adecvată pentru astfel de valori-standard. Respectiva activitate nu este în prezent exprimată într-o formă care să poată fi aplicată direct de către operatorii economici. Prin urmare, Comisia ar trebui să elaboreze orientări privind această activitate pentru a servi drept bază pentru calcularea modificărilor stocurilor de carbon în sensul prezentei directive, inclusiv cu privire la zonele împădurite cu un coronament între 10 și 30 %, savane, lăstărișuri și preerii.

⁽¹⁾ A se vedea pagina 16 din prezentul Jurnal Oficial.

- (13) Este necesară elaborarea de către Comisie a unor metodologii pentru evaluarea impactului drenării turbăriilor asupra emisiilor de gaze cu efect de seră.
- (14) Terenurile nu ar trebui să fie transformate pentru producția de biocarburanți dacă pierderile din stocul de carbon datorate transformării nu ar putea fi compensate, într-o perioadă rezonabilă de timp, ținând seama de urgența cu care trebuie soluționată problema schimbărilor climatice, prin reducerea gazelor cu efect de seră determinată de biocarburanți. Aceasta ar preveni efectuarea unor cercetări inutile de împovăraătoare de către operatorii economici și transformarea terenurilor cu stocuri mari de carbon care ulterior s-ar dovedi inadecvate pentru producția de materii prime pentru biocarburanți. Inventarele stocurilor mondiale de carbon indică faptul că zonele umede și zonele împădurite în permanență al căror coronament este mai mare de 30 % ar trebui incluse în respectiva categorie. Zonele împădurite cu un coronament între 10 și 30 % ar trebui de asemenea incluse, cu excepția situației în care se prezintă dovezi că stocul de carbon al acestora este suficient de scăzut pentru a justifica transformarea lor în conformitate cu normele stabilite în prezenta directivă. Trimiterea la zonele umede ar trebui să țină seama de definiția prevăzută în Convenția asupra zonelor umede de importanță internațională, în special ca habitat al păsărilor acvatice, adoptată la 2 februarie 1971 la Ramsar.
- (15) Stimulentele prevăzute în prezenta directivă vor încuraja creșterea producției de biocarburanți în întreaga lume. Atunci când biocarburanții se obțin din materii prime cultivate în interiorul Comunității, aceștia ar trebui să respecte, de asemenea, cerințele de mediu ale Comunității privind agricultura, inclusiv cerințele privind protecția apelor subterane și a apelor de suprafață, precum și cerințele sociale. Cu toate acestea, există o preocupare legată de faptul că producția de biocarburanți în anumite țări terțe ar putea să nu respecte cerințele de mediu sau sociale minime. Este prin urmare oportun să se încurajeze dezvoltarea unor acorduri multilaterale și bilaterale, precum și a unor sisteme internaționale și naționale voluntare care să integreze considerente de mediu și sociale fundamentale, pentru a promova producția de biocarburanți într-o manieră durabilă în întreaga lume. În lipsa unor astfel de acorduri sau sisteme, statele membre ar trebui să solicite operatorilor economici să raporteze cu privire la aspectele respective.
- (16) Criteriile de durabilitate vor fi eficace numai în cazul în care determină modificări în comportamentul actorilor de pe piață. Schimbările respective vor interveni numai dacă biocarburanții care îndeplinesc criteriile respective antrenează o majorare de preț în comparație cu biocarburanții care nu le îndeplinesc. În conformitate cu metoda echilibrului masei de verificare a conformității, există o legătură de ordin fizic între respectarea de către producția de biocarburanți a criteriilor de durabilitate și consumul de biocarburanți în cadrul Comunității, care garantează un echilibru corespunzător între cerere și ofertă și asigură o majorare de preț mai mare decât cea din cadrul sistemelor în care nu există o astfel de legătură. Pentru a se garanta că biocarburanții care îndeplinesc criteriile de durabilitate pot fi vânduți la un preț mai mare, ar trebui, prin urmare, utilizată metoda echilibrului masei pentru a verifica respectarea acestor criterii. Acest lucru ar trebui să mențină integritatea sistemului și să evite în același timp impunerea unor sarcini nerezonabile asupra industriei. Totuși, ar trebui analizate și alte metode de verificare.
- (17) Atunci când este cazul, Comisia ar trebui să țină seama în mod corespunzător de Evaluarea ecosistemelor pentru noul mileniu, care conține date utile pentru conservarea cel puțin a zonelor care prezintă servicii ecosistemice de bază în situații critice, cum ar fi protecția bazinelor hidrografice și controlul eroziunilor.
- (18) Coprodusele provenite din producția și utilizarea carburanților ar trebui luate în calcul la calcularea emisiilor de gaze cu efect de seră. Se recomandă aplicarea metodei de substituție în scopul analizei strategice, dar nu în scopul anumitor operatori economici și al anumitor loturi de carburanți pentru transport. În aceste cazuri, cea mai adecvată metodă folosită este cea a alocării energiei, deoarece aceasta este ușor de aplicat, este previzibilă de-a lungul timpului, minimizează stimulentele contraproductive și oferă rezultate care sunt în general comparabile cu cele oferite de metoda de substituție. În scopul analizei strategice, în rapoartele sale Comisia ar trebui, de asemenea, să prezinte rezultate prin utilizarea metodei de substituție.
- (19) Pentru a evita sarcinile administrative disproporționate, ar trebui stabilită o listă a valorilor implicite pentru filierele comune de producție a biocarburanților, iar această listă ar trebui actualizată și extinsă atunci când vor fi disponibile date suplimentare fiabile. Operatorii economici ar trebui să aibă întotdeauna dreptul de a propune nivelul de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră pentru biocarburanți, stabilit prin respectiva listă. În cazul în care valoarea implicită pentru reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră dintr-o filieră de producție se situează sub nivelul minim necesar al reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră, producătorii care doresc să demonstreze respectarea acestui nivel minim ar trebui să aibă obligația de a demonstra că emisiile efective din procesul lor de producție sunt mai mici decât cele presupuse la calcularea valorilor implicite.
- (20) Este necesar ca datele utilizate pentru calcularea acestor valori implicite să fie obținute din surse științifice specializate, independente și să fie actualizate, după caz, pe măsură ce respectivele surse înregistrează progrese în activitatea lor. Comisia ar trebui să încurajeze respectivele surse ca, în activitatea lor de actualizare, să abordeze emisiile datorate cultivării, efectul condițiilor regionale și climatice, efectele cultivării cu utilizarea metodelor agricole durabile și de agricultură ecologică și contribuția științifică a producătorilor din cadrul Comunității, precum și din țările terțe și societatea civilă.

- (21) Pentru a evita încurajarea cultivării materiilor prime pentru biocarburanți în locuri în care aceasta ar conduce la un nivel ridicat al emisiilor de gaze cu efect de seră, utilizarea valorilor implicite pentru cultivare ar trebui limitată la regiuni unde un astfel de efect poate fi exclus în condiții de siguranță. Cu toate acestea, pentru a evita sarcinile administrative excesive, este oportun ca statele membre să stabilească valori medii naționale sau regionale pentru emisiile provenite din cultivare, inclusiv din utilizarea îngrășămintelor.
- (22) Cererea globală de materii prime agricole este în creștere. O parte din această cerere în creștere va fi satisfăcută printr-o creștere a suprafețelor de teren destinate agriculturii. Reabilitarea terenurilor care au fost sever degradate sau grav contaminate și care, în consecință, nu pot fi utilizate în starea prezentă în scopuri agricole reprezintă o modalitate de creștere a suprafețelor de teren disponibile pentru cultivare. Sistemul de durabilitate ar trebui să promoveze utilizarea terenului degradat reabilitat, deoarece promovarea biocarburanților va contribui la creșterea cererii de produse agricole. Chiar dacă biocarburanții în sine sunt produși din materii prime provenite de pe terenuri deja utilizate ca teren arabil, creșterea netă a cererii de recolte provocată de promovarea biocarburanților ar putea duce la o creștere netă a suprafeței cultivate. Aceasta ar putea afecta terenurile care stochează cantități ridicate de carbon, înregistrându-se astfel pierderi considerabile ale stocurilor de carbon. Pentru a reduce acest risc, este necesar să se introducă măsuri de însoțire pentru încurajarea unui nivel ridicat de creștere a productivității pe terenurile deja utilizate pentru culturi, utilizarea terenurilor degradate și adoptarea de cerințe privind durabilitatea, comparabile cu cele stabilite în prezenta directivă pentru consumul comunitar de biocarburanți, în alte țări consumatoare de biocarburanți. Comisia ar trebui să elaboreze o metodologie concretă pentru a reduce la maximum emisiile de gaze cu efect de seră provocate de schimbările indirecte ale utilizării terenurilor. În acest scop, Comisia ar trebui să analizeze, pe baza celor mai bune dovezi științifice disponibile, în special, includerea unui factor aferent schimbărilor indirecte ale utilizării terenurilor în calcularea emisiilor de gaze cu efect de seră și necesitatea stimulării biocarburanților durabili care să reducă la minimum impactul schimbării indirecte ale utilizării terenurilor și să sporească durabilitatea biocarburanților cu privire la schimbarea indirectă a utilizării terenurilor. La dezvoltarea acestei metodologii, Comisia ar trebui, printre altele, să țină seama și de schimbările indirecte ale utilizării terenurilor ca urmare a biocarburanților obținuți din material celulozic de origine nealimentară și material ligno-celulozic.
- (23) Deoarece măsurile prevăzute la articolele 7b-7e din Directiva 98/70/CE promovează funcționarea pieței interne prin armonizarea criteriilor de durabilitate pe care biocarburanții trebuie să le îndeplinească pentru obiectivele de contabilizare prevăzute în respectiva directivă și, astfel, în conformitate cu articolul 7b alineatul (8) din respectiva directivă, facilitează comerțul între statele membre cu biocarburanți care respectă aceste criterii, aceste măsuri se întemeiază pe articolul 95 din tratat.
- (24) Progresele permanente ale tehnologiei auto și ale tehnologiei carburanților, la care se adaugă dorința continuă de a garanta un nivel optim de protecție a mediului și a sănătății, fac ca specificațiile carburanților să necesite o revizuire periodică, pe baza studiilor și a analizelor suplimentare privind influența aditivilor și a conținutului de biocarburanți asupra emisiilor poluante. În consecință, este necesar ca posibilitatea de decarbonizare a carburanților utilizați în transport să facă obiectul unor rapoarte regulate.
- (25) Folosirea detergenților poate contribui la păstrarea curăteniei motoarelor, reducând, astfel, emisiile poluante. În prezent, nu există o modalitate satisfăcătoare de testare a mostrelor de carburanți în ceea ce privește proprietățile detergente. Prin urmare, responsabilitatea informării clienților cu privire la avantajele utilizării detergenților revine furnizorilor de carburanți și de autovehicule. Cu toate acestea, Comisia ar trebui să estimeze dacă progresele ulterioare ar permite o abordare mai bună în vederea optimizării utilizării și a avantajelor detergenților.
- (26) Prevederile privind amestecul de etanol în benzină ar trebui reexamineate pe baza experienței dobândite prin aplicarea Directivei 98/70/CE. Reexaminarea ar trebui să vizeze în special prevederile privind limitele presiunii vaporilor și variantele posibile pentru ca amestecurile de etanol să nu depășească limitele permise ale presiunii vaporilor.
- (27) Amestecul de etanol din benzină duce la creșterea presiunii vaporilor carburantului astfel obținut. Mai mult, presiunea vaporilor de benzină ar trebui controlată pentru a limita emisiile de poluanți în aer.
- (28) Amestecul de etanol în benzină modifică în mod neuniform presiunea vaporilor amestecului de carburant obținut. Este necesar să se prevadă posibilitatea unei derogări de la presiunea maximă a vaporilor permisă în perioada de vară pentru astfel de amestecuri, după o evaluare corespunzătoare de către Comisie. Derogarea ar trebui condiționată de respectarea legislației comunitare privind calitatea aerului și poluarea aerului. O astfel de derogare ar trebui să corespundă creșterii efective a presiunii vaporilor care rezultă în urma adăugării unui procent dat de etanol în benzină.
- (29) Pentru a încuraja utilizarea carburanților cu conținut scăzut de carbon, respectând în același timp obiectivele referitoare la poluarea atmosferică, ar trebui ca rafinăriile să pună la dispoziție benzină cu o presiune scăzută a vaporilor, în cantități suficiente. Dat fiind că pentru moment lucrurile nu stau astfel, ar trebui mărită limita presiunii vaporilor pentru amestecurile cu etanol, sub rezerva anumitor condiții, pentru a permite dezvoltarea pieței biocarburanților.

- (30) Unele vehicule mai vechi nu pot utiliza benzină cu conținut ridicat de biocarburant. Aceste vehicule pot călători dintr-un stat membru în altul. Este prin urmare necesar să se asigure, pentru o perioadă de tranziție, furnizarea în continuare a tipului de benzină adecvat pentru aceste vehicule mai vechi. Statele membre, în consultare cu părțile interesate, ar trebui să asigure o acoperire geografică corespunzătoare, care să reflecte cererea pentru acest tip de benzină. Marcarea benzinei, de exemplu ca E5 sau E10, ar trebui să respecte standardul relevant stabilit de Comitetul European de Standardizare (CEN).
- (31) Este necesară adaptarea anexei IV la Directiva 98/70/CE pentru a permite introducerea pe piață a motorinelor diesel cu un conținut mai ridicat de biocarburant decât cel prevăzut în standardul EN 590:2004 („B7”). Acest standard ar trebui actualizat în mod corespunzător și ar trebui, de asemenea, stabilite limite pentru parametri tehnici care nu sunt incluși în respectiva anexă, cum ar fi stabilitatea la oxidare, punctul de aprindere, reziduurile de carbon, conținutul de cenușă, conținutul de apă, impuritățile totale, coroziunea benzii de cupru, onctuoșitatea, vâscozitatea cinematică, punctul de turbiditate, punctul de colmatare a filtrului la rece, conținutul de fosfor, indicele de aciditate, peroxidii, variația indicelui de aciditate, îmbăcsirea injectorului și adăugarea de aditivi pentru stabilitate.
- (32) Pentru a facilita comercializarea eficientă a biocarburanților, CEN este încurajat să lucreze în continuare la elaborarea unui standard care să permită amestecul unor niveluri mai ridicate de componente ale biocarburanților în motorina diesel și, în special, să creeze un standard pentru „B10”.
- (33) Din motive tehnice, este necesară stabilirea unei limite pentru conținutul de esteri metilici ai acizilor grași (FAME) din motorina diesel. Totuși, o astfel de limită nu este necesară pentru alte componente ale biocarburanților, cum ar fi hidrocarburile pure de tipul motorinei, obținute din biomasa prin procesul Fischer Tropsch, sau uleiul vegetal tratat cu hidrogen.
- (34) Statele membre și Comisia ar trebui să ia măsurile necesare pentru a facilita introducerea pe piață a motorinei cu un conținut de sulf de 10 ppm înainte de 1 ianuarie 2011.
- (35) Utilizarea unor aditivi metalici specifici și, în special, utilizarea metil-ciclopentadienil tricarbonil-manganului (MMT) ar putea prezenta un risc crescut pentru sănătatea umană și ar putea cauza daune motoarelor vehiculelor și echipamentului de control al emisiilor. Numeroși producători de vehicule recomandă să nu fie utilizat un carburant care conține aditivi metalici, utilizarea unui astfel de carburant putând invalida garanția asociată vehiculului. Este necesară, prin urmare, examinarea constantă a efectelor utilizării aditivului metalic MMT în carburanți, prin consultarea tuturor părților interesate relevante. Până la o reexaminare ulterioară, este necesară luarea de măsuri în vederea limitării gravității oricărei daune care se poate produce. Este necesar, prin urmare, să se stabilească o limită superioară pentru utilizarea MMT în carburant, pe baza cunoștințelor științifice disponibile în prezent. Această limită ar trebui să fie revizuită și mărită numai în cazul în care se poate demonstra că utilizarea unei doze mai ridicate nu produce efecte negative. Pentru a evita situațiile în care consumatorii invalidează, în necunoștință de cauză, garanția asociată vehiculului, este, de asemenea, necesar să se solicite etichetarea oricărui carburant care conține aditivi metalici.
- (36) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare ⁽¹⁾, statele membre sunt încurajate să elaboreze, pentru ele și în interesul Comunității, propriile tabele care să ilustreze, pe cât posibil, corespondența dintre prezenta directivă și măsurile de transpunere și să le facă publice.
- (37) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a Directivei 98/70/CE ar trebui adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei ⁽²⁾.
- (38) Comisia ar trebui, în special, să fie împuternicită să adopte măsuri de executare referitoare la mecanismul de monitorizare și reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră, să adapteze principiile metodologice și valorile necesare pentru a evalua dacă au fost respectate criteriile referitoare la durabilitate în ceea ce privește biocarburanții, să stabilească criterii și limitele geografice pentru pășuni deosebit de biodiversitate, să revizuiască limita privind conținutul de MMT în carburanți și să adapteze, în conformitate cu progresul tehnic și științific, metodologia pentru calcularea emisiilor de gaze cu efect de seră generate pe durata ciclului de viață, metodele analitice permise privind specificațiile carburanților și derogarea privind presiunea vaporilor autorizată pentru benzina care conține bioetanol. Deoarece măsurile respective au un domeniu general de aplicare și sunt destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin adaptarea principiilor și a valorilor metodologice, acestea trebuie să fie adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE.
- (39) Directiva 98/70/CE prevede o serie de specificații referitoare la carburanți, dintre care unele au devenit superflue. În plus, respectiva directivă cuprinde o serie de derogări care au expirat. Din motive de claritate, este necesar ca aceste dispoziții să fie eliminate.
- (40) Directiva 1999/32/CE a Consiliului din 26 aprilie 1999 privind reducerea conținutului de sulf din anumiți combustibili lichizi ⁽³⁾ stabilește anumite aspecte ale utilizării carburanților în transportul pe căile navigabile interioare. Este necesară clarificarea delimitării între directiva respectivă și Directiva 98/70/CE. Ambele directive stabilesc limite pentru conținutul maxim de sulf al motorinei folosite de navele de navigație interioară. Din motive de claritate și siguranță juridică, este necesar, prin urmare, să se adapteze ambele directive pentru ca doar una dintre ele să stabilească această limită.

⁽¹⁾ JO C 321, 31.12.2003, p. 1.

⁽²⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

⁽³⁾ JO L 121, 11.5.1999, p. 13.

- (41) Au fost dezvoltate tehnologii noi și mai puțin poluante pentru motoarele navelor de navigație interioară. Aceste motoare pot fi alimentate doar cu carburanți cu un conținut foarte scăzut de sulf. Conținutul de sulf al carburanților pentru navele de navigație interioară ar trebui redus cât mai curând posibil.
- (42) Prin urmare, Directiva 98/70/CE și Directiva 1999/32/CE ar trebui modificate în consecință.
- (43) Directiva 93/12/CEE a Consiliului din 23 martie 1993 privind conținutul de sulf din anumiți combustibili lichizi ⁽¹⁾ a suferit modificări substanțiale în timp și, în consecință, nu mai conține elemente esențiale. Prin urmare, aceasta ar trebui abrogată.
- (44) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume garantarea unei piețe unice pentru carburanții folosiți în transporturile rutiere și la utilajele mobile nerutiere și asigurarea respectării unor niveluri minime de protecție a mediului împotriva utilizării acestor carburanți, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și pot fi realizate mai bine la nivelul Comunității, Comunitatea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări aduse Directivei 98/70/CE

Directiva 98/70/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 1

Domeniul de aplicare

Prezenta directivă stabilește, cu privire la vehiculele rutiere și utilajele mobile nerutiere (inclusiv navele de navigație interioară atunci când nu se află pe mare), tractoarele agricole și forestiere, precum și ambarcațiunile de agrement atunci când nu se află pe mare:

- (a) specificații tehnice bazate pe considerente de sănătate și de mediu pentru carburanții care sunt folosiți pentru vehicule echipate cu motor cu aprindere prin scânteie și motor cu aprindere prin compresie, ținând seama de cerințele tehnice ale acestor motoare; și
- (b) obiectivul de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră generate pe durata ciclului de viață.”

⁽¹⁾ JO L 74, 27.3.1993, p. 81.

2. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

- (a) La primul paragraf:

- (i) punctul 3 se înlocuiește cu următorul text:

„3. «motorinele destinate utilizării de către utilajele mobile nerutiere (inclusiv navele de navigație interioară), tractoarele agricole și forestiere și ambarcațiunile de agrement» înseamnă orice combustibil lichid derivat din petrol care se încadrează în codurile NC 2710 19 41 și 2710 19 45 (*), destinat a fi utilizat pentru motoarele cu ardere prin compresie menționate în Directivele 94/25/CE (**), 97/68/CE (***) și 2000/25/CE (****) ale Parlamentului European și ale Consiliului;

(*) Numerotarea acestor coduri NC este menționată în Tariful vamal comun (JO L 256, 7.6.1987, p. 1).

(**) JO L 164, 30.6.1994, p. 15.

(***) JO L 59, 27.2.1998, p. 1.

(****) JO L 173, 12.7.2000, p. 1.”;

- (ii) se adaugă următoarele puncte:

„5. «statele membre cu temperaturi ambiante scăzute în timpul verii» înseamnă Danemarca, Estonia, Finlanda, Irlanda, Letonia, Lituania, Suedia și Regatul Unit;

6. «emisii de gaze cu efect de seră pe durata ciclului de viață» înseamnă toate emisiile nete de CO₂, CH₄ și N₂O care pot fi atribuite carburantului respectiv (inclusiv oricăror componente în amestec ale acestuia) sau energiei furnizate. Acestea includ toate etapele relevante începând cu extragerea sau cultivarea, inclusiv schimbările aduse utilizării terenului, transportul și distribuția, prelucrarea și arderea, indiferent de locul în care se produc emisiile respective;

7. «emisii de gaze cu efect de seră pe unitate de energie» înseamnă masa totală a emisiilor de gaze cu efect de seră echivalente în CO₂ asociată carburantului sau energiei furnizate și împărțită la conținutul total de energie al carburantului sau la energia furnizată (pentru carburant, exprimată ca valoarea sa calorică inferioară);

8. «furnizor» înseamnă entitatea responsabilă de trecerea carburanților printr-un punct de control al produselor supuse accizelor sau, în cazul în care nu trebuie plătite accize, orice altă entitate relevantă desemnată de un stat membru;

9. «biocarburant» are același sens ca în Directiva 2009/28/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile (*).

(*) JO L 140, 5.6.2009, p. 16.”.

- (b) Al doilea paragraf se elimină.

3. Articolul 3 se modifică după cum urmează:

(a) Alineatele (2)-(6) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) Statele membre se asigură că benzina poate fi introdusă pe piață pe teritoriul lor doar dacă se conformează specificațiilor de mediu stabilite în anexa I.

Cu toate acestea, pentru regiunile ultraperiferice, statele membre pot stabili dispoziții specifice pentru introducerea benzinei cu un conținut maxim de sulf de 10 mg/kg. Statele membre care fac uz de această dispoziție informează Comisia în consecință.

(3) Statele membre impun furnizorilor să asigure introducerea pe piață a benzinei cu un conținut de oxigen de maximum 2,7 % și cu un conținut de etanol de maximum 5 % până în 2013 și pot impune introducerea pe piață a unui astfel de tip de benzină pentru o perioadă mai îndelungată în cazul în care consideră că este necesar. Acestea garantează informarea corespunzătoare a consumatorilor cu privire la conținutul de biocarburant din benzină și, mai ales, cu privire la folosirea adecvată a diverselor tipuri de amestecuri conținând benzină.

(4) Statele membre cu temperaturi ambiante scăzute în timpul verii pot permite, în conformitate cu alineatul (5), introducerea pe piață pe perioada verii a benzinei cu o presiune a vaporilor de maximum 70 kPa.

Sub rezerva alineatului (5), statele membre cărora nu li se aplică derogarea menționată la primul paragraf pot permite introducerea pe piață pe perioada verii a benzinei cu conținut de etanol cu o presiune a vaporilor de maximum 60 kPa și, în plus, depășirea autorizată a presiunii vaporilor menționată în anexa III, cu condiția ca etanolul folosit să fie un biocarburant.

(5) În cazul în care statele membre doresc să aplice oricare dintre derogările prevăzute la alineatul (4), acestea informează Comisia și oferă toate informațiile relevante. Comisia verifică oportunitatea și durata derogării în cauză, având în vedere:

- (a) problemele socioeconomice evitate datorită presiunii mai mari a vaporilor, inclusiv nevoile temporare de adaptare din punct de vedere tehnic; și
- (b) consecințele asupra mediului sau a sănătății generate de presiunea mai mare a vaporilor și, mai ales, impactul asupra respectării legislației comunitare privind calitatea aerului, atât în statele membre în cauză, cât și în alte state membre.

Dacă evaluarea Comisiei arată că derogarea va avea ca efect nerespectarea legislației comunitare privind calitatea sau poluarea aerului, inclusiv a valorilor-limită și a

plafonelor de emisii relevante, aplicarea derogării este respinsă. Comisia ar trebui să aibă în vedere și valorile-țintă relevante.

În cazul în care Comisia nu ridică obiecții în termen de șase luni de la primirea tuturor informațiilor relevante, statele membre în cauză pot aplica derogarea solicitată.

(6) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre pot continua să autorizeze comercializarea unor cantități mici de benzină cu un conținut de plumb care nu depășește 0,15 g/l, până la maximum 0,03 % din totalul vânzărilor lor, destinate a fi utilizată de către vehicule de colecție aparținând unui tip caracteristic și distribuite prin intermediul grupurilor specifice interesate.”

(b) Alineatul (7) se elimină.

4. Articolul 4 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 4

Motorina diesel

(1) Statele membre se asigură că motorina diesel poate fi introdusă pe piață pe teritoriul lor numai dacă se conformează specificațiilor stabilite în anexa II.

Prin derogare de la cerințele din anexa II, statele membre pot permite introducerea pe piață a motorinei diesel cu un conținut de ester metilici ai acizilor grași (FAME) mai mare de 7 %.

Statele membre asigură informarea corespunzătoare a consumatorilor cu privire la conținutul de biocarburant din motorina diesel, în special conținutul de FAME.

(2) Statele membre se asigură că, cel târziu începând de la 1 ianuarie 2008, motorina destinată utilizării de către utilajele mobile nerutiere (inclusiv navele de navigație interioară), de către tractoarele agricole și forestiere și de către ambarcațiunile de agrement poate fi introdusă pe piață pe teritoriul lor doar în cazul în care conținutul de sulf din motorina respectivă nu depășește 1 000 mg/kg. Începând cu 1 ianuarie 2011, conținutul maxim permis de sulf al motorinei respective este de 10 mg/kg. Statele membre se asigură că combustibilii lichizi, alții decât motorina respectivă, pot fi utilizați de navele de navigație interioară și de ambarcațiunile de agrement doar în cazul în care conținutul de sulf al carburanților lichizi respectivi nu depășește conținutul maxim permis al motorinei în cauză.

Totuși, pentru a ține seama de contaminările minore din lanțul de aprovizionare, începând cu 1 ianuarie 2011, statele membre pot accepta, în cazul motorinei destinate utilizării de către utilajele mobile nerutiere (inclusiv navele de navigație interioară), de către tractoarele agricole și forestiere și de către ambarcațiunile de agrement, un conținut de sulf de până la 20 mg/kg la punctul de distribuție către consumatorii finali. Statele membre pot, de asemenea, permite introducerea în continuare pe piață până la 31 decembrie 2011 a motorinei cu un conținut de sulf de până la 1 000 mg/kg pentru vehiculele feroviare și tractoarele agricole și forestiere, dacă pot garanta că nu este compromisă funcționarea corespunzătoare a sistemelor de control al emisiilor.

(3) Pentru regiunile ultraperiferice, statele membre pot stabili dispoziții specifice pentru introducerea motorinei diesel și a motorinei cu un conținut maxim de sulf de 10 mg/kg. Statele membre care aplică această dispoziție informează Comisia în consecință.

(4) Pentru statele membre cu condiții de iarnă severă, punctul maxim de distilare de 65 % la 250 °C pentru motorină diesel și motorină poate fi înlocuit cu un punct maxim de distilare de 10 % (vol/vol) la 180 °C.”

5. Se introduce următorul articol:

„Articolul 7a

Reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră

(1) Statele membre desemnează furnizorul sau furnizorii responsabili cu monitorizarea și raportarea emisiilor de gaze cu efect de seră generate pe durata ciclului de viață pe unitate de energie de carburant și energia furnizate. În cazul furnizorilor de energie electrică destinată utilizării de către vehicule rutiere, statele membre se asigură că aceștia pot decide să contribuie la obligația de reducere menționată la alineatul (2), dacă pot demonstra că pot măsura și monitoriza în mod adecvat energia electrică furnizată pentru utilizarea de către astfel de vehicule.

Începând cu 1 ianuarie 2011, furnizorii raportează anual autorității desemnate de statul membru intensitatea gazelor cu efect de seră a carburanților și energiei furnizate pe teritoriul fiecărui stat membru, incluzând cel puțin următoarele informații:

- (a) volumul total de carburant sau de energie din fiecare tip furnizat, indicându-se unde a fost achiziționat și originea sa; și
- (b) emisiile de gaze cu efect de seră pe durata ciclului de viață pe unitate de energie.

Statele membre se asigură că rapoartele fac obiectul unei verificări.

Comisia stabilește, dacă este cazul, orientări privind punerea în aplicare a prezentului alineat.

(2) Statele membre impun furnizorilor să reducă cât de treptat posibil emisiile de gaze cu efect de seră generate pe durata ciclului de viață pe unitate de energie de către carburanții și energia furnizate, cu până la 10 % până la 31 decembrie 2020, având ca referință standardul de carburant menționat la alineatul (5) litera (b). Această reducere constă în:

- (a) 6 % până la 31 decembrie 2020. Statele membre pot impune furnizorilor ca, pentru a realiza această reducere, să respecte următoarele valori-țintă intermediare: 2 % până la 31 decembrie 2014 și 4 % până la 31 decembrie 2017;

- (b) o valoare-țintă suplimentară de 2 % până la 31 decembrie 2020, sub rezerva articolului 9 alineatul (2) litera (h), care să fie realizată printr-una sau prin ambele metode descrise în continuare:

- (i) furnizarea de energie pentru transport furnizată pentru utilizare de către orice tip de vehicul rutier, utilaj mobil nerutier (inclusiv nave de navigație interioară), tractor agricol sau forestier sau ambarcațiuni de agrement;

- (ii) utilizarea oricărei tehnologii (inclusiv captarea și stocarea carbonului), prin care se pot reduce emisiile de gaze cu efect de seră generate pe durata ciclului de viață pe unitate de energie de carburanți sau de energia furnizată;

- (c) o valoare-țintă suplimentară de 2 % până la 31 decembrie 2020, sub rezerva articolului 9 alineatul (1) litera (i), realizată prin folosirea creditelor achiziționate în conformitate cu mecanismul de dezvoltare curată instituit prin Protocolul de la Kyoto, în condițiile stabilite în Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității (*) în ceea ce privește reducerile din sectorul aprovizionării cu carburanți.

(3) Emisiile de gaze cu efect de seră generate de biocarburanți pe durata ciclului de viață se calculează în conformitate cu articolul 7d. Emisiile de gaze cu efect de seră generate pe durata ciclului de viață de alți carburanți și alte forme de energie se calculează prin folosirea unei metodologii stabilite în conformitate cu alineatul (5) din prezentul articol.

(4) Statele membre se asigură că un grup de furnizori poate decide să respecte împreună obligațiile privind reducerea emisiilor menționate la alineatul (2). Într-un astfel de caz, aceștia sunt considerați a fi un singur furnizor, în sensul alineatului (2).

(5) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentului articol, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 11 alineatul (4). Astfel de măsuri includ, în special:

- (a) metodologia de calculare a emisiilor de gaze cu efect de seră generate pe durata ciclului de viață de carburanți, alții decât biocarburanți, și de energie;
- (b) metodologia care specifică, înainte de 1 ianuarie 2011, standardul de carburant care se bazează pe emisiile de gaze cu efect de seră generate pe durata ciclului de viață pe unitate de energie de combustibili fosili în 2010 în sensul alineatului (2);
- (c) normele necesare pentru punerea în aplicare a alineatului (4);
- (d) metodologia de calculare a contribuției vehiculelor rutiere electrice, care este compatibilă cu articolul 3 alineatul (4) din Directiva 2009/28/CE.

(*) JO L 275, 25.10.2003, p. 32.”

6. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 7b

Criteriile de durabilitate pentru biocarburanți

(1) Indiferent dacă materiile prime au fost cultivate pe teritoriul Comunității sau în afara acestuia, energia produsă din biocarburanți este luată în considerare în sensul articolului 7a numai în cazul în care sunt îndeplinite criteriile de durabilitate prevăzute la alineatele (2)-(6) din prezentul articol.

Cu toate acestea, biocarburanții produși din deșeuri și reziduuri, altele decât reziduurile din agricultură, acvacultură, pescuit și silvicultură, trebuie să îndeplinească doar criteriul de durabilitate prevăzut la alineatul (2) din prezentul articol pentru a fi luați în considerare în scopurile menționate la articolul 7a.

(2) Reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră datorată utilizării biocarburanților luați în considerare în scopurile menționate la alineatul (1) este de cel puțin 35 %.

Începând cu 1 ianuarie 2017, reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră datorată utilizării biocarburanților luați în considerare în scopurile menționate la alineatul (1) este de cel puțin 50 %. Începând cu 1 ianuarie 2018, această reducere este de cel puțin 60 %, în cazul biocarburanților produși de instalații în care producția a început la 1 ianuarie 2017 sau după această dată.

Reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră provenite din utilizarea biocarburanților se calculează în conformitate cu articolul 7d alineatul (1).

În cazul biocarburanților produși de instalații aflate în exploatare la 23 ianuarie 2008, primul paragraf se aplică de la 1 aprilie 2013.

(3) Biocarburanții care sunt luați în considerare în scopurile menționate la alineatul (1) nu sunt produși din materii prime ce provin de pe terenuri bogate în biodiversitate, adică de pe terenuri care la sau după ianuarie 2008 dețineau unul dintre următoarele statute, indiferent dacă acest statut mai este valabil sau nu:

(a) păduri primare și alte terenuri împădurite, cu alte cuvinte pădurile și alte terenuri împădurite cu specii indigene, în care nu există indicii clar vizibile ale activității umane, iar procesele ecologice nu sunt afectate în mod semnificativ;

(b) zone desemnate:

(i) de lege sau de autoritățile competente relevante în scopul protecției naturii; sau

(ii) pentru protecția unor ecosisteme sau specii rare, amenințate sau pe cale de dispariție, recunoscute prin acorduri internaționale sau incluse în listele întocmite de organizațiile interguvernamentale sau de Uniunea Internațională pentru Conservarea Naturii și a Resurselor Naturale, sub rezerva recunoașterii lor în conformitate cu dispozițiile articolului 7c alineatul (4) al doilea paragraf,

exceptând cazul în care se furnizează dovezi conform cărora producția de materie primă respectivă nu a adus atingere scopurilor de protecție a naturii;

(c) pășuni bogate în diversitate:

(i) care sunt naturale, cu alte cuvinte pășuni care ar continua să fie pășuni în lipsa intervenției omului și care mențin structura, caracteristicile ecologice și procesele speciilor naturale; sau

(ii) care nu sunt naturale, bogate în diversitate, cu alte cuvinte pășuni care ar înceta să fie pășuni în lipsa intervenției omului și care conțin o mare diversitate de specii și sunt nedegradate, dacă nu se furnizează dovezi că recoltarea materiilor prime este necesară pentru menținerea statutului de pășune.

Comisia stabilește criteriile și limitele geografice în vederea identificării pășunilor care intră sub incidența literei (c) de la primul paragraf. Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 11 alineatul (4).

(4) Biocarburanții care sunt luați în considerare în scopurile menționate la alineatul (1) nu se obțin din materii prime ce provin de pe terenuri cu stocuri mari de carbon, adică de pe terenuri care dețineau unul dintre următoarele statute în ianuarie 2008 și care nu mai dețin acest statut:

(a) zone umede, adică terenuri acoperite sau saturate cu apă în mod permanent sau pe o perioadă semnificativă din an;

(b) suprafețe dens împădurite, adică terenuri care acoperă mai mult de un hectar, cu copaci mai înalți de cinci metri și un coronament de peste 30 %, sau copaci care pot atinge aceste praguri *in situ*;

(c) terenuri care acoperă mai mult de un hectar, cu copaci mai înalți de cinci metri și un coronament mai mare de 10 %-30 %, sau copaci care pot atinge aceste praguri *in situ*, cu excepția cazului în care sunt furnizate dovezi că stocurile de carbon din zona respectivă, înainte și după transformare, au un astfel de nivel, încât, în momentul aplicării metodologiei prevăzute în partea C din anexa IV, ar fi îndeplinite condițiile de la alineatul (2) din prezentul articol.

Dispozițiile prezentului alineat nu se aplică în cazul în care, la data la care a fost obținută materia primă, terenul deținea același statut ca în ianuarie 2008.

(5) Biocarburanții luați în considerare în scopurile menționate la alineatul (1) nu sunt produși din materie primă obținută din terenuri care în ianuarie 2008 erau turbării, cu excepția cazului în care sunt furnizate dovezi că cultivarea și recoltarea materiei prime respective nu implică drenajul unui sol care nu fusese drenat anterior.

(6) Materiile prime agricole cultivate în Comunitate și utilizate pentru producția biocarburanților luați în considerare în scopurile menționate la articolul 7a se obțin în conformitate cu cerințele și standardele menționate în titlul «Mediu» partea A și la punctul 9 din anexa II la Regulamentul (CE) nr. 73/2009 al Consiliului din 19 ianuarie 2009 de stabilire a unor norme comune pentru sistemele de ajutor direct pentru agricultori în cadrul politicii agricole comune și de instituire a anumitor sisteme de ajutor pentru agricultori (*) și în conformitate cu cerințele minime pentru bunele condiții agricole și ecologice definite în temeiul articolului 6 alineatul (1) din respectivul regulament.

(7) Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, o dată la doi ani, un raport privind măsurile adoptate la nivel național pentru respectarea criteriilor de durabilitate prevăzute la alineatele (2)-(5) și pentru protecția solului, a apei și a aerului, pentru țările terțe, precum și pentru statele membre care constituie o sursă importantă de biocarburanți sau de materii prime pentru biocarburanții consumați în interiorul Comunității. Primul raport se prezintă în anul 2012.

Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, o dată la doi ani, un raport privind impactul creșterii cererii de biocarburanți asupra durabilității sociale în Comunitate și în țările terțe, precum și impactul politicii comunitare în domeniul biocarburanților asupra disponibilității produselor alimentare la un preț acceptabil, în special pentru populația din țările în curs de dezvoltare, precum și privind alte aspecte mai cuprinzătoare referitoare la dezvoltare. Raportul abordează chestiunea respectării drepturilor de utilizare a terenurilor. Rapoartele precizează, pentru țările terțe, precum și pentru statele membre care reprezintă o sursă semnificativă de materii prime pentru biocarburanții consumați în interiorul Comunității, dacă acestea au ratificat și pus în aplicare fiecare dintre următoarele convenții ale Organizației Internaționale a Muncii:

- Convenția privind munca forțată sau obligatorie (nr. 29);
- Convenția privind libertatea sindicală și protecția dreptului sindical (nr. 87);
- Convenția privind aplicarea principiilor dreptului de organizare și de negociere colectivă (nr. 98);
- Convenția privind egalitatea de remunerare a mâinii de lucru masculine și a mâinii de lucru feminine, pentru o muncă de valoare egală (nr. 100);
- Convenția privind abolirea muncii forțate (nr. 105);

— Convenția privind discriminarea în domeniul ocupării forței de muncă și al exercitării profesiei (nr. 111);

— Convenția privind vârsta minimă de încadrare în muncă (nr. 138);

— Convenția privind interzicerea celor mai grave forme ale muncii copiilor și acțiunea imediată în vederea eliminării lor (nr. 182).

Aceste rapoarte precizează, pentru țările terțe, precum și pentru statele membre care reprezintă o sursă semnificativă de materii prime pentru biocarburanții consumați în interiorul Comunității, dacă țara în cauză a ratificat și a pus în aplicare:

- Protocolul de la Cartagena privind biosecuritatea;
- Convenția privind comerțul internațional cu specii sălbatice de faună și floră pe cale de dispariție.

Primul raport se prezintă în anul 2012. Comisia propune, după caz, luarea de măsuri corective, în special dacă există dovezi că producția de biocarburanți are un impact considerabil asupra prețurilor produselor alimentare.

(8) În scopurile menționate la alineatul (1), statele membre nu refuză să ia în considerare, din alte motive legate de durabilitate, biocarburanții care se obțin cu respectarea prezentului articol.

Articolul 7c

Verificarea îndeplinirii criteriilor de durabilitate pentru biocarburanți

(1) În cazul în care sunt luați în considerare biocarburanți în sensul articolului 7a, statele membre solicită operatorilor economici să demonstreze că au fost îndeplinite criteriile de durabilitate prevăzute la articolul 7b alineatele (2)-(5). În acest sens, statele membre solicită operatorilor economici să utilizeze un sistem de echilibrare a masei care:

- (a) permite ca loturile de materii prime sau biocarburanți cu caracteristici de durabilitate diferite să fie amestecate;
- (b) prevede ca informațiile cu privire la caracteristicile de durabilitate și mărimea loturilor menționate la litera (a) să rămână valabile pentru amestec; și
- (c) prevede ca suma tuturor loturilor retrase din amestec să fie descrisă ca având aceleași caracteristici de durabilitate, în aceleași cantități, ca suma tuturor loturilor adăugate la amestec.

(2) În 2010 și 2012, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului rapoarte privind funcționarea metodei de verificare bazate pe echilibrul de masă descrisă la alineatul (1) și potențialul acestuia de a permite utilizarea altor metode de verificare referitoare la unele sau toate tipurile de materii prime sau biocarburanți. În evaluarea sa, Comisia ia în considerare acele metode de verificare în cadrul cărora informațiile referitoare la caracteristicile de durabilitate a mediului nu trebuie să fie asociate în continuare anumitor loturi sau amestecuri. Evaluarea ia în considerare necesitatea menținerii integrității și eficienței sistemului de verificare, simultan cu evitarea impunerii unei sarcini nerezonabile industriei. Acest raport este însoțit, după caz, de propuneri adresate Parlamentului European și Consiliului privind utilizarea altor metode de verificare.

(3) Statele membre iau măsuri pentru a se asigura că operatorii economici prezintă informații sigure și pun la dispoziția statelor membre, la cerere, datele care au fost utilizate pentru elaborarea informațiilor. Statele membre solicită operatorilor economici luarea de măsuri în vederea elaborării unui nivel corespunzător de audit independent al informațiilor prezentate de către aceștia și prezentarea de dovezi în acest sens. Auditul verifică dacă sistemele utilizate de operatorii economici sunt precise, fiabile și protejate împotriva fraudei. Auditul evaluează frecvența și metodologia prelevării de probe și caracterul solid al datelor.

Informațiile prevăzute la primul paragraf se referă în special la informații privind respectarea criteriilor de durabilitate prevăzute la articolul 7b alineatele (2)-(5), la informații adecvate și relevante privind măsurile luate pentru protecția solului, a apei și a aerului, reabilitarea terenurilor degradate, evitarea consumului excesiv de apă în regiuni unde resursele de apă sunt reduse, precum și la informații adecvate și relevante privind măsurile luate pentru a ține seama de aspectele menționate la articolul 7b alineatul (7) al doilea paragraf.

Comisia stabilește lista informațiilor adecvate și relevante, menționate în primele două paragrafe, în conformitate cu procedura consultativă menționată la articolul 11 alineatul (3). Comisia se asigură, în special, că furnizarea acestor informații nu constituie o sarcină administrativă excesivă pentru operatorii economici în general sau pentru micii agricultori, organizațiile de producători și pentru cooperative, în special.

Obligațiile prevăzute la prezentul alineat se aplică indiferent dacă biocarburanții sunt produși în interiorul Comunității sau importați.

Statele membre prezintă Comisiei, în formă agregată, informațiile menționate la primul paragraf. Comisia publică aceste informații în cadrul platformei în materie de transparență menționate la articolul 24 din Directiva 2009/28/CE, în formă rezumativă, păstrând confidențialitatea informațiilor sensibile din punct de vedere comercial.

(4) Comunitatea face eforturi să încheie acorduri bilaterale sau multilaterale cu țări terțe care să includă dispoziții privind criteriile de durabilitate care corespund cu cele prevăzute de prezenta directivă. Atunci când Comisia a încheiat acorduri care cuprind dispoziții referitoare la domenii care intră sub incidența criteriilor de durabilitate definite la articolul 7b alineatele (2)-(5), Comisia poate decide că acordurile respective demonstrează că biocarburanții care s-au obținut din materii prime cultivate în țările respective respectă criteriile de durabilitate în cauză. După încheierea acestor acorduri, se va acorda o atenție deosebită măsurilor luate pentru conservarea zonelor care prezintă servicii ecosistemice de bază în situații critice (de exemplu protecția bazinelor hidrografice, combaterea eroziunilor), pentru protecția solului, a apei și a aerului, reabilitarea terenurilor degradate, evitarea consumului excesiv de apă în regiuni unde resursele de apă sunt reduse, precum și altor aspecte prevăzute la articolul 7b alineatul (7) al doilea paragraf.

Comisia poate decide ca regimurile voluntare naționale sau internaționale de stabilire a standardelor de producție a produselor din biomasă să conțină date exacte în sensul articolului 7b alineatul (2) sau să demonstreze că loturile de biocarburanți respectă criteriile de durabilitate stabilite la articolul 7b alineatele (3)-(5). Comisia poate decide ca aceste sisteme să conțină date exacte privind informațiile referitoare la măsurile luate pentru conservarea zonelor care prezintă servicii ecosistemice de bază în situații critice (de exemplu protecția bazinelor hidrografice, combaterea eroziunilor), pentru protecția solului, a apei și a aerului, reabilitarea terenurilor degradate, evitarea consumului excesiv de apă în regiuni unde resursele de apă sunt reduse, precum și referitoare la aspectele menționate la articolul 7b alineatul (7) al doilea paragraf. Comisia poate recunoaște, de asemenea, zonele pentru protecția ecosistemelor sau a speciilor rare, amenințate sau pe cale de dispariție, recunoscute prin acorduri internaționale sau incluse în listele întocmite de organizațiile interguvernamentale sau de Uniunea Internațională pentru Conservarea Naturii și a Resurselor Naturale în sensul articolului 7b alineatul (3) litera (b) punctul (ii).

Comisia poate decide ca sistemele voluntare, naționale sau internaționale de măsurare a reducerilor emisiilor de gaze cu efect de seră să conțină date exacte în sensul articolului 7b alineatul (2).

Comisia poate decide că terenurile incluse într-un program național sau regional de reconversie a terenurilor în vederea îmbunătățirii terenurilor sever degradate sau grav contaminate respectă criteriile menționate în anexa IV partea C punctul 9.

(5) Comisia adoptă decizii în temeiul alineatului (4) numai în cazul în care acordul sau regimul în cauză îndeplinește standardele adecvate de fiabilitate, transparență și audit independent. Sistemele de măsurare a reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră trebuie să respecte și cerințele metodologice

din anexa IV. Listele cuprinzând zone bogate în biodiversitate, astfel cum sunt menționate la articolul 7b alineatul (3) litera (b) punctul (ii), îndeplinesc standarde corespunzătoare de obiectivitate și de coerență în raport cu standardele recunoscute la nivel internațional și prevăd proceduri corespunzătoare privind căile de atac.

(6) Deciziile luate în temeiul alineatului (4) se adoptă în conformitate cu procedura consultativă menționată la articolul 11 alineatul (3). Aceste decizii sunt valabile pe o perioadă de cel mult cinci ani.

(7) În cazul în care un operator economic prezintă dovezi sau date obținute în conformitate cu un acord sau un regim care a făcut obiectul unei decizii adoptate în temeiul alineatului (4), în măsura domeniului de aplicare a deciziei menționate, statele membre nu solicită furnizorului să prezinte alte dovezi de respectare a criteriilor de durabilitate definite la articolul 7b alineatele (2)-(5) sau informații privind măsurile vizate la prezentul articol alineatul (3) al doilea paragraf.

(8) La cererea unui stat membru sau din proprie inițiativă, Comisia examinează aplicarea articolului 7b cu privire la o sursă de biocarburant și, în termen de șase luni de la primirea unei cereri și în conformitate cu procedura consultativă prevăzută la articolul 11 alineatul (3), decide dacă statul membru respectiv poate lua în considerare biocarburantul provenit din respectiva sursă în sensul articolului 7a.

(9) Până la 31 decembrie 2012, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind:

- (a) eficacitatea sistemului instituit pentru furnizarea informațiilor privind criteriile de durabilitate; și
- (b) în măsura în care acest lucru este fezabil și adecvat, introducerea unor cerințe obligatorii privind protecția aerului, a solului și a apei, ținând seama de cele mai recente dovezi științifice, precum și de obligațiile internaționale ale Comunității.

Dacă este cazul, Comisia propune măsuri corective.

Articolul 7d

Calcularea emisiilor de gaze cu efect de seră generate de biocarburanți de-a lungul ciclului de viață

(1) În sensul articolului 7a și al articolului 7b alineatul (2), emisiile de gaze cu efect de seră generate de biocarburanți de-a lungul ciclului de viață se calculează după cum urmează:

- (a) pentru biocarburanți, acolo unde este stabilită în anexa IV partea A sau partea B o valoare implicită pentru reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră pentru filiera de producție a biocarburanților și acolo unde valoarea e_i pentru acești biocarburanți, calculată în conformitate cu anexa IV partea C punctul 7, este egală sau mai mică decât zero, prin utilizarea acestei valori implicite;
- (b) prin utilizarea valorii efective, calculate în conformitate cu metodologia stabilită în anexa IV partea C; sau

- (c) prin utilizarea unei valori calculate ca fiind suma factorilor formulei menționate la punctul 1 din anexa IV partea C, caz în care valorile implicite detaliate în anexa IV partea D sau E pot fi folosite pentru unii factori, iar valorile efective, calculate în conformitate cu metodologia stabilită în anexa IV partea C, pentru toți ceilalți factori.

(2) Până la 31 martie 2010, statele membre prezintă Comisiei un raport care include o listă a zonelor de pe teritoriul lor clasificate ca nivel 2 în nomenclatura unităților teritoriale de statistică (NUTS) sau la un nivel NUTS de detaliere superior în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1059/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 mai 2003 privind instituirea unui nomenclator comun al unităților teritoriale de statistică (NUTS) (**), în cazul în care se poate anticipa că emisiile tipice de gaze cu efect de seră provenite din cultivarea materiilor prime agricole vor fi mai mici sau egale cu emisiile comunicate la rubrica «Valori implicite detaliate pentru cultură» din anexa IV partea D la prezenta directivă, alături de o descriere a metodei și a datelor utilizate pentru întocmirea listei respective. Metoda trebuie să ia în considerare caracteristicile solului, clima și randamentul materiilor prime prevăzute.

(3) Valorile implicite din anexa IV partea A și valorile implicite detaliate pentru cultivare din anexa IV partea D pot fi utilizate numai în cazul în care materiile prime:

- (a) sunt cultivate în afara Comunității;
- (b) sunt cultivate în Comunitate, în zonele incluse în listele menționate la alineatul (2); sau
- (c) sunt deșeuri sau reziduuri, altele decât reziduurile agricole, reziduurile rezultate din acvacultură și pescuit.

Pentru biocarburanții care nu intră sub incidența literelor (a), (b) sau (c), se utilizează valorile efective pentru cultivare.

(4) Până la 31 martie 2010, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului privind fezabilitatea întocmirii de liste ale zonelor din țările terțe în care se poate aștepta ca emisiile tipice de gaze cu efect de seră provenite din cultivarea materiilor prime agricole să fie mai mici sau egale cu emisiile comunicate la rubrica «Cultura» din anexa IV partea D, însoțit, dacă este posibil, de listele respective și de o descriere a metodei și a datelor utilizate pentru întocmirea lor. După caz, raportul este însoțit de propuneri corespunzătoare.

(5) Până cel târziu la 31 decembrie 2012 și ulterior o dată la doi ani, Comisia prezintă un raport privind estimarea valorilor tipice și implicite prezentate în partea B și în partea E din anexa IV, acordând o atenție deosebită emisiilor provenite din transporturi și prelucrare, și în lumina acestor rapoarte poate decide, acolo unde este necesar, să corecteze valorile. Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 11 alineatul (4).

(6) Până la 31 decembrie 2010, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului în care examinează impactul schimbării indirecte a utilizării terenului asupra emisiilor de gaze cu efect de seră și abordează modalități de diminuare a respectivului impact. Raportul va fi însoțit, dacă este cazul, de o propunere bazată pe cele mai bune dovezi științifice disponibile, care cuprinde o metodologie concretă pentru emisiile provenite din variația cantității de carbon provocată de schimbarea indirectă a utilizării terenului, asigurând respectarea prezentei directive, în special a articolului 7b alineatul (2).

O astfel de propunere cuprinde garanțiile necesare pentru a asigura siguranța investițiilor realizate înainte de aplicarea metodologiei respective. În cazul instalațiilor care au produs biocarburanți înainte de sfârșitul anului 2013, aplicarea măsurilor menționate la primul paragraf nu trebuie să implice, până la 31 decembrie 2017, că biocarburanții produși în aceste instalații sunt considerați ca nefiind conformi cu criteriile de durabilitate din prezenta directivă, în cazul în care aceștia ar fi fost conformi, cu condiția ca biocarburanții respectivi să realizeze o reducere de emisii de gaze cu efect de seră de cel puțin 45 %. Aceste dispoziții se aplică în cazul instalațiilor de biocarburanți la sfârșitul anului 2012.

Parlamentul European și Consiliul fac eforturi să decidă cel târziu până la 31 decembrie 2012 cu privire la propunerile de acest tip prezentate de Comisie.

(7) Anexa IV poate fi adaptată în funcție de progresul tehnic și științific, inclusiv prin adăugarea unor valori pentru filierele suplimentare de producție a biocarburanților pentru aceleași sau pentru alte materii prime și prin modificarea metodologiei stabilite în partea C. Măsurile respective, destinate să modifice elementele neesențiale ale prezentei directive, printre altele prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 11 alineatul (4).

În ceea ce privește valorile implicite și metodologia prevăzută la anexa IV, se va acorda o atenție specială:

- metodei de calculare a deșeurilor și a reziduurilor;
- metodei de calculare a coproduselor;
- metodei de calculare a cogenerării; și
- statutului de coproduse al reziduurilor de recoltă agricole.

Valorile implicite pentru biomotorina din ulei din deșeuri de origine vegetală sau animală se revizuiesc cât mai curând.

Orice adaptare sau adăugare la lista valorilor implicite din anexa IV respectă următoarele norme:

(a) în cazul în care contribuția unui anume factor la emisiile globale este mică sau în cazul în care există variații limitate sau în cazul în care este foarte costisitor sau dificil să se stabilească valorile efective, valorile implicite trebuie să fie cele tipice pentru procesele normale de producție;

(b) în toate celelalte cazuri, valorile implicite trebuie să fie conservative în raport cu procesele normale de producție.

(8) Se stabilesc definiții detaliate, inclusiv specificațiile tehnice necesare pentru elementele stabilite în anexa IV partea C punctul 9. Măsurile respective, destinate să modifice elementele neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 11 alineatul (4).

Articolul 7e

Măsurile de executare și rapoartele referitoare la durabilitatea biocarburanților

(1) Măsurile de executare menționate la articolul 7b alineatul (3) al doilea paragraf, articolul 7c alineatul (3) al treilea paragraf, articolul 7c alineatul (6), articolul 7c alineatul (8), articolul 7d alineatul (5), articolul 7d alineatul (7) primul paragraf și articolul 7d alineatul (8) iau pe deplin în considerare scopurile Directivei 2009/28/CE.

(2) Rapoartele Comisiei către Parlamentul European și Consiliu, menționate la articolul 7b alineatul (7), articolul 7c alineatul (2), articolul 7c alineatul (9), articolul 7d alineatul (4), alineatul (5) și alineatul (6) primul paragraf, precum și rapoartele și informările prezentate în conformitate cu articolul 7c alineatul (3) primul și al cincilea paragraf și articolul 7d alineatul (2), se pregătesc și se transmit atât în sensul Directivei 2009/28/CE, cât și în sensul prezentei directive.

(*) JO L 30, 31.1.2009, p. 16.

(**) JO L 154, 21.6.2003, p. 1.”

7. La articolul 8, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre monitorizează respectarea cerințelor prevăzute la articolele 3 și 4, în privința benzinei și a motorinei diesel, pe baza metodelor analitice la care se face trimitere în standardele europene EN 228:2004 și, respectiv, EN 590:2004.”

8. Se introduce următorul articol:

„Articolul 8a

Aditivi metalici

(1) Comisia realizează o evaluare a riscurilor pentru sănătate și mediu datorate utilizării aditivilor metalici în carburanți și elaborează, în acest scop, o metodologie de testare. Comisia prezintă concluziile sale Parlamentului European și Consiliului până la 31 decembrie 2012.

(2) Până la elaborarea metodei de testare menționate la alineatul (1), prezența aditivului metalic metil-ciclopentadienil tricarbonil-mangan (MMT) în carburanți este limitată la 6 mg mangan pe litru începând cu 1 ianuarie 2011. Limita este de 2 mg mangan pe litru începând cu 1 ianuarie 2014.

(3) Limita pentru conținutul de MMT al carburantului specificată la alineatul (2) se revizuieste pe baza rezultatelor evaluării realizate cu ajutorul metodologiei de testare menționate la alineatul (1). Ea poate fi redusă la zero dacă evaluarea riscurilor justifică acest lucru. Limita nu poate fi mărită decât dacă evaluarea riscurilor justifică acest lucru. O astfel de măsură, destinată să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 11 alineatul (4).

(4) Statele membre se asigură că o etichetă privind conținutul de aditivi metalici din carburanți este afișată în toate punctele în care un carburant cu aditivi metalici este pus la dispoziția consumatorilor.

(5) Pe etichetă se menționează următorul text: «Conține aditivi metalici».

(6) Eticheta este atașată în locul în care sunt afișate informațiile privind tipul de carburant, într-o poziție vizibilă. Mărimea și caracterele etichetei trebuie să fie vizibile și ușor lizibile.»

9. Articolul 9 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 9

Raportare

(1) Cel târziu la 31 decembrie 2012 și ulterior din trei în trei ani, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului, însoțit, dacă este cazul, de o propunere de modificare a prezentei directive. Raportul ține seama, în special, de următoarele aspecte:

(a) utilizarea și evoluția tehnologiei auto și, în special, fezabilitatea creșterii conținutului maxim permis de biocarburant din benzină și motorină diesel și necesitatea de a revizui data menționată la articolul 3 alineatul (3);

(b) politica comunitară privind emisiile de CO₂ generate de vehiculele de transport rutier;

(c) posibilitatea aplicării cerințelor din anexa II, în special valoarea-limită pentru hidrocarburile aromatice policiclice, la utilajele mobile nerutiere (inclusiv navele de navigație interioară), la tractoarele agricole și forestiere și la ambarcațiunile de agrement;

(d) creșterea utilizării detergenților în carburanți;

(e) utilizarea aditivilor metalici, alții decât MMT, în carburanți;

(f) volumul total al componentelor utilizați în benzină și motorină diesel având în vedere legislația comunitară din domeniul mediului, inclusiv obiectivele Directivei 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei (*) și ale directive-lor derivate;

(g) consecințele obiectivului de reducere a gazelor cu efect de seră, stabilit la articolul 7a alineatul (2), pentru sistemul de comercializare a cotelor de emisii;

(h) necesitatea eventuală de a modifica articolul 2 alineatele (6) și (7) și articolul 7a alineatul (2) litera (b) pentru a evalua posibilele contribuții în vederea îndeplinirii obiectivului de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră cu 10 % până în 2020. Aceste considerații se bazează pe potențialul de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră generate, în cadrul Comunității, de carburanți și energie de-a lungul ciclului de viață, luând în considerare, în special, progresele din domeniul tehnologiilor de captare și stocare a carbonului care respectă mediul și din domeniul vehiculelor rutiere electrice, precum și rentabilitatea măsurilor de reducere a emisiilor, astfel cum se menționează la articolul 7a alineatul (2) litera (b);

(i) posibilitatea de a introduce măsuri suplimentare pentru furnizori în vederea reducerii cu 2 % a emisiilor de gaze cu efect de seră generate pe durata ciclului de viață pe unitate de energie, comparativ cu standardul de carburant menționat la articolul 7a alineatul (5) litera (b), prin utilizarea creditelor achiziționate în conformitate cu mecanismul de dezvoltare curată instituit prin Protocolul de la Kyoto, în condițiile stabilite în Directiva 2003/87/CE, pentru a evalua posibilele contribuții viitoare, destinate să îndeplinească obiectivul de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră cu până la 10 % până în 2020, astfel cum este stabilit la articolul 7a alineatul (2) litera (c) din prezenta directivă;

(j) o analiză actualizată a rentabilității și a impactului unei reduceri sub 60 kPa a presiunii maxime a vaporilor pentru benzină permise pentru perioada de vară.

(2) Cel târziu în 2014, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului privind îndeplinirea obiectivului de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră pentru 2020 menționat la articolul 7a, luând în considerare necesitatea armonizării acestui obiectiv cu cel menționat la articolul 3 alineatul (3) din Directiva 2009/28/CE, în ceea ce privește ponderea energiei din surse regenerabile de energie din domeniul transporturilor, având în vedere rapoartele menționate la articolul 23 alineatele (8) și (9) din directiva respectivă.

După caz, raportul Comisiei este însoțit de o propunere de modificare a obiectivului.

(*) JO L 327, 22.12.2000, p. 1.”

10. La articolul 10, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În cazul în care este necesară adaptarea la progresele tehnice a metodelor analitice permise, menționate în anexa I sau II, se pot adopta modificări care vizează elemente neesențiale ale prezentei directive, în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 11 alineatul (4). Anexa III poate fi, de asemenea, modificată în funcție de progresul tehnic și științific. Măsura respectivă, destinată să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 11 alineatul (4).”

11. Articolul 11 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 11

Procedura comitetului

(1) Cu excepția cazurilor menționate la alineatul (2), Comisia este asistată de Comitetul privind calitatea carburanților.

(2) În cazul chestiunilor referitoare la durabilitatea biocarburanților în sensul articolelor 7b, 7c și 7d, Comisia este asistată de Comitetul privind durabilitatea biocarburanților și a biolichidelor menționat la articolul 25 alineatul (2) din Directiva 2009/28/CE.

(3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 3 și 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.

(4) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.”

12. Articolul 14 se elimină.

13. Anexele I, II, III și IV se înlocuiesc cu textul care figurează în anexa la prezenta directivă.

Articolul 2

Modificări aduse Directivei 1999/32/CE

Directiva 1999/32/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

(a) Punctul 3 se înlocuiește cu următorul text:

„3. combustibil marin înseamnă orice carburant lichid derivat din petrol destinat utilizării sau utilizat la bordul unui vas, inclusiv acei carburanți definiți în ISO 8217. Combustibilul cuprinde orice combustibil lichid derivat din petrol care se utilizează la bordul navelor de navigație interioară sau al ambarcațiunilor de agrement, astfel cum sunt definite în Directiva 97/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1997 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la măsurile împotriva emisiei de poluanți gazoși și de pulberi provenind de la motoarele cu ardere

internă care urmează să fie instalate pe echipamentele mobile fără destinație rutieră (*) și în Directiva 94/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 iunie 1994 de apropiere a actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre referitoare la ambarcațiunile de agrement (**), când navele respective se află pe mare;

(*) JO L 59, 27.2.1998, p. 1.

(**) JO L 164, 30.6.1994, p. 15.”

(b) Punctul 3j se elimină.

2. Articolul 4b se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text: „Conținutul maxim de sulf al combustibililor marini utilizați de navele aflate la dană în porturile comunitare”;

(b) la alineatul (1), litera (a) se elimină;

(c) la alineatul (2), litera (b) se elimină.

3. La articolul 6 alineatul (1a), al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Eșantionarea începe la data la care intră în vigoare limita aplicabilă privind conținutul maxim de sulf al combustibilului. Aceasta se efectuează cu o frecvență suficientă, în cantități suficiente și astfel încât eșantioanele să fie reprezentative pentru combustibilul examinat și pentru combustibilul utilizat de nave pe perioada în care se află în zonele maritime și porturile respective.”

Articolul 3

Abrogare

Directiva 93/12/CEE se abrogă.

Articolul 4

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 31 decembrie 2010.

Acestea comunică de îndată Comisiei textele acestor măsuri.

Atunci când statele membre adoptă aceste măsuri, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 5

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

*Articolul 6***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 23 aprilie 2009.

Pentru Parlamentul European
Președintele
H.-G. PÖTTERING

Pentru Consiliu
Președintele
P. NEČAS

ANEXĂ

„ANEXA I

SPECIFICAȚII DE MEDIU APLICABILE CARBURANȚILOR DE PE PIAȚĂ DESTINAȚI VEHICULELOR
ECHIPATE CU MOTOR CU APRINDERE PRIN SCÂNTEIETipul: **Benzină**

Parametrul ⁽¹⁾	Unitatea	Limite ⁽²⁾	
		Minime	Maxime
Cifra octanică „research”		95 ⁽³⁾	—
Cifra octanică „motor”		85	—
Presiunea vaporilor, pe perioada de vară ⁽⁴⁾	kPa	—	60,0 ⁽⁵⁾
Distilare:			
— procent evaporat la 100 °C	% v/v	46,0	—
— procent evaporat la 150 °C	% v/v	75,0	—
Analiza hidrocarburilor:			
— olefine	% v/v	—	18,0
— aromatice	% v/v	—	35,0
— benzen	% v/v	—	1,0
Conținutul de oxigen	% m/m		3,7
Compuși oxigenați			
— Metanol	% v/v		3,0
— Etanol (pot fi necesari agenți de stabilizare)	% v/v		10,0
— Alcool izopropilic	% v/v	—	12,0
— Alcool butilic terțiar	% v/v	—	15,0
— Alcool izobutilic	% v/v	—	15,0
— Eteri care conțin cinci sau mai mulți atomi de carbon pe moleculă	% v/v	—	22,0
— Alți compuși oxigenați ⁽⁶⁾	% v/v	—	15,0
Conținutul de sulf	mg/kg	—	10,0
Conținutul de plumb	g/l	—	0,005

(1) Metodele de testare sunt cele specificate în EN 228:2004. Statele membre pot adopta metoda analitică specificată în standardul de înlocuire EN 228:2004, dacă se poate demonstra că aceasta oferă cel puțin aceeași precizie ca metoda analitică pe care o înlocuiește.

(2) Valorile menționate în specificație sunt „valori reale”. La stabilirea valorilor lor limită, s-au aplicat termenii EN ISO 4259:2006 „Produse petroliere – Determinarea și aplicarea datelor de precizie privind metodele de testare”, iar pentru stabilirea unei valori minime s-a luat în considerare o diferență minimă de 2R peste zero (R = reproductibilitatea). Rezultatele măsurărilor individuale se interpretează pe baza criteriilor descrise în EN ISO 4259:2006.

(3) Statele membre pot decide să permită în continuare introducerea pe piață a benzinei fără plumb cu cifra octanică „motor” (MON) de minimum 81 și cu cifra octanică „research” (COC) de minimum 91.

(4) Perioada de vară începe nu mai târziu de data de 1 mai și ia sfârșit nu înainte de 30 septembrie. Pentru statele membre cu temperaturi ambiante scăzute în timpul verii, perioada de vară începe cel târziu la 1 iunie și nu se termină înainte de 31 august.

(5) În cazul statelor membre cu temperaturi ambiante scăzute în timpul verii și cărora li se aplică o derogare în conformitate cu articolul 3 alineatele (4) și (5), presiunea vaporilor este de maximum 70,0 kPa. În cazul statelor membre cărora li se aplică o derogare în conformitate cu articolul 3 alineatele (4) și (5) în ceea ce privește benzina cu conținut de etanol, presiunea vaporilor este de maximum 60 kPa, plus depășirea autorizată a presiunii vaporilor menționată în anexa III.

(6) Alți monoalcooli și eteri cu un punct final de fierbere care nu îl depășește pe cel menționat în EN 228:2004.

ANEXA II

**SPECIFICAȚII DE MEDIU APLICABILE CARBURANȚILOR DE PE PIAȚĂ DESTINAȚI VEHICULELOR
ECHIPATE CU MOTOR CU APRINDERE PRIN COMPRESIE**

Tipul: Motorină diesel

Parametrul ⁽¹⁾	Unitatea	Limite ⁽²⁾	
		Minime	Maxime
Cifra cetanică		51,0	—
Densitate la 15 °C	Kg/m ⁽³⁾	—	845,0
Distilare:			
— 95 % v/v recuperat la:	°C	—	360,0
Hidrocarburi aromatice policiclice	% m/m	—	8,0
Conținutul de sulf	mg/kg	—	10,0
Conținut de FAME – EN 14078	% v/v	—	7,0 ⁽³⁾

⁽¹⁾ Metodele de testare sunt cele specificate în EN 590:2004. Statele membre pot adopta metoda analitică specificată în standardul de înlocuire EN 590:2004, dacă se poate demonstra că aceasta oferă cel puțin aceeași precizie ca metoda analitică pe care o înlocuiește.

⁽²⁾ Valorile menționate în specificație sunt „valori reale”. La stabilirea valorilor lor limită, s-au aplicat termenii EN ISO 4259:2006 „Produse petroliere – Determinarea și aplicarea datelor de precizie privind metodele de testare”, iar pentru stabilirea unei valori minime s-a luat în considerare o diferență minimă de 2R peste zero (R = reproductibilitatea). Rezultatele măsurărilor individuale se interpretează pe baza criteriilor descrise în EN ISO 4259:2006.

⁽³⁾ FAME respectă cele menționate în EN 14214.

ANEXA III

**DEROGARE PRIVIND PRESIUNEA VAPORILOR AUTORIZATĂ PENTRU BENZINA
CU CONȚINUT DE BIOETANOL**

Conținut de bioetanol (%v/v)	Depășirea autorizată a presiunii vaporilor (kPa)
0	0
1	3,65
2	5,95
3	7,20
4	7,80
5	8,0
6	8,0
7	7,94
8	7,88
9	7,82
10	7,76

Atunci când conținutul de bioetanol este cuprins între două valori indicate în tabel, depășirea autorizată a presiunii vaporilor se determină prin interpolare liniară între conținutul de bioetanol imediat superior și cel imediat inferior.

ANEXA IV

**REGULI DE CALCULARE A EMISIILOR DE GAZE CU EFECT DE SERĂ GENERATE DE BIOCARBURANȚI
PE DURATA CICLULUI DE VIAȚĂ**

A. Valori tipice și implicate pentru carburanții produși fără emisii nete de carbon rezultate în urma schimbării utilizării terenului

Filieră de producție a biocarburanților	Reduceri de emisii tipice de gaze cu efect de seră	Reduceri de emisii implicate de gaze cu efect de seră
etanol din sfeclă de zahăr	61 %	52 %
etanol din grâu (nu se menționează combustibilul de prelucrare)	32 %	16 %
etanol din grâu (lignit utilizat drept combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	32 %	16 %
etanol din grâu (gaz natural utilizat drept combustibil de prelucrare în cazane convenționale)	45 %	34 %
etanol din grâu (gaz natural utilizat drept combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	53 %	47 %
etanol din grâu (paie utilizate drept combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	69 %	69 %
etanol din porumb, produs în Comunitate (gaz natural utilizat drept combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	56 %	49 %
etanol din trestie de zahăr	71 %	71 %
partea de etil-terț-butil-eter (ETBE) din surse regenerabile	Egale cu cele din filiera utilizată pentru producția etanolului	
partea de terțiar-amil-etil-eter (TAAE) din surse regenerabile	Egale cu cele din filiera utilizată pentru producția etanolului	
biomotorină din semințe de rapiță	45 %	38 %
biomotorină din floarea-soarelui	58 %	51 %
biomotorină din soia	40 %	31 %
biomotorină din ulei de palmier (nu se specifică procedeul)	36 %	19 %
biomotorină din ulei de palmier (procedeu cu captarea metanului la presa de ulei)	62 %	56 %
biomotorină din ulei din deșeuri de origine vegetală sau animală (*)	88 %	83 %
ulei vegetal din semințe de rapiță, hidrotratat	51 %	47 %
ulei vegetal din floarea-soarelui, hidrotratat	65 %	62 %
ulei vegetal din ulei de palmier, hidrotratat (nu se specifică procedeul)	40 %	26 %
ulei vegetal din ulei de palmier, hidrotratat (procedeu de captare a metanului la presa de ulei)	68 %	65 %
ulei vegetal pur din semințe de rapiță	58 %	57 %
biogaz din deșeuri urbane organice, sub formă de gaz natural comprimat	80 %	73 %
biogaz din gunoi de grajd umed, sub formă de gaz natural comprimat	84 %	81 %
biogaz din gunoi de grajd uscat, sub formă de gaz natural comprimat	86 %	82 %

(*) Nu include uleiul de origine animală obținut din subproduse de origine animală clasificate ca material de categoria 3 în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1774/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 3 octombrie 2002 de stabilire a normelor sanitare privind subprodusele de origine animală care nu sunt destinate consumului uman ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ JO L 273, 10.10.2002, p. 1.

B. Estimări ale valorilor tipice și implicite aferente viitorilor biocarburanți care nu existau pe piață sau care se aflau pe piață doar în cantități neglijabile în ianuarie 2008, dacă aceștia sunt produși fără emisii nete de carbon rezultate în urma schimbării utilizării terenului

Filieră de producție a biocarburanților	Reduceri de emisii tipice de gaze cu efect de seră	Reduceri de emisii implicite de gaze cu efect de seră
etanol din paie de grâu	87 %	85 %
etanol din deșeuri lemnoase	80 %	74 %
etanol din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	76 %	70 %
motorină diesel Fischer-Tropsch din deșeuri lemnoase	95 %	95 %
motorină diesel Fischer-Tropsch din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	93 %	93 %
dimetileter (DME) din deșeuri lemnoase	95 %	95 %
dimetileter (DME) din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	92 %	92 %
metanol din deșeuri lemnoase	94 %	94 %
etanol din deșeuri lemnoase	91 %	91 %
metanol din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată partea de metil-terț-butil-eter (MTBE) din surse regenerabile	Egale cu cele din filiera utilizată pentru producția metanolului	

C. Metodologie

1. Emisiile de gaze cu efect de seră provenite din producția și utilizarea biocarburanților se calculează astfel:

$$E = e_{ec} + e_l + e_p + e_{td} + e_u - e_{sca} - e_{ccs} - e_{ccr} - e_{ee}$$

unde

E = emisiile totale provenite din utilizarea carburantului;

e_{ec} = emisiile provenite din extracția sau cultivarea materiilor prime;

e_l = emisiile anuale provenite din variația cantității de carbon provocată de schimbarea utilizării terenului;

e_p = emisii provenite din prelucrare;

e_{td} = emisii provenite din transport și distribuție;

e_u = emisii provenite de la carburantul utilizat;

e_{sca} = reduceri de emisii datorate acumulării carbonului în sol prin intermediul unui mai bun management agricol;

e_{ccs} = reduceri de emisii prin captarea și stocarea geologică a carbonului;

e_{ccr} = reduceri de emisii prin captarea și înlocuirea carbonului; precum și

e_{ee} = reduceri de emisii obținute prin excesul de energie electrică de la cogenerare.

Emisiile rezultate din producția de mașini și echipamente nu se iau în considerare.

2. Emisiile de gaze cu efect de seră provenite de la carburanți (E) se exprimă în grame de echivalent de CO_2 per MJ de combustibil, $\text{g CO}_2 \text{ eq/MJ}$.
3. Prin derogare de la punctul 2, valorile calculate în $\text{g CO}_2 \text{ eq/MJ}$ se pot adapta pentru a lua în considerare diferențele dintre carburanți în lucrul mecanic util efectuat, exprimat în km/MJ . Aceste adaptări se efectuează doar în cazul în care se prezintă dovezi ale diferențelor în lucrul mecanic util.
4. Reducerile emisiilor de gaze cu efect de seră de la biocarburanți se calculează prin formula următoare:

$$\text{REDUCERE} = (E_F - E_B)/E_F$$

unde

E_B = emisiile totale provenite de la biocarburant; și

E_F = emisiile totale provenite de la carburantul fosil de referință.

5. Gazele cu efect de seră luate în considerare în sensul punctului 1 sunt CO₂, N₂O și CH₄. Pentru calculul echivalenței în CO₂, aceste gaze se evaluează după cum urmează:

CO₂: 1

N₂O: 296

CH₄: 23

6. Emisiile provenite din extracția sau cultivarea de materii prime (e_{ec}) includ emisii provenite din însuși procesul de extracție sau cultivare; din colectarea de materii prime; din deșeuri și scurgeri; precum și din producția de substanțe sau produse chimice utilizate în procesul de extracție sau de cultivare. Se exclude captarea de CO₂ în cadrul cultivării de materii prime. Se scad reducerile certificate de emisii de gaze cu efect de seră provenite de la flăcările din șantierul petroliere amplasate oriunde în lume. Se pot obține estimări ale emisiilor rezultate prin cultură pe baza mediilor calculate pentru zone geografice mai mici decât cele utilizate la calcularea valorilor implicite, ca alternativă la utilizarea valorilor efective.
7. Emisiile anuale rezultate din variația cantității de carbon, survenită ca urmare a schimbării utilizării terenului, e_l , se calculează prin împărțirea în mod egal a emisiilor totale la o perioadă de 20 de ani. Pentru calculul acestor emisii se aplică formula următoare:

$$e_l = (CS_R - CS_A) \times 3,664 \times 1/20 \times 1/P - e_B \text{ } ^{(1)}$$

unde

e_l = emisiile anuale de gaze cu efect de seră rezultate din variația cantității de carbon după schimbarea utilizării terenului (măsurată ca masă de echivalent de CO₂ pe unitate de energie generată de biocarburant);

CS_R = cantitatea de carbon per unitate de suprafață asociată utilizării terenului de referință (măsurată ca masă de carbon pe unitate de suprafață, cuprinzând atât solul, cât și vegetația). Utilizarea terenurilor de referință reprezintă utilizarea terenurilor în ianuarie 2008 sau cu 20 de ani înainte de obținerea materiei prime, data cea mai recentă fiind luată în considerare;

CS_A = cantitatea de carbon per unitate de suprafață aferentă utilizării terenului real (măsurată ca masă de carbon pe unitate de suprafață, cuprinzând atât solul, cât și vegetația). În cazurile în care cantitatea de carbon se acumulează pe o perioadă mai mare de 1 an, valoarea atribuită CS_A se estimează ca și cantitate per unitate de suprafață după 20 de ani sau atunci când recolta ajunge la maturitate, data cea mai recentă fiind luată în considerare;

P = productivitatea culturii (măsurată în energia generată de biocarburant per unitate de suprafață într-un an); precum și

e_B = bonus de 29 biocarburant, dacă biomasa este obținută din teren degradat reabilitat, în condițiile prevăzute la punctul 8

8. Bonusul de 29 grame de echivalent de CO₂/MJ de combustibil gCO₂eq/MJ se atribuie dacă există elemente care să ateste că terenul în chestiune:

(a) nu era folosit pentru activități agricole sau de orice altă natură în ianuarie 2008; și

(b) se încadrează în una dintre următoarele categorii:

(i) teren grav degradat, inclusiv terenurile exploatate în trecut în scopuri agricole;

(ii) teren grav contaminat.

Bonusul de 29 grame de echivalent de CO₂/MJ de combustibil gCO₂eq/MJ se aplică pentru o perioadă de până la 10 ani, începând cu data transformării terenurilor în exploatați agricole, cu condiția asigurării unei creșteri regulate a stocului de carbon, precum și a unei reduceri a eroziunii, în cazul terenurilor din categoria (i), și a reducerii contaminării solului, în cazul terenurilor din categoria (ii).

9. Categoriile menționate la punctul 8 litera (b) se definesc după cum urmează:

(a) „teren grav degradat” înseamnă un teren care, pe o perioadă importantă de timp, fie a fost salinizat într-o proporție importantă, fie a prezentat un conținut în materii organice deosebit de scăzut și a fost grav erodată;

(b) „teren grav contaminat” înseamnă un teren pe care nu se pot cultiva produse alimentare sau furaje din cauza nivelului de contaminare.

Astfel de terenuri includ terenurile care au făcut obiectul unei decizii a Comisiei în conformitate cu articolul 7c alineatul (3) al patrulea paragraf.

⁽¹⁾ Coeficientul obținut prin împărțirea masei moleculare a CO₂ (44,010 g/mol) la masa moleculară a carbonului (12,011 g/mol) este de 3,664.

10. Ghidul adoptat în conformitate cu punctul 10 din partea C din anexa V la Directiva 2009/28/CE constituie baza de calcul a stocurilor de carbon din sol, în sensul prezentei directive.
11. Emisiile rezultate în urma prelucrării, e_p , includ emisii provenite din însuși procesul de prelucrare, din deșeuri și scurgeri, precum și din producția de substanțe sau produse chimice utilizate în procesul de prelucrare.

La calculul consumului de energie electrică care nu se produce în instalația de producere a carburantului, se consideră că intensitatea emisiilor de gaze cu efect de seră care caracterizează producerea și distribuția energiei electrice respective este egală cu intensitatea medie a emisiilor la producerea și distribuția de energie electrică într-o regiune definită. Ca excepție de la această regulă, producătorii pot utiliza o valoare medie pentru a calcula energia electrică produsă de o instalație individuală de producere a energiei electrice, în cazul în care instalația nu este conectată la rețeaua de energie electrică.

12. Emisiile provenite din transport și distribuție, e_{td} , includ emisii rezultate din transportul și depozitarea de materii prime și materiale semifinite și din depozitarea și distribuția de materiale finite. Emisiile provenite din transport și distribuție care sunt luate în considerare în temeiul punctului 6 nu sunt acoperite de prezentul punct.
13. Emisiile provenite de la carburantul utilizat, e_w , se consideră ca având valoarea zero pentru biocarburanți.
14. Reducerea emisiilor prin captarea și stocarea geologică, e_{ccs} , care nu au fost deja luate în calcul pentru e_p , se limitează la emisiile evitate prin captarea și reținerea de CO_2 emis în legătură directă cu extracția, transportul, prelucrarea și distribuția carburantului.
15. Reducerile emisiilor prin captarea și înlocuirea carbonului e_{ccr} , se limitează la emisiile evitate prin captarea de CO_2 al cărui carbon provine din biomasă și care se utilizează la înlocuirea CO_2 de origine fosilă, utilizat în produse și servicii comerciale.
16. Reducerile emisiilor obținute prin excesul de energie electrică de la cogenerare, e_{ec} , se iau în considerare în cazul excesului de energie electrică produs de sistemele de producere a carburantului care utilizează cogenerarea, cu excepția cazului în care combustibilul utilizat pentru cogenerare este un coprodus, altul decât un reziduu de recoltă agricolă. La calculul acestui exces de energie electrică se consideră că dimensiunea unității de cogenerare este cea minimă necesară pentru ca unitatea de cogenerare să furnizeze căldura necesară pentru producerea carburantului. Se consideră că reducerile emisiilor de gaze cu efect de seră aferente acestui exces de energie electrică sunt egale cu cantitatea de gaze cu efect de seră care ar fi emisă la generarea unei cantități egale de energie electrică într-o centrală electrică ce utilizează același combustibil ca și unitatea de cogenerare.
17. În cazul în care, printr-un proces de producție a carburantului, se obține, în combinație, carburantul pentru care se calculează emisiile și unul sau mai multe alte produse („coproduse”), emisiile de gaze cu efect de seră se împart între carburant sau produsul său intermediar și coproduse, proporțional cu conținutul lor energetic (determinat de puterea calorică inferioară, în cazul unor coproduse altele decât energia electrică).
18. Pentru scopurile calculului menționat la punctul 17, emisiile care trebuie împărțite sunt $e_{ec} + e_p$, + acele fracții ale e_p , e_{td} și e_{ec} care au loc până la faza în care se produce un coprodus, inclusiv faza respectivă. În cazul în care s-a alocat întreaga valoare coproduselor într-o etapă de prelucrare anterioară din ciclul de viață, fracția din emisiile atribuite produsului carburant intermediar în ultima etapă a prelucrării respective se utilizează în acest scop în locul valorii totale a emisiilor.

Toate coprodusele, inclusiv energia electrică care nu se încadrează în domeniul de aplicare a punctului 16, se iau în considerare în sensul acestui calcul, cu excepția reziduurilor de recolte agricole, inclusiv paie, resturi rezultate prin prelucrarea trestiei de zahăr, pielețe, sămburi de fructe și coji de nuci. În scopul calculului respectiv, se atribuie un conținut energetic egal cu zero coproduselor cu un conținut de energie negativ.

Se consideră că deșeurile, reziduurile de recolte agricole, inclusiv paie, reziduurile rezultate prin prelucrarea trestiei de zahăr, pielețele, sămburii de fructe și coji de nuci, precum și reziduurile provenite din prelucrare, inclusiv glicerină brută (glicerină nerafinată), au o valoare a emisiilor de gaze cu efect de seră egală cu zero în decursul ciclului lor de viață până în momentul procesului de colectare a acestora.

În cazul carburanților produși în rafinării, unitatea de analiză pentru scopurile calculului menționat la punctul 17 este rafinăria.

19. Pentru scopurile calculului menționat la punctul 4, omologul carburantului fosil (E_F) este reprezentat de ultimele emisii medii efective disponibile din partea fosilă din benzina și motorina diesel consumate în Comunitate, în conformitate cu prezenta directivă. În cazul în care aceste date nu sunt disponibile, valoarea utilizată este de $83,8 \text{ gCO}_{2eq}/\text{MJ}$.

D. Valori implicite detaliate pentru biocarburanți:

Valori implicite detaliate pentru cultură: „ e_{ec} ”, conform definiției din partea C din prezenta anexă

Filieră de producție a biocarburanților	Emisii tipice de gaze cu efect de seră (gCO _{2eq} /MJ)	Emisii implicite de gaze cu efect de seră (gCO _{2eq} /MJ)
etanol din sfeclă de zahăr	12	12
etanol din grâu	23	23
etanol din porumb, produs în Comunitate	20	20
etanol din trestie de zahăr	14	14
partea de ETBE din surse regenerabile	Egale cu cele din filiera utilizată pentru producția etanolului	
partea de TAAE din surse regenerabile	Egale cu cele din filiera utilizată pentru producția etanolului	
biomotorină din semințe de rapiță	29	29
biomotorină din floarea-soarelui	18	18
biomotorină din soia	19	19
biomotorină din ulei de palmier	14	14
biomotorină din ulei din deșeuri de origine vegetală sau animală (*)	0	0
ulei vegetal din semințe de rapiță, hidrotratat	30	30
ulei vegetal din floarea-soarelui, hidrotratat	18	18
ulei vegetal din ulei de palmier, hidrotratat	15	15
ulei vegetal pur din semințe de rapiță	30	30
biogaz din deșeuri urbane organice, sub formă de gaz natural comprimat	0	0
biogaz din gunoi de grajd umed, sub formă de gaz natural comprimat	0	0
biogaz din gunoi de grajd uscat, sub formă de gaz natural comprimat	0	0

(*) Nu include uleiurile de origine animală produse din subproduse de origine animală clasificate ca material de categoria 3 în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1774/2002.

Valori implicite detaliate pentru prelucrare (inclusiv energie electrică în exces): „ $e_p - e_{ec}$ ”, conform definiției din partea C din prezenta anexă

Filieră de producție a biocarburanților	Emisii tipice de gaze cu efect de seră (gCO _{2eq} /MJ)	Emisii implicite de gaze cu efect de seră (gCO _{2eq} /MJ)
etanol din sfeclă de zahăr	19	26
etanol din grâu (nu se menționează combustibilul de prelucrare)	32	45
etanol din grâu (lignit utilizat drept combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	32	45
etanol din grâu (gaz natural utilizat drept combustibil de prelucrare în cazane convenționale)	21	30
etanol din grâu (gaz natural utilizat drept combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	14	19
etanol din grâu (paie utilizate drept combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	1	1
etanol din porumb, produs în Comunitate (gaz natural utilizat drept combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	15	21
etanol din trestie de zahăr	1	1

Filieră de producție a biocarburanților	Emisii tipice de gaze cu efect de seră (gCO _{2eq} /MJ)	Emisii implicate de gaze cu efect de seră (gCO _{2eq} /MJ)
partea de ETBE din surse regenerabile	Egale cu cele din filiera utilizată pentru producția etanolului	
partea de TAEE din surse regenerabile	Egale cu cele din filiera utilizată pentru producția etanolului	
biomotorină din semințe de rapiță	16	22
biomotorină din floarea-soarelui	16	22
biomotorină din soia	18	26
biomotorină din ulei de palmier (nu se specifică procedeul)	35	49
biomotorină din ulei de palmier (procedeu cu separare a metanului în aer la presa de ulei)	13	18
biomotorină din ulei din deșeuri de origine vegetală sau animală	9	13
ulei vegetal din semințe de rapiță, hidrotratat	10	13
ulei vegetal din floarea-soarelui, hidrotratat	10	13
ulei vegetal din ulei de palmier, hidrotratat (nu se specifică procedeul)	30	42
ulei vegetal din ulei de palmier, hidrotratat (procedeu cu separare a metanului în aer la presa de ulei)	7	9
ulei vegetal pur din semințe de rapiță	4	5
biogaz din deșeuri urbane organice, sub formă de gaz natural comprimat	14	20
biogaz din gunoi de grajd umed, sub formă de gaz natural comprimat	8	11
biogaz din gunoi de grajd uscat, sub formă de gaz natural comprimat	8	11

Valori implicate detaliate pentru transport și distribuție: „ e_{td} ”, conform definiției din partea C din prezenta anexă

Filieră de producție a biocarburanților	Emisii tipice de gaze cu efect de seră (gCO _{2eq} /MJ)	Emisii implicate de gaze cu efect de seră (gCO _{2eq} /MJ)
etanol din sfeclă de zahăr	2	2
etanol din grâu	2	2
etanol din porumb, produs în Comunitate	2	2
etanol din trestie de zahăr	9	9
partea de ETBE din surse regenerabile	Egale cu cele din filiera utilizată pentru producția etanolului	
partea de TAEE din surse regenerabile	Egale cu cele din filiera utilizată pentru producția etanolului	
biomotorină din semințe de rapiță	1	1
biomotorină din floarea-soarelui	1	1
biomotorină din soia	13	13
biomotorină din ulei de palmier	5	5
biomotorină din ulei din deșeuri de origine vegetală sau animală	1	1
ulei vegetal din semințe de rapiță, hidrotratat	1	1
ulei vegetal din floarea-soarelui, hidrotratat	1	1
ulei vegetal din ulei de palmier, hidrotratat	5	5
ulei vegetal pur din semințe de rapiță	1	1
biogaz din deșeuri urbane organice, sub formă de gaz natural comprimat	3	3
biogaz din gunoi de grajd umed, sub formă de gaz natural comprimat	5	5
biogaz din gunoi de grajd uscat, sub formă de gaz natural comprimat	4	4

Total pentru cultură, prelucrare, transport și distribuție

Filieră de producție a biocarburanților	Emisii tipice de gaze cu efect de seră (gCO _{2eq} /MJ)	Emisii implicite de gaze cu efect de seră (gCO _{2eq} /MJ)
etanol din sfeclă de zahăr	33	40
etanol din grâu (nu se menționează combustibilul de prelucrare)	57	70
etanol din grâu (lignit utilizat drept combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	57	70
etanol din grâu (gaz natural utilizat drept combustibil de prelucrare în cazane convenționale)	46	55
etanol din grâu (gaz natural utilizat drept combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	39	44
etanol din grâu (paie utilizate drept combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	26	26
etanol din porumb, produs în Comunitate (gaz natural utilizat drept combustibil de prelucrare în instalații de cogenerare)	37	43
etanol din trestie de zahăr	24	24
partea de ETBE din surse regenerabile	Egale cu cele din filiera utilizată pentru producția etanolului	
partea de TAAE din surse regenerabile	Egale cu cele din filiera utilizată pentru producția etanolului	
biomotorină din semințe de rapiță	46	52
biomotorină din floarea-soarelui	35	41
biomotorină din soia	50	58
biomotorină din ulei de palmier (nu se specifică procedeul)	54	68
biomotorină din ulei de palmier (procedeu cu separare a metanului în aer la presa de ulei)	32	37
biomotorină din ulei din deșeuri de origine vegetală sau animală	10	14
ulei vegetal din semințe de rapiță, hidrotratat	41	44
ulei vegetal din floarea-soarelui, hidrotratat	29	32
ulei vegetal din ulei de palmier, hidrotratat (nu se specifică procedeul)	50	62
ulei vegetal din ulei de palmier, hidrotratat (procedeu cu separare a metanului în aer la presa de ulei)	27	29
ulei vegetal pur din semințe de rapiță	35	36
biogaz din deșeuri urbane organice, sub formă de gaz natural comprimat	17	23
biogaz din gunoi de grajd umed, sub formă de gaz natural comprimat	13	16
biogaz din gunoi de grajd uscat, sub formă de gaz natural comprimat	12	15

E. Estimări ale valorilor implicite detaliate aferente viitorilor biocarburanți, care nu existau pe piață sau care se aflau pe piață doar în cantități neglijabile în ianuarie 2008

Valori detaliate pentru cultivare: „*e_{cc}*”, conform definiției din partea C din prezenta anexă

Filieră de producție a biocarburanților	Emisii tipice de gaze cu efect de seră (gCO _{2eq} /MJ)	Emisii implicite de gaze cu efect de seră (gCO _{2eq} /MJ)
etanol din paie de grâu	3	3
etanol din deșeuri lemnoase	1	1
etanol din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	6	6
motorină diesel Fischer-Tropsch din deșeuri lemnoase	1	1
motorină diesel Fischer-Tropsch din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	4	4
DME din deșeuri lemnoase	1	1
DME din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	5	5
metanol din deșeuri lemnoase	1	1
etanol din deșeuri lemnoase	5	5
metanol din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	Egale cu cele din filiera utilizată pentru producția metanolului	
partea de MTBE din surse regenerabile		

Valori detaliate pentru prelucrare (inclusiv excesul de energie electrică): „ $e_p - e_{ee}$ ”, conform definiției din partea C din prezenta anexă

Filieră de producție a biocarburanților	Emisii tipice de gaze cu efect de seră (gCO _{2eq} /MJ)	Emisii implicate de gaze cu efect de seră (gCO _{2eq} /MJ)
etanol din paie de grâu	5	7
etanol din lemn	12	17
motorină diesel Fischer-Tropsch din lemn	0	0
DME din lemn	0	0
metanol din lemn	0	0
metanol din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată partea de MTBE din surse regenerabile	Egale cu cele din filiera utilizată pentru producția metanolului	

Valori detaliate pentru transport și distribuție: „ e_{td} ”, conform definiției din partea C din prezenta anexă

Filieră de producție a biocarburanților	Emisii tipice de gaze cu efect de seră (gCO _{2eq} /MJ)	Emisii implicate de gaze cu efect de seră (gCO _{2eq} /MJ)
etanol din paie de grâu	2	2
etanol din deșeuri lemnoase	4	4
etanol din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	2	2
motorină diesel Fischer-Tropsch din deșeuri lemnoase	3	3
motorină diesel Fischer-Tropsch din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	2	2
DME din deșeuri lemnoase	4	4
DME din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	2	2
metanol din deșeuri lemnoase	4	4
etanol din deșeuri lemnoase	2	2
metanol din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată partea de MTBE din surse regenerabile	Egale cu cele din filiera utilizată pentru producția metanolului	

Total pentru cultivare, prelucrare, transport și distribuție

Filieră de producție a biocarburanților	Emisii tipice de gaze cu efect de seră (gCO _{2eq} /MJ)	Emisii implicate de gaze cu efect de seră (gCO _{2eq} /MJ)
etanol din paie de grâu	11	13
etanol din deșeuri lemnoase	17	22
etanol din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	20	25
motorină diesel Fischer-Tropsch din deșeuri lemnoase	4	4
motorină diesel Fischer-Tropsch din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	6	6
DME din deșeuri lemnoase	5	5
DME din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată	7	7
metanol din deșeuri lemnoase	5	5
etanol din deșeuri lemnoase	7	7
metanol din deșeuri lemnoase provenite din pădure cultivată partea de MTBE din surse regenerabile	Egală cu cea din filiera utilizată pentru producția metanolului”	

DIRECTIVA 2009/31/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 23 aprilie 2009****privind stocarea geologică a dioxidului de carbon și de modificare a Directivei 85/337/CEE a Consiliului, precum și a Directivelor 2000/60/CE, 2001/80/CE, 2004/35/CE, 2006/12/CE, 2008/1/CE și a Regulamentului (CE) nr. 1013/2006 ale Parlamentului European și ale Consiliului****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 175 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Obiectivul suprem al Convenției-cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice, aprobată prin Decizia 94/69/CE a Consiliului din 15 decembrie 1993 ⁽³⁾, constă în stabilizarea concentrațiilor de gaze cu efect de seră în atmosferă la un nivel care să împiedice orice perturbare antropogenă periculoasă a sistemului climatic.
- (2) Cel de-al șaselea program comunitar de acțiune pentru mediu instituit prin Decizia nr. 1600/2002/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iulie 2002 ⁽⁴⁾ identifică schimbările climatice ca fiind o prioritate pentru acțiune. Programul respectiv recunoaște angajamentul Comunității de a realiza o reducere de 8 % a emisiilor de gaze cu efect de seră în perioada 2008-2012, față de nivelurile din 1990, și necesitatea de a reduce, pe termen lung, emisiile globale de gaze cu efect de seră cu aproximativ 70 %, în raport cu nivelurile din 1990.
- (3) Comunicarea Comisiei din 10 ianuarie 2007 intitulată „Limitarea schimbărilor climatice globale la 2 grade Celsius – Calea de urmat pentru 2020 și după această dată” clarifică faptul că în contextul reducerii globale preconizate a

emisiilor de gaze cu efect de seră cu 50 % până în 2050, se impune o reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră cu 30 % până în 2020 în țările dezvoltate, procent care să crească la 60-80 % până în 2050, că această reducere este fezabilă din punct de vedere tehnic, iar beneficiile depășesc cu mult costurile, dar pentru a realiza acest lucru trebuie să se exploateze toate opțiunile de limitare a emisiilor.

- (4) Captarea și stocarea geologică a dioxidului de carbon (CSC) constituie o punte tehnologică prin care se va contribui la limitarea schimbărilor climatice. Acesta constă în captarea dioxidului de carbon (CO₂) emis de instalațiile industriale, transportarea acestuia la un sit de stocare și injectarea acestuia într-o formațiune geologică subterană adecvată, în scopul stocării permanente. Această tehnologie nu ar trebui să constituie un stimulent pentru creșterea cotei alocate centralelor electrice alimentate cu combustibili fosili. Dezvoltarea sa nu ar trebui să conducă la o reducere a eforturilor de sprijinire a politicilor de economisire a energiei și de sprijinire a energiei din surse regenerabile și a altor tehnologii sigure și durabile, cu emisii reduse de dioxid de carbon, atât din punctul de vedere al cercetării, cât și din punct de vedere financiar.

- (5) Estimările preliminare efectuate în vederea evaluării impactului directivei și menționate în evaluarea de impact a Comisiei arată că până în 2020 ar putea fi stocate șapte milioane de tone de dioxid de carbon, și până la 160 de milioane de tone până în 2030, reprezentând o reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră de 20 % până în 2020 și cu condiția ca CSC să obțină sprijin privat, național și comunitar și să se dovedească o tehnologie sigură din punctul de vedere al mediului. Emisiile de dioxid de carbon evitate în 2030 ar putea reprezenta aproximativ 15 % de reducerile necesare în Uniune.

- (6) Cel de-al doilea Program european privind schimbările climatice, care a fost instituit prin Comunicarea Comisiei din 9 februarie 2005 intitulată „Căștigarea luptei împotriva schimbărilor climatice globale” în vederea elaborării și a examinării viitoarei politici privind clima în Comunitate a prilejuit înființarea unui Grup de lucru pentru captarea și stocarea geologică a carbonului. Mandatul Grupului de lucru l-a constituit explorarea CSC ca mijloc de reducere a schimbărilor climatice. Grupul de lucru a publicat un raport detaliat privind chestiunea reglementării, care a fost adoptat în iunie 2006. Grupul a subliniat necesitatea elaborării unei politici, precum și a unui cadru de reglementare pentru CSC și a îndemnat Comisia să întreprindă în continuare cercetări în această direcție.

⁽¹⁾ JO C 27, 3.2.2009, p. 75.⁽²⁾ Avizul Parlamentului European din 17 decembrie 2008 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 6 aprilie 2009.⁽³⁾ JO L 33, 7.2.1994, p. 11.⁽⁴⁾ JO L 242, 10.9.2002, p. 1.

- (7) Comunicarea Comisiei din 10 ianuarie 2007 intitulată „Producerea de energie durabilă din combustibili fosili: Obiectiv după anul 2020 – emisii apropiate de zero la arderea cărbunelui” a reiterat necesitatea unui cadru de reglementare pe baza unei evaluări integrate a riscurilor de scurgeri de CO₂, care să includă cerințele referitoare la selectarea sitului concepute în vederea reducerii la minimum a riscurilor de scurgeri și să prevadă regimuri de monitorizare și raportare pentru verificarea stocării și a remedierii adecvate a oricăror daune care pot surveni. Comunicarea expune un plan de acțiuni pentru Comisie în acest domeniu pentru 2007, care a necesitat elaborarea unui cadru de bună gestionare pentru CSC, incluzând activitatea privind cadrul de reglementare, cadrul de metode de stimulare și programele de susținere, precum și elemente externe, ca de exemplu colaborarea tehnologică cu țări-cheie în ceea ce privește CSC.
- (8) Consiliul European din martie 2007 a îndemnat, de asemenea, statele membre și Comisia să concluzioneze în direcția intensificării activităților de cercetare și dezvoltare și să elaboreze cadrul necesar tehnic, economic și de reglementare pentru îndepărtarea barierelor existente și pentru asigurarea desfășurării tehnicilor CSC care contribuie la protecția mediului cu noi centrale electrice pe bază de combustibili fosili, până în anul 2020, dacă este posibil.
- (9) Consiliul European din martie 2008 a reamintit faptul că obiectivul propunerii privind un cadru de reglementare pentru CSC este acela de a garanta faptul că această nouă tehnologie va fi aplicată într-un mod sigur din punctul de vedere al mediului.
- (10) Consiliul European din iunie 2008 a îndemnat Comisia să propună cât mai curând un mecanism care să stimuleze investițiile statelor membre și ale sectorului privat pentru a asigura construirea și operarea până în 2015 a unui număr de până la 12 instalații demonstrative de CSC.
- (11) Fiecare dintre componentele diferite ale CSC, și anume captarea, transportul și stocarea dioxidului de carbon, a făcut obiectul unor proiecte pilot pe scară mai mică decât cea necesară pentru punerea lor în aplicare la nivel industrial. În continuare este necesar ca aceste componente să fie integrate într-un proces CSC complet, costurile tehnologice trebuie reduse și trebuie acumulate cunoștințe științifice mai multe și mai bune. Prin urmare, este important ca eforturile Comunității referitoare la demonstrarea CSC într-un cadru politic integrat să înceapă cât mai curând posibil, care să includă, mai ales, un cadru juridic pentru aplicarea sigură din punctul de vedere a mediului a stocării dioxidului de carbon, stimulente în special pentru noi cercetări și evoluții, eforturi prin intermediul proiectelor demonstrative, precum și măsuri de conștientizare a publicului.
- (12) Pe plan internațional, barierele juridice din calea stocării geologice a CO₂ în formațiunile geologice situate în subsolul marin au fost îndepărtate prin adoptarea unor cadre de gestionare a riscurilor aferente, în temeiul Protocolului de la Londra din 1996 la Convenția din 1972 privind prevenirea poluării marine prin deversare de deșeuri și alte materiale (Protocolul de la Londra din 1996) și în temeiul Convenției pentru protecția mediului marin al Atlanticului de Nord-Est (Convenția OSPAR).
- (13) Părțile contractante ale Protocolului de la Londra din 1996 au adoptat în 2006 modificări la respectivul protocol. Aceste modificări permit și reglementează stocarea fluxurilor de CO₂ provenite din procesele de captare a CO₂ în formațiunile geologice situate în subsolul marin.
- (14) Părțile contractante la Convenția OSPAR din 2007 au adoptat modificări la anexele la convenție pentru a permite stocarea de CO₂ în formațiunile geologice situate în subsolul marin, o decizie pentru a asigura stocarea sigură din punct de vedere al mediului a fluxurilor de dioxid de carbon în formațiunile geologice și Orientările OSPAR pentru evaluarea și gestionarea riscurilor legate de activitatea respectivă. Părțile contractante au adoptat și o decizie de interzicere a plasării de CO₂ în coloana de apă a mării și pe fundul mării, din cauza potențialelor efecte negative.
- (15) La nivel comunitar există deja o serie de acte legislative pentru gestionarea unora dintre riscurile pentru mediu generate de CSC, în special în ceea ce privește captarea și transportul de CO₂ și acestea ar trebui să fie utilizate atunci când este posibil.
- (16) Directiva 2008/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 ianuarie 2008 privind prevenirea și controlul integrat al poluării ⁽¹⁾ este adecvată să reglementeze, cu privire la anumite activități industriale, riscurile legate de captarea de CO₂ asupra mediului și a sănătății umane și, prin urmare, ar trebui să se aplice la captarea, în scopul stocării geologice, a fluxurilor de CO₂ provenind de la instalațiile aflate sub incidența directivei menționate.
- (17) Directiva 85/337/CEE a Consiliului din 27 iunie 1985 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului ⁽²⁾ ar trebui să se aplice la captarea și transportarea fluxurilor de CO₂ în scopul stocării geologice. Aceasta ar trebui să se aplice și siturilor de stocare, în conformitate cu prezenta directivă.
- (18) Prezenta directivă ar trebui să se aplice stocării geologice de CO₂ pe teritoriul statelor membre, în zonele economice exclusive și pe platourile continentale ale acestora. Directiva nu ar trebui să se aplice proiectelor a căror capacitate totală prevăzută de stocare este mai mică de 100 de kilotone, care sunt desfășurate în scopuri de cercetare, dezvoltare sau testare de noi produse și procese. Acest prag ar fi considerat potrivit și în scopul altor acte legislative comunitare relevante. Stocarea CO₂ în complexe de stocare care depășesc domeniul teritorial de aplicare al prezentei directive și stocarea de CO₂ în coloana de apă nu ar trebui permise.

⁽¹⁾ JO L 24, 29.1.2008, p. 8.

⁽²⁾ JO L 175, 5.7.1985, p. 40.

- (19) Statele membre ar trebui să își rezerve dreptul de a determina zonele de pe teritoriul lor în care pot fi selectate situri de stocare. Aceasta include dreptul statelor membre de a nu permite niciun fel de stocare în anumite părți sau pe întregul lor teritoriu ori de a da prioritate oricărei alte utilizări a subteranului, precum explorarea, producerea și stocarea de hidrocarburi sau utilizarea geotermală a straturilor acvifere. În acest context, statele membre ar trebui în special să ia în considerare alte opțiuni privind energia pentru utilizarea unui sit de stocare potențial, inclusiv opțiuni care sunt strategice pentru securitatea alimentării cu energie a statului membru sau pentru dezvoltarea resurselor regenerabile de energie. Selectarea sitului de stocare corespunzător este esențială pentru garantarea reținerii complete și permanente a CO₂. În selectarea siturilor de stocare, statele membre ar trebui să ia în considerare în modul cel mai obiectiv și mai eficient cu putință caracteristicile lor geologice, de exemplu seismicitatea. Prin urmare, un sit ar trebui să fie selectat ca sit de stocare doar în cazul în care nu există riscuri semnificative de scurgeri și în care nu există nicio posibilitate să se producă un impact semnificativ asupra mediului sau a sănătății. Acest lucru ar trebui să fie determinat printr-o caracterizare și printr-o evaluare a complexului potențial de stocare, în conformitate cu cerințe specifice.
- (20) Recuperarea intensificată a hidrocarburilor (RIH) se referă la recuperarea suplimentară a hidrocarburilor față de cele extrase prin injectarea cu apă sau prin alte mijloace. RIH nu intră ca atare sub incidența prezentei directive. Cu toate acestea, în cazul în care RIH se combină cu stocarea geologică a CO₂, ar trebui să se aplice dispozițiile prezentei directive referitoare la stocarea sigură din punctul de vedere a mediului a CO₂. În acest caz, dispozițiile prezentei directive referitoare la scurgeri nu se aplică în privința cantităților de CO₂ emise de instalațiile de suprafață care nu au depășit ceea ce este necesar în procesul normal de extracție a hidrocarburilor, și care nu pun în pericol securitatea stocării geologice sau nu au un efect negativ asupra mediului înconjurător. Aceste emisii sunt reglementate prin includerea siturilor de stocare în Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisii de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității ⁽¹⁾, prin care se solicită restituirea cotelor de emisii în cazul oricărui scurgeri de emisii.
- (21) Statele membre pun la dispoziția publicului informații de mediu privind stocarea geologică a CO₂ în conformitate cu legislația comunitară aplicabilă.
- (22) Statele membre care intenționează să permită stocarea geologică a CO₂ pe teritoriul lor ar trebui să întreprindă evaluarea capacității de stocare disponibile pe teritoriul lor.
- Comisia organizează un schimb de informații și de bune practici între respectivele state membre, în contextul schimbului de informații prevăzut în prezenta directivă.
- (23) Statele membre ar trebui să identifice cazurile în care este necesară explorarea pentru a produce informațiile necesare pentru selectarea sitului. Explorarea, adică activitățile de penetrare subterană, ar trebui să se realizeze sub rezerva emiterii unei autorizații. Statele membre nu sunt obligate să stabilească criterii de admitere în privința procedurilor de emisie a autorizațiilor de explorare, dar, în cazurile în care le stabilesc, acestea ar trebui cel puțin să asigure faptul că procedurile de acordare a autorizațiilor de explorare permit participarea tuturor entităților care dețin capacitățile necesare. Statele membre asigură, de asemenea, faptul că autorizațiile se emit pe baza unor criterii obiective, publice și nediscriminatorii. În vederea protejării și a încurajării investițiilor în explorare, autorizațiile de explorare ar trebui să se acorde pentru o zonă definită ca volum și pentru o durată limitată, pe parcursul căreia doar deținătorul autorizației ar trebui să aibă dreptul de a explora complexul potențial al stocării de CO₂. Statele membre ar trebui să asigure faptul că pe durata explorării nu sunt permise niciun fel de utilizări conflictuale ale complexului. Dacă nu se desfășoară niciun fel de activități într-un termen rezonabil, statele membre ar trebui să asigure faptul că autorizația de explorare este retrasă și că poate fi acordată altor entități.
- (24) Siturile de stocare nu ar trebui să fie operate fără autorizație de stocare. Autorizația de stocare ar trebui să fie instrumentul de bază pentru garantarea îndeplinirii cerințelor esențiale din prezenta directivă, stocarea geologică neaducând, astfel, daune mediului. La emiterea autorizației de stocare, ar trebui acordată prioritate deținătorului autorizației de explorare față de alți concurenți (întrucât acesta a făcut în general investiții substanțiale).
- (25) În faza inițială a aplicării prezentei directive, pentru a asigura consecvență în ceea ce privește punerea în aplicare a cerințelor prezentei directive în întreaga Comunitate, toate cererile privind autorizații de stocare ar trebui puse la dispoziția Comisiei după depunerea lor. Proiectele de autorizații de stocare ar trebui transmise Comisiei pentru ca aceasta să poată emite un aviz referitor la proiectele de autorizații în termen de patru luni de la primirea acestora. Autoritățile naționale ar trebui să ia în considerare respectivul aviz în momentul adoptării unei decizii referitoare la eliberarea unei autorizații și ar trebui să ofere justificări pentru orice deviere de la conținutul avizului Comisiei. Examinarea la nivel comunitar ar trebui, de asemenea, să contribuie la sporirea încrederii publicului în CSC.

⁽¹⁾ JO L 275, 25.10.2003, p. 32.

- (26) Autoritatea competentă ar trebui să examineze și, acolo unde este necesar, să actualizeze sau să retragă autorizația de stocare, printre altele în cazul în care i se notifică scurgeri sau nereguli semnificative, în cazul în care rapoartele depuse de operatori sau inspecțiile desfășurate fac dovada unor situații de nerespectare a condițiilor stipulate în autorizație sau în cazul în care i se aduc la cunoștință orice alte situații de neîndeplinire de către operator a condițiilor stipulate în autorizație. După retragerea unei autorizații, autoritatea competentă ar trebui fie să emită o nouă autorizație, fie să închidă situl de stocare. Între timp, autoritatea competentă ar trebui să preia răspunderea pentru situl de stocare, inclusiv toate obligațiile legale specifice. Costurile suportate ar trebui să fie recuperate de la fostul operator.
- (27) Este necesar să se impună constrângeri referitoare la compoziția fluxurilor de CO₂, care să fie în concordanță cu obiectivul fundamental al stocării geologice, respectiv izolarea emisiilor de CO₂ din atmosferă, și care să se bazeze pe riscurile pe care le poate prezenta contaminarea pentru siguranța și securitatea rețelei de transport și stocare, pentru mediu și pentru sănătatea umană. În acest scop, compoziția fluxului de CO₂ ar trebui să fie verificată înainte de injectare și stocare. Compoziția fluxului de CO₂ este rezultatul proceselor din instalațiile de captare. În urma includerii instalațiilor de captare în Directiva 85/337/CEE, trebuie efectuată o evaluare a impactului asupra mediului în cadrul procesului de emitere a autorizației de captare. Includerea instalațiilor de captare în Directiva 2008/1/CE asigură în continuare faptul că trebuie să fie instituite și aplicate cele mai bune tehnici disponibile de îmbunătățire a compoziției fluxului de CO₂. În plus, în conformitate cu prezenta directivă, operatorul sitului de stocare ar trebui să accepte și să injecteze fluxuri de CO₂ numai dacă s-au efectuat analiza compoziției fluxurilor, inclusiv a substanțelor corozive, și o evaluare a riscului, și dacă evaluarea riscurilor a arătat că nivelurile de contaminare ale fluxului de CO₂ sunt conforme cu criteriile de compoziție prevăzute în prezenta directivă.
- (28) Monitorizarea este esențială pentru a determina în ce măsură CO₂ se comportă conform previziunilor, în ce măsură survine vreo migrare sau vreo scurgere și în ce măsură orice scurgere identificată dăunează mediului sau sănătății umane. În acest sens, statele membre ar trebui să garanteze că, pe durata fazei operaționale, operatorul monitorizează complexul de stocare și instalațiile de injectare pe baza planului de monitorizare conceput în conformitate cu cerințe de monitorizare specifice. Planul ar trebui să fie înaintat autorității competente și să fie aprobat de aceasta. În situația stocării geologice în subsolul marin, monitorizarea ar trebui să fie adaptată condițiilor specifice de gestionare a CSC în mediul marin.
- (29) Operatorul ar trebui să raporteze autorității competente, printre altele, rezultatele activității de monitorizare, cel puțin o dată pe an. Pe lângă aceasta, statele membre ar trebui să instituie un sistem de inspecții pentru a garanta că situl de stocare este operat în conformitate cu cerințele prezentei directive.
- (30) Sunt necesare dispoziții care să reglementeze răspunderea pentru daunele aduse mediului pe plan local și climatului în urma unei rețineri permanente nereușite de CO₂. Răspunderea pentru daunele aduse mediului (daune aduse speciilor și habitatelor naturale protejate, apei și solului) este reglementată prin Directiva 2004/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind răspunderea pentru mediul înconjurător în legătură cu prevenirea și repararea daunelor aduse mediului ⁽¹⁾, care ar trebui aplicată în cazul operării siturilor de stocare în temeiul prezentei directive. Răspunderea pentru daunele aduse climatului în urma scurgerilor este reglementată prin includerea siturilor de stocare în Directiva 2003/87/CE, prin care se solicită restituirea cotelor de emisie pentru comercializare în cazul oricăror scurgeri de emisii. În plus, prezenta directivă ar trebui să instituie obligația ca operatorul sitului de stocare să aplice măsuri corective în cazul unor scurgeri sau al unor nereguli semnificative, pe baza unui plan de măsuri corective înaintat autorității competente și aprobat de către aceasta. Atunci când operatorul nu ia măsurile corective necesare, aceste măsuri ar trebui luate de către autoritatea competentă, care ar trebui să recupereze costurile de la operator.
- (31) Un sit de stocare ar trebui să fie închis în cazul în care au fost îndeplinite condițiile relevante stipulate în autorizație, la cererea operatorului după autorizarea de către autoritatea competentă sau în cazul în care autoritatea competentă decide acest lucru după retragerea autorizației de stocare.
- (32) După închiderea unui sit de stocare, operatorul ar trebui să rămână responsabil pentru întreținere, monitorizare și control, raportare și măsuri corective, în conformitate cu cerințele din prezenta directivă, pe baza unui plan pentru etapa de postînchidere înaintat autorității competente și aprobat de către aceasta, precum și responsabil pentru alte obligații care îi revin în temeiul altor texte legislative comunitare relevante până când responsabilitatea pentru situl de stocare este transferată autorității competente.
- (33) Responsabilitatea pentru situl de stocare, inclusiv toate obligațiile legale specifice, ar trebui transferată autorității competente în cazul în care și atunci când toate probele disponibile indică faptul că dioxidul de carbon stocat va fi reținut complet și permanent. În acest sens, operatorul ar trebui să prezinte un raport autorității competente pentru aprobarea transferului. În faza inițială a punerii în aplicare a prezentei directive, pentru a asigura consecvența în ceea ce privește punerea în aplicare a cerințelor din directivă în întreaga Comunitate, toate rapoartele ar trebui puse la dispoziția Comisiei după depunerea lor. Proiectele de decizii de aprobare ar trebui transmise Comisiei pentru a-i permite să emită un avis referitor la proiectele de decizii de aprobare în termen de patru luni de la primirea lor. Autoritățile naționale ar trebui să ia în considerare respectivul avis în momentul adoptării unei decizii referitoare la aprobare și ar trebui să ofere justificări pentru orice deviere de la conținutul avizului Comisiei. Examinarea proiectelor de decizie de aprobare ar trebui, ca și examinarea la nivel comunitar a proiectelor de autorizații de stocare, să contribuie, de asemenea, la sporirea încrederii opiniei publice în CSC.

⁽¹⁾ JO L 143, 30.4.2004, p. 56.

- (34) Răspunderea de alt tip decât cea reglementată în prezenta directivă, în Directiva 2003/87/CE și în Directiva 2004/35/CE, în special cea legată de faza de injectare, de închidere a sitului de stocare și de perioada ulterioară transferului obligațiilor legale către autoritatea competentă, ar trebui abordată la nivel național.
- (35) După transferul de responsabilitate, monitorizarea ar trebui să fie redusă până la un nivel care permite totuși identificarea scurgerilor sau a neregulilor semnificative, dar aceasta ar trebui să fie reintensificată în cazul în care sunt identificate scurgeri sau nereguli semnificative. Nu este necesară recuperarea costurilor suportate de autoritatea competentă de la operatorul anterior după transferul de responsabilitate, cu excepția cazurilor de vinovăție sau de neglijență din partea operatorului survenite înaintea transferului responsabilității pentru situl de stocare.
- (36) Ar trebui să se prevadă resurse financiare pentru a asigura îndeplinirea obligațiilor aferente etapelor de închidere și postînchidere, a obligațiilor care decurg din includerea în Directiva 2003/87/CE și a obligațiilor în temeiul prezentei directive de a lua măsuri corective în cazul unor scurgeri sau al unor nereguli semnificative. Statele membre ar trebui să asigure constituirea de către operatorul potențial a unor resurse financiare, sub forma unei garanții financiare sau a oricăror alte măsuri echivalente, care să fie valabile și efective înainte de începerea injectării.
- (37) Este posibil ca autoritățile naționale să fie nevoite să suporte costurile asociate stocării de CO₂ după transferul responsabilității, precum costurile monitorizării. Prin urmare, operatorul ar trebui să constituie la dispoziția autorității competente o contribuție financiară, înainte ca transferul responsabilității să fie efectiv și în condiții care urmează să fie definite de către statele membre. Contribuția financiară ar trebui să acopere cel puțin costul anticipat al monitorizării pentru o perioadă de 30 ani. Nivelul contribuției financiare ar trebui determinat pe baza orientărilor care urmează să fie adoptate de către Comisie în vederea asigurării consecvenței în punerea în aplicare a cerințelor din prezenta directivă în întreaga Comunitate.
- (38) Accesul la rețelele de transport de CO₂ și la siturile de stocare de CO₂, indiferent de localizarea geografică a utilizatorilor potențiali în cadrul Uniunii, ar putea deveni o condiție de intrare sau de participare concurențială pe piața internă a energiei electrice și termice, în funcție de prețurile relative ale dioxidului de carbon sau ale CSC. Prin urmare, este oportun să se găsească modalități adecvate pentru ca utilizatorii potențiali să beneficieze de acest acces. Acest lucru ar trebui realizat în modalitatea care urmează să fie stabilită de fiecare stat membru în parte, aplicând obiectivele accesului echitabil, deschis și nediscriminatoriu și luând în considerare, printre altele, capacitatea de transport și de stocare disponibilă sau care poate fi pusă la dispoziție în mod rezonabil, precum și proporția obligațiilor de reducere a CO₂ ale acestuia, în conformitate cu instrumentele juridice internaționale și cu legislația comunitară a căror îndeplinire este vizată prin CSC. Conducele pentru transportul CO₂ ar trebui, în situațiile în care acest lucru este posibil, să fie concepute astfel încât să faciliteze accesul fluxurilor de CO₂ care îndeplinesc pragurile minime rezonabile de compoziție. Statele membre ar trebui să instituie și mecanisme de soluționare a litigiilor pentru a permite soluționarea promptă a litigiilor legate de accesul la rețelele de transport și la siturile de stocare.
- (39) Se impune instituirea unor dispoziții pentru a asigura, în cazul transportului transfrontalier de CO₂, siturilor de stocare transfrontaliere sau complexelor de stocare transfrontaliere, îndeplinirea concomitentă de către statele membre a cerințelor din prezenta directivă și a celorlalte dispoziții legislative comunitare.
- (40) Autoritatea competentă ar trebui să înființeze și să mențină un registru conținând autorizațiile de stocare emise, toate siturile de stocare închise și complexele de stocare înconjurătoare, inclusiv hărți ale întinderii spațiale ale acestora, de care autoritățile naționale competente să țină seama în cadrul procedurilor relevante de planificare și de autorizare. Comisia ar trebui să fie, de asemenea, informată în legătură cu registrul.
- (41) Statele membre ar trebui să prezinte rapoarte privind punerea în aplicare a prezentei directive, pe baza chestionarelor întocmite de Comisie în temeiul Directivei 91/692/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1991 de standardizare și raționalizare a rapoartelor privind aplicarea anumitor directive referitoare la mediu ⁽¹⁾.
- (42) Statele membre ar trebui să stabilească regimul sancțiunilor aplicabile în cazul unor încălcări ale dispozițiilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive. Sancțiunile respective ar trebui să fie eficiente, proporționale și cu efect de descurajare.
- (43) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei directive ar trebui să se adopte în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor de exercitare a competențelor de executare conferite Comisiei ⁽²⁾.
- (44) În special, Comisia ar trebui să fie împuternicită să modifice anexele. Deoarece măsurile respective au un domeniu general de aplicare și sunt destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, acestea trebuie să fie adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE.
- (45) Directiva 85/337/CEE ar trebui să fie modificată pentru a include captarea și transportul fluxurilor de CO₂ în scopul stocării geologice, precum și siturile de stocare în temeiul prezentei directive. Directiva 2004/35/CE ar trebui să fie modificată pentru a include operarea siturilor de stocare în temeiul prezentei directive. Directiva 2008/1/CE ar trebui să fie modificată pentru a include captarea fluxurilor de CO₂ emise de instalații în scopul stocării geologice, după cum se prevede în respectiva directivă.

(1) JO L 377, 31.12.1991, p. 48.

(2) JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

- (46) Adoptarea prezentei directive ar trebui să asigure un nivel înalt de protecție a mediului și a sănătății umane față de riscurile pe care le prezintă stocarea geologică a CO₂. Din acest motiv, Directiva 2006/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2006 privind deșeurile ⁽¹⁾ și Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2006 privind transferurile de deșeuri ⁽²⁾ ar trebui să fie modificate pentru a exclude dioxidul de carbon captat și transportat în scopul stocării geologice din domeniul de aplicare al acestor instrumente. Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei ⁽³⁾ ar trebui, de asemenea, modificată pentru a permite injectarea de CO₂ în acvifere saline în scopul stocării geologice. Orice astfel de injecție intră sub incidența dispozițiilor legislative comunitare privind protecția apelor subterane și trebuie să fie conformă cu articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2000/60/CE și cu Directiva 2006/118/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind protecția apelor subterane împotriva poluării și a deteriorării ⁽⁴⁾.
- (47) Tranziția către producerea de energie cu emisii scăzute de dioxid de carbon necesită, în cazul producerii de energie din combustibili fosili, realizarea de noi investiții astfel încât să se faciliteze reducerile substanțiale de emisii. În acest sens, Directiva 2001/80/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2001 privind limitarea emisiilor în aer ale anumitor poluanți proveniți din instalații mari de ardere ⁽⁵⁾ ar trebui modificată pentru a impune tuturor instalațiilor de ardere cu o capacitate specifică, pentru care licența de construcție inițială sau licența de exploatare inițială este acordată după intrarea în vigoare a prezentei directive, să dețină un spațiu adecvat pe amplasamentul instalației pentru echipamentul necesar captării și comprimării CO₂, în cazul în care sunt disponibile situri de stocare adecvate și transportul de CO₂ și adaptarea în vederea captării de CO₂ sunt fezabile din punct de vedere tehnic și economic. Fezabilitatea economică a transportului și a adaptării ar trebui evaluată prin luarea în considerare a costurilor anticipate a emisiilor de CO₂ evitate pentru condițiile locale particulare în cazul adaptării și a costurilor anticipate ale cotelor de CO₂ în Comunitate. Proiecțiile ar trebui să se bazeze pe cele mai recente dovezi; ar trebui efectuate o analiză a opțiunilor tehnice și o analiză a surselor de incertitudine în procesele de evaluare. Autoritatea competentă ar trebui să stabilească dacă sunt îndeplinite aceste condiții pe baza unei evaluări efectuate de operator și a altor informații disponibile, în special în ceea ce privește protecția mediului și a sănătății umane.
- (48) Comisia ar trebui să realizeze până la 30 iunie 2015 o revizuire a prezentei directive luând în considerare experiența dobândită în faza inițială a punerii în aplicare și să facă propuneri de revizuire a acesteia, după caz.
- (49) Deoarece obiectivul prezentei directive, respectiv instituirea unui cadru juridic pentru stocarea sigură a CO₂, nu poate fi realizat la un nivel suficient de statele membre prin acțiune individuală și, prin urmare, poate fi îndeplinit în mod corespunzător, datorită dimensiunii și a efectelor sale, la nivel comunitar, Comunitatea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității enunțat la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, prevăzut la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru a atinge obiectivul respectiv.
- (50) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare ⁽⁶⁾, statele membre sunt încurajate să elaboreze, pentru ele însele și în interesul Comunității, propriile tabele care, pe cât posibil, să ilustreze concordanța dintre prezenta directivă și măsurile de transpunere și să le facă publice.
- (51) Aplicarea prezentei directive nu aduce atingere articolelor 87 și 88 din tratat,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL 1

OBIECT, DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiect și scop

- (1) Prezenta directivă instituie un cadru juridic pentru stocarea geologică sigură din punctul de vedere al mediului a dioxidului de carbon (CO₂), pentru a contribui la combaterea schimbărilor climatice.
- (2) Scopul stocării geologice a CO₂ sigure din punctul de vedere al mediului este reținerea permanentă de CO₂, astfel încât să se prevină și, atunci când acest lucru nu este posibil, să se elimine pe cât posibil efectele negative și orice riscuri pentru mediu și sănătatea umană.

Articolul 2

Domeniu de aplicare și interdicție

- (1) Prezenta directivă se aplică stocării geologice a CO₂ pe teritoriul statelor membre, în zonele economice exclusive și pe platformele continentale ale acestora, în sensul Convenției Națiunilor Unite privind dreptul mării (UNCLOS).

⁽¹⁾ JO L 114, 27.4.2006, p. 9. Directiva 2006/12/CE este abrogată de Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive (JO L 312, 22.11.2008, p. 3), de la data de 12 decembrie 2010.

⁽²⁾ JO L 190, 12.7.2006, p. 1.

⁽³⁾ JO L 327, 22.12.2000, p. 1.

⁽⁴⁾ JO L 372, 27.12.2006, p. 19.

⁽⁵⁾ JO L 309, 27.11.2001, p. 1.

⁽⁶⁾ JO C 321, 31.12.2003, p. 1.

(2) Prezenta directivă nu se aplică stocării geologice de CO₂ într-o cantitate totală prevăzută de stocare mai mică de 100 de kilotone, care se desfășoară în scopuri de cercetare, dezvoltare sau testare de noi produse și procese.

(3) Nu este permisă stocarea de CO₂ într-un sit de stocare cu un complex de stocare care se extinde dincolo de zona menționată la alineatul (1).

(4) Nu este permisă stocarea de CO₂ în coloana de apă.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „stocarea geologică a CO₂” înseamnă injectarea însoțită de stocarea fluxurilor de CO₂ în formațiuni geologice subterane;
2. „coloană de apă” înseamnă masa continuă de apă cuprinsă pe vertical între suprafață și sedimentele de pe fundul unui corp de apă;
3. „sit de stocare” înseamnă o zonă definită ca volum în cadrul unei formațiuni geologice utilizată pentru stocarea geologică a CO₂ împreună cu suprafața și instalațiile de injectare asociate;
4. „formațiune geologică” înseamnă o subdiviziune litostratigrafică în cadrul căreia se pot găsi și cartografiile straturi distincte de rocă;
5. „scurgere” înseamnă orice emisie de CO₂ din complexul de stocare;
6. „complex de stocare” înseamnă situl de stocare și ariile geologice înconjurătoare care pot influența integritatea și securitatea stocării în ansamblu (și anume, formațiuni de reținere secundare);
7. „unitate hidrolică” înseamnă un spațiu poros conectat hidrolic în care poate fi măsurată comunicarea presiunii prin mijloace tehnice și care este delimitat prin bariere ale curgerii, ca de exemplu falii, depozite de sare, limite litologice, sau prin efilarea sau descoperțarea formațiunii;
8. „explorare” înseamnă evaluarea complexelor potențiale de stocare în scopul stocării geologice a CO₂ prin intermediul unor activități de penetrare subterană precum forarea în vederea obținerii de informații geologice cu privire la straturile din complexul potențial de stocare și, dacă este cazul, realizarea unor teste de injectare pentru a caracteriza situl de stocare;
9. „autorizație de explorare” înseamnă o decizie scrisă și motivată prin care se autorizează explorarea și se precizează condițiile în care aceasta se poate desfășura, emisă de autoritatea competentă în temeiul cerințelor din prezenta directivă;
10. „operator” înseamnă orice persoană fizică sau juridică, privată sau publică, care operează sau controlează situl de stocare sau căreia i s-a delegat, în conformitate cu legislația națională, o putere economică de decizie în legătură cu funcționarea tehnică a sitului de stocare;
11. „autorizație de stocare” înseamnă o decizie (sau decizii) scrisă (scrise) și motivată (motivate) prin care se autorizează stocarea geologică a CO₂ într-un sit de stocare de către operator și se precizează condițiile în care aceasta se poate desfășura, emisă de autoritatea competentă în temeiul cerințelor din prezenta directivă;
12. „modificare substanțială” înseamnă o modificare neprevăzută în autorizația de stocare care ar putea avea efecte semnificative asupra mediului sau a sănătății umane;
13. „flux de CO₂” înseamnă un flux de substanțe care rezultă din procesele de captare a CO₂;
14. „deșeuri” înseamnă substanțele definite drept deșeuri la articolul 1 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2006/12/CE;
15. „pană de CO₂” înseamnă volumul de CO₂ care se dispersează în formațiunea geologică;
16. „migrare” înseamnă deplasarea CO₂ în interiorul complexului de stocare;
17. „neregulă semnificativă” înseamnă orice neregulă intervenită în operațiunile de injectare sau de stocare sau în ceea ce privește starea complexului de stocare în sine, care implică riscul unei scurgeri sau riscuri pentru mediu ori pentru sănătatea umană;
18. „risc semnificativ” înseamnă combinația dintre probabilitatea producerii unei daune și gravitatea acesteia care nu poate fi ignorată fără a pune sub semnul întrebării obiectivul prezentei directive pentru situl de stocare în cauză;
19. „măsuri corective” înseamnă orice măsuri luate pentru corectarea unor nereguli semnificative sau pentru stoparea scurgerilor în scopul prevenirii sau al stopării emisiei de CO₂ din complexul de stocare;
20. „închiderea” unui sit de stocare înseamnă încetarea definitivă a injectării de CO₂ în situl de stocare;
21. „postînchidere” înseamnă perioada ulterioară închiderii unui sit de stocare, inclusiv perioada ulterioară transferului de responsabilitate către autoritatea competentă;
22. „rețea de transport” înseamnă rețeaua de conducte, inclusiv stațiile auxiliare conexe, pentru transportarea CO₂ către situl de stocare.

CAPITOLUL 2

SELECTAREA SITURILOR DE STOCARE ȘI AUTORIZAȚIILE DE EXPLORARE*Articolul 4***Selectarea siturilor de stocare**

(1) Statele membre își rezervă dreptul de a determina zonele de pe teritoriul lor în care pot fi selectate situri de stocare, în conformitate cu cerințele din prezenta directivă. Aceasta include dreptul statelor membre de a nu permite niciun fel de stocare în anumite părți sau pe întregul lor teritoriu.

(2) Statele membre care intenționează să permită stocarea geologică a CO₂ pe teritoriul lor întreprind o evaluare a capacității de stocare disponibilă în anumite părți sau pe întregul lor teritoriu, inclusiv prin permiterea explorării în temeiul articolului 5. Comisia poate organiza un schimb de informații și cele mai bune practici între respectivele state membre, în contextul schimbului de informații prevăzut la articolul 27.

(3) Gradul de adecvare a unei formațiuni geologice pentru utilizarea drept sit de stocare se determină printr-o caracterizare și printr-o evaluare a complexului potențial de stocare și a zonei înconjurătoare, în conformitate cu criteriile menționate în anexa I.

(4) O formațiune geologică este selectată drept sit de stocare numai dacă, în condițiile de utilizare propuse, nu există riscuri semnificative de scurgere și nu există riscuri semnificative pentru mediu sau sănătate.

*Articolul 5***Autorizațiile de explorare**

(1) Atunci când statele membre stabilesc faptul că este necesară explorarea pentru a obține informațiile necesare pentru selectarea siturilor de stocare în conformitate cu articolul 4, acestea se asigură că nicio astfel de explorare nu are loc fără o autorizație de explorare.

Acolo unde este cazul, monitorizarea testelor de injectare poate face parte din autorizația de explorare.

(2) Statele membre asigură faptul că procedurile de emitere a autorizațiilor de explorare permit participarea tuturor entităților care dețin capacitățile necesare și că autorizațiile se emit sau se refuză pe baza unor criterii obiective, disponibile în mod public și nediscriminatorii.

(3) Durata de valabilitate a unei autorizații nu poate să depășească perioada necesară realizării explorării pentru care a fost acordată autorizația. Cu toate acestea, statele membre pot prelungi valabilitatea autorizației în situația în care perioada de valabilitate prevăzută nu este suficientă pentru realizarea completă a explorării și în situația în care explorarea s-a realizat în conformitate cu autorizația. Autorizațiile de explorare se acordă în ceea ce privește un volum și perimetru limitat.

(4) Titularul unei autorizații de explorare deține dreptul exclusiv de a explora complexul potențial de stocare a CO₂. Statele membre asigură faptul că pe parcursul perioadei de valabilitate a autorizației nu sunt permise niciun fel de utilizări conflictuale ale complexului.

CAPITOLUL 3

AUTORIZAȚIILE DE STOCARE*Articolul 6***Autorizațiile de stocare**

(1) Statele membre asigură că niciun sit de stocare nu este operat în absența unei autorizații de stocare și că există un singur operator pentru fiecare sit de stocare, precum și că nu sunt permise niciun fel de utilizări conflictuale ale sitului.

(2) Statele membre asigură faptul că procedurile de emitere a autorizațiilor de stocare permit participarea tuturor entităților care dețin capacitățile necesare și că autorizațiile se emit pe baza unor criterii obiective, publice și transparente.

(3) Fără a se aduce atingere cerințelor impuse de prezenta directivă, se acordă prioritate pentru emiterea unei autorizații de stocare pentru un anumit sit deținătorului autorizației de explorare pentru respectivul sit, cu condiția ca explorarea sitului în cauză să fie completă, ca toate condițiile prevăzute în autorizația de explorare să fi fost îndeplinite și ca cererea pentru o autorizație de stocare să fie făcută în timpul perioadei de valabilitate a autorizației de explorare. Statele membre ar trebui să asigure faptul că pe durata explorării nu sunt permise niciun fel de utilizări conflictuale ale complexului.

*Articolul 7***Cererile de autorizații de stocare**

Cererile de autorizații de stocare adresate autorității competente cuprind cel puțin următoarele informații:

1. denumirea și adresa potențialului operator;
2. dovada competenței tehnice a potențialului operator;
3. caracterizarea sitului de stocare și a complexului de stocare și o evaluare a securității probabile a stocării, în conformitate cu articolul 4 alineatele (3) și (4);
4. cantitatea totală de CO₂ care urmează a fi injectată și stocată, precum și sursele și metodele de transport, compoziția fluxurilor de CO₂, debitele de injectare și presiune preconizate, precum și localizarea instalațiilor de injectare;
5. descrierea măsurilor de prevenire a neregulilor semnificative;
6. un plan de monitorizare propus în conformitate cu articolul 13 alineatul (2);

7. un plan de măsuri corective propus în conformitate cu articolul 16 alineatul (2);
8. un plan provizoriu propus pentru etapa de postînchidere, în conformitate cu articolul 17 alineatul (3);
9. informațiile furnizate în conformitate cu articolul 5 din Directiva 85/337/CEE;
10. dovada că garanția financiară sau altă măsură echivalentă, după cum se prevede la articolul 19, va fi valabilă și efectivă înainte de începerea injectării.

Articolul 8

Condițiile pentru obținerea autorizațiilor de stocare

Autoritatea competentă emite o autorizație de stocare numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

1. autoritatea competentă, pe baza cererii prezentate în conformitate cu articolul 7 și a oricărei alte informații relevante, se asigură că:
 - (a) sunt îndeplinite toate cerințele relevante din prezenta directivă și din alte dispoziții legislative comunitare relevante;
 - (b) operatorul este solid pe plan financiar și competent din punct de vedere tehnic și de încredere în ceea ce privește operarea și controlul sitului și s-a furnizat formare și perfecționare profesională și tehnică pentru operator și pentru întregul personal;
 - (c) în cazul în care există mai mult de un sit de stocare în aceeași unitate hidrolică, posibilele interacțiuni dintre presiunile acestora permit respectarea simultană, de către ambele situri, a cerințelor prezentei directive;
2. autoritatea competentă a luat în considerare avizul Comisiei privind proiectul de autorizație emis în conformitate cu articolul 10.

Articolul 9

Conținutul autorizațiilor de stocare

Autorizația conține cel puțin următoarele informații:

1. denumirea și adresa operatorului;
2. localizarea și delimitarea precisă a sitului și a complexului de stocare și a informațiilor privind unitatea hidrolică;
3. cerințe referitoare la operația de stocare, cantitatea totală de CO₂ autorizată a fi stocată geologic, limitele de presiune ale rezervorului, precum și debitele maxime de injectare și presiunea maximă;

4. cerințe referitoare la compoziția fluxului de CO₂ și la procedura de acceptare a CO₂ în conformitate cu articolul 12 și, dacă este necesar, cerințe suplimentare pentru injectare și stocare în special pentru a preveni neregulile semnificative;
5. planul de monitorizare aprobat, obligația de a pune în aplicare planul și cerințele referitoare la actualizarea acestuia în conformitate cu articolul 13, precum și cerințele de raportare în conformitate cu articolul 14;
6. cerința de notificare a autorității competente în cazul unor scurgeri sau al unor nereguli semnificative, planul de măsuri corective aprobat și obligația de a pune în aplicare planul de măsuri corective în cazul unor scurgeri sau al unor nereguli semnificative în conformitate cu articolul 16;
7. condițiile pentru închidere și planul provizoriu pentru etapa de postînchidere aprobat, prevăzut la articolul 17;
8. orice dispoziții referitoare la modificări aduse autorizației de stocare, la revizuirea, actualizarea și retragerea acesteia în conformitate cu articolul 11;
9. cerința de a constitui și de a menține garanția financiară sau orice altă măsură echivalentă în conformitate cu articolul 19.

Articolul 10

Examinarea de către Comisie a proiectelor de autorizații de stocare

- (1) Statele membre pun la dispoziția Comisiei cererile de emitere a autorizațiilor în termen de o lună de la primire. De asemenea, acestea pun la dispoziția Comisiei orice documente conexe care vor fi luate în considerare de autoritatea competentă în luarea deciziei privind emiterea unei autorizații de stocare. Acestea informează Comisia cu privire la toate proiectele de autorizații de stocare și la orice alte materiale luate în considerare la adoptarea proiectului de decizie. În termen de patru luni de la primirea proiectului de autorizație de stocare, Comisia poate emite un aviz fără caracter obligatoriu cu privire la aceasta. În situația în care Comisia hotărăște să nu emită un aviz, aceasta informează statul membru în termen de o lună de la depunerea proiectului de autorizație și își expune motivele.
- (2) Autoritatea competentă notifică Comisiei decizia finală, iar, dacă aceasta nu respectă avizul Comisiei, prezintă motivele pentru acesta.

Articolul 11

Modificările, examinarea, actualizarea și retragerea autorizațiilor de stocare

- (1) Operatorul informează autoritatea competentă în legătură cu orice modificări planificate a interveni în operarea sitului de stocare, inclusiv în legătură cu modificările care îl privesc pe operator. După caz, autoritatea competentă actualizează autorizația de stocare sau condițiile din autorizație.

(2) Statele membre se asigură că nu se pune în aplicare nicio modificare substanțială în absența unei autorizații de stocare noi sau actualizate emise în conformitate cu prezenta directivă. În astfel de cazuri se aplică anexa II punctul 13 prima liniuță din Directiva 85/337/CEE.

(3) Autoritatea competentă examinează și, acolo unde este necesar, actualizează sau, în ultimă instanță, retrage autorizația de stocare:

- (a) în cazul în care i-au fost notificate sau i s-a adus la cunoștință existența unor scurgeri sau a unor nereguli semnificative, în conformitate cu articolul 16 alineatul (1);
- (b) în cazul în care rapoartele înaintate în conformitate cu articolul 14 sau inspecțiile de mediu desfășurate în conformitate cu articolul 15 fac dovada nerespectării condițiilor din autorizație sau a existenței unor riscuri datorate unor scurgeri sau nereguli semnificative;
- (c) în cazul în care are cunoștință de orice altă situație de neîndeplinire de către operator a condițiilor din autorizație;
- (d) dacă se consideră necesar pe baza ultimelor descoperiri științifice și a progreselor tehnologice; sau
- (e) fără a aduce atingere literelor (a)-(d), la cinci ani de la eliberarea autorizației și, după aceea, la fiecare zece ani.

(4) După retragerea unei autorizații în conformitate cu alineatul (3), autoritatea competentă fie emite o nouă autorizație de stocare, fie închide situl de stocare în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) litera (c). Până la emiterea unei noi autorizații de stocare, autoritatea competentă își asumă temporar toate obligațiile juridice privind criteriile de acceptare în situația în care autoritatea competentă decide să continue injectarea de CO₂, monitorizarea și măsurile corective în conformitate cu cerințele prevăzute în prezenta directivă, restituirea cotelor în caz de scurgeri de CO₂, în temeiul Directivei 2003/87/CE și acțiunile preventive și de remediere conform articolului 5 alineatul (1) și articolului 6 alineatul (1) din Directiva 2004/35/CE. Autoritatea competentă recuperează de la operatorul anterior orice costuri suportate inclusiv făcând apel la garanția financiară prevăzută la articolul 19. În cazul închiderii sitului de stocare în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) litera (c), se aplică articolul 17 alineatul (4).

CAPITOLUL 4

OBLIGAȚIILE AFERENTE OPERĂRII, ÎNCHIDERII ȘI POSTÎNCHIDERII

Articolul 12

Criteriile și procedura de acceptare a fluxului de CO₂

(1) Un flux de CO₂ conține preponderent dioxid de carbon. În acest sens, nu se pot adăuga deșeuri și alte materii în scopul eliminării lor. Cu toate acestea, un flux de CO₂ poate conține substanțe asociate incidental provenite de la sursă sau din procesul de captare sau injectare și urme de substanțe adăugate pentru a asista

monitorizarea și verificarea migrației de CO₂. Concentrațiile tuturor substanțelor incidentale și adăugate trebuie să fie inferioare nivelurilor care:

- (a) ar influența în mod negativ integritatea sitului de stocare sau infrastructura respectivă de transport;
- (b) ar prezenta un risc semnificativ pentru mediu sau sănătatea umană; sau
- (c) ar încălca cerințele legislației comunitare aplicabile.

(2) Dacă este cazul, Comisia adoptă ghiduri pentru a contribui la identificarea condițiilor aplicabile, de la caz la caz, pentru respectarea criteriilor stabilite la alineatul (1).

(3) Statele membre se asigură că operatorul:

- (a) acceptă și injectează fluxuri de CO₂ numai dacă s-au efectuat analiza compoziției, inclusiv a substanțelor corozive, a fluxurilor și o evaluare a riscului și dacă evaluarea riscului a arătat că nivelurile de impurificare sunt în conformitate cu condițiile prevăzute la alineatul (1);
- (b) menține un registru conținând cantitățile și proprietățile fluxurilor de CO₂ livrate și injectate, inclusiv compoziția respectivelor fluxuri.

Articolul 13

Monitorizarea

(1) Statele membre se asigură că operatorul monitorizează instalațiile de injectare, complexul de stocare (inclusiv, acolo unde este posibil, pana de CO₂) și, după caz, mediul înconjurător, pentru:

- (a) a compara în situl de stocare comportamentul curent al CO₂ și al apei de formare cu cel rezultat în urma modelării;
- (b) a detecta nereguli semnificative;
- (c) a detecta migrarea de CO₂;
- (d) a detecta scurgerea de CO₂;
- (e) a detecta efectele negative semnificative pentru mediul înconjurător, în special în ceea ce privește apa potabilă, pentru populație sau pentru utilizatorii biosferei înconjurătoare;
- (f) a evalua efectivitatea oricăror măsuri corective adoptate în conformitate cu articolul 16;
- (g) a actualiza evaluarea siguranței și a integrității complexului de stocare pe termen scurt și lung, inclusiv evaluarea măsurii în care CO₂ stocat va fi reținut în mod complet și permanent.

(2) Monitorizarea se bazează pe un plan de monitorizare conceput de către operator în conformitate cu cerințele enunțate în anexa II, care include detalii privind monitorizarea în conformitate cu ghidurile întocmite în temeiul articolului 14 și al articolului 23 alineatul (2) din Directiva 2003/87/CE, înaintat autorității competente și aprobat de aceasta, în conformitate cu articolul 7 punctul 6 și cu articolul 9 punctul 5 din prezenta directivă. Planul se actualizează în conformitate cu cerințele stabilite la anexa II și în orice caz o dată la cinci ani pentru a lua în considerare modificările din domeniul evaluării riscurilor de scurgere, modificările din domeniul riscurilor asupra mediului și a sănătății umane evaluate, noile cunoștințe științifice și îmbunătățiri în cea mai bună tehnologie disponibilă. Planurile actualizate sunt înaintate din nou spre aprobare autorității competente.

Articolul 14

Raportarea de către operator

Cu o frecvență care urmează a fi stabilită de autoritatea competentă și în orice caz cel puțin o dată pe an, operatorul înaintează autorității competente:

1. toate rezultatele monitorizării în conformitate cu articolul 13, în perioada de raportare, inclusiv informații privind tehnologia de monitorizare utilizată;
2. cantitățile și proprietățile fluxurilor de CO₂ livrate și injectate în perioada de raportare, inclusiv compoziția respectivelor fluxuri, înregistrate în conformitate cu articolul 12 alineatul (3) litera (b);
3. dovada constituirii și a menținerii garanției financiare în conformitate cu articolul 19 și cu articolul 9 punctul 9;
4. orice alte informații pe care autoritatea competentă le consideră relevante pentru evaluarea respectării condițiilor din autorizația de stocare și pentru sporirea cunoștințelor referitoare la comportamentul CO₂ în situl de stocare.

Articolul 15

Inspecții

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente organizează un sistem de inspecții de rutină și neprogramate la toate complexele de stocare cuprinse în domeniul de aplicare al prezentei directive pentru verificarea și promovarea respectării cerințelor directivei și pentru monitorizarea efectelor asupra mediului și asupra sănătății umane.

(2) Inspecțiile ar trebui să includă activități precum vizite la instalațiile de suprafață, inclusiv la instalațiile de injectare, evaluarea operațiilor de injectare și monitorizare derulate de către operator și verificarea tuturor registrelor relevante menținute de către operator.

(3) Inspecțiile de rutină se desfășoară cel puțin o dată pe an până la trei ani de la închidere și o dată la cinci ani până la transferul răspunderii către autoritatea competentă. Cu ocazia inspecțiilor se examinează instalațiile de injectare și monitorizare

relevante, precum și întreaga gamă de efecte relevante asupra mediului și asupra sănătății umane de la complexul de stocare.

(4) Inspecțiile neprogramate se desfășoară:

- (a) în cazul în care autorității competente i s-a notificat sau i s-a adus la cunoștință existența unor scurgeri sau a unor nereguli semnificative, în conformitate cu articolul 16 alineatul (1);
- (b) în cazul în care rapoartele înaintate în conformitate cu articolul 14 au făcut dovada nerespectării condițiilor din autorizație;
- (c) pentru a face cercetări în legătură cu plângeri grave referitoare la probleme de mediu sau legate de sănătatea umană;
- (d) în alte situații în care autoritatea competentă consideră necesar acest lucru.

(5) În urma fiecărei inspecții, autoritatea competentă pregătește un raport privind rezultatele inspecției. Raportul evaluează respectarea cerințelor prezentei directive și indică în ce măsură este necesar să se întreprindă sau nu acțiuni suplimentare. Raportul este comunicat operatorului în cauză și este pus la dispoziția publicului în conformitate cu legislația comunitară relevantă în termen de două luni de la inspecție.

Articolul 16

Măsuri în cazul unor scurgeri sau al unor nereguli semnificative

(1) Statele membre se asigură că, în eventualitatea unor scurgeri sau a unor nereguli semnificative, operatorul notifică imediat autoritatea competentă și ia măsurile corective necesare, inclusiv măsuri privind protecția sănătății umane. În cazul unor scurgeri sau al unor nereguli semnificative care implică riscul unei scurgeri, operatorul notifică, de asemenea, autoritatea competentă în temeiul Directivei 2003/87/CE.

(2) Măsurile corective menționate la alineatul (1) se întreprind, ca un minim, pe baza unui plan de măsuri corective înaintat autorității competente și aprobat de către aceasta în conformitate cu articolul 7 punctul 7 și cu articolul 9 punctul 6.

(3) Autoritatea competentă poate impune în orice moment operatorului să întreprindă măsurile corective necesare, precum și măsuri privind protecția sănătății umane. Acestea pot fi măsuri suplimentare sau diferite de cele prevăzute în planul de măsuri corective. Autoritatea competentă poate, de asemenea, să întreprindă măsuri corective ea însăși.

(4) În cazul în care operatorul nu ia măsurile corective necesare, acestea sunt întreprinse de către autoritatea competentă însăși.

(5) Autoritatea competentă recuperează de la operator costurile determinate de măsurile prevăzute la alineatele (3) și (4), inclusiv prin utilizarea garanției financiare în conformitate cu articolul 19.

Articolul 17

Obligațiile aferente închiderii și postînchiderii

- (1) Un sit de stocare se închide:
- (a) în cazul în care s-au îndeplinit condițiile relevante prevăzute în autorizație;
 - (b) la cererea documentată a operatorului, după autorizarea din partea autorității competente; sau
 - (c) în cazul în care, ulterior retragerii unei autorizații de stocare în conformitate cu articolul 11 alineatul (3), autoritatea competentă decide acest lucru.
- (2) După închiderea unui sit de stocare în conformitate cu alineatul (1) litera (a) sau (b), operatorul rămâne responsabil pentru monitorizare, raportare și măsuri corective, în conformitate cu cerințele din prezenta directivă, precum și pentru toate obligațiile privind restituirea cotelor în caz de scurgeri de emisii de dioxid de carbon care îi revin în temeiul Directivei 2003/87/CE și pentru măsuri preventive și de remediere în temeiul articolelor 5-8 din Directiva 2004/35/CE până când responsabilitatea pentru situl de stocare este transferată autorității competente în conformitate cu articolul 18 alineatele (1)-(5) din prezenta directivă. Operatorul răspunde și de sigilarea sitului de stocare și de dezafectarea instalațiilor de injectare.
- (3) Obligațiile menționate la alineatul (2) se îndeplinesc pe baza unui plan pentru etapa de postînchidere conceput de către operator pe baza celor mai bune practici și în conformitate cu cerințele enunțate în anexa II. În conformitate cu articolul 7 punctul 8 și articolul 9 punctul 7, se prezintă autorității competente, spre aprobare, un plan provizoriu pentru etapa de postînchidere. Înainte de închiderea unui sit de stocare în temeiul alineatului (1) litera (a) sau (b) din prezentul articol, planul provizoriu pentru etapa de postînchidere:
- (a) se actualizează după cum este necesar, luându-se în considerare evaluarea riscului, cele mai bune practici și îmbunătățirile tehnologice;
 - (b) se înaintează spre aprobare autorității competente; și
 - (c) se aprobă de către autoritatea competentă drept plan definitiv pentru etapa de postînchidere.
- (4) După închiderea unui sit de stocare în conformitate cu alineatul (1) litera (c), autoritatea competentă este responsabilă pentru monitorizare și măsuri corective, în conformitate cu cerințele din prezenta directivă, precum și pentru toate obligațiile privind restituirea cotelor în caz de scurgeri ale emisiilor de dioxid de carbon în temeiul Directivei 2003/87/CE și acțiuni preventive și de remediere conform articolului 5 alineatul (1) și articolului 6 alineatul (1) din Directiva 2004/35/CE. Cerințele aferente etapei de postînchidere în conformitate cu prezenta directivă se îndeplinesc de către autoritatea competentă pe baza planului provizoriu pentru etapa de postînchidere prevăzut la alineatul (3) din prezentul articol, plan care este actualizat după cum este necesar.
- (5) Autoritatea competentă recuperează de la operator costurile determinate de măsurile prevăzute la alineatul (4), inclusiv prin utilizarea garanției financiare în conformitate cu articolul 19.

Articolul 18

Transferul de responsabilitate

- (1) Atunci când un sit de stocare a fost închis în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) litera (a) sau (b), toate obligațiile juridice privind monitorizarea și măsurile corective în conformitate cu cerințele prevăzute în prezenta directivă, restituirea cotelor în caz de scurgeri în temeiul Directivei 2003/87/CE și acțiunile preventive și de remediere conform articolului 5 alineatul (1) și articolului 6 alineatul (1) din Directiva 2004/35/CE sunt transferate autorității competente la inițiativa acesteia sau la cererea operatorului, dacă sunt întrunite următoarele condiții:
- (a) toate probele disponibile indică faptul că CO₂ stocat va fi reținut în mod complet și permanent;
 - (b) o perioadă minimă, stabilită de către autoritatea competentă, s-a încheiat. Această perioadă minimă nu este mai mică de 20 de ani, cu excepția cazului în care autoritatea consideră că criteriul prevăzut la litera (a) este îndeplinit înainte de sfârșitul perioadei respective;
 - (c) obligațiile financiare menționate la articolul 20 sunt îndeplinite;
 - (d) situl a fost sigilat și instalațiile de injectare au fost dezafectate.
- (2) Operatorul pregătește un raport care să dovedească îndeplinirea condiției prevăzute la alineatul (1) litera (a) și înaintează acest raport autorității competente pentru ca aceasta să aprobe transferul de responsabilitate. Acest raport demonstrează cel puțin următoarele elemente:
- (a) conformitatea comportamentului curent al CO₂ injectat cu cel rezultat în urma modelării;
 - (b) absența oricărei scurgeri detectabile;
 - (c) situl de stocare evoluează în direcția unei situații de stabilitate pe termen lung.

Comisia poate adopta ghiduri cu privire la evaluarea elementelor menționate la literele (a), (b) și (c) din primul paragraf, subliniind implicațiile în privința criteriilor tehnice relevante pentru determinarea perioadelor minime prevăzute la alineatul (1) litera (b).

- (3) Atunci când autoritatea competentă se asigură de îndeplinirea condițiilor prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b), aceasta elaborează un proiect de decizie de aprobare a transferului de responsabilitate. Proiectul de decizie specifică metoda de determinare a îndeplinirii condițiilor prevăzute la alineatul (1) litera (d), precum și a îndeplinirii oricărei cerințe actualizate privind sigilarea sitului de stocare și dezafectarea instalațiilor de injectare.

Dacă autoritatea competentă consideră că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b), îl informează pe operator cu privire la motivele sale.

(4) Statele membre pun la dispoziția Comisiei rapoartele prevăzute la alineatul (2) în termen de o lună de la primire. De asemenea, acestea pun la dispoziția Comisiei alte materiale care trebuie luate în considerare de autoritatea competentă la pregătirea proiectului de decizie privind aprobarea transferul responsabilității. Acestea informează Comisia cu privire la toate proiectele de decizii de aprobare elaborate de către autoritatea competentă în conformitate cu alineatul (3), inclusiv cu privire la orice alte materiale luate în considerare pentru a formula concluzia sa. În termen de patru luni de la primirea proiectului de decizie de aprobare, Comisia poate emite un aviz fără caracter obligatoriu cu privire la aceasta. În situația în care Comisia hotărăște să nu emită un aviz, aceasta informează statul membru în termen de o lună de la depunerea proiectului de decizie de aprobare și își precizează motivele.

(5) Atunci când autoritatea competentă se asigură de îndeplinirea condițiilor prevăzute la alineatul (1) literele (a)-(d), aceasta adoptă decizia finală și notifică respectiva decizie operatorului. Autoritatea competentă informează, de asemenea, Comisia în legătură cu decizia finală, prezentând, în situația în care aceasta deviază de la avizul Comisiei, motivele pentru aceasta.

(6) După transferul de responsabilitate, inspecțiile de rutină prevăzute la articolul 15 alineatul (3) încetează, iar monitorizarea poate fi redusă până la un nivel care permite detectarea scurgerilor sau a neregulilor semnificative. În cazul detectării oricăror scurgeri sau nereguli semnificative, monitorizarea se intensifică după cum se impune, pentru a evalua amploarea problemei și eficacitatea unor măsuri corective.

(7) În cazurile în care culpa revine operatorului, inclusiv în cazurile legate de date deficitare, de disimularea informațiilor relevante, de neglijență, inducere în eroare intenționată sau lipsă de diligență, autoritatea competentă recuperează de la operatorul anterior costurile intervenite în urma transferului de responsabilitate. Fără a aduce atingere articolului 20, nu se vor recupera costurile după transferul de responsabilitate.

(8) Când un sit de stocare a fost închis în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) litera (c), se consideră că transferul de responsabilitate are loc în cazul în care și atunci când toate probele disponibile indică faptul că CO₂ stocat va fi reținut complet și permanent, și ulterior sigilării sitului și dezafectării instalațiilor de injectare.

Articolul 19

Garanția financiară

(1) Statele membre se asigură că operatorul potențial prezintă, în cadrul cererii de autorizație de stocare, dovada faptului că acesta poate constitui resurse financiare adecvate, sub forma unei garanții financiare sau a oricăror alte măsuri echivalente, în conformitate cu modalitățile care urmează să fie definite de statele membre. Această prevedere garantează îndeplinirea tuturor obligațiilor care revin în temeiul autorizației emise în conformitate cu prezenta directivă, inclusiv cerințele privind închiderea și etapa postînchidere, precum și orice obligații care decurg din includerea siturilor de stocare în temeiul Directivei 2003/87/CE. Garanția financiară trebuie să fie valabilă și efectivă înainte de începerea operației de injectare.

(2) Garanția financiară se modifică în mod regulat pentru a lua în considerare modificările privind riscul de scurgeri evaluat și costurile estimate ale obligațiilor care revin în temeiul autorizației emise în baza prezentei directive, precum și obligațiile care revin din includerea sitului de stocare în temeiul Directivei 2003/87/CE.

(3) Garanția financiară sau orice altă măsură echivalentă menționată la alineatul (1) rămâne valabilă și efectivă:

- (a) după închiderea sitului de stocare în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) litera (a) sau (b), până la transferul responsabilității pentru situl de stocare către autoritatea competentă, în conformitate cu articolul 18 alineatele (1)-(5);
- (b) după retragerea unei autorizații de stocare în conformitate cu articolul 11 alineatul (3):
 - (i) până la emiterea unei noi autorizații de stocare;
 - (ii) atunci când situl a fost închis în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) litera (c), până la transferul de responsabilitate în conformitate cu articolul 18 alineatul (8), cu condiția ca obligațiile financiare prevăzute la articolul 20 să fi fost îndeplinite.

Articolul 20

Mecanismul financiar

(1) Statele membre se asigură că, pe baza măsurilor cu privire la care urmează să decidă statele membre, operatorul pune la dispoziția autorității competente o contribuție financiară înainte ca transferul de responsabilitate în conformitate cu articolul 18 să fi avut loc. Contribuția operatorului ține seama de criteriile prevăzute în anexa I și de elementele privind istoricul stocării de CO₂ relevante pentru a determina obligațiile aferente etapei de post-transfer, și acoperă cel puțin costul anticipat al monitorizării pentru o perioadă de 30 de ani. Respectiva contribuție financiară poate fi folosită pentru a acoperi costurile suportate de autoritatea competentă după transferul răspunderii în scopul de a se asigura că CO₂ este stocat în mod complet și permanent în siturile geologice de stocare după transferul de responsabilitate.

(2) Comisia poate adopta ghiduri privind estimarea costurilor prevăzute la alineatul (1), care urmează să fie elaborate în consultare cu statele membre pentru a asigura operatorilor transparența și predictibilitatea.

CAPITOLUL 5

ACCESUL TERȚILOR

Articolul 21

Accesul la rețeaua de transport și la siturile de stocare

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că utilizatorii potențiali pot obține accesul la rețelele de transport și la siturile de stocare ale CO₂ în scopul stocării geologice a CO₂ produs și captat în conformitate cu alineatele (2), (3) și (4).

(2) Accesul menționat la alineatul (1) se furnizează într-un mod transparent și nediscriminatoriu stabilit de către statele membre. Statul membru aplică obiectivele accesului echitabil și deschis ținând seama de:

- (a) capacitatea de stocare care este sau poate fi pusă la dispoziție în mod rezonabil în cadrul zonelor determinate la articolul 4 și capacitatea de transport care este sau poate fi pusă la dispoziție în mod rezonabil;
- (b) proporția obligațiilor acestuia de reducere a CO₂, în conformitate cu instrumentele juridice și cu legislația comunitară a cărei respectare este vizată prin captarea și stocarea geologică a CO₂;
- (c) necesitatea de a refuza accesul atunci când există, în ceea ce privește specificațiile tehnice, o incompatibilitate care nu poate fi rezolvată într-un mod acceptabil;
- (d) necesitatea de a respecta nevoile rezonabile și justificate în mod corespunzător ale proprietarului sau operatorului sitului de stocare sau al rețelei de transport, precum și interesele tuturor celorlalți utilizatori ai sitului sau ai rețelei sau ai principalelor instalații de prelucrare și manipulare care pot fi afectate.

(3) Operatorii rețelilor de transport și operatorii siturilor de stocare pot refuza accesul pe motivul lipsei de capacitate. Refuzul este motivat și justificat în mod corespunzător.

(4) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că operatorul care refuză accesul pe baza lipsei de capacitate sau a unei lipse de racordare face orice îmbunătățiri necesare, în măsura în care acestea sunt realizabile din punct de vedere economic sau atunci când un client potențial este dispus să acopere costurile respective, cu condiția ca acest lucru să nu aibă un impact negativ asupra securității transportului și stocării geologice a CO₂ din perspectiva mediului.

Articolul 22

Soluționarea litigiilor

(1) Statele membre asigură instituirea unui sistem de soluționare a litigiilor, inclusiv a unei autorități independente de părțile implicate, care are acces la toate informațiile relevante, pentru a permite soluționarea promptă a litigiilor privind accesul la rețelele de transport și la siturile de stocare, luând în considerare criteriile menționate la articolul 21 alineatul (2) și numărul părților care pot fi implicate în negocierea accesului respectiv.

(2) În cazul unor litigii transfrontaliere, se aplică sistemul de soluționare a litigiilor din statul membru sub jurisdicția căruia se află rețeaua de transport sau situl de stocare pentru care s-a refuzat accesul. Atunci când, în litigiile transfrontaliere, rețeaua respectivă de transport sau situl respectiv de stocare se află sub jurisdicția mai multor state membre, acestea se consultă pentru a se asigura aplicarea prezentei directive în mod consecvent.

CAPITOLUL 6

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 23

Autoritatea competentă

Statele membre instituie sau desemnează autoritatea competentă sau autoritățile competente responsabile pentru îndeplinirea sarcinilor definite în prezenta directivă. Atunci când se desemnează mai mult de o autoritate competentă, statele membre stabilesc modalități privind coordonarea activității acestor autorități, preluată în conformitate cu prezenta directivă.

Articolul 24

Colaborarea transfrontalieră

În cazul transportului transfrontalier de CO₂, al siturilor de stocare transfrontaliere sau al complexelor de stocare transfrontaliere, autoritățile competente din statele membre în cauză îndeplinesc concomitent cerințele din prezenta directivă și din celelalte texte legislative comunitare.

Articolul 25

Registre

(1) Autoritatea competentă înființează și menține:

- (a) un registru al autorizațiilor de stocare acordate; și
- (b) un registru permanent conținând toate siturile de stocare închise și complexele de stocare înconjurătoare, inclusiv hărți și secțiuni ale extinderii spațiale ale acestora și informații disponibile pertinente pentru a evalua că CO₂ stocat va fi complet reținut în mod permanent.

(2) În cadrul procedurilor relevante de planificare și de autorizare a oricărei activități care ar putea afecta sau care ar putea fi afectată de stocarea geologică a CO₂ în siturile de stocare înregistrate, autoritățile naționale competente țin seama de informațiile cuprinse în registrele menționate la alineatul (1).

Articolul 26

Informarea publicului

Statele membre pun la dispoziția publicului informațiile de mediu privind stocarea geologică a CO₂ în conformitate cu legislația comunitară aplicabilă.

Articolul 27

Raportarea de către statele membre

(1) La fiecare trei ani, statele membre înaintează Comisiei un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive, inclusiv registrul prevăzut la articolul 25 alineatul (1) litera (b). Primul raport se transmite Comisiei până la 30 iunie 2011. Respectivul raport este întocmit pe baza unui chestionar sau a unei prezentări generale întocmite de Comisie în conformitate cu procedura menționată la articolul 6 din Directiva 91/692/CEE. Chestionarul sau prezentarea generală se trimit statelor membre cu cel puțin șase luni înainte de termenul de depunere a raportului.

(2) Comisia organizează un schimb de informații între autoritățile competente din statele membre cu privire la punerea în aplicare a prezentei directive.

Articolul 28

Sancțiuni

Statele membre stabilesc normele privind sancțiunile aplicabile pentru încălcări ale dispozițiilor naționale adoptate în conformitate cu prezenta directivă și iau toate măsurile necesare pentru asigurarea punerii în aplicare a acestora. Sancțiunile prevăzute trebuie să fie eficiente, proporționale și cu efect de descurajare. Statele membre informează Comisia cu privire la aceste dispoziții până la 25 iunie 2011 și o informează fără întârziere cu privire la orice modificare ulterioară a acestora.

Articolul 29

Modificarea anexelor

Se pot adopta măsuri de modificare a anexelor. Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale din prezenta directivă, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 30 alineatul (2).

Articolul 30

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de Comitetul pentru schimbări climatice.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.

CAPITOLUL 7

MODIFICĂRI

Articolul 31

Modificarea Directivei 85/337/CEE

Directiva 85/337/CEE se modifică după cum urmează:

1. Anexa I se modifică după cum urmează:

(a) punctul 16 se înlocuiește cu următorul text:

„16. Conducte având un diametru mai mare de 800 mm și o lungime de cel puțin 40 km:

- pentru transportul gazelor, al petrolului, al substanțelor chimice; și
- pentru transportul fluxurilor de dioxid de carbon (CO₂) în scopul stocării geologice, inclusiv stațiile auxiliare conexe.”;

(b) se adaugă punctele următoare:

„23. Siturile de stocare în conformitate cu Directiva 2009/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind stocarea geologică a dioxidului de carbon (*).

24. Instalații de captare a fluxurilor de CO₂ în scopul stocării geologice în conformitate cu Directiva 2009/31/CE, fluxuri care provin din instalații menționate în prezenta anexă sau care captează o cantitate totală anuală de CO₂ de cel puțin 1,5 megatone.

(*) JO L 140, 5.6.2009, p. 114.”

2. Anexa II se modifică după cum urmează:

(a) la punctul 3 se adaugă litera următoare:

„(j) Instalații de captare a fluxurilor de CO₂ în scopul stocării geologice în conformitate cu Directiva 2009/31/CE, fluxuri care provin din instalații care nu sunt menționate în anexa I la prezenta directivă.”;

(b) la punctul 10, litera (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) Instalații de conducte pentru gaz și petrol și conductele pentru transportul fluxurilor de dioxid de carbon în scopul stocării geologice (proiecte care nu sunt incluse în anexa I).”

Articolul 32

Modificarea Directivei 2000/60/CE

La articolul 11 alineatul (3) litera (j) din Directiva 2000/60/CE, după cea de-a treia liniuță se introduce o liniuță cu următorul text:

„— injectarea de fluxuri de dioxid de carbon în scopul stocării în formațiuni geologice care, din considerente naturale, sunt improprii în mod permanent altor utilizări, cu condiția ca astfel de injectări să se efectueze în conformitate cu Directiva 2009/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind stocarea geologică a dioxidului de carbon (*) sau să fie excluse din domeniul de aplicare a respectivei directive în conformitate cu articolul 2 alineatul (2) din aceasta;

(*) JO L 140, 5.6.2009, p. 114”

Articolul 33

Modificarea Directivei 2001/80/CE

În Directiva 2001/80/CE, se introduce un articol cu următorul text:

„Articolul 9a

(1) Statele membre se asigură că operatorii tuturor instalațiilor de ardere cu o putere electrică nominală de minimum 300 megawați sau mai mult, pentru care licența de construcție inițială sau, în absența unei astfel de proceduri, licența de exploatare inițială este acordată după intrarea în vigoare a Directivei 2009/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind stocarea geologică a dioxidului de carbon (*), au evaluat dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

— sunt disponibile situri de stocare adecvate;

- facilitățile de transport sunt fezabile din punct de vedere tehnic și economic;
- adaptarea în vederea captării de CO₂ este fezabilă din punct de vedere tehnic și economic.

(2) În cazul în care condițiile prevăzute la alineatul (1) sunt întrunite, autoritatea competentă se asigură că pe amplasamentul instalației este rezervat un spațiu adecvat pentru echipamentul necesar captării și comprimării CO₂. Autoritatea competentă stabilește pe baza evaluării prevăzute la alineatul (1) și a altor informații disponibile, dacă sunt îndeplinite condițiile, în special în ceea ce privește protecția mediului și a sănătății umane.

(*) JO L 140, 5.6.2009, p. 114.”

Articolul 34

Modificarea Directivei 2004/35/CE

În anexa III la Directiva 2004/35/CE, se adaugă următorul punct:

„14. Operarea siturilor de stocare în conformitate cu Directiva 2009/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind stocarea geologică a dioxidului de carbon (*);

(*) JO L 140, 5.6.2009, p. 114.”

Articolul 35

Modificarea Directivei 2006/12/CE

Articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2006/12/CE se înlocuiește cu următorul text:

„(a) efluenți gazoși emiși în atmosferă și dioxid de carbon captat și transportat în scopul stocării geologice și stocat geologic în conformitate cu dispozițiile Directivei 2009/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind stocarea geologică a dioxidului de carbon (*) sau excluși din domeniul de aplicare a respectivei directive în conformitate cu articolul 2 alineatul (2) din aceasta;

(*) JO L 140, 5.6.2009, p. 114.”

Articolul 36

Modificarea Regulamentului (CE) nr. 1013/2006

La articolul 1 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 se adaugă următoarea literă:

„(h) transporturile de CO₂ în scopul stocării geologice în conformitate cu dispozițiile Directivei 2009/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind stocarea geologică a dioxidului de carbon (*);

(*) JO L 140, 5.6.2009, p. 114.”

Articolul 37

Modificarea Directivei 2008/1/CE

În anexa I la Directiva 2008/1/CE, se adaugă următorul punct:

„6.9. Captarea fluxurilor de CO₂ din instalațiile menționate în prezenta directivă în scopul stocării geologice, în conformitate cu Directiva 2009/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind stocarea geologică a dioxidului de carbon (*).

(*) JO L 140, 5.6.2009, p. 114.”

CAPITOLUL 8

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 38

Revizuire

(1) Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive în termen de nouă luni de la primirea rapoartelor menționate la articolul 27.

(2) În cadrul raportului transmis până la 31 martie 2015, pe baza experienței acumulate în cadrul punerii în aplicare a prezentei directive, inclusiv a rapoartelor menționate la articolul 27, în perspectiva experienței privind CSC și luând în considerare progresele tehnice și cele mai recente cunoștințe științifice, Comisia evaluează, în special:

- dacă reținerea permanentă a CO₂, astfel încât să se prevină și să se reducă pe cât posibil efectele negative asupra mediului și orice riscuri pentru sănătatea umană și siguranța din punct de vedere a mediului și umană a CSC, a fost dovedită în mod suficient;
- dacă procedurile privind revizuirea de către Comisie a proiectelor de autorizații de stocare, menționate la articolul 10, și proiectele de decizii privind transferul de responsabilitate, menționate la articolul 18, sunt în continuare necesare;
- experiența referitoare la dispozițiile privind criteriile și procedura de acceptare a fluxului de CO₂ prevăzute la articolul 12;
- experiența referitoare la dispozițiile privind accesul părților terțe prevăzut la articolele 21 și 22 și la dispozițiile privind cooperarea transfrontalieră în temeiul articolului 24;
- dispozițiile aplicabile instalațiilor de ardere cu o putere electrică nominală de 300 de megawați sau superioară prevăzute la articolul 9a din Directiva 2001/80/CE;
- perspectivele de stocare geologică a CO₂ în țări terțe;
- continuarea dezvoltării și actualizarea criteriilor prevăzute în anexa I și în anexa II;

- experiența în materie de stimulente pentru aplicarea CSC instalațiilor care ard biomasă;
- necesitatea unei reglementări suplimentare privind riscurile pentru mediu generate de transportul de CO₂;

și prezintă o propunere de revizuire a directivei dacă este cazul.

(3) Dacă reținerea permanentă a CO₂, astfel încât să se prevină și, atunci când acest lucru nu este posibil, să se elimine cât mai mult posibil efectele negative și orice riscuri pentru mediu și sănătatea umană, și siguranța din punct de vedere al mediului și al sănătății umane a CSC au fost dovedite în mod suficient, precum și fezabilitatea din punct de vedere economic, revizuirea examinează dacă este necesar și posibil să se stabilească o cerință obligatorie privind standardele de performanță pentru emisii în ceea ce privește instalațiile mari de ardere noi generatoare de electricitate, în temeiul articolului 9a din Directiva 2001/80/CE.

Articolul 39

Transpunere și măsuri tranzitorii

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 25 iunie 2011. Statele membre comunică Comisiei textul acestor măsuri.

Atunci când statele membre adoptă măsurile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modul în care urmează să se facă această trimitere.

(2) Statele membre transmit Comisiei textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

(3) Statele membre asigură faptul că următoarele situri de stocare care intră sub incidența prezentei directive sunt operate în conformitate cu cerințele prezentei directive până la 25 iunie 2012:

- (a) siturile de stocare folosite în conformitate cu legislația în vigoare la 25 iunie 2009;
- (b) siturile de stocare autorizate în conformitate cu o astfel de legislație înainte de 25 iunie 2009, cu condiția ca siturile să nu fie folosite mai mult de un an după respectiva dată.

Articolul 4, articolul 5, articolul 7 punctul 3, articolul 8 punctul 2 și articolul 10 nu se aplică în aceste cazuri.

Articolul 40

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 41

Destinatarii

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 23 aprilie 2009.

Pentru Parlamentul European
Președintele
H.-G. PÖTTERING

Pentru Consiliu
Președintele
P. NEČAS

ANEXA I

CRITERII PENTRU CARACTERIZAREA ȘI EVALUAREA POTENȚIALELOR COMPLEXE DE STOCARE ȘI ZONA ÎNCONJURĂTOARE MENȚIONATE LA ARTICOLUL 4 ALINEATUL (3)

Caracterizarea și evaluarea potențialelor complexe de stocare menționate la articolul 4 alineatul (3) se desfășoară în trei etape, în conformitate cu cele mai bune practici disponibile la momentul evaluării și cu următoarele criterii. Derogările de la una sau mai multe dintre aceste criterii pot fi permise de către autoritatea competentă, cu condiția ca operatorul să fi demonstrat că nu este afectată capacitatea de caracterizare și evaluare în vederea efectuării determinărilor în conformitate cu articolul 4.

Etapa 1: Colectarea de date

Se acumulează suficiente date pentru a construi un model terestru tridimensional (3D) volumetric și static pentru situl de stocare și pentru complexul de stocare, inclusiv roca acoperiș și zona înconjurătoare incluzând zonele care comunică din punct de vedere hidrolic. Aceste date se referă cel puțin la următoarele caracteristici intrinsece ale complexului de stocare:

- (a) geologia și geofizica;
- (b) hidrogeologia (în special existența apei subterane destinate consumului);
- (c) ingineria rezervoarelor (inclusiv calcule volumetrice ale volumului golurilor pentru injectarea de CO₂ și capacitatea finală de stocare);
- (d) geochimie (viteze de dizolvare, viteze de mineralizare);
- (e) geomecanică (permeabilitate, presiunea de fracturare);
- (f) seismicitate;
- (g) prezența și starea căilor naturale și a celor create de om, inclusiv puțuri și foraje care ar putea constitui căi de scurgere.

Se prezintă documente justificative pentru următoarele caracteristici ale vecinătății complexului:

- (h) ariile din preajma complexului de stocare care pot fi afectate de stocarea de CO₂ în situl de stocare;
- (i) distribuția populației în regiunea de deasupra sitului de stocare;
- (j) proximitatea față de resurse naturale importante (inclusiv, în special, zonele Natura 2000, în conformitate cu Directiva 79/409/CEE din 2 aprilie 1979 a Consiliului privind conservarea păsărilor sălbatice ⁽¹⁾ și Directiva 92/43/CEE din 21 mai 1992 a Consiliului privind conservarea habitatelor naturale și a faunei și florei sălbatice ⁽²⁾, apă subterană potabilă și hidrocarburi);
- (k) activitățile din jurul complexului de stocare și posibilele interacțiuni cu aceste activități (de exemplu, explorarea, producerea și stocarea de hidrocarburi, utilizarea geotermală a acviferelor și utilizarea rezervelor subterane de apă);
- (l) proximitatea față de sursa (sursele) potențială (potențiale) de CO₂ (inclusiv estimări ale masei totale potențiale de CO₂ care ar fi disponibilă din punct de vedere economic pentru stocare) și față de rețelele de transport adecvate.

Etapa 2: Crearea modelului terestru static geologic tridimensional

Cu ajutorul datelor colectate în etapa 1, se construiește, folosindu-se simulatori computerizați de rezervor, un model terestru static geologic tridimensional sau un set de astfel de modele, ale complexului de stocare propus, incluzând roca acoperiș, zonele care comunică din punct de vedere hidrolic și fluidele. Modelul (modelele) terestru (terestre) geologic(e) static(e) caracterizează complexul din punctul de vedere al:

- (a) structurii geologice a capcanei fizice;
- (b) proprietăților geomecanice, geochimice și de flux ale rezervorului, stratului superior (roca acoperiș, orizonturi poros-permeabile) și ale formațiunilor înconjurătoare;

⁽¹⁾ JO L 103, 25.4.1979, p. 1.

⁽²⁾ JO L 206, 22.7.1992, p. 7.

- (c) caracterizării sistemului de fractură și al prezenței unor căi create de om;
- (d) extinderii ca suprafață și în plan vertical a complexului de stocare;
- (e) volumului spațial al golurilor (inclusiv distribuția porozității);
- (f) distribuției de fluide din faza inițială;
- (g) oricăror altor caracteristici relevante.

Incertitudinea asociată fiecărui parametru utilizat pentru construirea modelului este evaluată prin elaborarea unei serii de scenarii pentru fiecare parametru și prin calcularea limitelor corespunzătoare de încredere. Este, de asemenea, evaluată orice incertitudine asociată modelului în sine.

Etapă 3: Caracterizarea comportamentului dinamic al stocării, caracterizarea sensibilității, evaluarea riscurilor

Caracterizările și evaluarea se bazează pe modelarea dinamică, care cuprinde simulări la diferite intervale de timp ale injectării de CO₂ în situl de stocare, folosind modelul (modelele) terestru (terestre) geologic(e) tridimensional(e) static(e) în simulatorul computerizat al complexului de stocare construit în etapa 2.

Etapă 3.1: Caracterizarea comportamentului dinamic al stocării

Sunt luați în considerare cel puțin următorii factori:

- (a) debite posibile de injectare și proprietăți ale fluxului de CO₂;
- (b) eficiența modelării cuplate a procesului [și anume, modul de interacționare al diverselor efecte individuale din simulator (simulatoare)];
- (c) procese reactive (și anume, modul în care se integrează în model reacții ale CO₂ injectat cu mineralele *in situ*);
- (d) simulatorul de rezervor utilizat (pot fi necesari mai multe simulări pentru validarea anumitor observații);
- (e) simulări pe termen scurt și pe termen lung (pentru a stabili evoluția și comportamentul CO₂ de-a lungul deceniilor și mileniilor, precum și rata dizolvării CO₂ în apă).

Modelarea dinamică furnizează informații referitoare la:

- (f) presiunea și temperatura formațiunii de stocare ca o funcție a debitului de injectare și a volumului de injectare acumulat de-a lungul timpului;
- (g) suprafața și expansiunea verticală în timp a CO₂;
- (h) natura fluxului de CO₂ în rezervor, precum și comportamentul de fază;
- (i) mecanisme și debite de captare a CO₂ (inclusiv puncte de revărsare și formațiuni etanșe laterale și verticale);
- (j) sisteme secundare de reținere în ansamblul complexului de stocare;
- (k) capacitate de stocare și gradienti de presiune în situl de stocare;
- (l) riscul de fracturare a formațiunii (formațiunilor) de stocare și a rocii acoperiș;
- (m) riscul pătrunderii de CO₂ în roca acoperiș;
- (n) riscul de scurgere din situl de stocare (de exemplu, prin puțuri abandonate sau care nu sunt închise ermetic);
- (o) rata de migrare (în rezervoare deschise);
- (p) viteze de colmatare a fracturilor;

- (q) modificări ale chimiei fluidelor și reacții ulterioare intervenite la nivelul formațiunii (formațiunilor) (de exemplu, schimbarea pH-ului, formațiunea minerală) și includerea modelării reactive pentru evaluarea efectelor;
- (r) dislocarea fluidelor din formațiune;
- (s) seismicitate crescută și ridicare la nivelul suprafeței.

Etapa 3.2: Caracterizarea sensibilității

Se întreprind multiple simulări pentru a identifica sensibilitatea evaluării la ipotezele emise cu privire la anumiți parametri. Simulările se bazează pe modificarea parametrilor din modelul (modelele) terestru (terestre) geologic(e) static(e) și pe schimbarea funcțiilor debitului și a ipotezelor aferente exercițiului de modelare dinamică. La evaluarea riscurilor se ține seama de orice sensibilitate semnificativă.

Etapa 3.3: Evaluarea riscurilor

Evaluarea riscurilor cuprinde, între altele, următoarele:

3.3.1. Caracterizarea pericolelor

Caracterizarea pericolelor se realizează prin caracterizarea potențialului de scurgere din complexul de stocare, după cum s-a stabilit prin modelarea dinamică și prin caracterizarea securității prezentate mai sus. Pentru aceasta se iau în considerare, printre altele:

- (a) căile potențiale de scurgere;
- (b) gravitatea potențială a scurgerilor pentru căile de scurgere identificate (rate de flux);
- (c) parametri critici care influențează scurgerea potențială (de exemplu, presiunea maximă din rezervor, debitul maxim de injectare, temperatura, sensibilitatea la diferite ipoteze din modelul (modelele) terestru (terestre) geologic(e) static(e));
- (d) efectele secundare ale stocării de CO₂, inclusiv fluidele dislocate din formațiune și substanțele noi create prin stocarea de CO₂;
- (e) orice alți factori care ar putea pune în pericol sănătatea umană sau mediul (de exemplu, structurile fizice asociate proiectului).

Caracterizarea pericolelor se referă la întreaga serie de condiții de funcționare potențiale, care testează securitatea complexului de stocare.

3.3.2. Evaluarea expunerii – pe baza caracteristicilor mediului și a distribuției și activităților populației umane pe suprafața de deasupra complexului de stocare și pe baza comportamentului potențial și a evoluției potențiale a CO₂ care se scurge prin căile potențiale identificate la etapa 3.3.1.

3.3.3. Evaluarea efectelor – pe baza sensibilității unor anumite specii, comunități sau habitate legate de scurgerile potențiale identificate la etapa 3.3.1. Acolo unde este relevant, evaluarea cuprinde efecte ale expunerii la concentrații ridicate de CO₂ din biosferă [inclusiv în soluri, sedimente marine și ape bentonice (asfixiere; hipercapnie) și pH-ul redus din aceste medii ca urmare a scurgerilor de CO₂]. Se include și o evaluare a efectelor altor substanțe care pot fi prezente în fluxurile de CO₂ scurs (fie impurități prezente în fluxul injectat, fie substanțe noi formate prin stocare CO₂). Aceste efecte se examinează la scară temporală și la scară spațială și în legătură cu un domeniu al evenimentelor de scurgeri de gravități diferite.

3.3.4. Caracterizarea riscurilor – aceasta cuprinde o evaluare a siguranței și integrității sitului pe termen scurt și pe termen lung, inclusiv o evaluare a riscului de scurgere în condițiile de utilizare propuse și cu efecte asupra mediului și sănătății de proporțiile celui mai pesimist scenariu. Caracterizarea riscului se efectuează pe baza evaluării pericolelor, a expunerii și a efectelor. Aceasta include o evaluare a surselor de incertitudine identificate în timpul etapelor caracterizării și evaluării sitului de stocare și, când acest lucru este posibil, o descriere a posibilităților de reducere a riscurilor.

ANEXA II

CRITERII PENTRU STABILIREA ȘI ACTUALIZAREA PLANULUI DE MONITORIZARE MENȚIONAT LA ARTICOLUL 13 ALINEATUL (2) ȘI PENTRU MONITORIZAREA DIN ETAPA DE POSTÎNCHIDERE**1. Stabilirea și actualizarea planului de monitorizare**

Planul de monitorizare menționat la articolul 13 alineatul (2) se stabilește în conformitate cu analiza evaluării riscurilor realizată în etapa 3 din anexa I și se actualizează în scopul îndeplinirii cerințelor de monitorizare prevăzute la articolul 13 alineatul (1) în conformitate cu următoarele criterii:

1.1. Stabilirea planului

Planul de monitorizare asigură detalii referitoare la monitorizarea care urmează să se desfășoare în principalele stadii ale proiectului, incluzând monitorizarea în etapa inițială, în cea de operare și în cea de postînchidere. Pentru fiecare fază se specifică următoarele elemente:

- (a) parametrii monitorizați;
- (b) tehnologia de monitorizare folosită și justificarea alegerii acestei tehnologii;
- (c) locațiile de monitorizare și justificarea prelevării din punct de vedere spațial;
- (d) frecvența aplicării și justificarea prelevării din punct de vedere temporal.

Parametrii care trebuie monitorizați sunt identificați pentru a îndeplini obiectivele monitorizării. Cu toate acestea, planul cuprinde, în orice caz, monitorizarea continuă sau discontinuă a următoarelor aspecte:

- (e) emisii fugitive de CO₂ la instalațiile de injectare;
- (f) fluxul volumetric al CO₂ la gurile de puțuri de injectare;
- (g) presiunea și temperatura CO₂ la gurile de puțuri de injectare (pentru determinarea debitului masic);
- (h) analiza chimică a materialului injectat;
- (i) temperatura și presiunea în rezervor (pentru determinarea comportamentului și a stării de fază a CO₂).

Alegerea tehnologiei de monitorizare se bazează pe cele mai bune practici disponibile la momentul creării planului. Se iau în considerare și se utilizează, după caz, următoarele opțiuni:

- (j) tehnologiile care pot detecta prezența, locația și căile de migrare ale CO₂ în subteran și la suprafață;
- (k) tehnologiile care oferă informații cu privire la comportamentul volum-presiune și la distribuția pe suprafață/verticală a penei de CO₂ în vederea îmbunătățirii modelelor de simulare numerică 3-D la modele geologice 3-D ale formațiunii de stocare stabilite în conformitate cu articolul 4 și cu anexa I;
- (l) tehnologiile care pot oferi o largă întindere pe suprafață pentru a capta informații cu privire la orice căi potențiale de scurgere nedetectate anterior în perimetrul suprafeței întregului complex de stocare și dincolo de aceasta, în cazul unor nereguli semnificative sau a migrării de CO₂ din complexul de stocare.

1.2. Actualizarea planului

Se assemblează și se interpretează datele colectate din monitorizare. Rezultatele constatate se compară cu comportamentul preconizat în simularea dinamică a modelului 3-D al volumului în presiune și comportamentului saturării, întreprinsă în contextul caracterizării securității în conformitate cu articolul 4 și cu etapa 3 din anexa I.

Atunci când există o deviere semnificativă între comportamentul observat și cel preconizat, modelul 3-D este recalibrat pentru a reflecta comportamentul observat. Recalibrarea se bazează pe observațiile legate de date din planul de monitorizare și, acolo unde este necesar, pentru a oferi încredere în ipotezele de recalibrare, se obțin date suplimentare.

Etapele 2 și 3 din anexa I se repetă folosindu-se modelul (modelele) 3-D pentru a genera noi scenarii de pericole și noi rate de flux și pentru revizuirea și actualizarea evaluării riscurilor.

Atunci când se identifică, în urma unei corelații istorice și a unei recalibrări a modelului, noi surse de CO₂, căi de scurgere și rate de flux, sau deviații semnificative de la evaluările anterioare, planul de monitorizare se actualizează în consecință.

2. Monitorizare în etapa de postînchidere

Monitorizarea în etapa de postînchidere se bazează pe informațiile colectate și modelate pe parcursul punerii în aplicare a planului de monitorizare menționat la articolul 13 alineatul (2) și la punctul 1.2 din prezenta anexă. Aceasta este utilă în special pentru a furniza informațiile necesare pentru determinarea menționată la articolul 18 alineatul (1).

DECIZII ADOPTATE ÎN COMUN DE CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

DECIZIA NR. 406/2009/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 23 aprilie 2009

privind efortul statelor membre de a reduce emisiile de gaze cu efect de seră astfel încât să respecte angajamentele Comunității de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră până în 2020

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 175 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽²⁾,

întrucât:

(1) Obiectivul suprem al Convenției-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice (UNFCCC), aprobată în numele Comunității Europene prin Decizia 94/69/CE a Consiliului ⁽³⁾, constă în stabilizarea concentrațiilor de gaze cu efect de seră în atmosferă la un nivel care să împiedice orice perturbare antropogenă periculoasă a sistemului climatic.

(2) În opinia Comunității, exprimată cel mai recent în special de Consiliul European din martie 2007, pentru ca acest obiectiv să poată fi îndeplinit, creșterea globală a temperaturii medii anuale la suprafață nu ar trebui să depășească nivelurile preindustriale cu mai mult de 2 °C, ceea ce

înseamnă că emisiile mondiale de gaze cu efect de seră ar trebui reduse, până în 2050, cu cel puțin 50 % față de nivelurile înregistrate în 1990. Emisiile de gaze cu efect de seră din Comunitate, reglementate prin prezenta decizie, ar trebui să continue să se reducă anual după 2020, în cadrul eforturilor Comunității de a contribui la acest obiectiv global de reducere a emisiilor. Țările dezvoltate, inclusiv statele membre ale UE, ar trebui să constituie în continuare un exemplu, angajându-se să își reducă, până în 2020, emisiile de gaze cu efect de seră cu până la 30 % față de nivelurile înregistrate în 1990. Acestea ar trebui să realizeze același lucru în vederea atingerii obiectivului colectiv de reducere a emisiilor cu 60 % până la 80 % până în anul 2050, față de nivelurile înregistrate în 1990. Toate sectoarele economice ar trebui să contribuie în vederea realizării acestui obiectiv de reducere a emisiilor, inclusiv sectorul transportului maritim internațional și sectorul aviatic. Sectorul aviatic contribuie la aceste reduceri prin includerea sa în sistemul comunitar de comercializare a cotelor de emisie (denumit în continuare „sistemul comunitar”). În cazul în care, până la 31 decembrie 2011, nu este aprobat de către statele membre în cadrul Organizației Maritime Internaționale sau de către Comunitate în cadrul UNFCCC nici un acord internațional care să includă emisiile provenite din transportul maritim internațional printre obiectivele de reducere, Comisia ar trebui să înainteze o propunere care să intre în vigoare până în 2013 și care să includă aceste emisii în cadrul angajamentului Comunității de reducere a emisiilor. O asemenea propunere ar trebui să reducă orice impact negativ asupra competitivității Comunității, luând în considerare eventualele beneficii pentru mediu.

(3) De asemenea, în vederea îndeplinirii acestui obiectiv, Consiliul European din martie 2007 a reiterat obiectivul comunitar de reducere cu 30 % față de nivelurile din 1990 a emisiilor de gaze cu efect de seră până în 2020, ca o contribuție la încheierea unui acord global și cuprinzător pentru perioada ulterioară anului 2012, cu condiția ca și alte țări dezvoltate să se angajeze la realizarea unor reduceri comparabile ale emisiilor, iar țările în curs de dezvoltare cu o economie mai avansată să contribuie în mod adecvat, conform responsabilităților și capacităților fiecăreia.

⁽¹⁾ JO C 27, 3.2.2009, p. 71.

⁽²⁾ Avizul Parlamentului European din 17 decembrie 2008 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 6 aprilie 2009.

⁽³⁾ JO L 33, 7.2.1994, p. 11.

- (4) Consiliul European din martie 2007 a subliniat, de asemenea, angajamentul Comunității de a transforma Europa într-o economie foarte eficientă din punct de vedere energetic, cu emisii scăzute de gaze cu efect de seră, și a decis ca, până la încheierea unui acord global și cuprinzător pentru perioada ulterioară anului 2012 și fără să aducă atingere poziției sale în cadrul negocierilor internaționale, Comunitatea să își ia angajamentul ferm și independent de a realiza o reducere cu cel puțin 20 % față de 1990 a emisiilor de gaze cu efect de seră până în anul 2020.
- (5) Îmbunătățirea eficienței energetice reprezintă un element esențial pentru îndeplinirea de către statele membre a cerințelor prezentei decizii. În acest context, Comisia ar trebui să monitorizeze îndeaproape progresele înregistrate în vederea realizării obiectivului de reducere a consumului de energie cu 20 % până în 2020 și să propună acțiuni suplimentare dacă progresele sunt insuficiente.
- (6) Directiva 2003/87/CE ⁽¹⁾ a instituit un sistem de comercializare a cotelor de emisii de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității, care reglementează anumite sectoare ale economiei. Toate sectoarele economiei ar trebui să contribuie la realizarea unei reduceri cu 20 % față de 1990 a emisiilor de gaze cu efect de seră până în anul 2020, într-un mod eficient din punctul de vedere al costurilor. Prin urmare, statele membre ar trebui să pună în aplicare politici și măsuri suplimentare în cadrul efortului lor de a limita și mai mult emisiile de gaze cu efect de seră din alte surse decât cele reglementate prin Directiva 2003/87/CE.
- (7) Efortul fiecărui stat membru ar trebui să fie stabilit în raport cu nivelul emisiilor de gaze cu efect de seră înregistrat în anul 2005 la nivel național, aflate sub incidența prezentei decizii, ajustat astfel încât să excludă emisiile în atmosferă ale instalațiilor care au existat în 2005 și care au fost incluse în sistemul comunitar pentru perioada 2006-2012. Nivelul anual de emisii alocate pentru perioada 2013-2020 exprimate în tone de dioxid de carbon echivalent ar trebui să se stabilească pe baza unor date analizate și verificate.
- (8) Eforturile statelor membre de reducere a emisiilor ar trebui să se bazeze pe principiul solidarității între statele membre și pe necesitatea unei creșteri economice durabile pe întreg teritoriul Comunității, ținând seama de PIB-ul statelor membre pe cap de locuitor. Statele membre care înregistrează, în prezent, un nivel relativ scăzut al PIB pe cap de locuitor și, în consecință, importante așteptări în ceea ce privește creșterea PIB, ar trebui să fie autorizate să își sporească nivelul de emisii de gaze cu efect de seră în raport cu 2005, dar să își limiteze această creștere astfel încât să contribuie la respectarea angajamentului independent al Comunității de reducere a emisiilor. Statele membre care înregistrează, în prezent, un nivel relativ ridicat al PIB pe cap de locuitor ar trebui să își reducă nivelurile de emisii de gaze cu efect de seră în raport cu 2005.
- (9) Pentru a putea asigura în continuare o distribuie echitabilă a eforturilor statelor membre de a contribui la punerea în aplicare a angajamentului independent al Comunității de reducere a emisiilor, niciun stat membru nu ar trebui să fie obligat să își reducă emisiile de gaze cu efect de seră până în 2020 cu mai mult de 20 % față de nivelurile înregistrate în 2005 și nici nu ar trebui să fie autorizat să își sporească emisiile de gaze cu efect de seră până în 2020 cu mai mult de 20 % peste nivelurile din 2005. Reducerile de emisii de gaze cu efect de seră ar trebui realizate în perioada 2013-2020. Fiecare stat membru ar trebui să fie autorizat să transfere din anul următor un volum de până la 5 % din nivelul său anual de emisii alocate. Atunci când emisiile unui stat membru sunt inferioare nivelului său anual de emisii alocate, statul membru ar trebui să fie autorizat să transfere în anul următor reducerile de emisii excedentare.
- (10) Pentru a echilibra diferențele în ceea ce privește costurile legate de reducerile de emisii cu care se confruntă diferitele state membre, acordând o mai mare flexibilitate geografică și îmbunătățind în același timp eficiența generală a costurilor pe care le presupune angajamentul comunitar total, orice stat membru ar trebui să aibă posibilitatea să transfere altor state membre o parte din nivelul său anual de emisii alocate. Transparența acestor transferuri ar trebui să fie asigurată prin notificarea Comisiei și prin înregistrarea fiecărui transfer în registrele ambelor state membre implicate. Transferurile respective se pot efectua printr-o procedură convenabilă pentru ambele părți, inclusiv prin licitație, prin intermediari de pe piață care acționează cu titlu de agenți, fie printr-un acord bilateral.
- (11) În cadrul Uniunii ar trebui să aibă loc o reducere semnificativă a emisiilor de gaze cu efect de seră. Utilizarea creditelor provenite din activități de proiecte ar trebui să fie limitată, astfel încât să completeze acțiunile interne. Uniunea își reînnoiește angajamentul de îmbunătățire continuă a Mecanismului de dezvoltare curată (CDM) și va căuta să îi aducă îmbunătățiri prin intermediul procedurilor internaționale corespunzătoare. Este important ca creditele provenite din activitățile de proiect utilizate de statele membre să reprezinte reduceri reale, verificabile, suplimentare și permanente ale emisiilor, să prezinte avantaje nete pentru dezvoltarea durabilă și să nu aibă niciun impact negativ semnificativ la nivel social sau asupra mediului. Statele membre ar trebui, de asemenea, să raporteze cu privire la criteriile calitative pe care le aplică pentru utilizarea unor astfel de credite.
- (12) Pentru a le asigura statelor membre o anumită flexibilitate în îndeplinirea angajamentelor, pentru a promova dezvoltarea durabilă a țărilor terțe, în special a țărilor în curs de dezvoltare, precum și pentru a le oferi siguranță investitorilor, Comunitatea ar trebui să recunoască în continuare un anumit număr de credite din proiecte de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră desfășurate în țări terțe înaintea adoptării unui viitor acord internațional privind schimbările climatice (denumit în continuare „acordul internațional privind schimbările climatice”). Statele membre ar trebui să se asigure că politicile naționale de achiziționare a acestor credite facilitează o distribuie geografică echitabilă a proiectelor, în special prin creșterea cotei de reduceri certificate de emisii (CER) achiziționate din țările cel mai puțin dezvoltate (LDC) și din statele insulare mici în curs de dezvoltare (SIDS) și încheierea unui acord internațional privind schimbările climatice.

⁽¹⁾ Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de instituire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisii de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității (JO L 275, 25.10.2003, p. 32).

- (13) Prin urmare, statele membre ar trebui să utilizeze creditele de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră acordate pentru reduceri care au fost realizate în perioada 2008-2012 și care rezultă din tipuri de proiecte eligibile pentru a fi utilizate în cadrul sistemului comunitar în respectiva perioadă. De asemenea, statele membre ar trebui să poată utiliza creditele de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră pentru reducerile care au fost realizate după perioada 2008-2012, care rezultă din proiecte înregistrate în perioada 2008-2012, precum și din tipuri de proiecte care au fost eligibile pentru a fi utilizate în cadrul sistemului comunitar în respectiva perioadă.
- (14) În țările cel mai puțin dezvoltate a fost pus în aplicare un număr foarte mic de proiecte CDM. Ținând seama de susținerea pe care Comunitatea o acordă repartizării echitabile a proiectelor CDM, inclusiv prin intermediul Alianței mondiale împotriva schimbărilor climatice, stabilită prin Comunicarea Comisiei din 18 septembrie 2007 intitulată „Constituirea unei Alianțe mondiale împotriva schimbărilor climatice între Uniunea Europeană și țările sărace în curs de dezvoltare, cele mai vulnerabile la schimbările climatice”, ar trebui să fie garantată acceptarea creditelor care provin din proiecte lansate după perioada 2008-2012 în țările cel mai puțin dezvoltate, pentru tipurile de proiecte eligibile pentru a fi utilizate în cadrul sistemului comunitar în perioada 2008-2012. O astfel de acceptare ar trebui să continue până în 2020 sau până la data încheierii unui acord cu Comunitatea, dacă această dată intervine mai devreme.
- (15) Pentru a asigura statelor membre o mai mare flexibilitate și pentru a promova dezvoltarea durabilă a țărilor în curs de dezvoltare, statele membre ar trebui să poată utiliza credite suplimentare provenite din proiecte pe baza unor acorduri încheiate de Comunitate cu țările terțe. În lipsa unui acord internațional privind schimbările climatice, care să stabilească cantitatea atribuită țărilor dezvoltate, proiectele de implementare în comun (JI) nu pot continua după 2012. Creditele de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră care rezultă din aceste proiecte ar putea continua să fie recunoscute, cu toate acestea, în cadrul unor acorduri cu țările terțe.
- (16) Capacitatea continuă a statelor membre de a utiliza credite în cadrul CDM este importantă, deoarece contribuie la asigurarea unei piețe pentru respectivele credite după 2012. În vederea asigurării unei astfel de piețe și a unor noi reduceri ale emisiilor de gaze cu efect de seră în Comunitate, încurajând, astfel, realizarea obiectivelor comunitare în materie de energie din surse regenerabile, de eficiență energetică, de siguranță a aprovizionării cu energie, de inovare și de competitivitate, se propune autorizarea unei utilizări anuale, de către statele membre, a creditelor provenite din proiecte de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră desfășurate în țările terțe, în limita unui volum reprezentând 3 % din emisiile de gaze cu efect de seră ale fiecărui stat membru nereglementate de Directiva 2003/87/CE în anul 2005, sau desfășurate în alte state membre, până la adoptarea unui acord internațional privind schimbările climatice. Statele membre ar trebui să fie autorizate să transfere partea neutilizată din acest volum unor alte state membre. Anumite state membre care înregistrează o limită negativă sau o limită pozitivă de cel mult 5 %, în conformitate cu prezenta decizie, ar trebui, în plus față de creditele menționate mai sus, să fie autorizate anual să utilizeze credite suplimentare de 1 % din emisiile lor verificate în 2005 provenite din proiecte întreprinse în LDC și în SIDS, sub rezerva respectării de către acestea a oricăreia dintre cele patru condiții prevăzute în prezenta decizie.
- (17) Prezenta decizie nu ar trebui să aducă atingere obiectivelor naționale mai stringente. În cazul în care, pentru îndeplinirea unui obiectiv mai stringent, statele membre își limitează nivelul emisiilor de gaze cu efect de seră reglementate prin prezenta decizie mai mult decât obligațiile asumate în temeiul prezentei decizii, limitele impuse prin prezenta decizie privind utilizarea creditelor de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră nu ar trebui să se aplice reducerilor suplimentare de emisii realizate în vederea realizării obiectivului național.
- (18) Pentru a spori eficiența din punctul de vedere al costurilor aferente realizării obiectivelor naționale, în special pentru statele membre care își stabilesc obiective ambițioase, statele membre pot utiliza creditele care rezultă din proiectele comunitare definite la articolul 24a din Directiva 2003/87/CE.
- (19) După încheierea unui acord internațional privind schimbările climatice, statele membre ar trebui să accepte numai creditele de reducere a emisiilor din țările care au ratificat acordul și sub rezerva unei abordări comune.
- (20) Faptul că anumite dispoziții din prezenta decizie se referă la aprobarea de către Comunitate a unui acord internațional privind schimbările climatice nu aduce atingere încheierii acordului respectiv și de către statele membre.
- (21) Din momentul aprobării unui acord internațional privind schimbările climatice pentru perioada ulterioară anului 2012 și în conformitate cu dispozițiile acestuia, Comunitatea și statele membre ar trebui să participe la finanțarea unor măsuri cuantificabile, notificabile, verificabile și adecvate la nivel național de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră, în conformitate cu obiectivul de limitare a creșterii globale a temperaturii medii anuale la suprafață la 2 °C față de nivelurile preindustriale în țările în curs de dezvoltare care au ratificat acordul.
- (22) Din momentul aprobării unui acord internațional privind schimbările climatice pentru perioada ulterioară anului 2012 și în conformitate cu dispozițiile respectivului acord, Comunitatea și statele membre ar trebui să participe la finanțarea asistenței acordate țărilor în curs de dezvoltare care au ratificat acordul, în special comunităților și țărilor care sunt cel mai expuse riscurilor prezentate de schimbările climatice, cu scopul de a le sprijini în vederea adaptării și a elaborării strategiilor de reducere a riscurilor.

- (23) În cazul în care, până la 31 decembrie 2010, Comunitatea nu a aprobat nici un acord internațional privind schimbările climatice, Comisia ar trebui să prezinte o propunere, care să intre în vigoare în 2013, în vederea includerii emisiilor și absorbției rezultate din exploatarea terenurilor, din schimbarea destinației terenurilor și din silvicultură în cadrul angajamentului Comunității de reducere a emisiilor, în conformitate cu norme armonizate, pe baza consultărilor desfășurate în cadrul UNFCCC, asigurând durabilitatea și lipsa de nocivitate a activităților de exploatare a terenurilor, de schimbare a destinației terenurilor și de silvicultură, precum și acuratețea monitorizării și a contabilizării. Comisia ar trebui să evalueze dacă distribuirea eforturilor fiecărui stat membru ar trebui ajustată în mod corespunzător.
- (24) Progresele realizate în îndeplinirea angajamentelor în temeiul prezentei decizii ar trebui să fie evaluate anual, pe baza rapoartelor prezentate în temeiul Deciziei nr. 280/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 februarie 2004 privind un mecanism de monitorizare a emisiilor de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de punere în aplicare a Protocolului de la Kyoto ⁽¹⁾. La fiecare doi ani ar trebui să fie evaluate progresele estimate, iar în 2016 ar trebui realizată o evaluare completă a punerii în aplicare a prezentei decizii.
- (25) Orice modificare a domeniului de aplicare a Directivei 2003/87/CE ar trebui să se reflecte printr-o modificare corespunzătoare a cantității maxime de emisii de gaze cu efect de seră reglementate prin prezenta decizie.
- (26) Din momentul aprobării, de către Comunitate, a unui acord internațional privind schimbările climatice, limitele de emisii corespunzătoare statelor membre ar trebui ajustate în vederea îndeplinirii angajamentului Comunității de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră prevăzut de acordul respectiv, ținând seama de principiul solidarității între statele membre și de necesitatea unei dezvoltări economice durabile în întreaga Comunitate. Numărul de credite din proiectele de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră din țările terțe pe care le poate utiliza fiecare stat membru ar trebui să crească cu până la jumătate din efortul suplimentar de reducere a emisiilor în temeiul prezentei decizii.
- (27) Pentru a asigura acuratețea prelucrării și contabilizării tuturor tranzacțiilor întreprinse în cadrul punerii în aplicare a prezentei decizii, ar trebui să se recurgă la registrele prevăzute în Decizia nr. 280/2004/CE și la administratorul central desemnat în conformitate cu Directiva 2003/87/CE.
- (28) Deoarece angajamentul de reducere a emisiilor asumat de Comunitate impune sarcini atât autorităților centrale ale statelor membre, cât și organelor administrației publice locale și regionale, precum și altor foruri și organizații militante locale și regionale, statele membre ar trebui să garanteze cooperarea dintre autoritățile lor centrale și cele locale la diferite niveluri.
- (29) La punerea în aplicare a angajamentului Comunității de reducere a emisiilor ar trebui să contribuie, pe lângă fiecare stat membru în parte, autoritățile centrale și locale, organizațiile și autoritățile locale și regionale, și actorii de pe piață, împreună cu gospodăriile și consumatorii individuali, indiferent de nivelul emisiilor de gaze cu efect de seră care le poate fi atribuit.
- (30) Statele membre ar trebui să asigure fonduri pentru utilizarea unor tehnici noi și inovatoare pentru a permite operatorilor industriali să creeze noi locuri de muncă, sporind astfel competitivitatea și promovând realizarea obiectivelor stabilite prin Strategia de la Lisabona.
- (31) Deoarece creșterea producției de energie din surse regenerabile este foarte importantă pentru reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră, statele membre ar trebui să încerce să aplice acest lucru în contextul Directivei 2009/28/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile ⁽²⁾.
- (32) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei decizii ar trebui să se adopte în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei ⁽³⁾.
- (33) În special, Comisia ar trebui să fie împuternicită să stabilească nivelul anual de emisii alocate pentru perioada 2013-2020 exprimate în tone dioxid de carbon echivalent, să indice modalitățile pentru facilitarea transferurilor de către statele membre a unor părți din nivelul lor de emisii alocate și să crească transparența acestor transferuri, precum și să adopte măsuri de aplicare a dispozițiilor referitoare la registre și la administratorul central. Deoarece măsurile respective au un domeniu general de aplicare și sunt destinate să modifice elemente neesențiale din prezenta decizie, prin completarea acesteia cu noi elemente neesențiale, acestea trebuie să se adopte în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE.
- (34) Deoarece obiectivele prezentei decizii nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, având în vedere amploarea și efectele sale, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul Comunității, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității astfel cum este enunțat în respectivul articol, prezenta decizie nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective,

⁽¹⁾ JO L 49, 19.2.2004, p. 1.

⁽²⁾ A se vedea pagina 16 din prezentul Jurnal Oficial.

⁽³⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Obiectul

Prezenta decizie stabilește contribuția minimă a statelor membre la respectarea angajamentului Comunității de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră în perioada 2013-2020 în ceea ce privește emisiile de gaze cu efect de seră reglementate de prezenta decizie, precum și normele privind realizarea acestor contribuții și evaluarea acestora.

Prezenta decizie stabilește, de asemenea, dispoziții de evaluare și implementare a unui angajament mai strict al Comunității de reducere a emisiilor cu peste 20 %, care urmează să fie aplicat odată cu aprobarea, de către Comunitate, a unui acord internațional privind schimbările climatice care să conducă la reduceri ale emisiilor peste nivelurile stabilite în conformitate cu articolul 3, astfel cum rezultă din angajamentul de reducere a emisiilor cu 30 %, aprobat de Consiliul European din martie 2007.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei decizii se aplică următoarele definiții:

1. „emisii de gaze cu efect de seră” înseamnă emisiile de dioxid de carbon (CO_2), metan (CH_4), protoxid de azot (N_2O), hidrofluorocarburi (HFC), perfluorocarburi (PFC) și hexafluorură de sulf (SF_6) din categoriile enumerate în anexa I, exprimate în tone de dioxid de carbon echivalent în conformitate cu Decizia nr. 280/2004/CE, cu excepția emisiilor de gaze cu efect de seră reglementate prin Directiva 2003/87/CE;
2. „nivel anual de emisii alocate” înseamnă nivelul maxim anual de emisii de gaze cu efect de seră permis în perioada 2013-2020, în conformitate cu articolul 3 alineatul (2).

Articolul 3

Niveluri de emisii pentru perioada 2013-2020

(1) Fiecare stat membru își limitează, până în 2020, emisiile de gaze cu efect de seră, respectând cel puțin procentul stabilit, pentru statul membru respectiv, în anexa II la prezenta decizie în raport cu emisiile sale în anul 2005.

(2) Sub rezerva alineatelor (3), (4) și (5) din prezentul articol și a articolului 5, fiecare stat membru cu o limită negativă prevăzută în anexa II se asigură, inclusiv prin utilizarea mecanismelor de flexibilitate prevăzute de prezenta decizie, că emisiile sale de gaze cu efect de seră din 2013 nu depășesc emisiile sale medii anuale înregistrate în decursul anilor 2008, 2009 și 2010, astfel cum au fost declarate și verificate în conformitate cu Directiva 2003/87/CE și cu Decizia nr. 280/2004/CE.

Sub rezerva alineatelor (3), (4) și (5) din prezentul articol și a articolului 5, fiecare stat membru cu o limită pozitivă prevăzută în anexa II se asigură, inclusiv prin utilizarea mecanismelor de flexibilitate prevăzute de prezenta decizie, că emisiile sale de gaze cu efect de seră din 2013 nu depășesc un nivel stabilit prin raportarea la o traiectorie lineară, care începe în 2009 de la nivelurile emisiilor medii anuale ale respectivului stat membru înregistrate în decursul anilor 2008, 2009 și 2010 astfel cum au fost declarate și verificate în conformitate cu Directiva 2003/87/CE și cu Decizia nr. 280/2004/CE și care se încheie în 2020 la limita prevăzută în anexa II pentru respectivul stat membru.

Sub rezerva alineatelor (3), (4) și (5) din prezentul articol și a articolului 5, fiecare stat membru își limitează anual emisiile de gaze cu efect de seră, în mod linear, astfel încât să se asigure, inclusiv prin utilizarea mecanismelor de flexibilitate prevăzute de prezenta decizie, că emisiile sale nu depășesc limita prevăzută în anexa II pentru respectivul stat membru aferentă anului 2020.

În cazul în care sunt disponibile date relevante, analizate și verificate cu privire la emisii, în termen de șase luni se adoptă măsuri pentru a stabili nivelul anual de emisii alocate pentru perioada 2013-2020 exprimate în tone de dioxid de carbon echivalent.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei decizii prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 13 alineatul (2).

(3) În perioada 2013-2019, un stat membru poate transfera din anul următor un volum de până la 5 % din nivelul anual de emisii alocate statului respectiv. În cazul în care emisiile de gaze cu efect de seră ale unui stat membru se situează sub nivelul anual de emisii alocate, ținând seama de utilizarea mecanismelor de flexibilitate în conformitate cu prezentul alineat și cu alineatele (4) și (5), statul membru poate transfera în anii următori până în 2020 nivelul anual de emisii alocate unui anumit an care depășește emisiile de gaze cu efect de seră din anul respectiv.

Un stat membru poate solicita creșterea ratei de transfer de 5 % în cursul anilor 2013 și 2014 în cazul unor condiții meteorologice extreme care au condus la o creștere substanțială a emisiilor de gaze cu efect de seră în anii respectivi, comparativ cu condițiile meteorologice normale. În acest scop, statele membre respective transmit un raport Comisiei prin care își argumentează solicitarea. Comisia decide în termen de trei luni dacă poate fi acordată o creștere a ratei de transfer.

(4) Un stat membru poate transfera unui alt stat membru până la 5 % din nivelul său anual de emisii alocate dintr-un anumit an. Statul membru destinat poate utiliza respectiva cantitate în scopul punerii în aplicare a obligației prevăzute în prezentul articol pentru anul respectiv sau pentru oricare dintre anii următori până în 2020. Un stat membru nu poate transfera nici o parte din nivelul său anual de emisii alocate dacă, la data transferului, statul membru respectiv nu îndeplinește cerințele prezentei decizii.

(5) Un stat membru poate transfera altor state membre partea din nivelul său anual de emisii alocate care depășește emisiile sale de gaze cu efect de seră pentru anul respectiv, ținând seama de utilizarea mecanismelor de flexibilitate în conformitate cu alineatele (3) și (4). Statul membru destinat poate utiliza respectiva cantitate în scopul punerii în aplicare a obligațiilor prevăzute în prezentul articol pentru anul respectiv sau pentru oricare dintre anii următori până în 2020. Un stat membru nu poate transfera nici o parte din nivelul său anual de emisii alocate dacă, la data transferului, statul membru respectiv nu îndeplinește cerințele prezentei decizii.

(6) Pentru a facilita transferurile prevăzute la alineatele (4) și (5) și pentru o mai mare transparență a acestora, se adoptă măsuri care să indice modalitățile în care se pot realiza transferurile respective.

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei decizii prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 13 alineatul (2).

Articolul 4

Eficiența energetică

(1) Până în anul 2012, Comisia evaluează și prezintă un raport cu privire la progresele înregistrate de Comunitate și statele sale membre pentru îndeplinirea obiectivului de reducere a consumului de energie cu 20 % până în 2020 în comparație cu prognozele pentru anul 2020, astfel cum se menționează în Planul de acțiune pentru eficiența energetică stabilit prin Comunicarea Comisiei din 19 octombrie 2006.

(2) Până la 31 decembrie 2012, Comisia propune, dacă este cazul, măsuri consolidate sau măsuri noi de accelerare a eficienței energetice, în special pentru a oferi asistență statelor membre în îndeplinirea angajamentelor de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră la nivel comunitar.

Articolul 5

Utilizarea creditelor din activitățile de proiecte

(1) Statele membre pot utiliza următoarele credite de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră în scopul îndeplinirii obligațiilor care le revin în temeiul articolului 3:

- (a) reduceri certificate de emisii (CER) și unități de reducere a emisiilor (ERU), prevăzute de Directiva 2003/87/CE, eliberate pentru reduceri de emisii până la 31 decembrie 2012, care au fost eligibile pentru a fi utilizate în cadrul sistemului comunitar în perioada 2008-2012;
- (b) CER și ERU eliberate pentru reduceri de emisii realizate începând cu 1 ianuarie 2013 în cadrul unor proiecte înregistrate înainte de 2013 și care au fost eligibile pentru a fi utilizate în cadrul sistemului comunitar în perioada 2008-2012;
- (c) CER eliberate pentru reduceri de emisii realizate în cadrul unor proiecte întreprinse în țările cel mai puțin dezvoltate, care au fost eligibile pentru a fi utilizate în cadrul sistemului comunitar în perioada 2008-2012, până la data la care respectivele țări au ratificat un acord cu Comunitatea sau până în 2020, dacă această dată intervine mai devreme;

(d) reducerile certificate de emisii temporare (tCER) sau reducerile certificate de emisii pe termen lung (lCER) realizate în cadrul unor proiecte de împădurire și reîmpădurire, cu condiția ca, dacă un stat membru a utilizat pentru perioada 2008-2012 tCER și lCER în vederea îndeplinirii angajamentelor asumate în temeiul Deciziei 2002/358/CE ⁽¹⁾, statul membru respectiv să se angajeze să continue înlocuirea acestor credite cu tCER, lCER sau cu alte unități valabile în temeiul Protocolului de la Kyoto înainte de data la care expiră tCER sau lCER și, de asemenea, statul membru respectiv să se angajeze să continue înlocuirea tCER sau a lCER utilizate în temeiul prezentei decizii cu alte unități utilizabile în temeiul angajamentelor asumate, înainte de data expirării tCER sau lCER. În cazul în care înlocuirea are loc prin utilizarea tCER sau a lCER, statul membru continuă să înlocuiască și acele tCER sau lCER înainte de data expirării acestora, până la înlocuirea lor cu unități cu valabilitate nelimitată.

Statele membre ar trebui să asigure faptul că politicile naționale de achiziționare a acestor credite facilitează o distribuție geografică echitabilă a proiectelor și încheierea unui acord internațional privind schimbările climatice.

(2) În plus față de dispozițiile alineatului (1) și în cazul în care negocierile asupra unui acord internațional privind schimbările climatice nu se încheie până la 31 decembrie 2009, statele membre pot utiliza, pentru a-și îndeplini obligațiile prevăzute la articolul 3, credite suplimentare de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră care rezultă din proiecte sau din alte activități de reducere a emisiilor, în conformitate cu acordurile prevăzute la articolul 11a alineatul (5) din Directiva 2003/87/CE.

(3) Începând din ianuarie 2013, sub rezerva încheierii unui acord internațional privind schimbările climatice, menționat la articolul 1, statele membre pot utiliza numai creditele din proiectele întreprinse în țările terțe care au ratificat acordul respectiv.

(4) Utilizarea anuală a creditelor, de către fiecare stat membru, în conformitate cu alineatele (1), (2) și (3), nu trebuie să depășească un volum egal cu 3 % din emisiile de gaze cu efect de seră ale respectivului stat membru în 2005, la care se adaugă orice cantitate transferată în temeiul alineatului (6).

(5) Statele membre enumerate în anexa III care au o limită negativă sau o limită pozitivă de cel mult 5 %, prevăzută în anexa II, trebuie, în plus față de creditele utilizate în temeiul alineatului (4), să fie autorizate să utilizeze anual credite suplimentare de 1 % din emisiile lor verificate în 2005 provenite din proiecte întreprinse în țările cel mai puțin dezvoltate și în statele insulare mici în curs de dezvoltare, ca urmare a respectării de către aceste țări a oricăreia dintre următoarele patru condiții:

- (a) costurile directe ale pachetului global depășesc 0,70 % din PIB în conformitate cu evaluarea de impact a Comisiei, care însoțește pachetul pentru punerea în aplicare a obiectivelor UE privind schimbările climatice și energia regenerabilă pentru anul 2020;

⁽¹⁾ Decizia 2002/358/CE a Consiliului din 25 aprilie 2002 privind aprobarea, în numele Comunității Europene, a Protocolului de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice și îndeplinirea în comun a angajamentelor care decurg din acesta (JO L 130, 15.5.2002, p. 1).

- (b) se înregistrează o creștere de cel puțin 0,1 % din PIB între obiectivul adoptat efectiv pentru statul membru în cauză și scenariul eficient din punct de vedere al costurilor în conformitate cu evaluarea de impact a Comisiei menționată la litera (a);
 - (c) peste 50 % din totalul emisiilor reglementate de prezenta decizie pentru statul membru în cauză sunt reprezentate de emisii provenite din transporturi; sau
 - (d) statul membru în cauză are un obiectiv privind energiile din surse regenerabile pentru 2020 mai mare de 30 %, astfel cum se prevede în Directiva 2009/28/CE.
- (6) În fiecare an, fiecare stat membru poate transfera unui alt stat membru partea neutilizată din cantitatea sa anuală egală cu 3 %, prevăzută la alineatul (4). Statul membru care utilizează într-un an un volum al creditelor inferior celui prevăzut la alineatul (4) poate transfera partea neutilizată din volumul respectiv în anii următori.
- (7) În plus, statele membre au posibilitatea de a utiliza fără nici o limită cantitativă creditele din proiectele comunitare alocate în temeiul articolului 24a din Directiva 2003/87/CE în scopul îndeplinirii angajamentelor asumate de reducere a emisiilor.

Articolul 6

Raportarea, evaluarea progreselor realizate, modificările și revizuirea

- (1) În cadrul rapoartelor pe care le prezintă în conformitate cu articolul 3 din Decizia nr. 280/2004/CE, statele membre includ următoarele informații:
- (a) emisiile anuale naționale de gaze cu efect de seră care rezultă în urma punerii în aplicare a articolului 3;
 - (b) utilizarea, distribuirea geografică și categoriile, precum și criteriile calitative aplicate creditelor utilizate în conformitate cu articolul 5;
 - (c) progresele preconizate în ceea ce privește îndeplinirea obligațiilor asumate în temeiul prezentei decizii, inclusiv informații cu privire la politicile și măsurile naționale, precum și prognozele naționale;
 - (d) informații cu privire la politicile naționale suplimentare planificate și măsurile preconizate în scopul limitării emisiilor de gaze cu efect de seră dincolo de angajamentele asumate în temeiul prezentei decizii în vederea punerii în aplicare a unui acord internațional privind schimbările climatice, menționate la articolul 8.
- (2) În cazul în care un stat membru utilizează credite care provin din categoriile de proiecte care nu pot fi utilizate de către operatori în cadrul sistemului comunitar, statul membru respectiv trebuie să ofere justificări amănunțite cu privire la utilizarea unor astfel de credite.
- (3) În rapoartele prezentate în conformitate cu articolul 5 alineatele (1) și (2) din Decizia nr. 280/2004/CE, Comisia evaluează dacă progresele înregistrate de statele membre sunt suficiente pentru îndeplinirea obligațiilor acestora în temeiul prezentei decizii.

Evaluarea ia în considerare progresele înregistrate în privința politicilor și măsurilor comunitare, precum și informațiile prezentate de statele membre în conformitate cu articolul 3 și cu articolul 5 din Decizia nr. 280/2004/CE.

La fiecare doi ani, începând cu emisiile de gaze cu efect de seră declarate pentru anul 2013, evaluarea cuprinde, de asemenea, progresele estimate ale Comunității în direcția realizării angajamentului de reducere a emisiilor, precum și ale statelor membre în vederea îndeplinirii obligațiilor asumate în temeiul prezentei decizii.

(4) În raportul menționat la alineatul (3), Comisia realizează o evaluare de ansamblu a punerii în aplicare a prezentei decizii, evaluând inclusiv utilizarea și calitatea creditelor CDM și necesitatea unor noi politici și măsuri comune și coordonate la nivel comunitar în sectoarele reglementate prin prezenta decizie, pentru a oferi asistență statelor membre în îndeplinirea angajamentelor asumate în temeiul prezentei decizii, și prezintă propuneri corespunzătoare.

(5) În vederea punerii în aplicare a prezentei decizii, Comisia prezintă, după caz, propuneri de modificare a Deciziei nr. 280/2004/CE și adoptă modificări la Decizia 2005/166/CE⁽¹⁾, urmărind aplicarea actelor de modificare de la 1 ianuarie 2013 pentru a asigura în special:

- (a) o monitorizare, o raportare și o verificare mai rapide, mai eficiente, mai transparente și mai eficiente din punctul de vedere al costurilor, a emisiilor de gaze cu efect de seră;
- (b) elaborarea unor prognoze naționale privind emisiile de gaze cu efect de seră ulterior anului 2020.

Articolul 7

Acțiuni corective

- (1) În cazul în care cantitatea de emisii de gaze cu efect de seră al unui stat membru depășește nivelul anual de emisii alocate prevăzut la articolul 3 alineatul (2), luându-se în considerare mecanismele de flexibilitate utilizate în conformitate cu articolele 3 și 5, se aplică următoarele măsuri:
- (a) deducerea din cota de emisii a statului membru pentru anul următor a cantității de emisii în exces, exprimat în tone de dioxid de carbon echivalent, înmulțit cu un factor de reducere a emisiilor de 1,08;
 - (b) elaborarea unui plan de măsuri corective, în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol;
 - (c) suspendarea temporară a dreptului de a transfera o parte din nivelul de emisii alocate și din drepturile JI/CDM ale respectivului stat membru către un alt stat membru până când statul membru se conformează articolului 3 alineatul (2).

⁽¹⁾ Decizia 2005/166/CE a Comisiei din 10 februarie 2005 de stabilire a normelor de aplicare a Deciziei nr. 280/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind un mecanism de monitorizare a emisiilor de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de punere în aplicare a Protocolului de la Kyoto (JO L 55, 1.3.2005, p. 57).

(2) Un stat membru care intră sub incidența alineatului (1) înaintează Comisiei, în termen de trei luni, o evaluare și un plan de măsuri corective care includ:

- (a) măsurile pe care statul membru le va pune în aplicare în scopul îndeplinirii obligațiilor specifice în conformitate cu articolul 3 alineatul (2), acordând prioritate politicilor și măsurilor interne, precum și punerii în aplicare a planului Comunității;
- (b) un calendar al punerii în aplicare a unor astfel de măsuri, care permite evaluarea anuală a progresului înregistrat.

Comisia poate emite un aviz cu privire la planul de măsuri corective al statului membru respectiv.

Înainte de emiterea avizului respectiv, Comisia poate prezenta planul de măsuri corective comitetului schimbărilor climatice menționat la articolul 13 alineatul (1), care poate formula observații.

Articolul 8

Ajustări aplicabile în cazul aprobării de către Comunitate a unui acord internațional privind schimbările climatice

(1) În termen de 3 luni de la semnarea de către Comunitate a unui acord internațional privind schimbările climatice care prevede ca obiectiv pentru 2020 reduceri obligatorii ale emisiilor de gaze cu efect de seră cu peste 20 % în comparație cu nivelul anului 1990, astfel cum rezultă din angajamentul de reducere a emisiilor cu 30 % aprobat de Consiliul European din martie 2007, Comisia prezintă un raport care evaluează, în special, următoarele elemente:

- (a) natura măsurilor convenite în cadrul negocierilor internaționale, precum și angajamentele asumate de alte țări dezvoltate de a reduce emisiile într-o proporție comparabilă cu cea asumată de Comunitate și angajamentele asumate de țările în curs de dezvoltare mai avansate din punct de vedere economic de a-și aduce o contribuție corespunzătoare, în funcție de propriile responsabilități și posibilități;
- (b) implicațiile acordului internațional privind schimbările climatice și, prin urmare, opțiunile necesare la nivelul Comunității pentru îndeplinirea, în mod echilibrat, transparent și echitabil, a obiectivului de reducere cu 30 % a emisiilor, ținându-se seama de activitatea desfășurată în prima perioadă de angajament în conformitate cu Protocolul de la Kyoto;
- (c) competitivitatea sectoarelor industriei de prelucrare din cadrul Comunității în contextul riscurilor pe care le prezintă relocarea emisiilor de dioxid de carbon;
- (d) impactul acordului internațional privind schimbările climatice asupra altor sectoare ale economiei Comunității;
- (e) impactul asupra sectorului agricol din Comunitate, inclusiv riscurile specifice relocării emisiilor de dioxid de carbon;

(f) modalitățile corespunzătoare de includere a emisiilor și a absorbției rezultate din exploatarea terenurilor, din schimbarea destinației terenurilor și din silvicultură în Comunitate;

(g) împădurirea, reîmpădurirea, evitarea defrișărilor și a degradării forestiere în țările terțe în cazul instituirii unui sistem recunoscut la nivel internațional în acest context;

(h) necesitatea unor politici și măsuri comunitare suplimentare în vederea îndeplinirii angajamentelor de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră asumate de Comunitate și de statele membre.

(2) Pe baza raportului menționat la alineatul (1), Comisia prezintă, dacă este cazul, Parlamentului European și Consiliului o propunere legislativă de modificare a prezentei decizii în conformitate cu alineatul (1), în vederea intrării în vigoare a actului de modificare odată cu aprobarea de către Comunitate a acordului internațional privind schimbările climatice, precum și în vederea îndeplinirii angajamentului de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră, care urmează să fie pus în aplicare în temeiul acordului respectiv.

Propunerea respectivă se bazează pe principiile transparenței, al eficienței economice și din punctul de vedere al costurilor, al echității și solidarității în repartizarea eforturilor între statele membre.

(3) Propunerea permite, dacă este cazul, statelor membre să utilizeze, în plus față de creditele prevăzute prin prezenta decizie, creditele CER și ERU sau alte credite aprobate, corespunzătoare unor proiecte întreprinse în țările terțe care au ratificat acordul internațional privind schimbările climatice.

(4) Propunerea include, de asemenea, dacă este cazul, măsuri prin care statele membre sunt autorizate să folosească în anii următori partea neutilizată din cantitatea suplimentară utilizabilă menționată la alineatul (3) sau să transfere partea neutilizată din cantitatea respectivă către alt stat membru.

(5) De asemenea, propunerea include, după caz, orice alte măsuri necesare pentru a contribui la realizarea, în mod transparent, echilibrat și echitabil, a reducerilor obligatorii în conformitate cu alineatul (1) și, în special, măsuri de punere în aplicare care prevăd utilizarea, de către statele membre, a unor categorii suplimentare de credite de proiecte sau a altor mecanisme create în temeiul acordului internațional privind schimbările climatice, după caz.

(6) Pe baza normelor convenite în cadrul unui acord internațional, privind schimbările climatice, Comisia prezintă o propunere de includere a emisiilor și absorbțiilor rezultate din exploatarea terenurilor, din schimbarea destinației terenurilor și din silvicultură, după caz, în cadrul angajamentului comunitar de reducere a emisiilor, în conformitate cu modalități armonizate care garantează caracterul permanent și integritatea din punctul de vedere al mediului a contribuției schimbării destinației terenului și silviculturii, precum și acuratețea monitorizării și a contabilizării. Comisia evaluează necesitatea ajustării în mod corespunzător a repartizării eforturilor fiecărui stat membru.

(7) Până la intrarea în vigoare a acordului internațional privind schimbările climatice, propunerea include măsurile suspensive și tranzitorii corespunzătoare.

Articolul 9

Procedură legată de exploatarea terenurilor, schimbarea destinației terenurilor și silvicultură în cazul în care nu se ajunge la niciun acord internațional privind schimbările climatice

În cazul în care, până la 31 decembrie 2010, Comunitatea nu aprobă niciun acord internațional privind schimbările climatice, statele membre își pot detalia intențiile de includere a exploatării terenurilor, schimbării destinației terenurilor și silviculturii în cadrul angajamentului comunitar de reducere a emisiilor, luând în considerare metodologiile aplicate în activitatea desfășurată în contextul UNFCCC. Având în vedere astfel de specificații prezentate de statele membre, Comisia evaluează, până la 30 iunie 2011, modalitățile de includere a emisiilor și absorbțiilor rezultate din activități legate de exploatarea terenurilor, schimbarea destinației terenurilor și silvicultură în cadrul angajamentului comunitar de reducere a emisiilor, garantând caracterul permanent și integritatea din punctul de vedere al mediului a contribuției exploatării terenurilor, schimbării destinației terenurilor și silviculturii, precum și acuratețea monitorizării și a contabilizării și prezintă o propunere corespunzătoare, care să intre în vigoare începând cu anul 2013. Evaluarea Comisiei examinează necesitatea ajustării în mod corespunzător a repartizării eforturilor fiecărui stat membru.

Articolul 10

Modificări privind domeniul de aplicare a Directivei 2003/87/CE și aplicarea articolului 24a

Cantitatea maximă de emisii pentru fiecare stat membru în temeiul articolului 3 din prezenta decizie se ajustează în conformitate cu cantitatea:

- (a) cotelor de emisii de gaze cu efect de seră alocate în conformitate cu articolul 11 din Directiva 2003/87/CE care rezultă dintr-o modificare a domeniului de aplicare a respectivei directive în ceea ce privește sursele, după aprobarea finală, de către Comisie, a planurilor naționale de alocare pentru perioada 2008-2012 în conformitate cu Directiva 2003/87/CE;
- (b) cotelor sau creditelor alocate în conformitate cu articolele 24 și 24a din Directiva 2003/87/CE în ceea ce privește reducerile de emisii dintr-un stat membru reglementate prin prezenta decizie;
- (c) cotelor de emisii de gaze cu efect de seră alocate pentru instalațiile excluse din sistemul comunitar în conformitate cu articolul 27 din Directiva 2003/87/CE pe perioada excluziei.

Comisia publică cifrele care rezultă din această ajustare.

Articolul 11

Registre și administratorul central

(1) Registrele Comunității și ale statelor membre, înființate în temeiul articolului 6 din Decizia nr. 280/2004/CE, asigură contabilizarea cu precizie a tranzacțiilor realizate în temeiul prezentei decizii. Aceste informații sunt puse la dispoziția publicului.

(2) Administratorul central desemnat în temeiul articolului 20 din Directiva 2003/87/CE efectuează, prin registrul său independent privind tranzacțiile, un control automatizat asupra fiecărei tranzacții realizate în temeiul prezentei decizii și, dacă este cazul, blochează tranzacțiile pentru a se asigura că nu există nereguli. Aceste informații sunt puse la dispoziția publicului.

(3) Comisia adoptă măsurile necesare pentru punerea în aplicare a alineatelor (1) și (2).

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei decizii prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 13 alineatul (2).

Articolul 12

Modificarea Regulamentului (CE) nr. 994/2008

În vederea punerii în aplicare a prezentei decizii, Comisia adoptă modificări la Regulamentul (CE) nr. 994/2008 al Comisiei din 8 octombrie 2008 privind un sistem standardizat și securizat de registre în conformitate cu Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului și cu Decizia nr. 280/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾.

Articolul 13

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de comitetul schimbărilor climatice instituit prin articolul 9 din Decizia nr. 280/2004/CEE.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.

Articolul 14

Raport

Comisia elaborează un raport de evaluare a punerii în aplicare a prezentei decizii. Raportul respectiv evaluează, de asemenea, modul în care punerea în aplicare a prezentei decizii a afectat concurența la nivel național, comunitar și internațional. Până la 31 octombrie 2016, Comisia prezintă acest raport Parlamentului European și Consiliului, însoțit, dacă este necesar, de propuneri, în special în cazul în care este indicat să se diferențieze obiectivele naționale pentru perioada ulterioară anului 2020.

⁽¹⁾ JO L 271, 11.10.2008, p. 3.

*Articolul 15***Intrarea în vigoare**

Prezenta decizie intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 16***Destinatari**

Prezenta decizie se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 23 aprilie 2009.

Pentru Parlamentul European
Președintele
H.-G. PÖTTERING

Pentru Consiliu
Președintele
P. NEČAS

ANEXA I

**CATEGORII MENȚIONATE LA ARTICOLUL 2 ALINEATUL (1) DIN PREZENTA DECIZIE, ASTFEL CUM
SUNT DETALIAȚE ÎN ANEXA I, CATEGORIILE 1-4 ȘI 6 DIN DECIZIA 2005/166/CE**

Energia

— Arderea combustibililor

— Emisiile fugitive provenind de la combustibili

Procese industriale

Utilizarea solvenților și a altor produse

Agricultura

Deșeuri

ANEXA II

**LIMITELE EMISIILOR DE GAZE CU EFECT DE SERĂ ALE STATELOR MEMBRE
ÎN TEMEIUL ARTICOLULUI 3**

	Limitele emisiilor de gaze cu efect de seră ale statelor membre stabilite pentru 2020 în raport cu nivelurile emisiilor de gaze cu efect de seră din 2005
Belgia	– 15 %
Bulgaria	20 %
Republica Cehă	9 %
Danemarca	– 20 %
Germania	– 14 %
Estonia	11 %
Irlanda	– 20 %
Grecia	– 4 %
Spania	– 10 %
Franța	– 14 %
Italia	– 13 %
Cipru	– 5 %
Letonia	17 %
Lituania	15 %
Luxemburg	– 20 %
Ungaria	10 %
Malta	5 %
Țările de Jos	– 16 %
Austria	– 16 %
Polonia	14 %
Portugalia	1 %
România	19 %
Slovenia	4 %
Slovacia	13 %
Finlanda	– 16 %
Suedia	– 17 %
Regatul Unit	– 16 %

ANEXA III

STATELE MEMBRE MENȚIONATE LA ARTICOLUL 5 ALINEATUL (5)

Belgia

Danemarca

Irlanda

Spania

Italia

Cipru

Luxemburg

Austria

Portugalia

Slovenia

Finlanda

Suedia

Prețul abonamentului în 2009
(fără TVA, inclusiv cheltuieli de transport pentru expediere simplă)

Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	1 000 EUR pe an (*)
Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	100 EUR pe lună (*)
Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, versiunea tipărită + CD-ROM, ediție anuală (cumulat)	22 de limbi oficiale ale UE	1 200 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria L, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	700 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria L, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	70 EUR pe lună
Jurnalul Oficial al UE, seria C, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	400 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria C, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	40 EUR pe lună
Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, CD-ROM, ediție lunară (cumulat)	22 de limbi oficiale ale UE	500 EUR pe an
Supliment la Jurnalul Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice), CD-ROM, ediție bisăptămânală	Multilingv: 23 de limbi oficiale ale UE	360 EUR pe an (= 30 EUR pe lună)
Jurnalul Oficial al UE, seria C – Anunțuri de concurs	Limbă (limbi) în funcție de concurs	50 EUR pe an

(*) Preț cu amănuntul:

- până la 32 de pagini: 6 EUR
- de la 33 la 64 de pagini: 12 EUR
- peste 64 de pagini: preț fixat după caz

Abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, care apare în limbile oficiale ale Uniunii Europene, este disponibil în 22 de versiuni lingvistice. Cuprinde seriile L (Legislație) și C (Comunicări și informări).

Pentru fiecare versiune lingvistică se încheie un abonament separat.

În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 920/2005 al Consiliului, publicat în Jurnalul Oficial L 156 din 18 iunie 2005, care prevede că, temporar, instituțiile Uniunii Europene nu au obligația de a redacta toate actele în irlandeză și nici de a le publica în această limbă, Jurnalele Oficiale publicate în limba irlandeză se comercializează separat.

Abonamentul la Suplimentul Jurnalului Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice) cuprinde toate cele 23 de versiuni lingvistice oficiale într-un singur CD-ROM multilingv.

La cerere, abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* conferă dreptul de a primi diverse anexe ale Jurnalului Oficial. Abonaților li se semnalează apariția anexelor printr-un „Anunț pentru cititori” inclus în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Distribuire și abonamente

Publicațiile destinate vânzării, editate de Oficiul pentru Publicații Oficiale ale Comunităților Europene, pot fi procurate prin agențiile noastre de vânzări.

Lista agențiilor de vânzări este disponibilă la adresa:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_ro.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) oferă un acces direct și gratuit la dreptul Uniunii Europene. Acest site permite consultarea *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene*, inclusiv a tratatelor, a legislației, a jurisprudenței și a actelor pregătitoare ale legislației.

Pentru mai multe informații despre Uniunea Europeană, consultați: <http://europa.eu>

